

Võng Du Chi Bạo Quân

Contents

Võng Du Chi Bạo Quân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10:	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	78
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	92
27. Chương 27	96
28. Chương 28	99
29. Chương 29	103
30. Chương 30	106
31. Chương 31	110
32. Chương 32	113
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	125
36. Chương 36	129
37. Chương 37	133
38. Chương 38	136
39. Chương 39	140
40. Chương 40	143
41. Chương 41	146

42. Chương 42	150
43. Chương 43	154
44. Chương 44	158
45. Chương 45	161
46. Chương 46	165
47. Chương 47	169
48. Chương 48	172
49. Chương 49	176
50. Chương 50	179
51. Chương 51	182
52. Chương 52	186
53. Chương 53	189
54. Chương 54	193
55. Chương 55	196
56. Chương 56	199

Võng Du Chi Bạo Quân

Giới thiệu

Truyện nói về trò chơi game Giang hồ OL là một trò chơi toàn tức võng du đệ nhất, độ chân thực đạt tới 98%, mà Gian

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-bao-quan>

1. Chương 1

[Hệ Thống]: Ngoạn gia Quân Lâm Thiên Hạ hại độc Dược Vương, khi sư diệt tổ, tội không thể tha thứ, đệ tử Dược Vương cốc, chiến đấu đi, bắt nghịch đồ, thay sư tổ báo thù!!!

Nghe, hệ thống đầy tính người a!

Tin tức hệ thống vừa phát ra, người chơi Giang Hồ OL sôi trào.

Ngoạn gia Dược Vương cốc biểu tình nhất trí $\rightarrow$ (_)#

Ngoạn gia không thuộc Dược Vương cốc biểu tình nhất trí $\rightarrow$ 0. 0

Đương sự Quân Lâm Thiên Hạ biểu tình $\rightarrow$ / (o) /

~~Giang Phong Nguyệt u ám nhìn mê thất sơn cốc, bên ngoài một đám “sư huynh đệ tử muội” thủ sẵn muốn lột da hân, nhiều đến dẫn đau [1].

Gió lạnh thổi qua, Giang Phong Nguyệt rung mình một cái: sao lại thật như vậy a?

Giang hồ OL là toàn tức võng du đệ nhất, độ chân thực đạt tới 98%, mà Giang hồ OL chỉ chú trọng đến yếu tố duy nhất: thực.

Dù là tràng cảnh trò chơi, ngũ cảm nhân vật, đều cho người chơi thể nghiệm chân thật tuyệt đối. Vì thế, cực được ngoạn gia ưu ái.

Lúc trước Giang Phong Nguyệt hạ quyết tâm chơi trò chơi, hoàn toàn là vì cảnh tượng chân thực. Nhưng mà không ai nói với hân, ngoạn trò chơi còn phải chịu đói khổ lạnh lẽo a...

Lại nói tiếp, Giang Phong Nguyệt kỳ thật rất may mắn, tối thiểu, hân sau khi “độc sát” tổ sư gia Dược Vương cốc xong không lập tức bị giết chết, mà còn có thể chạy trốn đến mê thất sơn cốc phía sau Dược Vương cốc.

Mê thất sơn cốc là cấm địa Dược Vương cốc, đi vào được ra không được, cho dù ra được thì chỉ còn lại da bọc xương. Nếu chết ở bên trong, cũng không trở về được địa điểm trọng sinh.

Bởi vậy, các huynh đệ tử muội ở Dược Vương cốc sư chỉ có thể thủ sẵn bên ngoài, một bộ phận lại quyết định rời đi. Dù sao đi vào liền ra không được, muốn đi ra cũng phải chờ vài ngày, tiểu tử Quân Lâm Thiên Hạ không đi ra chỉ có thể chết ở mê thất sơn cốc, trừ phi hắc san hào [2], nhưng ngoài san hào, còn có một phương pháp gạt người khác...

Giang Phong Nguyệt tựa lưng vào đại thụ, thân cây tráng kiện giúp hắc chắn gió lạnh.

Đây là ngày thứ ba hắc ngoạn trò chơi, cấp bậc hiện nay... là cấp 1. Cho nên, y phục trên người Giang Phong Nguyệt vẫn là tiểu phá y do hệ thống tặng, được rồi, tuy rằng không phải quần áo chấp vá nhưng vải dệt đơn bạc hoàn toàn không chắn gió được, càng không có thuộc tính gì.

Ít ra, so với lỏa thể còn tốt hơn một chút. Giang Phong Nguyệt tự an ủi mình.

Giang Phong Nguyệt sờ sờ bụng trống không, lại nhìn huyết lượng... Thở dài. Hắc cũng không muốn bị đói chết, khê cần môi từ trong bọc xuất ra một cái màn thầu, thật cứng, cắn thử một phát, có thể làm rụng răng nha.

Uống nước một hơi, cắn màn thầu hơi cứng một chút, nhìn độ đói khát từng chút giảm bớt, huyết lượng từ từ khôi phục, Giang Phong Nguyệt cũng không thấy vui vẻ gì.

—— Màn thầu này là do Dược Vương bị hắc “độc chết” cho hắc.

Giang hồ OL tổng cộng có sáu môn phái: Dược Vương cốc, Phiếu Miểu Phong, Thiên Địa Minh, Bá Đạo môn, Linh Vũ các, Danh Kiếm sơn trang. Mỗi một môn phái đều có tổ sư gia, cũng chính là sư tổ, có sư tổ áp trận, lục đại môn phái có thể đứng sừng sững không ngã.

Giang Phong Nguyệt là môn hạ Dược Vương cốc, chức nghiệp dược sư, vừa có thể hành y tế thế, lại có năng lực độc người vô hình. Sư tổ Dược Vương cốc Dược Vương là nhân vật số một ở Dược Vương cốc, tính tình lão đầu nhi không có cổ quái như ngoại nhân đồn đại, ngược lại lại hài hước khôi hài. Ít nhất Giang Phong Nguyệt cùng lão ta ở chung hai ngày, lão đầu nhi đối với hắc rất tốt, tuy rằng luôn đối hắc cười lạnh.

Về chuyện Dược Vương bị hắc độc chết, Giang Phong Nguyệt thiết tình muốn học Đậu Nga [3], quỳ hai gối xuống đất, hai tay chạm đất, đầu đập xuống, hô to một tiếng “Oan”.

Ba ngày trước, hắc vào trò chơi, sáng tạo nhân vật Quân Lâm Thiên Hạ, lựa chọn Dược Vương cốc có thao tác đơn giản nhất, sau đó thành tiểu dược sư Dược Vương cốc sinh ra ở tân thủ thôn.

Nói đến, cũng là vận khí của hắc hảo, hắc dựa theo chỉ dẫn trên diễn đàn, làm từng bước, tìm NPC nhận nhiệm vụ đơn giản, trên cơ bản là hái thuốc, bắt giun, gọt vỏ cây, kết quả gặp một lão đầu nhi đầu bạc phía sau núi.

Dùng lời nói của người khác là, Giang Phong Nguyệt nhất định là đời trước thấp hươu, đời này giảm vận cứt chó [4], cư nhiên được Dược Vương mười năm nay vừa chế thuốc xong mới xuất môn nhìn trúng.

Có trời mới biết hệ thống thăng cấp của Giang Hồ sao lại khó như vậy, từ cấp 0 lên cấp 1 yêu cầu 5000 điểm kinh nghiệm, hái 200 cây dược, bắt 100 con giun liền được 10 điểm kinh nghiệm. Vậy muốn lên cấp 1 phải cần bao nhiêu cây dược, bắt bao nhiêu con giun?

Mà NPC cấp bậc càng cao, kinh nghiệm nhiệm vụ cũng càng nhiều, nếu là nhiệm vụ Dược Vương... Giang Phong Nguyệt quả thật gặp vận cứt chó.

Giang thái điều hoàn toàn không biết nhiệm vụ còn phân chia cấp bậc, Dược Vương lão đầu nhi cung cấp chỗ ở, cho hắc màn thầu cứng. Dược Vương phân phó hắc làm việc, lấy điểm kinh nghiệm. Trong vòng 2 ngày, hắc bưng trà dâng nước cho lão đầu nhi, từ cấp 0 lên tới cấp 1.

Buổi sáng hôm nay, hắc theo thường lệ dựa theo yêu cầu của lão đầu nhi lấy dược, phối dược, kết quả, lão nhân uống thử, Dược Vương bách độc bất xâm—— chết.

Giang Phong Nguyệt tự nhận hết thảy “thủ tục” đều do lão đầu nhi chỉ đạo mà tiến hành, hắc dám khẳng định chính mình không có nhầm lẫn cái gì, cho nên, độc chết Dược Vương gì đó, hắc hoàn toàn vô tội.

Được Vương bách độc bắt xâm lại vì thuốc thí nghiệm mà chết, thật không biết là hấn vận khí rất xui xẻo hay là số liệu NPC xảy ra trục trặc.

Giang Phong Nguyệt có chút đau đầu, đem nửa màn thầu còn lại ném vào trong bọc, lão đầu nhi lúc còn sống thần thần bí bí cho hấn bản đồ cấm địa, chỉ cần không phải là thất học, lộ si tới trình độ nhất định, có thể theo bản đồ ra khỏi cấm địa. Bằng không, Giang Phong Nguyệt tuyệt đối không dám liều lĩnh chạy vào mê thất sơn cốc.

Ngày hôm qua, Giang Phong Nguyệt còn thực buồn bực tự hỏi lão đầu nhi cho hấn bản đồ cấm địa là có dụng ý gì, biết rõ trong núi có hổ, hấn làm sao có thể hướng hổ sơn mà đi? Hiện giờ xem ra, có lẽ lão đầu nhi đã biết trước, đưa cho hấn bản đồ để chạy trốn?

...

Được sư Được Vương cốc thăng cấp là khó khăn nhất trong lục đại môn phái, nguyên bản chờ mong sư tổ ngày nào đó tâm huyết dâng trào tuyên bố một đại nhiệm vụ thu thập được để có cơ hội thăng cấp nhanh hơn, kết quả nhiệm vụ còn chưa tuyên bố, sư tổ đã bị một tên tân thủ độc chết... Sao lại như vậy a?

Nhưng mà!

Bọn họ bắt tên hỗn đản khi sư diệt tổ về, hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, thưởng cho nhiều hơn a!

Mặt khác ngoại gia ngũ đại môn phái còn có nhân tài ngoại gia tràn đầy mờ mịt, sau khi hệ thống tin tức báo ra, cảm giác đầu tiên chính là, hôm nay là ngày Cá tháng tư.

Đường đường Được Vương Cốc sư tổ bị độc chết, việc này so với việc heo mẹ lên cây còn khó tin hơn. Lão Được Vương không đem người khác độc chết liền a di đà phật, ai lại có thể độc chết lão, đây không phải là gạt người sao?

Hệ thống lỗi sao?

Hệ thống không bị lỗi, số liệu cũng không bị lỗi.

Hận không thể đem tên Giang Phong Nguyệt bầm thây vụn đoạn như các huynh đệ tử muội Được Vương cốc chính là bộ kỹ thuật Giang Hồ.

Ngài tổng giám đốc trẻ tuổi đầu như ổ gà, chân mang dép lê, áo sơ mi nhăn nhúm, sắc mặt xanh mét đứng trước màn hình, nhân viên ban kỹ thuật bị khí lạnh toát ra từ người tổng giám đốc thối run rẩy.

“Ai có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì?” Tổng giám lớn tiếng chất vấn.

“Tổng, tổng giám...” Nam hài diện mạo đáng yêu, nhìn thực nhu mềm nơm nớp lo sợ tổng giám tiêu sái trước mặt.

Tổng giám mâu quang sắc bén, hận không thể đem nam hài diện mạo đáng yêu này đi lăng trì.

Nam hài kỳ thật chỉ tương đối phẫn nộ mà thôi, tập đoàn Giang thị sẽ không nhận lao động vị thành niên.

Dưới mâu quang lợi hại của tổng giám, Quán Khanh không tự chủ run lên, sắc mặt trắng bệch thừa nhận sai lầm: “Thực xin lỗi tổng giám, là ta lẫn lộn giữa Tán phòng Hoa Nhi thảo với lưỡi xà Thảo...”

Quán Khanh chuyên về Đông y thảo học, Giang Hồ luôn cố gắng làm mọi khía cạnh như thật, bởi vậy, hấn được nhận vào công ty, làm chế được sư của Được Vương cốc. Được Vương mỗi ngày nhàn rỗi, nhàm chán uống được là do hấn phụ trách.

Tán phòng Hoa nhi thảo cùng lưỡi xà Thảo tuy không sai biệt lắm, nhưng Tán phòng Hoa nhi thảo không hiệu quả bằng, được tính cũng không hề giống nhau. Tán phòng Hoa nhi thảo được tính xung khắc với một loại được khác, vì thế, Được Vương hoa lệ trúng độc bỏ mình.

Vị NPC Được Vương này lại cố tình chết đi không thể sống lại.

Có thể thấy, tổng giám sẽ phải bận rộn một hồi.

Tổng giám đối Quán Khanh đại hỏa, đem hấn biếm vào lãnh cung. A không, là tạm thời cho hấn nghỉ làm, ở nhà tự kiểm điểm bản thân.

Quán Khanh yên lặng rơi lệ, hẳn đến công ty mới một năm, không nghĩ bát cơm khó giữ được a!

Còn có vị huynh đệ ngoạn gia bị hẳn liên lụy, bạn hữu à, thiệt tình xin lỗi người...

...

“Hắt xì —— “

Giang Phong Nguyệt ắt xì liên tục, nhỏ giọng nói thầm: “Trong trò chơi không bị cảm mạo đi?” Hẳn không có tiền mua cảm mạo được.

Giang Phong Nguyệt hoàn toàn lo lắng quá mức, tuy rằng Giang Hồ cố gắng đạt chân thật, nhưng còn chưa tiến tới kỹ thuật khiến người ta cảm mạo.

Hẳn tại mê thất sơn cốc đi nửa ngày, vừa mệt vừa đói, nửa cái mán thầu còn sót lại đã vào bụng, đói khát độ lại từng chút rút xuống 0, biến thành giá trị âm. Trò chơi chân thật đến độ làm người ta ăn không tiêu, tiểu thái điều cấp 1 trốn tránh bị đuổi giết lại càng ăn không tiêu.

Trong trò chơi có đủ loại sinh hoạt kỹ năng, tỷ như nấu nướng.

Học nấu nướng đến cấp 5, sau đó, được sư học nấu nướng sẽ được gặp đại nương phòng bếp Được Vương cốc, giúp đại nương tẩy đồ ăn nấu nước. Đại nương phòng bếp nếu nhìn người thuận mắt sẽ truyền cho người mấy chiêu, nếu người làm tốt, bốn sự gia truyền cũng sẽ truyền cho người. Đến lúc đó, cho dù giá trị vũ lực không cao cũng tuyệt đối bất tử. Đừng tưởng rằng làm đầu bếp không có cửa sống, trong Giang Hồ, bất luận sinh hoạt chức nghiệp ngoạn gia nào cũng không kém hơn đệ tử chính thức trong lục đại môn phái.

Bất quá, “khi sư diệt tổ” Giang Phong Nguyệt đồng chí đã hoàn toàn mất đi cơ hội cùng đại nương Được Vương cốc liên lạc tình cảm: Được Vương là tình nhân trong mộng của đại nương...

Giang Phong Nguyệt dựa theo chỉ thị bản đồ, đến khi ra khỏi sơn cốc, huyết lượng chỉ còn 5 điểm.

Ánh chiều tà buông xuống, mặt trời tựa như lòng đỏ trứng gà... Giang Phong Nguyệt cảm thấy ngày càng đói bụng.

Nhìn bản đồ khu vực một chút, hẳn đang ở phía tây Được Vương cốc, còn trong phạm vi tấn thủ thôn, nhưng xa hơn thì hẳn bước không qua được, bởi —— chưa đến 10 cấp, tiểu được sư không được ly khai Được Vương cốc.

Giang Phong Nguyệt nghe có tiếng người nói chuyện, tay nắm lại, quyết định đi thử thời vận, nếu không có nhiệm vụ, hẳn nhất định đói chết.

Nào ngờ, mới đi hai bước, hẳn suýt nữa trượt chân.

Bị lá rụng bao trùm trên mặt đất phát ra thanh âm xột xoạt xột xoạt, sau lưng Giang Phong Nguyệt toát ra một cỗ khí lạnh, chỉ thấy trước mặt đột ngột xuất hiện hai bàn tay vô cùng bẩn, trên mặt đất lay lay một phen, nửa người trên của một người hiện lên trong tầm mắt.

Người nọ nhìn thấy Giang Phong Nguyệt, mắt sáng ngời, lấy tư thế lang chạp mỗi hướng hẳn xông đến, ôm chặt chân Giang Phong Nguyệt.

“Huynh đệ, cho ta đồ ăn, ta sắp chết đói —— “

Chú thích:

[1] Dẫn đau: này thôi, dẫn ý chỉ nam tính đồ vật nơi hạ phúc, dẫn đau (nghĩa đen + nghĩa bóng) = đau kịch liệt mà không dám nói ra (Theo luhehe)

[2] San hào: Xóa tài khoản

[3] Nỗi oan Đậu Nga:

Vở Tập Kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ,

bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiểu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiểu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

[4] Vận cốt chó: ý chỉ may mắn rất cao, khó có thể tin được

2. Chương 2

Nếu giọng người không lớn như vậy, ta nhất định tin tưởng người sắp chết đói. Giang Phong Nguyệt yên lặng phun tào [1].

“Huynh đệ, ta có tiền, ta mua của người, cầu người cho ta thức ăn...” Đối phương hiển nhiên không tính toán buông tha Giang Phong Nguyệt, ăn vạ ôm đùi hắn, rất có dáng vẻ “người không cho ta ăn ta liền đồng vu quy tận với người”.

Giang Phong Nguyệt co rút khóe miệng, thở dài một tiếng, nói: “Thực xin lỗi, ta cũng đói bụng, ta chỉ có nước...”

“Nước! Cho ta nước!!” Người nọ vừa nghe, ánh mắt lập tức liền sáng, bản thân sắp chết đói, chết khát, mệt chết đi được!

Giang Phong Nguyệt từ ba lô trong lấy ra một chai nước đưa cho hắn ta, người nọ tiếp nhận, bật người uống ừng ục ừng ục, như thể mấy trăm năm qua hắn ta không được uống nước.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối đem chai nước uống hết, trên mặt cuối cùng có điểm huyết sắc, hệ thống bắt đầu xoát tân lại —— tay chân bẩn và quần áo trở nên sạch sẽ, tóc tai không còn hỗn độn.

Từ sau khi vào trò chơi, Giang Phong Nguyệt chỉ nhìn thấy được sự, trong đó dưới cấp 10 là đa số.

Tiểu được sư dưới cấp 10, vô luận nam nữ, kiểu tóc tuy không giống nhau, nhưng quần áo đều là bộ y bạch sắc. Quần áo được sư chủ yếu có hai loại, một là bạch sắc, hai là lục sắc, trừ phi tự chế tác mới có thể có màu khác.

Người trước mắt này một thân thâm lam sắc, do ánh mặt trời chiếu vào ả ả sáng lên, hiện hoa văn, hiển nhiên loại vải này so với hắn thân phá y còn xa hoa hơn. Hắn nhớ lúc đầu có giới thiệu trang bị môn phái, mỗi một môn phái đều có hai ba bộ màu sắc đặc trưng, thâm lam sắc... Có lẽ là kiếm khách hay cung thủ.

“Huynh đệ, hôm nay thật sự là cảm ơn người!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối uống xong nước, sắc mặt dễ nhìn hơn một chút, nhưng vẫn còn yếu ớt.

“... Không cần khách khí.” Một chai nước mà thôi, mê thất sơn cốc có nước, đáng tiếc là vô dụng, không làm bụng hết đói như trái cây.

“Huynh đệ, đừng khách khí, ta bị nhốt trong sơn cốc này chừng 7 ngày, thật vất vả tìm được lối ra, kết quả đã sớm ăn sạch đồ trong ba lô, uống hết nước... Huyết lượng cứ từ từ rút xuống, nếu người không giúp ta, ta chắc đã xuống mồ rồi.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nắm lấy bả vai Giang Phong Nguyệt, quang quác kể khổ, thuận tiện biểu đạt tao ngộ bi đát của mình.

Giang Phong Nguyệt cảm thấy người này nhiệt tình quá đáng, không đợi hắn mở miệng, người nọ còn nói: “Hiện giờ ta chỉ có tiền, vậy, cái này cho người, xem như báo đáp người ân cứu mạng. Về sau nếu người đến Phong Châu thành, có chuyện gì cứ việc tới tìm ta, a đúng rồi, ta thêm hảo hữu người...” Hắn ta vừa nói xong đã kéo ra bản khổng chế, tìm tòi ngoạn gia phụ cận, thấy được ID được sư Quân Lâm Thiên Hạ.

Giang Phong Nguyệt da đầu nhất thời run lên, hắn “độc chết” Được Vương là sự việc hai giờ trước, hiện tại được sự trong trò chơi hận không thể lột sạch da hắn đâu.

“Huynh đệ, tên người đủ bá đạo a, so với lão đại chúng ta còn khí phách hơn, ca tin tưởng người về sau có thể làm nên sự nghiệp...” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối giờ khoe miệng cổ vũ hắn.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối không biết Quân Lâm Thiên Hạ bây giờ là danh nhân Giang Hồ, bởi vì... hai giờ trước hắn ta đã đối đến hôn mê, bỏ lỡ tin tức hệ thống, sau khi tỉnh lại cũng không nhìn đến.

Ngài có thể dừng dừng ngữ khí gượng ép cùng biểu tình để nói lời này không?

“Ta không thể thu ...” ba chữ “vàng của người” còn chưa nói nói ra, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối “a” một tiếng, làm Giang Phong Nguyệt hoảng sợ.

“Nguy rồi nguy rồi, bảy ngày trôi qua rồi, ta lâu như vậy không trở về, kho hàng không ai quản lý, lão đại sắp bão nổi, chết chết, ta phải nhanh trở về.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối lải nhải, không cho Giang Phong Nguyệt nói xong, triệu hồi tọa kỵ —— hãn huyết bảo mã [2] đổ thẳng

“Uy...”

“Thiên Hạ huynh, về sau hữu duyên gặp lại, ta phải tranh thủ còn máu chạy về thành, tạm biệt!” Nói xong, hãn còn thực hiệp sĩ ôm quyền chào, roi vung lên, hãn huyết bảo mã bay nhanh mà đi.

Để lại Giang Phong Nguyệt hít bụi.

Giang Phong Nguyệt trừng túi vàng trong tay, cho dù có cho hắn 10 đỉnh vàng, cũng không có thể lấp đầy bụng của hắn.

Giang Phong Nguyệt nghĩ nghĩ, lấy ra bản khổng chế, tìm hảo hữu, Cô linh linh Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, môn phái Danh Kiếm sơn trang, kiếm khách... 72 cấp.

Tiền tệ trong Giang Hồ chia làm ba loại: đồng tiền, bạc, vàng. Chuyển đổi như sau: 1 lượng hoàng kim = 10 lượng bạc = 10 đồng tiền = 10000 văn đồng tiền.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối đưa Giang Phong Nguyệt chỉ là 1 đỉnh vàng nhỏ, nhưng đơn vị nhỏ nhất của hoàng kim là 2, cho nên 1 đỉnh nhỏ này đã là một vạn văn đồng tiền. Giang Phong Nguyệt hiện giờ tuyệt đối là phú ông giới tân thủ.

Nhưng tạ lễ quý như vậy, hắn không thu được!

Hắn dùng hòm thư đem vàng trả lại, một chai nước căn bản không đáng giá, dùng một thỏi vàng đổi, tên mua nước không phải ngọc X, thì chính là hắn lại gặp vận cứt chó.

Vận cứt chó cái gì, hắn tuyệt không muốn gặp lần thứ 2.

Vàng đóng gói hảo, bưu kiện gửi đi.

Hệ thống thông báo: Hảo hữu của ngài thiết lập không nhận bưu kiện.

-_-#

Giang Phong Nguyệt đem vàng ném vào ba lô, về sau có rảnh trả lại cho Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, hiện nay quan trọng nhất, là nhìn xem phụ cận có cửa hàng nào không, nếu không ăn cái gì, độ đói khát của hắn đạt tới -10, hãn thực sẽ chết.

Nhìn huyết lượng chỉ còn phân nửa, cước bộ Giang Phong Nguyệt nhanh hơn, đi về phía có tiếng người.

Vượt qua một ngọn núi, hắn thấy được một thôn trang, thôn rào chắn quanh mấy ngôi nhà tranh, thanh âm người đánh cá qua lại, tiếng tiêu phu, nông phu chào hỏi nhau, ánh chiều tịch dương đổ chiếu vào, yên lặng mà hài hòa.

Giang Phong Nguyệt bị hấp dẫn, chậm rãi đi đến phía thôn trang nhỏ —— các hiền thê ở nhà đã làm xong cơm, chờ trượng phu trở về, mùi thức ăn lan tỏa mùi dấm.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân chân chính hấp dẫn Giang Phong Nguyệt ==

Tới gần cổng thôn, Giang Phong Nguyệt nhìn thấy phía trước có tấm bia đá viết “Long Khê thôn”, đang chuẩn bị tiến vào, đã bị hai hán tử cầm đinh ba và cuốc ngăn cản lại, thần sắc bất thiện nhìn hán, cảnh giác hỏi: “Người là người nào?”

“... Tại hạ Quân Lâm Thiên Hạ, hai vị huynh đài hữu lễ.” Giang Phong Nguyệt do dự, học cổ nhân ôm quyền, cung kính khom người hành lễ.

Huynh đài cầm đinh ba và vị cầm cuốc biểu tình dịu đi một ít, tựa hồ thực thích Giang Phong Nguyệt, đối với hán khoát tay áo.

“Quân công tử, vì sao người ở ngoài thôn?” Huynh đài cầm đinh ba so với vị cầm cuốc cường tráng hơn rất nhiều, nhưng thanh âm lại ôn hòa, không giống nông phu, ngược lại giống như một vị phu tử.

Giang Phong Nguyệt bị suy nghĩ chính mình làm cho , nông phu cùng phu tử cái gì chứ, đó là hai người ở hai thế giới khác nhau!

Kỳ thật nếu muốn nói, Giang Phong Nguyệt lúc này quần áo tả tơi, càng không được xem là “công tử”. Nhưng hán không nhìn được bộ dáng của mình.

“Tại hạ là tiểu được sư Dục Vương cốc, bởi vì vô ý đi vào mê thất sơn cốc, đi hồi lâu mới tìm được đường ra, cho nên...” Dừng từ cổ quái khiến Giang Phong Nguyệt hận không thể tự cắn lưỡi mình, hán nói nghẹn khuất vậy để làm gì a?

Hai vị lão huynh nhìn bộ dạng hán, biết hán tại mê thất sơn cốc ăn không ít khổ, thật sự làm khó hán đến được thôn khẩu.

Giang Phong Nguyệt bị ánh nhìn đồng tình của hai vị lão huynh làm chấn kinh rồi, hán chính là xuyên phá điểm, nhìn hán liền như nhìn mấy tên khát cái đái bụng sao? Tân thủ không phải đều như vậy?

Giận!

Được rồi, hiện tại hán hy vọng được cứu vớt, không thể đắc tội người khác.

Hai vị lão huynh đem Giang Phong Nguyệt mang vào thôn, Long Khê thôn toàn thôn là người họ Phương, vị cầm đinh ba tên là Phương Đại Ngưu, huynh cầm cuốc tên là Phương Nhị Ngưu, nghe tên là biết hai huynh đệ —— Giang Phong Nguyệt yên lặng ghi nhớ: không thể ôm hy vọng quá lớn đối với NPC cùng họ trong thôn.

Phương Đại Ngưu đã thành thân, nương tử là Phương đại tẩu –

Phương Nhị Ngưu bởi chưa thành thân, cho nên ở gần với đại ca và đại tẩu, ba người cùng ăn cơm với nhau, Phương Nhị Ngưu mỗi tháng sẽ đem một ít lương thực hoặc con mồi đưa cho đại ca, để không phải xấu hổ vì ăn không trả tiền.

Giang Phong Nguyệt nghe Phương Nhị Ngưu nói, mê thất sơn cốc có rất nhiều chim bay, cá nhảy, nhưng nếu lạc đường trong sơn cốc thì không thể đi ra, bởi vậy người trong thôn thực kiêng kỵ sơn cốc.

Bọn họ cảm thấy, Giang Phong Nguyệt còn sống đi ra mê thất sơn cốc chính là một kỳ tích, tuy rằng không phải trở về Dục Vương cốc.

Giang Phong Nguyệt có thể nói hán là bởi vì “độc chết” tổ sư gia, phản bội sư môn, không thể trở lại Dục Vương cốc được sao? Đương nhiên không thể.

Người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Tuy nói Phương gia thoát nhìn đều là người thiện lương, nhưng Giang Phong Nguyệt không dám mạo hiểm. Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối có thể tới Long Khê thôn, các huynh đệ tỷ muội trong Dục Vương cốc sư các huynh đệ tỷ muội không chừng có thể tới đây, nếu như bị bọn họ bắt được, tất nhiên là kêu hán lấy cái chết tạ tội a!

Hán vào trò chơi chỉ muốn tìm linh cảm, thuận tiện thể nghiệm phong cảnh trong trò chơi, chứ không phải muốn người ta lột da cạo xương mình.

...

“Quân công tử, hàn xá đơn sơ, cơm rau dưa, hy vọng người không ghét bỏ.” Phương đại tẩu không để ý bởi thêm một chén cơm nữa cho Giang Phong Nguyệt

Trên bàn có bốn món: thịt cá kho tàu, gà rừng xào, rau xanh, còn có món rau dại Giang Phong Nguyệt không biết tên.

Độ đói khát đã rút xuống -9, Giang Phong Nguyệt lúc này không nghĩ đến lễ nghi là cái gì, thậm chí vùi đầu vào ăn, nhưng thấy nhiệt tình của chủ nhân cùng khuôn mặt co quắp của bọn họ, Giang Phong Nguyệt ngăn chặn dục vọng ăn uống lại.

“Phương đại tẩu khách khí, là do ta quấy rầy.” Giang Phong Nguyệt không hiểu giá thị trường, nhưng hẳn cũng học qua lịch sử, xem qua kịch. Long Khê thôn như một tiểu sơn thôn, nhà ở đơn sơ, dân chúng mộc mạc, một năm có thể ăn thịt vài lần là hạnh phúc, đừng nói tới trên bàn bây giờ có 2 chén thịt...

Kỳ thật Giang Phong Nguyệt suy nghĩ nhiều, đây là tiểu sơn thôn tự cấp tự túc, nam canh nữ dệt, thuế má cũng không đến nơi này, ngẫu nhiên đi săn, ăn thịt là thường xuyên.

“Quân công tử không chê là tốt rồi.” Phương Đại Ngưu nói.

Trong trò chơi đã 3 ngày, rốt cục ném được cơm nóng hầm hập, Giang Phong Nguyệt cảm động, lệ nóng doanh tròng.

NPC thật tốt a!

Vợ chồng Phương Đại Ngưu cùng Phương Nhị Ngưu nhìn bộ dáng Giang Phong Nguyệt như mấy trăm năm nay chưa được ăn cơm, đồng tình trong mắt càng sâu, trước kia nghe nói đám tiểu được sư Được Vương cóc sau khi nhập môn ăn không no mặc không đủ ấm, bọn họ còn không tin, hiện tại nhìn thấy bộ dạng này của Quân công tử, bọn họ tin rồi.

Nếu Giang Phong Nguyệt biết người một nhà Phương Đại Ngưu đang suy nghĩ gì, tuyệt đối sẽ trầu khước miệng nói: các người có cần phải nhân tính hóa như vậy không?!

Chú thích:

[1] Phun tào: là hay nói mấy lời lải nhải, như rửa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm. (Theo Tiểu Diệp Thảo)

[2] Hãn huyết bảo mã: Theo truyền thuyết, Hán Vũ Đế từng treo thưởng hậu hĩnh cho ai có thể tìm được cho ông một con “Hãn huyết bảo mã” thuần chủng, vốn được cho là hiện diện tại Trung Á nhưng hiếm có ở Trung Quốc.

Hán Vũ Đế được coi là người đã viết về “Hãn huyết bảo mã” sớm nhất trong lịch sử Trung Quốc. Trong một bài thơ, ông đã gọi đây là “ngựa trời” (thiên mã).

Ngày này, giống ngựa đặc biệt đó được xác định là Akhal-Teke, một trong những giống ngựa cổ xưa và độc đáo nhất.

3. Chương 3

Nhìn huyết lượng tràn đầy, độ đói khát từ -9 thành +10, Giang Phong Nguyệt đối với Phương gia ba người cảm động rơi nước mắt

Phương Nhị Ngưu đưa phòng cho hắn ở, chính mình lại ở một phòng khác, làm Giang Phong Nguyệt cảm thấy không tốt lắm. Vô duyên vô cớ ăn của người ta không nói, lại còn chiếm mất giường người ta... Dù Giang Phong Nguyệt mặt có dày một chút, dưới nhiệt tình của mọi người cũng vô pháp tiếp tục bảo trì.

Được rồi, hẳn thật sự đánh giá thấp người thiết kế trò chơi, người thiết kế Long Khê thôn nhất định là một vị đối xã hội tràn ngập nhiệt tâm lương thiện.

Giang Phong Nguyệt nằm ở tấm ván gỗ trên giường... So với giường mềm mại trong hiện thực, tấm ván gỗ giường tương đương cách người, dù hắn đã điều chỉnh xúc cảm xuống 10% nhưng vẫn có thể cảm nhận được tấm ván gỗ cứng rắn dưới thân.

Thời gian trong trò chơi đồng dạng với ngoại giới, chia làm ngày đêm, lấy thủ đô thời gian làm tiêu chuẩn. Vào đêm, NPC cũng phải nghỉ ngơi.

Đừng hỏi Giang Phong Nguyệt vì cái gì cả buổi tối cũng ở trong trò chơi, hắn sẽ nói cho người biết đó là trải nghiệm sinh hoạt trong du hý...

Trên thực tế, Giang Phong Nguyệt là một trạch nam tiêu chuẩn, ở nhà trọ một mình, hạ tuyến (logout) cũng oa một chỗ, tay hắn lại bị thương, trong trò chơi thì bình yên vô sự. Bởi vậy, so với trong hiện thực làm một cái trạch nam tay tàn, hắn không bằng ở trong trò chơi, ít ra hai tay hoàn hảo.

Giang Phong Nguyệt nằm trên giường, bắt đầu nhớ lại ba ngày qua du hý.

Trừ bỏ giai đoạn trước chỉ hái thảo dược bắt giun, hắn tiếp xúc nhiều nhất chính là Được Vương.

Được Vương chỉ dạy hắn có 2 ngày, giúp hắn từ 0 cấp lên 1 cấp rồi chết. Vì sao Giang Phong Nguyệt lại bình tĩnh như vậy? Tuy nói Được Vương không tự mình thu hắn làm đồ đệ, nhưng bị Được Vương nhìn trúng, hắn vẫn là đệ nhất nhân ở Giang Hồ Open Beta từ 1 năm trở lại đây, giá trị con người chính là bất đồng.

Tốt xấu gì thì một ngày vì sư cả đời vì phụ!

Giang Phong Nguyệt tuyệt đối không thừa nhận, Được Vương bị độc chết, hắn chỉ muốn nói hai chữ: đáng đời!

Được Vương có một ham mê đặc biệt, Được Vương cóc không ai biết, nhưng Giang Phong Nguyệt bị hắn kéo về 2 ngày, ham mê đặc biệt của Được Vương dần dần hiển lộ trước mặt hắn —— Được Vương đối hắn nói lời ái muội.

Giang Phong Nguyệt là một nam nhân, năm nay 22 tuổi, thân cao 183 cm, nặng 65kg, dáng người tiêu chuẩn. Tuy vậy, ấn tượng đầu tiên về hắn tuyệt đối không phải là trẻ, vóc dáng đẹp, mà là xinh đẹp.

Những người khác chơi trò chơi có lẽ điều chỉnh ít nhiều về ngoại một ít, tăng giảm 30% tùy ý. Giang Phong Nguyệt lúc đăng ký không có thấy khung điều chỉnh, dùng nguyên bộ dáng tiền nhập trò chơi.

Hắn đẹp không thiên về nữ tính, mà thiên về âm nhu mỹ. Nói dễ nghe chính là yêu nghiệt, khó nghe chính là biến thái chết người. Giang Phong Nguyệt luôn đọc sách vẫn không hiểu mặt hắn rốt cuộc chỗ nào giống biến thái chết người.

Đối với khuôn mặt mình âm nhu quá mức, Giang Phong Nguyệt không có oán niệm hay mất mát gì cả, chuyên ngành của hắn là mỹ thuật tạo hình, quan niệm về đẹp xấu so với người bình thường miễn cảm hơn một ít. Hắn không tự kỷ, nhưng từ góc nhìn bản thân, hắn cảm thấy khuôn mặt thực phù hợp với thẩm mỹ của hắn...

Chủ đề đi xa...

Được Vương ham mê không muốn người biết, chính là mỹ nhân, loại giống Giang Phong Nguyệt loại nam tính mỹ nhân. Việc này là do Giang Phong Nguyệt trong lúc vô ý phát hiện.

Hắn theo Được Vương tuy chỉ có hai ngày, nhìn thấy không ít NPC, Được Vương đối với nhiều người thái độ không tốt, chỉ duy độc với bộ dáng coi được ... Ánh mắt liền có chút vi diệu.

Ta nói, NPC trí năng trong trò chơi có thể có đam mê cổ quái sao? Ngoạn gia không trách cứ sao?

Giang Phong Nguyệt nguyên bản tính toán rồi đi, cho dù thăng cấp chậm cũng được, ít ra so với ánh mắt quái dị của Được Vương nhìn chằm chằm hắn còn tốt hơn. Đáng tiếc, kế hoạch của hắn chưa kịp thực hiện, tên kia đã chết trước. Người nói người chết thì chết đi, vì cái gì lấy người vô tội là hắn làm đệm lưng?

Được Vương chết cũng không để Giang Phong Nguyệt sống khá giả, cho nên hắn thực oan uổng, thực ghen khuất. Được Vương chết hắn không có nửa điểm tội lỗi, càng không nói đến khổ sở.

Trong Giang Hồ, tân thủ nhập môn dưới cấp 10 đều phải trong phạm vi môn phái nhận nhiệm vụ, so với trò chơi khác chưa đạt đến cấp bậc nhất định thì không thể rời khỏi tân thủ thôn, Giang Hồ hạn chế ít hơn một chút.

Hiện tại Giang Phong Nguyệt đắc tội mọi người trong Dục Vương cốc, hắn làm sao có thể lên được cấp 10?

Nói chứ, cũng không phải tất cả mọi người trong Dục Vương cốc biết hắn là Quân Lâm Thiên Hạ, có lẽ... có thể vụng trộm về Dục Vương cốc nhận nhiệm vụ? Giang Phong Nguyệt rất nhanh phủ định ý tưởng này, quên đi, vẫn là đợi một thời gian, trở về lúc này chính là chịu chết.

Mang theo đủ loại ý tưởng, Giang Phong Nguyệt nhập mộng.

...

Hôm sau, Giang Phong Nguyệt bị âm thanh gõ cửa “đình đình đông đông” đánh thức, cho dù dùng chân trẫm hết đầu và móng, cũng nghe được rõ ràng.

Cuối cùng hắn thật sự chịu không nổi, đành phải rời giường.

Phương đại tẩu vừa vặn từ phòng bếp bưng đồ ăn đi ra, Phương Nhị Ngưu đang cho gà ăn, Phương Đại Ngưu không biết đi nơi nào.

“A, Tiểu Quân rời giường rồi? Đúng lúc, đến, ăn sáng một chút.” Trải qua tối hôm qua quen thuộc, Phương đại tẩu đã từ Quân công tử bay lên thân mật xưng hô —— Tiểu Quân.

Tuy nói Giang Hồ theo đuổi chân thật, nhưng có thể hạn chế đánh răng rửa mặt, dù sao miệng cũng không thể hôi.

“Đại tẩu sớm, Nhị Ngưu ca sớm.” Giang Phong Nguyệt tuy trạch thì trạch, cơ bản vẫn hiểu lễ phép là gì, hơn nữa một nhà ba người này đối xử với hắn tốt như vậy, hắn lễ phép là chuyện đương nhiên.

“Quân huynh, sớm.” Phương Nhị Ngưu uy gà ăn, mỉm cười vỗ vai hắn, xem như đánh qua chiêu hô.

Đánh qua chiêu hô sau, Giang Phong Nguyệt cùng vào phòng, một bên hỏi: “Đại tẩu, Phương đại ca đi đâu, hắn như thế nào không dùng điểm tâm?”

“Đại Ngưu a, hắn ăn rồi, đã đi trấn trên.” Phương đại tẩu nói.

“Sớm như vậy đi trấn trên?” Tha thứ cho Giang Phong Nguyệt còn chưa tới cấp độ xuất khỏi Dục Vương cốc, bản đồ chưa có mở rộng, bản đồ của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy Dục Vương cốc cùng Long Khê thôn.

“Đại ca đem một ít da động vật lên trấn, đổi một ít lương thực trở về.” Phương nhị ngưu vừa ăn vừa trả lời.

“A.” Giang Phong Nguyệt gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Cơm nước xong, Giang Phong Nguyệt cũng nên làm việc. Cái gọi là làm việc ——

Giang Phong Nguyệt quyết định giúp đỡ một chút, hỏi Phương đại tẩu một hồi, Phương đại tẩu không chịu nổi hắn không nhéo, mới nói: “Trong nhà không có nước, định đi giếng thôn Vĩ lấy mấy thùng, ngươi có thể giúp sao?”

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Phương đại tẩu muốn ngươi hỗ trợ gánh nước, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Giang Phong Nguyệt nhìn phần thưởng nhiệm vụ, khỏe môi nhếch lên, sẵn khoái chọn nhận.

Theo Phương đại tẩu đi đến giếng thôn Vĩ, lộ trình chỉ có hơn 300 thước, không lâu, đi qua chỉ mất nửa giờ đồng hồ.

Giang Phong Nguyệt chưa từng thấy qua giếng bao giờ, hướng chỉ là giếng cổ, nhìn trên cổ giếng có thùng gỗ và dây thùng, hắn có chút mờ mịt. Hắn xem kịch truyền hình cổ trang vài thập niên trước, thấy người ở trong mức nước, bây giờ tự tay động thủ, có chút không thuận tay...

“Tiểu tử, ngươi có lấy nước không a?” Trong lúc Giang Phong Nguyệt ngẩn người nhìn chằm chằm thùng gỗ, bác gái mặc bộ y bạch điều, không, là đại nương đứng bên cạnh hắn, bên người còn có một đòn gánh hai thùng gỗ, hiển nhiên là tới mức nước.

“Đại nương, ngài muốn lấy nước a, ngài lấy trước đi!” Hấn tiếp tục đứng cũng không biết nên làm như thế nào, đành phải để thúc giục đại nương này tới trước.

Đại nương thật cao hứng lấy thùng gỗ trong tay Giang Phong Nguyệt, thuận thực cầm sợi dây phóng xuống, một bên cùng Giang Phong Nguyệt nói chuyện: “Tiểu tử bộ đáng thật tốt, so với khuê nữ ta còn xinh đẹp hơn!”

“...” Câu phía trước làm cho Giang Phong Nguyệt thực tự hào, câu sau làm Giang Phong Nguyệt hơi hơi co rút khóe miệng.

Hấn thà nghe người khác nói hấn yêu nghiệt, cũng không muốn bị nói là xinh đẹp —— khi còn bé thân thích trong nhà đều đem hấn trở thành nữ hài tử, nói hấn xinh đẹp, sau này, hấn rất không thích hai chữ xinh đẹp, với thân thích trong nhà nhận sai giới tính, hấn tránh như rắn rết.

Đại nương hoàn toàn không chú ý tới biểu tình cổ quái của Giang Phong Nguyệt, không lâu sau, hai thùng đã đầy nước.

“Đến, tiểu tử, tiếp.” Đại nương đem thùng gỗ đưa cho Giang Phong Nguyệt, “Cám ơn nhiều a!”

“... Không cần khách khí.”

Đại nương lấy nước rồi đi, Giang Phong Nguyệt mới hậu tri hậu giác [1] phát hiện, chính mình kỳ thật nên giúp vị đại nương đó mức nước, có lẽ không có kinh nghiệm, nhưng có thể đạt được NPC độ hảo cảm, NPC độ hảo cảm cao, về sau làm việc sẽ dễ dàng hơn.

Giang Phong Nguyệt thở dài, bắt chước theo phương thức của đại nương bắt đầu mức nước. Chẳng qua, hấn tự động thủ, tuyệt đối không có đơn giản như đại nương làm. Lần thứ nhất đánh tới nước, hấn đánh chưa tới bởi lực đạo ngã vào trong giếng.

May mắn, hấn còn là một nam nhân, trạch ở nhà vẽ vẽ nhưng cũng thích rèn luyện, mức nước sao... Có ý tứ.

Nếu mức nước trong trò chơi là nhờ vào thể lực, hấn chắc chắn sẽ không mệt mỏi như vậy.

Sau khi hai thùng đều đầy nước, thể lực hấn liền tiêu thất một nửa. Nếu thể lực thấy đáy, hấn thật sự đi bộ cũng không nổi.

Đem hai thùng nước đầy về nhà Phương đại tẩu hơn 300 thước... Giang Phong Nguyệt yên lặng khóc không ra nước mắt.

Cũng may Phương đại tẩu tựa hồ biết gánh nước hao thể lực, cố ý chuẩn bị cho hấn màn thầu, ăn một cái màn thầu, thể lực khôi phục không ít.

Làm đi làm lại 6 lần, Giang Phong Nguyệt đổ đầy vạc nước nhà Phương đại tẩu, thất lưng xương sống đều đau... Kỳ thật cảm giác rất nhỏ, mồ hôi trên đầu hấn dường như không có, thở dài thật mạnh.

“Tiểu Quân a, vất vả.” Phương đại tẩu đến gần Giang Phong Nguyệt, đối hấn cười thực ôn nhu.

“Đinh —— “

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Nhiệm vụ “Giúp Phương đại tẩu gánh nước” hoàn thành, đạt được kinh nghiệm 50 điểm, đồng tiền 10 miếng. Long khê thôn NPC độ hảo cảm +5.

Giang Phong Nguyệt nhếch miệng mỉm cười, Phương Nhị Ngưu nhìn thấy nụ cười này, mặt đột nhiên liền đỏ, sau đó quay đầu đi...

“Tiểu Quân so với đậu hũ Tây Thi thôn chúng ta còn đẹp hơn a.” Phương đại tẩu tại thời điểm Giang Phong Nguyệt đặc ý nhận được 50 điểm kinh nghiệm nói một câu, nhất thời làm nụ cười của hấn cứng lại rồi.

Giang Phong Nguyệt còn chưa kịp nói cái gì, liền nghe được có người hô to: “Phương đại tẩu, Đại Ngưu ca xảy ra chuyện...”

Chú thích:

[1] Hậu tri hậu giác: (theo Hạ Nguyệt)

Nghĩa là nói / thấy rồi mới hiểu. Ngược lại tiên tri tiên giác là không cần nói cũng có thể hiểu.

VD: Anh ta tựa vào bên giường khẽ lắc đầu từ chối nói chuyện với cô, anh nói anh mệt lắm rồi

Lúc ấy cô mới hậu tri hậu giác phát hiện anh không hề muốn cô xuất hiện ở đây.

4. Chương 4

Giang Phong Nguyệt, Phương đại tẩu cùng Phương Nhị Ngưu vội vã chạy đến thôn khẩu, trông thấy Phương Đại Ngưu sắc mặt tái nhợt đang được vài người nâng lên.

Phương Đại Ngưu toàn thân đều là máu, nhất là vị trí xương bả vai, tựa như bị mở ra một lỗ máu, máu chảy ra liên tục.

“Đại Ngưu ——” Phương đại tẩu kinh hô một tiếng, bỏ nhào tới.

“Đại ca...” Phương Nhị Ngưu sắc mặt trắng bệch.

Giang Phong Nguyệt chưa thấy việc này bao giờ, máu tươi chảy đầm đìa... Nếu bây giờ hắn còn tỉnh táo, tuyệt đối sẽ đi khiếu nại công ty trò chơi thiết kế hình ảnh huyết tinh đến như vậy!

Nhưng trước mắt không phải nói tới chuyện này, tình huống của Phương Đại Ngưu rất nghiêm trọng.

“Đại phu tới rồi, đại phu tới rồi, mau tránh ra.” Phía sau có người hô lên, liền thấy một lão đầu nhí tóc hoa râm, đi đường so với ốc sên còn chậm hơn, chậm rãi đi tới.

Giang Phong Nguyệt lo lắng hắn đi nhiều thêm vài bước sẽ choáng, cũng khó cho người thiết kế trò chơi thiết kế ra nhân vật dạng này, chỉ đi đường thôi mà lại tả thật như vậy...

Bất quá, tại phương diện cảm xúc, trò chơi vẫn chưa đào sâu vào nhiều, mặc dù Phương đại tẩu bọn họ sót ruột nhưng không được thể hiện ra rõ ràng lắm.

“Kiểm thương, ta trước cầm máu cho hắn, có vấn đề gì lát sau hắn nói.” Lão Đại phu tuy rằng đi đường khó khăn, nhưng lấy được cấp cho Phương Đại Ngưu, xử lý miệng vết thương một chút cũng không hàm hồ, tay chân dị thường lưu loát.

Cầm máu xong, Phương Đại Ngưu bị đuổi về nhà, Giang Phong Nguyệt theo sau, không biết nên làm cái gì.

“Vũ khí đâm Đại Ngưu có tẩm độc, phải tìm giải được.” Lão đại phu lộ ra thần sắc khẩn trương, “Có ai nhận thức được mục mỹ thảo không, ta cần có mục mỹ thảo.”

“Nhưng đại phu, mục mỹ thảo chỉ có ở mê thất sơn cốc...” Có người khó xử mở miệng.

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Đại phu Long Khê thôn cần mục mỹ thảo để giải độc cho Phương Đại Ngưu, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ “Tìm kiếm mục mỹ thảo”?

Giang Phong Nguyệt nhìn nhiệm vụ nhắc nhở, đầu óc có chút mơ màng, nhiệm vụ cũng có thể nhận như vậy sao?

Các thôn dân nghị luận sôi nổi, Phương đại tẩu vẫn còn khóc, tóm lại là không có ai tự nguyện đến mê thất sơn cốc. Thứ nhất, theo bọn họ, mê thất sơn cốc là một địa phương cực kỳ nguy hiểm, thứ hai, thôn dân không có mấy ai nhận thức được mục mỹ thảo.

Cuối cùng, trong lúc ồn ào, lão đại phu cắt đứt bọn họ tranh luận, cùng lúc đó, Giang Phong Nguyệt mở miệng: “Đại phu, ta nhận thức được mục mỹ thảo, có thể đi tìm.”

“Tiểu Quân...” Phương đại tẩu có chút kinh ngạc, hô lên một tiếng.

Lão đại phu hí hửng đánh giá hắn một phen, thanh âm già nua khàn khàn nói: “Tiểu tử là được sư Dục Vương cóc? Không ai nói cho ngươi biết, mê thất sơn cốc phía tây Dục Vương cóc là cấm địa sao?”

“... Đại phu sợ ta đi lạc trong mê thất sơn cốc sao?” Giang Phong Nguyệt không có trả lời vấn đề này.

Lão đại phu im lặng, tương đương cam chịu.

“Điểm ấy đại phu cứ yên tâm, ” Giang Phong Nguyệt thực tự tin mở miệng, “Không dám nói, ta biết đường đi, lúc trước ta từ mê thất sơn cốc tới Long Khê thôn. Trên đường trở ra, ta có thấy mục mỹ thảo, lộ trình không xa lắm, nửa canh giờ có thể trở về.”

“Cũng tốt, người đi nhanh về nhanh.” Lão Đại phu không nói gì thêm, NPC cấp ngoạn gia nhiệm vụ, ngoạn gia chỉ cần tiếp nhận nhiệm vụ rồi hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Giang Phong Nguyệt chọn tiếp nhận nhiệm vụ, Phương đại tẩu kéo hần lại dặn dò vài câu, làm NPC, nàng đương nhiên không ngăn cản ngoạn gia hoàn thành nhiệm vụ.

Xuất ra bản đồ Được Vương cho hần, dựa theo ký ức hôm trước, hướng tới sơn cốc mà đi.

Sắc trời lúc này đã vào cuối thu, mặc dù là giờ Ty, ở hiện thực là mười giờ, mê thất sơn cốc còn có sương trắng mờ mờ lung lung, trên mặt đất cũng có không ít sương sớm.

Giang Phong Nguyệt vừa đi một lúc, trên người đã bị sương sớm ướt nhẹp. Cảm giác lạnh lẽo làm Giang Phong Nguyệt bất giác rung mình một cái, quả nhiên, nhiệm vụ trong Giang Hồ đều thực biến thái a!

Hiện tại hần còn không biết, tân thủ nhiệm vụ còn đơn giản, sau khi ra tân thủ thôn, gặp phải một vài nhiệm vụ đặc thù mới là biến thái = =

Tuy có bản đồ trên tay, nhưng Giang Phong Nguyệt đi rất cẩn thận. Mê thất sơn cốc trừ bỏ có nhiều được thảo bên ngoài, còn có nhiều loại quái tân thủ vô pháp đối phó, ví dụ như: Thảo Xà.

Giang Phong Nguyệt không biết có phải do hai lần trước gặp phải vận cứt chó, lần này liền có tác dụng phụ.

—— Hai con Thảo Xà cấp 6 đang bò loanh quanh ở khu vực mục mỹ thảo.

Tiểu được sư cấp 1 đối phó hai con Thảo Xà cấp 6, ngoại trừ muốn chết vẫn là muốn chết.

Giang Phong Nguyệt vũ khí hiện tại chỉ có một bao ngân châm, bao ngân châm này có thể cứu người, đương nhiên, y thuật của hần không cần phải bàn tới, tiểu được sư cấp 1 không có nửa điểm y thuật, ngược lại lực công kích thì có một chút.

Giang Phong Nguyệt nhìn thuộc tính Thảo Xà, so với con chuột con thỏ, Thảo Xà huyết lượng có 100. Nói cách khác, hần nếu dùng ngân châm công kích thì phải liên tục công kích 100 lần, mà còn phải là trăm phát trăm trúng.

Có nên tìm địa phương khác lấy mục mỹ thảo?

Giang Phong Nguyệt do dự một chút, nhưng hần có muốn cũng không thể do dự tiếp nữa.. Một con Thảo Xà đã phát hiện ra hần, hướng hần phát động công kích.

Quái cấp thấp khi có người chơi xâm nhập lãnh địa của nó sẽ tự chủ động công kích, bất quá không biết là có phải nơi này là mê thất sơn cốc, trường kỳ không có ai tiến vào, cho nên tiểu quái thực tịch mịch, hoặc là trình tự viên thiết kế thấy nơi này lâu rồi không ai tiến vào, liền sơ sót quản lý nơi này, mặc kệ tính bảo hộ lãnh địa của tiểu quái.

Cho nên, Giang Phong Nguyệt xui xẻo.

Thảo Xà công kích bình thường là cắn một phát, không có độc, bởi vậy, công kích cũng không cao lắm.

Nhưng, công kích so với Giang Phong Nguyệt thì rất cao.

Thảo Xà cắn xuống một ngụm, Giang Phong Nguyệt sinh mệnh mất 10 điểm. A đúng rồi, giá trị sinh mệnh của hần hiện tại có 30 điểm.

Giang Phong Nguyệt quyết đoán, hần cũng không phải là ngốc tử, bị rắn cắn còn tiếp tục đứng đó. Thảo Xà cắn phải cắn trúng hần mới được tính là tạo thành công kích, cho nên chỉ cần không bị cắn trúng mới có thể bảo trụ giá trị sinh mệnh.

Một bên chạy, một bên sử dụng ngân châm, chỉ cần không bị đuổi tới là được.

Kỳ thật hần sử dụng ngân châm không nhiều, ngân châm là do hệ thống đưa tặng khi gia nhập Được Vương cốc, không có kỹ năng học tập gì, Giang Phong Nguyệt phóng ra thử vài cây không phát nào trúng.

Cũng may thử nghiệm hơn mười lần, tổn thất thêm 10 điểm sinh mệnh, hắn rốt cục nắm giữ được cách sử dụng ngân châm.

Mười lăm phút sau, Giang Phong Nguyệt rốt cục giết chết xong con Thảo Xà thứ nhất. Nguyên bản con Thảo Xà thứ hai không có ý định công kích, nhưng lúc giết chết con thứ nhất, hắn ngộ thương con kia một cái, vì vậy, hắn không thể nghỉ ngơi.

Trước khi thể lực hao hết, Giang Phong Nguyệt cuối cùng tại lần ném châm thứ 500 giết chết được hai con Thảo Xà, còn nhặt hai miếng da. Da Thảo Xà có thể làm thuốc, cũng có thể bán lấy tiền, Giang Phong Nguyệt thu vào trong túi trữ vật, dù sao chỗ trống còn nhiều.

Giang Phong Nguyệt lắc lắc cánh tay mỗi nhừ, tiến đến thu thập mục mỹ thảo, nhiệm vụ không nói thu thập bao nhiêu, Giang Phong Nguyệt cảm thấy càng nhiều càng tốt, đều thu thập hết, chỉ chừa lại cây non mới mọc.

Không có nghỉ ngơi, hắn cầm bản đồ đi ra ngoài.

Giang Phong Nguyệt lúc xem TV về mấy cái địa phương “mê thất”, đại bộ phận chính là rừng cây. Khi còn bé, hắn thực vui vẻ cùng ca ca thảo luận, mê thất làm có phải thần kỳ như vậy, đi một đoạn đường có thể trở lại chỗ cũ sao? Hơn nữa mặc kệ đi từ hướng nào, cuối cùng đều sẽ trở lại đúng chỗ đó?

Thời buổi hiện giờ có rất nhiều mê cung, Giang Phong Nguyệt cảm thấy mê cung thực nhàm chán, chưa bao giờ đi vào. Trong trò chơi gặp được mê thất sơn cốc... Nếu không phải thời gian hạn chế, hắn thật muốn chạy một lần nhìn xem, có phải thật vậy hay không đi một thời gian lại trở về địa điểm cũ.

Đáng tiếc, hắn có bản đồ, đại khái đã nhìn thấu một chút môn đạo. Cái này giống như có đáp án trước khi thi, cho dù nghiêm túc làm bài, gặp được sẽ không làm hoặc không dám chắc, vẫn viết câu trả lời xuống.

Giang Phong Nguyệt chỉ có thể cảm khái mất đi cơ hội trải nghiệm...

“Boong boong boong boong ——” Tiếng đánh nhau bén nhọn từ phía trước truyền tới, chim chóc trong rừng cả kinh bay tán loạn.

Giang Phong Nguyệt dừng lại cước bộ, giương mắt lên nhìn, chỉ thấy phía trước cách đó hơn 20 thước, năm tên quần áo màu đen, trên đầu bao kín, vây công một nam nhân quần áo đỏ thẫm.

Hắc y phục chính là thích khách, đỏ thẫm sắc chính là kiếm khách.

Tình hình này, chính là đuổi giết trong truyền thuyết?

Không, không xui như vậy chứ!

“Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, người không cần khinh người quá đáng!” Một trong thích khách vây công kiếm khách hướng kiếm khách hô lên một tiếng, hỗn hỗn.

Kiếm khách tên Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mỉm cười, “Đắc tội nguyên lão chúng ta, các người nghĩ chạy như vậy, có phải hay không nghĩ chúng ta rất dễ chọc? Bất quá... Thích khách bên Dự Chiến Thiên Hạ cũng chỉ có như thế.”

“Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, người Hoàng Triều bang chủ cũng chỉ như thế, khi dễ tiểu hào chúng ta thì tính cái gì?” Một thích khách khác bị đá trở mình trên mặt đất che ngực lại, còn thực nhân tính hóa phối hợp ới ra hai ngụm huyết.

“Ai bảo các người đụng vào họng súng ni?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu hắc hắc cười, thanh âm thực trẻ, đương nhiên, người bộ dạng cũng trẻ.

Nhiều lời vô ích, tiếp tục, đánh.

Nói là đánh, kỳ thật chính là đơn phương chà đạp.

Lúc này Giang Phong Nguyệt còn không biết kiếm khách là ai, hắn chỉ nhìn thấy một kiếm khách cầm kiếm, chém đứt cổ năm kiếm khách. Tên cuối cùng muốn chạy trốn cũng bị một kiếm đâm xuyên qua lưng.

Cảm tạ cảm giác đau đớn trong trò chơi có thể giảm xuống 10%, nếu không sau này bị giết, nhất định sẽ có tâm lý bóng ma.

Là một ngoại nhân, Giang Phong Nguyệt nhìn một hồi Giang Hồ ân oán, sau lưng là một trận lạnh ớn.

“Ai ở nơi đó?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu thu kiếm, liền quát lạnh một tiếng.

Giang Phong Nguyệt bị thanh âm này dọa sợ, giật mình một cái, tiểu thổ thẳng khờ nhập du hý còn không có gặp qua Đại Thần, vừa thấy Đại Thần chính là cảnh tượng giết người, thời kì cuối Đại tổng quản tự động xem nhẹ.

“Nha, nguyên lai là một tân thủ tiểu được sư, tới đây giết ta?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu kiêu ngạo nhếch môi một cái, liếm liếm khóe môi, cùng với gương mặt non nớt của hắn không những không tương xứng, ngược lại còn có vẻ thành thực, rất nguy hiểm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ta nói, đây chính là kiếm khách bị Tiểu Phong Tử làm thịt, mọi người tin không?

5. Chương 5

Bỏ qua Giang Phong Nguyệt đang mao cốt tung tăng nhiên (cực kì kinh hãi) kiếm khách Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, hắn về tới Long Khê thôn, đem mục mỹ thảo giao cho lão đại phu.

Lão đại phu thực vừa lòng tốc độ của hắn, thời điểm phối trí giải được còn nhượng Giang Phong Nguyệt trợ thủ, Giang Phong Nguyệt biết đây là cơ hội học tập. Lúc còn ở Dược Vương Cốc, cơ hồ mỗi cái NPC đều là cao thủ, nếu bọn họ vui lòng, làm trợ thủ cho bọn họ so với đánh quái thăng cấp còn tốt hơn —— cộng thêm kỹ năng đánh quái càng mạnh hơn.

Giang Phong Nguyệt rất nghiêm túc, Lão đại phu mặc dù không nói gì, nhưng khi phân phó hắn làm việc tuyệt không hàm hồ. Người trong thôn cũng biết lão đại phu tính tình cực kém, tuổi tác tuy cao, nhưng chuyện gì cũng tự thân vận động, có thể làm cho hắn không tự mình làm mà phân phó người khác đi làm... Có thể nghĩ, có bao nhiêu khác biệt.

Nguyên bản thôn dân Long Khê thôn nhìn Giang Phong Nguyệt rất thuận mắt, nay càng thuận mắt hơn, nhất là Phương đại tẩu cùng Phương Nhị Ngưu, hận không thể đem hắn trở thành Phật tổ cúng bái.

Phương Đại Ngưu cùng ngày tỉnh dậy, nhưng vẫn còn rất suy yếu, Giang Phong Nguyệt liền đi theo lão đại phu, phối chế cho hắn một ít dược điều trị thân thể, Giang Phong Nguyệt cũng rất thích ý học tập bên cạnh lão đại phu.

Lão đại phu nhà ở tại trung tâm thôn, phòng ốc không lớn, nhưng có hảo vài gian, còn có sân phi thường lớn, bên trong phơi đầy dược thảo. Giang Phong Nguyệt mới đầu còn tưởng xuyên qua thời không, sau ngắm lại, mình quả thật đang ở cổ đại bối cảnh, thời không quả thật không giống.

Chính là, dược thảo nhiều như vậy, Giang Phong Nguyệt vẫn là kinh hãi.

Lão đại phu không nói nhiều với hắn, đại đa số thời gian cũng chỉ phân phó hắn lấy cái này, lấy cái kia, sau đó tùy tiện đưa một quyển sách cho hắn đọc, không có nói sau này có kiểm tra hay không

Giang Phong Nguyệt có chút không hiểu ý tứ lão đại phu, nhưng lão đại phu làm đồ ăn không tệ lắm, thực phẩm đều được tẩy rửa sạch sẽ.

Ở nhà lão đại phu ba ngày, Phương Đại Ngưu đã mang mấy cây rau xanh cùng một rổ trứng gà đến cho lão đại phu, năng lực khôi phục có thể nói là nhất lưu.

“Phương đại ca...” Tuy rằng là NPC, nhưng khi Giang Phong Nguyệt nhìn thấy Phương Đại Ngưu hoàn toàn khôi phục vẫn rất cao hứng.

“Tiểu Quân huynh đệ, thật sự cảm ơn người.” Phương Đại Ngưu thanh âm vừa phát ra, làm Giang Phong Nguyệt có chút không muốn nhìn thẳng mặt hắn, thanh âm này, thật sự không hợp với diện mạo tục tũn của hắn.

“Phương đại ca, ta cái gì cũng chưa làm, người không cần cảm tạ ta, muốn cảm tạ a, người nên cảm tạ Long Bá.” Giang Phong Nguyệt nhìn lão đại phu đang phơi thảo dược – cũng chính là Long Bá trong miệng hắn.

“Ta nghe nói, Tiểu Quân huynh đệ đi mê thất sơn cốc hái thuốc, người có biết hay không, thôn chúng ta trừ bỏ Long Bá không có ai có thể tiến vào mê thất sơn cốc mà trở ra?” Phương Đại Ngưu cười nói.

Nghe vậy, Giang Phong Nguyệt có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Long Bá một cái, Long Bá vẫn nhất nhất mặt than, chậm rãi chỉnh lý dược thảo.

Phương Đại Ngưu đem đồ giao cho Giang Phong Nguyệt, Long Bá nói “cất kỹ trong phòng bếp”, hắn liền ngoan ngoãn đem đồ vào phòng bếp, nghiêm nhiên một bộ dáng tiểu người hầu.

Phương Đại Ngưu cùng Long Bá một chỗ trong một chốc rồi bảo, Phương Đại Ngưu hãy đi về trước.

“Tiểu tử, lại đây.” Long Bá ngồi vào ghế, tuổi hắn quá lớn, hoạt động một chút phải nghỉ ngơi ngay.

Giang Phong Nguyệt chạy tới, do dự hỏi: “Long Bá, muốn uống trà không, ta làm cho người?”

Long Bá thản nhiên nhìn hắn, dùng thanh âm già nua mà vững vàng hỏi: “Người có bản đồ mê thất sơn cốc trong tay?”

“... Vâng.” Giang Phong Nguyệt có chút co quắp gật gật đầu, “Long Bá, ngài cũng biết mê thất sơn cốc có bản đồ sao?”

“Lấy ra.” Long Bá không trả lời, vươn tay ra.

Ý tứ này thực rõ ràng, kêu Giang Phong Nguyệt đem bản đồ giao ra đây.

Giang Phong Nguyệt rối rắm, bản đồ mê thất sơn cốc tuy rằng không phải của hắn, nhưng nếu không có bản đồ, về sau nếu đi vào lần nữa, chỉ sợ đi ra rất khó khăn.

Suy nghĩ một lát, Giang Phong Nguyệt vẫn là lấy bản đồ ra, giao cho Long Bá.

Long Bá cũng không có mở bản đồ, đặt ở trên tay nhìn khoảng nửa nén hương, mới lạnh lùng mỉm cười, đem bản đồ da trâu ném trả lại cho Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt không hiểu ra sao nhìn hắn.

“Tấm bản đồ này do lão phu họa tám mươi năm trước.” Long Bá thanh âm cực lãnh, giống như có hàn băng bên trong.

“Vậy tại sao...” Giang Phong Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Hừ, lão thất phu Dược Vương cốc!” Long Bá hừ một tiếng thật mạnh, “Người vì cái gì mà không ở trong Dược Vương cốc?”

“Cái kia, ta...” Giang Phong Nguyệt vẻ mặt xấu hổ.

“Được rồi người không cần phải nói.” Long Bá đánh gãy hắn ấp úng, hắn mặc dù là NPC, nhưng trí năng cực cao, từ trên mặt Giang Phong Nguyệt, hắn hoàn toàn nhìn ra được: bị buộc tiến vào mê thất sơn cốc nhưng không muốn trở về, đây không phải là phiên toái bình thường.

Giang Phong Nguyệt tiếp tục mờ mịt, hiện tại hắn đối lão nhân ngôn hành cử chỉ càng thêm khó hiểu. Bản đồ mê thất sơn cốc bản đồ do hắn họa, lại ở trong tay Dược Vương; hắn là thầy thuốc đức cao vọng trọng của Long Khê thôn, dược thảo phơi nắng trong dược tràng trong nhà không thua kém gì Dược Vương cốc.

Trực giác nói cho hắn biết, Long Bá y thuật rất cao minh.

“Long Bá?” Giang Phong Nguyệt thấy hắn không nói lời nào, đành phải hô một tiếng.

Long Bá hơi hơi nheo lại mắt, ngón tay có tiết tấu nhẹ nhàng gõ trên đầu gối, cho đến khi Giang Phong Nguyệt nhìn không được muốn rời đi, hắn mới mở miệng: “Người có biết Đại Ngưu bị thương ra sao không?”

“Không phải là kiếm thương sao?” Giang Phong Nguyệt lúc trước nghe Long Bá nói như vậy.

Long Bá nguyệt hắn một cái, “Ta biết là kiếm thương.”

Biết rồi người còn hỏi? Giang Phong Nguyệt dùng ánh mắt ý bảo.

“Gần đây trong thôn có cường đạo, Đại Ngưu từ trấn trên trở về gặp hấn, bị hấn đâm một kiếm.” Long Bá chậm rãi nói, “Tên cường đạo này mấy ngày trước giết sáu thôn dân ở thôn bên cạnh, hiện tại đến thôn chúng ta, chúng ta phải mau bắt hấn lại rồi giết hấn.”

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Long Bá hy vọng người giết cường đạo làm nhiều việc ác, vì dân trừ hại, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Nhiệm vụ thưởng cho:???

Đạt được kinh nghiệm:???

Nhìn đến hai hàng dấu chấm hỏi phía sau, Giang Phong Nguyệt kinh ngạc nhú mày, dấu chấm hỏi đại biểu cái gì hấn không rõ ràng lắm, nhưng càng không biết lại càng khiến người chờ mong, con người luôn tràn đầy lòng tò mò, không phải sao?

Giang Phong Nguyệt tiếp nhận nhiệm vụ, Long Bá liền từ trong tay áo lấy ra một chủy thủ nhỏ lớn bằng lòng bàn tay đưa cho hấn, “Cái chuôi chủy thủ này người cầm, có lẽ có thể giúp người giết cường đạo. A đúng rồi, kiếm của hấn cũng phải cầm lại cho ta.”

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Long Bá muốn người thu hồi kiếm của cường đạo, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Nhiệm vụ thưởng cho: một thỏi bạc

Đạt được kinh nghiệm: 50

Giang Phong Nguyệt cũng chọn tiếp nhận nhiệm vụ, thuận tiện hỏi: “Long Bá, ngài muốn kiếm của cường đạo làm gì?”

“Kêu người lấy thì lấy, dong dài như vậy làm gì? Còn không mau đi?” Long Bá bị hấn hỏi phiền, cổ họng rống lên.

Thật là một lão nhân xấu tính. Giang Phong Nguyệt sờ sờ cái mũi, cầm chủy thủ Long Bá cấp cho ly khai.

Tên gọi: Thanh Đồng chủy thủ

Môn phái: không hạn định

Sử dụng cấp bậc: không hạn định

Công kích: 8-10

Vật phẩm loại hình: chủy thủ

Giá bán: 20 văn

Độ bền: không hạn định

Giang Phong Nguyệt cảm thấy vũ khí mới này so với ngân châm chỉ có một chút lực công kích tốt hơn nhiều lắm, chính là sau khi đi một hồi hấn mới nhớ tới một việc —— Long Bá muốn hấn giết người!

Giết người, có thể ở thôn kế bên giết sáu người, làm hại Phương Đại Ngưu thân thể cường tráng, máu của hấn lại thấp như vậy, hấn như thế nào giết cường đạo, cướp đi kiếm của hấn?

Trên đường du đăng (lang thang) vài giờ, sau đó bị Phương đại tẩu kéo vào ăn cơm chiều, Giang Phong Nguyệt tiếp tục đi tìm cường đạo.

Long Khê thôn không lớn lắm, tìm từng nhà cũng không phí bao nhiêu khí lực, vấn đề là, hấn đi tìm, cường đạo cũng có thể chạy, thậm chí không nhất định tại Long Khê thôn.

Giang Phong Nguyệt có chút đau đầu, bản đồ Giang Hồ cũng không chỉ địa điểm cụ thể, trước kia nghe đại ca nói chơi vông du bàn phím, địa điểm quái trên bản đồ đều có thể nhìn đến, hiện tại trò chơi không thăng cấp công năng này sao?

Sắc trời dần dần tối sầm, Giang Phong Nguyệt tới phụ cận mê thất sơn cốc, bất giác nhớ đến mấy ngày trước ở trong này gặp được kiếm khách Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, nghĩ đến nụ cười quỷ dị kia, nhíu nhíu mày. Nếu không phải vừa vặn có người tìm y, hơn nữa kêu y trở về gấp, chỉ sợ Giang Phong Nguyệt sẽ trở thành người thứ bảy chết trong tay y.

Giang Phong Nguyệt tại phụ cận mê thất sơn cốc tìm trong chốc lát, nhìn xem có dấu vết gì không, nếu cường đạo muốn giết người cướp bóc, tất nhiên sẽ quan sát ở địa phương bí mật.

Phương Đại Ngưu gặp được cường đạo ngay tại bụi cỏ, hẳn là bị mai phục. Giang Phong Nguyệt không xác định được, tên cường đạo còn có thể lấy thôn dân Long Khê thôn làm mục tiêu nữa hay không, hay là vắng theo sự phát triển trò chơi, an phận thủ thường làm tiểu BOSS.

Năm giờ rưỡi, trong trò chơi đã gần tối, Giang Phong Nguyệt xem xung quanh Long Khê thôn một chút, còn nhắc nhở mấy hộ nhân gia bên ngoài, kêu bọn họ cẩn thận, có chuyện gì liền kêu to, vì thế, bọn họ đều thực cảm kích.

Muốn cảm kích, cũng phải chờ hẳn đem cường đạo giết xong rồi nói a!

Giang Phong Nguyệt chạy loanh quanh hai giờ, thể lực tiêu hao gần hết, nên trở về Phương Đại Ngưu gia. Bất quá đêm nay hẳn có thể không trở về nhà Phương Đại Ngưu, mà đi tới chỗ Long Bá, Long Bá là lão nhân duy nhất trong thôn không có con cháu, lại sống một mình, trong nhà phòng ốc dư dả, hẳn phải đi hỏi Long Bá mới được.

Mới đi hai bước, hắn đột nhiên nghe được thanh âm xột xoạt.

Giang Phong Nguyệt nhất thời dừng bước lại, ngừng thở, hơi hơi cúi xuống, dùng cây che khuất thân thể, sau đó nhìn nơi thanh âm phát ra —— sắc trời quá mờ, hắn căn bản thấy không rõ, nhưng có thể nhìn ra được, là một người.

Người nọ lắc lư tiêu sái một đoạn tới trước mặt Giang Phong Nguyệt rồi ngừng lại, sau đó chui vào núp trong bụi cỏ.

Cường đạo?! Giang Phong Nguyệt trước mắt sáng ngời.

Nếu đã đến cửa, hắn sao có thể buông tha được?

“Rõ ràng ta thấy hắn chạy hướng này, người như thế nào không thấy?” Hai người cầm đuốc từ phía sau chạy tới, ngữ khí có chút hỗn hển.

“Hắn bị trọng thương, chạy không xa được, chúng ta qua bên kia nhìn xem.”

Hai người đến đây, không có phát hiện “cường đạo” trong bụi cỏ, cũng không có phát hiện Giang Phong Nguyệt ở phía sau “cường đạo”.

Bị trọng thương... Giang Phong Nguyệt vượt thanh đồng chủ thủ trong ngực, ánh mắt sáng ngời, nhe hàm răng trắng muốt.

Mồ mồ sơ cấp huyết được để trong góc trong túi trữ vật một hồi, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, giống như bị dã thú nguy hiểm theo dõi ——

Nhìn chằm chằm hắn không phải dã thú, mà một tên từng bị hắn khinh bỉ qua, tên thái điều ngoạn gia thiếu chút bị hắn giết.

Giang Phong Nguyệt tà cười đậm ra lợi trảo, không, là chủ thủ ——

6. Chương 6

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu quay người lại, liền thấy một cái hung thần ác sát đánh về phía y, mặt của hắn thật dữ tợn, vằn vện...

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu toàn thân lông tơ tính cả tóc đều dựng thẳng lên, theo bản năng rút kiếm ra ngăn trở người nọ công kích, nhưng người này tựa hồ sớm dự đoán được y sẽ ra tay, nghiêng người tránh được kiếm của hắn, bắt được tay cầm kiếm của hắn, sau đó...

Bị đâm!

Giang Phong Nguyệt đâm liền hai cái, nghĩ thầm: dù sao cũng không phải giết người thật, đâm vài cái có sao đâu?

Kỳ thật chỉ có tân thủ thái điều dưới thập cấp không có kỹ năng mới cần dùng chủ thủ cự li gần... đâm người, sau khi học kỹ năng, hoàn toàn có thể có tác dụng hơn, tạo thành thương tổn.

Nói đến Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cũng rất xui xẻo, đầu tiên bị thích khách Dự Chiến Thiên Hạ đuổi giết, chạy tới sơn thôn hẻo lánh, một đường đuổi giết đã tiêu hao hết huyết lượng của y, nội khí không đủ, khinh công không thể sử dụng, miễn nói tới kỹ năng. Thật vất vả tìm được địa phương để trốn, sơ cấp huyết lượng ném ở trong góc còn chưa kịp uống, bị một tên núp trong bụi cỏ đánh lén, đáng giận chính là tên đánh lén vẫn còn là một tân thủ.

Cho nên nói, người đảo môi (cực kì xui xẻo) đứng dậy, uống nước chỉ nhét kẽ răng.

Càng làm cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu phần nộ chính là, sắc trời quá tối, y không thấy rõ bộ dáng tên giết người, huyết lượng chỉ còn lại chút da lông, sau khi bị đâm hai lần, huyết lượng hoàn toàn 0.

Nhìn thi thể ngã xuống, Giang Phong Nguyệt tay chân lạnh lẽo đoạt kiếm đi. Không có biện pháp, hệ thống sau hai phút sẽ xoát tân, nếu xoát tân, hắn sẽ không lấy được kiếm.

Nhiệm vụ hoàn thành, Giang Phong Nguyệt cảm thấy mỹ mãn trở về chỗ Long Bá báo cáo kết quả công tác, không có nửa phần đồng tình đối với vị “cường đạo” kia.

Ngụy cường đạo Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nội tâm gào thét: ... Ngọa tào! [1]

Cùng lúc đó, bang phái du hí Hoàng Triều lấy giết người mà nổi tiếng thấy một tin tức ——

[Hệ thống bang phái]: Người trong giang hồ, sao có thể không bị chém vài đao... Phó bang chủ đại nhân của chúng ta bị Quân Lâm Thiên Hạ giết chết tại mê thất sơn cốc, các huynh đệ tỷ muội, thay Phó bang chủ báo thù đi!

Quát đờ?

Phó bang chủ đại nhân bị giết?

Cái tên giết người không chớp mắt, được người xưng là Giang Hồ đệ nhất kiếm khách Nguyệt Hạ Tiểu Lâu bị người giết?

Nói đùa cái gì vậy? Trên đời này mà cũng có kẻ giết được Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, ai mà tin nổi!

Còn có, Quân Lâm Thiên Hạ là ai, Đại Thần nào thế?

Mở bảng cấp bậc ra tìm, trên cấp mười, không có Quân Lâm Thiên Hạ; trên hai mươi cấp, không có Quân Lâm Thiên Hạ; trên năm mươi cấp, không có Quân Lâm Thiên Hạ...

Từ từ, Quân Lâm Thiên Hạ không phải là tên mấy hôm trước độc chết sư tổ Dược Vương cốc sao?

Hiện tại toàn bộ giang hồ đều biết Quân Lâm Thiên Hạ đem Dược Vương cốc Dược Vương độc chết, vô số dược sư vì muốn nghiệm chứng tính chân thật, cố ý quay về Dược Vương cốc một chuyến, sự thật chính là sự thật, Dược Vương đã chết.

Dược Vương “sư đệ” sau về tới Dược Vương cốc biết sư huynh hắn chết, tiếp nhận chức Dược Vương, ngay cả NPC cũng nhiều hơn vài người, cho nên hiện tại nhiệm vụ Dược Vương cốc nhiều hơn chứ không ít.

Bất quá, thời gian Dược Vương nhậm chức cũng chưa lâu, ngày sau sẽ như thế nào, về sau sẽ rõ.

...

... ..

[Hệ thống nhắc nhở]: Nhiệm vụ của ngài chưa hoàn thành.

Giang Phong Nguyệt nhìn bản khổng chế vài lần, con mắt sắp nhảy ra từ trong mắt.

Nhiệm vụ chưa hoàn thành... Nghĩa là sao?

Hắn rõ ràng giết cường đạo rồi, lại còn đoạt kiếm của hắn, vì sao nhiệm vụ chưa hoàn thành?

“Người giết sai người.” Long Bá lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

“!!!” Giang Phong Nguyệt há hốc mồm.

Giết sai người?!

Hắn như thế nào giết sai người?

Nếu người kia không phải cường đạo, vậy y là ai?

Nghĩ tới việc mình giết sai người, Giang Phong Nguyệt đổ mồ hôi. Người kia rốt cuộc có bao nhiêu xui xẻo, mới có thể bị mình, một tên tân thủ tiểu thái điều giết chết?

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mới là tối cuồng nộ, y bị giết, từ khi tiến vào trò chơi tới nay, y chưa từng chết qua lần nào, hiện tại cư nhiên bị giết, mà lại còn bị một tên tiểu bối vô danh giết chết, không, là bị đánh lén!

Nếu hai tên Dự Chiến Thiên Hạ kia không đuổi giết mình hai ngày hai đêm, làm y thời gian ăn được cũng không có, trang bị không được sửa chữa, y làm sao có thể dễ dàng bị đánh lén như vậy, mà còn bị đánh lén thành công?

Y nhất định sẽ báo thù này, nhất định!

Giang Phong Nguyệt sau lưng phát lạnh, sợ run cả người, trở lại phòng Long Bá cho hắn ở, lấy sách thuốc Long Bá cho tiếp tục nhìn.

Đại khái đến chín giờ, hắn đem sách thuốc thu trở về, lại đem kiếm “đoạt” tới tay ra.

Tên gọi: Hồng Loan kiếm

Môn phái: Danh Kiếm sơn trang

Cấp bậc sử dụng: 85

Công kích: 688-712

Vật phẩm loại hình: kiếm

Giá bán:???

Độ bền: 1000

Hồng Loan kiếm... Sao lại nghe giống như kiếm tình lữ?

Giang Phong Nguyệt cũng không có hứng thú nghiên cứu Hồng Loan kiếm là cái gì, hắn hiện tại chỉ muốn đem thanh kiếm đưa lại cho tên đạo mô quý kia, tốt nhất là thần không biết quỷ không hay. Nhưng mà, kiếm có thể rơi xuống thường không có danh tự, chẳng lẽ được ẩn dấu?

...

Thanh âm dễ nghe đánh gãy suy nghĩ Giang Phong Nguyệt, thanh âm này không phải trong trò chơi, mà là tiếng chuông trong hiện thực.

Giang Phong Nguyệt nhìn đồng hồ, người gọi điện cho hắn vào giờ này ——

Tiếng chuông liên tục thúc giục, lúc vang lên lần thứ 12, Giang Phong Nguyệt rốt cục nhịn không được hạ tuyến.

“Xú tiểu tử, em lâu như thế mới bắt máy?” Giang Phong Nguyệt không có mở video mà dùng phổ thông vô tuyến trò chuyện.

Giang Phong Nguyệt thực sáng suốt đem ống nghe điện thoại cách lỗ tai 10cm, mới không bị thanh âm trong ống nghe làm điếc.

“Ca, anh tìm em có chuyện gì?” Giang Phong Nguyệt quyết đoán không trả lời hắn vì sao lâu như vậy mới nghe.

“Em như thế nào dùng ngữ khí này nói chuyện với anh trai em?” Giang đại ca buồn bực nói.

Giang Phong Nguyệt trở mình xem thường, “Anh không nói em cúp.”

“Ai từ từ...” Giang ca nhanh chóng ngăn trở hắn, Giang Phong Nguyệt cũng không có cúp xuống, tiếp tục nghe y nói nói, “Tiểu Phong, anh bảo em chơi trò chơi, em chơi chưa?”

“Àn, chơi rồi.” Giang Phong Nguyệt nhu thuận gật gật đầu, nhìn tay trái bị thương của mình, thở dài, hiện tại hắn trừ bỏ chơi trò chơi không biết có thể làm gì.

“Ở nơi nào? Vào môn phái nào, ID gọi là gì?” Giang ca hỏi.

“... Chuyện đó nói sau.” Giang Phong Nguyệt hàm hồ trả lời một tiếng.

“Sao thế?” Giang ca ngữ khí càng lơ phất phơ, “Nói cho ca, cấp mấy?”

“... Cấp một.” Giang Phong Nguyệt có chút ngượng ngùng.

“Có ai mang em không?”

“Không.”

“Nha, vậy cũng không tệ lắm a!” Giang ca tựa hồ rất ngoài ý muốn, “Em chọn môn phái nào thăng cấp dễ dàng như vậy? Gặp được nhiệm vụ che dấu gì sao?”

“Đều không có, ca anh nói xong chưa, em đói bụng, muốn đi kiếm đồ ăn.” Giang Phong Nguyệt sờ sờ bụng, giang hồ du hý thương có thể cung cấp dinh dưỡng dài nhất là một tuần. Hắn ở trò chơi vừa đúng bảy ngày, không có ăn qua đồ ăn nấu, thật không quen.

“Uy uy, Tiểu Phong, em ra tân thủ thôn đi Phong Châu thành tìm ca, bang phái của ca tên là...” Giang ca chưa nói xong, trò chuyện đã kết thúc.

Giang Phong Nguyệt không có nghe được tên bang phái ca là gì, trên thực tế, hắn căn bản không tính toán đi Phong Châu thành, càng không định gia nhập bang phái của ca.

Nhà Giang Phong Nguyệt trọ là một căn hộ hai phòng một phòng khách, hiện giờ chất lượng không khí so hai trăm năm trước đã tốt hơn nhiều, hơn nữa khoa học kỹ thuật cũng đủ tiến bộ, ít nhất khi chủ nhân không ở nhà, hệ thống vệ sinh không khí tự động mở ra. Ở du hý bảy ngày đi ra, trong phòng như trước không một hạt bụi.

Một mình ở trong phòng, thanh tĩnh thì thanh tĩnh, nhưng tịch tịch cũng đồng dạng khó tránh khỏi.

Cũng may Giang Phong Nguyệt là một người chịu được tịch tịch, hắn lúc 12 tuổi rời nhà, đến ở tại khu ký túc trường bán quân sự, vừa tới đã trở thành học sinh giỏi, được hưởng độc một gian phòng ở ký túc, vẫn luôn ở một mình, cho nên sau khi tốt nghiệp đổi phòng ở lớn hơn một chút, hắn không có nửa điểm không quen.

Trong tủ lạnh không còn đồ ăn, cho nên, Giang Phong Nguyệt trực tiếp lên mạng gọi cơm, trong chốc lát đợi người đưa tới là tốt rồi.

Dinh dưỡng dịch trong du hý thương cũng cần phải thay đổi, du hý thương chia làm ba đến bảy loại, Giang Phong Nguyệt chính là khoang đặc chế, có thể dùng dinh dưỡng dịch bổ sung trực tiếp cho thân thể trong trò chơi. Dinh dưỡng dịch cũng có phân chia, Nguyên Bộ tự nhiên là chất lượng cao cấp nhất, một chai có thể duy trì một tuần, không gây ra tác dụng phụ nào.

Giang Phong Nguyệt đổi lại dinh dưỡng dịch, vào phòng tắm rửa một chút, tay phải tuy không thuận tiện, sau khi tắm rửa thì thân thanh khí sáng, đồ ăn vừa lúc đưa tới cửa.

Bưng cơm ngồi trước máy tính, một bên nhìn diễn đàn Giang Hồ OL , một bên xem du hí công lược và tư liệu cơ bản Long Khê thôn.

Long Khê thôn trên bản đồ ở vị trí rất xa, Được Vương cốc vốn ở phía tây đại lục, Long Khê thôn so với Được Vương cốc lại càng xa hơn về phía tây, mà đi tiếp về phía tây chính là bình nguyên, cũng không biết khi làm mới bản đồ có còn như vậy không. (chém)

Bởi vì Long Khê thôn quá mức hẻo lánh, cho nên người đi tới đây rất ít. Cũng không phải không ai đi, tối thiểu Giang Phong Nguyệt từ mê thất sơn cốc đi qua, bây giờ còn ở đó; trước nhìn thấy Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng với tên kiếm khách chém giết vài cái thích khách khác đều xuất hiện ở đó. A, đúng rồi, còn có cái tên đảo môi quỷ vô tội bị Giang Phong Nguyệt giết chết cùng với hai người đuổi giết hắn.

Giang Phong Nguyệt tìm nửa ngày cũng không thấy nhiệm vụ đặc thù, trước cũng có ngoạ gia đi Long Khê thôn, sau đó tiếp nhận nhiệm vụ, trên cơ bản đều là nấu nước trồng rau, không có đại nhiệm vụ nào. Dần dà, ngoạ gia đến Long Khê thôn tìm nhiệm vụ càng ít đi, mà ngay cả Giang Phong Nguyệt nhận nhiệm vụ giết cường đạo, là người duy nhất có nhiệm vụ dấu chấm hỏi.

Tìm không thấy nhiệm vụ cùng loại, tự nhiên Giang Phong Nguyệt phải vào lại trò chơi tự tìm cường. May mắn, nhiệm vụ này không có hạn chế thời gian.

Giang Phong Nguyệt tiếp tục thăm dò Hồng Loan kiếm, hắn cũng không nghĩ đây là kiếm tình lữ.

Cả giang hồ chỉ có một kẻ duy nhất giữ Hồng Loan kiếm: Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Tên này sao nghe quen quen?

Trên diễn đàn có ảnh chụp của Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, Giang Phong Nguyệt rất nhanh so sánh danh tự này với khuôn mặt: người này không phải là tên mấy ngày trước ở phụ cận mê thất sơn cốc muốn giết hắn sao?!

Tư liệu nhân vật

ID: Nguyệt Hạ Tiểu Lâu

Cấp bậc: 88 cấp

Môn phái: Danh Kiếm sơn trang

Chức nghiệp: kiếm khách

Bang phái: Hoàng Triều

...

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Giang Phong Nguyệt rơi xuống, tên đảo môi quỷ bị hắn giết, không ngờ là đệ nhất kiếm khách Giang Hồ OL!

Ngọa tào!

Cái gì thế này, muốn hãm hại chết gia a!!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Người xui xẻo, uống nước chỉ nhét kê răng; Trên trời làm sao có chuyện rớt bánh nhân thịt, nếu có thì tuyệt đối có độc, Tiểu Phong Tử đã đích thân nghiệm chứng hai câu trên.

Lăn lăn cầu hoa, cầu nhẩn lại ()

Chú thích:

[1] Ngọa tào: Có thể hiểu là bộc lộ cảm xúc “Vãi = w =”, ...

7. Chương 7

Giang Phong Nguyệt trước khi vào trò chơi luôn cầu nguyện, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu sẽ không tìm hắn báo thù, dù có một trăm hắn cũng không đủ chống lại Nguyệt Hạ Tiểu Lâu —— hắn so với quái cấp hai còn thua xa.

Nhìn Hồng Loan Kiếm ném trong góc bao trữ vật, Giang Phong Nguyệt yên lặng hít một hơi, quên đi, hết thấy tùy duyên vậy!

Địa điểm thượng tuyến (log in) là nhà tranh của Long Bá hấn hạ tuyến (log out), vừa mới xuất môn, chợt nghe bên ngoài có tiếng khua chiêng gõ trống, còn có người hô “Cứu hoả a cứu hoả”.

Giang Phong Nguyệt nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ thấy mọi người trong thôn cầm thùng nước trong tay tới lui trước cửa nhà Long Bá, nhanh chóng chạy tới thôn Vĩ.

Nơi cháy là nhà Phương quả phụ cách nhà Long Bá không xa, cũng chính là đậu hũ Tây Thi mà Phương đại tẩu nhắc tới.

Giang Phong Nguyệt không do dự nữa, nhanh chóng lấy thùng hay dùng trong nhà Long Bá đánh hai thùng nước, chạy tới nhà đậu hũ Tây Thi.

Hai thùng nước của hấn kỳ thật cũng không giúp được gì nhiều, hỏa hoạn xảy ra ở đây, nhiều nước hơn cũng vô ích, khuyết điểm của nhà tranh là dễ bắt lửa. May mắn, khoảng cách từ nhà trong Long Khê thôn khá xa, bình thường cũng không có gió, cho nên lửa không lan đến các nhà khác.

“Cứu mạng a, nường, cứu mạng...” Thanh âm vội vàng mà hoảng sợ truyền đến từ phía sâu trong phòng bị cháy.

Đậu hũ Tây Thi Phương quả phụ bị người gọi về từ bờ sông vừa thấy ngọn lửa cháy hừng hực thiếu chút ngắt xiu, lại vừa nghe thanh âm bên trong truyền ra, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

“Tiểu Hổ, là Tiểu Hổ, Tiểu Hổ còn ở trong a...” Phương quả phụ nói xong định chạy vào, may mắn bị kéo lại.

“Phương quả phụ, người bình tĩnh một chút, người phải bình tĩnh a!”

“Tiểu Hổ, nhanh đi cứu Tiểu Hổ của ta...”

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Phương quả phụ hy vọng người đi cứu Tiểu Hổ, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Nhiệm vụ thưởng cho:???

Đạt được kinh nghiệm:???

Dấu chấm hỏi thứ hai xuất hiện, bất quá hiện tại Giang Phong Nguyệt không kịp nhìn, tùy tay nhấn tiếp nhận. Hấn lấy chăn bông đã thấm nước do đại thúc hàng xóm đưa cho, phủ trên vai chạy vào trong.

Nhà tranh mặc dù là nhà tranh, nhưng bên trong đều có xà nhà, phòng ở cực kỳ vững chắc.

Giang Phong Nguyệt mạo hiểm vọt vào ngọn lửa, lửa nóng không sắc người như trong hiện thực, tuy có sương khói, trái lại có thể thấy rõ ràng tình hình bên trong.

“Tiểu Hổ, Tiểu Hổ?” Giang Phong Nguyệt không rõ phương hướng cụ thể, thanh âm của Tiểu Hổ không cất lên, chỉ có thể tự tìm kiếm.

“Cùm cụp” một tiếng, thanh âm rất nhỏ bên giường truyền đến, cộng thêm tiếng hít thở cực kỳ yếu.

Giang Phong Nguyệt rất nhanh tìm được Tiểu Hổ, lúc này Tiểu Hổ đã ngắt xiu. Giang Phong Nguyệt nhanh chóng đem người ôm lấy, xà nhà bắt đầu rơi xuống, hấn dùng chăn bông gắt gao bao lấy Tiểu Hổ, ngừng thở, tiếng trống bên ngoài làm hấn háo hức tinh thần vang lên.

Nhờ có thân may mắn chiếu cố, Giang Phong Nguyệt vừa bước ra khỏi nhà tranh, chính gian đã bị đốt cháy gần hết, xà nhà dần sụp xuống, nhất thời, lửa cháy đã hơn phân nửa.

“Tiểu Hổ, ô ô...” Phương quả phụ liền nhào tới, Giang Phong Nguyệt chân lão đảo, thiếu chút bị nàng đẩy ngã.

Tiểu Hổ đã ngừng thở.

Từng người trong thôn đứng cạnh nhau lo lắng, lòng bàn tay nắm lại, trán ứa ra mồ hôi lạnh.

“Mau tránh ra, mau tránh ra, nhượng Long Bá đi qua!” Trong đám người đột nhiên có người hô một tiếng.

Nguyên bản Giang Phong Nguyệt cảm thấy hết hi vọng mắt cũng sáng ngời lên, hắn không biết NPC có mạch đập hay không, nhưng Tiểu Hồ quả thật không còn đập.

Long Bá được hai thôn dân nâng tới, việc này nói lên tình huống rất nghiêm trọng.

Long Bá được đưa đến bên Tiểu Hồ nhìn không ra biểu tình gì, Phương quả phụ kéo ống tay áo của Long Bá, khóc cơ hồ muốn ngất, “Long Bá, van cầu ngài, ngài nhất định phải cứu Tiểu Hồ, van cầu ngài...”

“Phương quả phụ, người đừng lo lắng, Long Bá khẳng định sẽ cứu Tiểu Hồ.” Bọn họ một bên an ủi, cũng là muốn nàng không quấy rầy Long Bá.

Giang Phong Nguyệt dịch đến gần Long Bá, Long Bá thực thuận tay đem hòm thuốc đặt lên tay Giang Phong Nguyệt, sau đó nhất nhất phân phó hắn lấy đồ vật.

Giang Phong Nguyệt dù sao cũng đã từng bên cạnh Dược Vương, tuy không học được cái gì, nhưng nhận thức về dược vẫn có thiên phú. Mấy ngày nay luôn luôn ở cạnh Long Bá, Long Bá không kiêng dè chỉ hắn chút tri thức về dược lý, cho nên hiện tại Long Bá phân phó, hắn cũng thực thuận tay mà làm.

Trong lúc đó, Long Bá lấy ra chục căn ngân châm lớn nhỏ không đồng nhất, tại trên người trên mặt Tiểu Hồ đâm xuống, Giang Phong Nguyệt nhìn không kịp, lần đầu tiên hắn thấy bộ dáng nghiêm túc của Long Bá.

“Khụ, khụ khụ ——” Kỳ tích, Tiểu Hồ tại căn ngân châm thứ 48 đâm xuống, ho nhẹ hai tiếng, tỉnh.

“Tiểu Hồ...” Phương quả phụ lập tức muốn nhào tới.

“Ngăn nàng lại!” Long Bá lệnh một tiếng, Giang Phong Nguyệt bên cạnh không rét mà run.

Phương quả phụ bị ngăn cản, kỳ thật không cần người khác cản lại, nàng đã bị thanh âm Long Bá làm sợ.

“Còn thất thần làm gì, không mau lấy thuốc trị thương?” Long Bá thủ pháp thành thạo đem quần áo nơi bị bóng của Tiểu Hồ xé mở, một bên không quên dùng ánh mắt mệnh lệnh Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt: “...”

Sau một phen gây sức ép, đem Tiểu Hồ bao thành xác ướp, Tiểu Hồ cuối cùng sống lại.

Tất cả mọi người thở phào một hơi, Phương quả phụ nhìn Tiểu Hồ lệ chảy ròng, rồi hướng Giang Phong Nguyệt cùng Long Bá nói lời cảm tạ.

[Hệ thống nhắc nhở]: Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ “Giúp Phương quả phụ cứu Tiểu Hồ trở về”, đạt được kinh nghiệm 500, thưởng cho phi ngân châm +1, bạc +10. Long Khê thôn NPC độ hảo cảm +50.

[Hệ thống]: Chúc mừng ngài lên cấp hai, thưởng cho ngài hai khối song bội kinh nghiệm đan (x2 kinh nghiệm), một bồ câu đưa thư.

Song bội kinh nghiệm đan không cần phải nói, có thể lý giải từ mặt chữ, mà bồ câu đưa thư, là công cụ dùng để tán gẫu mật. Không giống kênh đội ngũ, kênh bang phái và kênh thế giới có thể dùng bản không chế nói chuyện, tán gẫu mật phải dùng bồ câu đưa thư.

Giang Phong Nguyệt không biết sao lại có quy định cổ quái này, chẳng lẽ sợ hai người chỉ gian tư thông không thành? Bất quá dùng bồ câu đưa thư để truyền tin, đích xác thực phù hợp chủ đề trò chơi, rất có cảm giác.

Không biết cung thủ có thể bắn rót bồ câu đưa thư làm món bồ câu nướng hay không... Giang Phong Nguyệt lại bị ý tưởng của chính mình làm cho .

“Phát gốc cái gì? Thu dọn đồ đạc, theo ta trở về làm được cho Tiểu Hồ!” Long Bá thanh âm khàn khàn chui vào tai Giang Phong Nguyệt.

Lông tơ toàn bộ Giang Phong Nguyệt dựng đứng, không biết vì cái gì, hắn cảm thấy Long Bá đối với mình có chút là lạ. Trên thực tế, Long Bá đối với hắn quả thật không giống người khác, Long Khê thôn bọn họ đã nhìn ra, Long Bá vừa ý tiểu tử này, muốn để hắn kế thừa y bát của mình.

...

“Cường đạo ở đó, nhanh bắt hắn lại!” Giang Phong Nguyệt mới đi vài bước, chợt nghe Phương Nhị Ngưu hô một tiếng, sau đó cầm thùng nước xông ra ngoài.

Hắn ta hô lên xong, người khác trong thôn kích động lên —— cường đạo ở trong nhà Phương quả phụ, làm Tiểu Hồ hôn mê, còn phóng hỏa đốt nhà Phương quả phụ.

Nhanh vượt cường đạo rồi cục vẫn hướng về phía Long Khê thôn, Giang Phong Nguyệt không biết nhóm thiết kế trò chơi nghĩ như thế nào, hắn xem qua diễn đàn, Long Khê thôn lâu lắm rồi không ai tới nhận nhiệm vụ. Nếu hắn không ở đây, nhiệm vụ cường đạo có phải hay không không người nhận?

Hôm nay cường đạo đi đốt nhà Phương quả phụ, có Long Bá ở đây, Tiểu Hồ may mắn thoát chết. Nhiệm vụ cường đạo nếu không hoàn thành, nhà những người khác có phải hay không tiếp tục bị cường đạo đồng dạng đốt mất?

Giang Phong Nguyệt nghĩ nghĩ, không có kết quả, vẫn nên giết cường đạo, hoàn thành nhiệm vụ đi, đầu óc hắn chỉ thích hợp ở phương diện sáng tạo mỹ thuật tạo hình, về nội dung vở kịch trò chơi, để lại cho du hý khai phá thương đi thời!

Cường đạo không hổ là cường đạo, chỉ nhìn diện mạo thôi đã thấy tham lam cùng đáng khinh.

Tên cường đạo này ăn cắp đồ trong nhà Phương quả phụ sau lại phóng hỏa cũng không ;ập tức chạy đi, mà tiếp tục an phận thủ thường làm chuyện cường đạo nên làm—— tiếp tục trộm gì đó, đoạt gì đó.

Thôn dân Long Khê thôn cầm côn bổng, Giang Phong Nguyệt cầm phi châm mới của hắn, đem cường đạo vây quanh.

Không giống những vòng du khác, được sư chức nghiệp ở Giang Hồ OL không chỉ đơn giản cứu sống thêm máu đơn giản như vậy, trong Giang Hồ, được sư còn là một sát thủ. Ngân châm là vũ khí của bọn hắn, tỉ lệ châm trúng là bình thường, giá trị thương tổn so với vũ khí khác thấp hơn, nhưng số lượng thường khá nhiều, bởi vậy được cho là một sát. Tuyệt chiêu giết người khác của được sư còn là dụng độc.

Bất quá, Giang Phong Nguyệt chưa có kỹ năng chế độc, phóng độc cũng không.

Lúc trước hắn chỉ có thể dùng ngân châm bình thường, mỗi lần dùng một căn, công kích là một điểm. Hiện tại đổi thành phi ngân châm, vẫn một lần chỉ dùng một căn, nhưng công kích là 6-14, cùng thanh đồng chủ thụ tương xứng.

Cường đạo bị đinh ba, cái cuốc, liềm đao, gạch cùng với ngân châm chà đạp đến chết, đại bộ phận thương tổn đều do Giang Phong Nguyệt, đồ và tiền lấy cắp từ các nhà vật quy nguyên chủ, Giang Phong Nguyệt chỉ lấy kiếm cường đạo.

[Hệ thống nhắc nhở]: Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ “Long Bá hy vọng người giết cường đạo làm nhiều việc ác”, đạt được kinh nghiệm 1000, thưởng cho vải bông áo dài +1, vải thô hài +1, vàng +1. Long Khê thôn NPC độ hảo cảm +100.

[Hệ thống nhắc nhở]: Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ “Long Bá muốn người thu hồi kiếm cường đạo”, đạt được kinh nghiệm 50, bạc +1.

[Hệ thống]: Chúc mừng ngài lên cấp ba, thưởng cho ngài một hộp quà cấp năm, bỏ câu đưa tin năm con.

Liên tục ba tin tức hệ thống làm Giang Phong Nguyệt có chút há hốc mồm, ngăn ngủi nửa giờ, hắn liền hoàn thành hai nhiệm vụ dấu chấm hỏi, từ cấp 1 nhảy tới cấp 3. Kinh nghiệm nhiệm vụ dấu chấm hỏi cư nhiên thật phong phú. Hơn nữa nhiệm vụ giết cường đạo, hắn căn bản không xuất lực nhiều, cơ hồ bọn họ giúp hắn chặn không ít công kích, hắn mới có cơ hội đem cường đạo giết chết... Đây là bánh nhân thịt trên trời rụng xuống a!

Từ từ, trên trời sao có thể rụng bánh nhân thịt?

Mấy hôm trước Giang Phong Nguyệt có cảm giác bị trò chơi lừa bịp, có chút không tin có chuyện tốt xảy ra như vậy, nên bánh nhân thịt là có độc đi?

Không quản bánh nhân thịt có độc hay không, trên trời vẫn tiếp tục rụng bánh nhân thịt —— Long Bá thu hắn làm đồ đệ!

“Lão hủ không có một thân y thuật, chỉ có thể ẩn cư lúc này. Hiện tại thân thể lão hủ không còn như ngày trước, sợ rằng không sống được bao lâu, thôi được, đã nhiều ngày lão hủ đối với người cũng có chút lý giải, tiểu tử người thiện tâm, làm người cũng tốt, chính là sinh quá mức... Ai, hy vọng người có thể kiên trì lâu một chút, lại đây bái sư đi!” Long Bá quan sát mặt Giang Phong Nguyệt một lát, lắc lắc đầu, tựa hồ rất tiếc nuối.

Giang Phong Nguyệt run rẩy khoe miệng, nhìn Long Bá bộ dáng ghét bỏ, hẳn thật muốn rống một câu: không nên nhìn mặt mà bắt hình dong a!

Long Bá tuy rằng không thích Giang Phong Nguyệt mặt mũi “hại nước hại dân”, nhưng nhìn ra được, lão thiện tình muốn tìm một đồ đệ kế thừa y bát. Trong thôn, vài tiểu tử muốn bái Long Bá làm vi sư trở nên hâm mộ ghen tị các loại... Ai bảo Giang Phong Nguyệt là ngoại gia mà các người không phải đâu?

Về phần Giang Phong Nguyệt hồ đồ bái Long Bá làm vi sư, hoàn toàn không dự đoán cái cúi đầu này sẽ đối lấy việc về sau vừa ra tay sẽ bị một oan hồn tìm tới, sẽ bị bao nhiêu người chửi bới. Đương nhiên, những việc này nói sau, tạm thời không nhắc tới.

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Long Bá chính là ngón tay vàng tiêu chuẩn a~~ Chương sau có thể chứng kiến góc tay áo của Tiểu mỹ nhân ~()/~

8. Chương 8

Cái gọi là nghiêm sư xuất cao đồ, mấy ngày kế tiếp, Giang Phong Nguyệt may mắn thể nghiệm một lần.

Trong Giang Hồ OL, bái NPC làm sư phụ không phải là ít, thậm chí còn có người đến thăm đáp lễ tổ sư gia sư phụ, không cần phải nói, vị ngoại gia đi thăm đáp lễ tổ sư gia sư phụ ở trên Giang Hồ tuyệt đối tiếng tăm lừng lẫy.

Long Bá trước khi thu Giang Phong Nguyệt làm đồ đệ, đối với hắn rất ôn hoà, phân phó sẽ phân phó, nhưng có làm hay không thì tùy hắn.

Giang Phong Nguyệt tất nhiên làm theo lời Long Bá nói, ngay từ đầu hắn cũng không nghĩ làm thế thì chiếm được cái gì tốt. Hắn chỉ là thuần túy nhìn Long Bá sinh hoạt một mình, mỗi ngày phải làm nhiều việc như vậy, cho nên giúp lão một phen, chỉnh lý thảo được gì đó, hắn tuổi trẻ lực tráng (?), hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng sau khi bái sư, Long Bá từ thái độ ôn hòa trực tiếp tấn chức thành hỏa bạo long.

Long Bá là hỏa bạo long điển hình, tuổi tuy lớn, nhưng mắng chửi người tuyệt đối nghiêm túc. Lão kêu người đi hướng đông, người nếu đi hướng tây, lão có thể đánh gãy chân của người.

Giang Phong Nguyệt đặc biệt hâm mộ mấy đứa nhỏ Long Bá không nguyện ý thu nhận, an an ổn ổn sinh hoạt tại Long Khê thôn, đó mới là thiên đường, chứ ở chỗ Long Bá, chân chính là địa ngục a!

Đương nhiên, so với nghiêm sư, Giang Phong Nguyệt càng thỏa mãn khi được sư phụ truyền thụ tri thức. Có lẽ do ở trong trò chơi, trí nhớ siêu việt hơn trong hiện thực, học hỏi rất nhanh.

Long Bá còn truyền thụ cho hắn “Ghim Kim bí pháp” —— đâm vào huyệt vị nào đó, có thể làm cho người hai giây đứng yên, cũng chính là kỹ năng thứ nhất của Giang Phong Nguyệt —— Vô Túc. (không phát ra hơi thở)

Rất nhiều được sư đều có kỹ năng này, lúc đánh quái sẽ rút ra sách kỹ năng, hoặc cũng có thể đi mua sách kỹ năng. Người như Giang Phong Nguyệt được truyền thụ không có nhiều. Kỹ năng sẽ tăng theo cấp bậc của hắn, độ thuần thực gia tăng cũng sẽ gia tăng thời gian tiến lên.

Thử nghĩ một chút, đang cùng địch nhân so chiêu, đột nhiên sử dụng chiêu “Vô Túc”, công kích địch nhân sẽ thành 0, bất luận kỹ năng nào trong vài giây đồng hồ không thể sử dụng, cái này giống như cầm thương đi giết một người sống đời sống thực vật, hoàn toàn không có áp lực.

Khuyết điểm là trúng mục tiêu không cao, để có thể sử dụng phi châm chuẩn xác cùng với phán đoán tính linh hoạt của địch nhân, cần phải rèn luyện rất lâu.

Sau còn có kỹ năng dụng độc, trong thời gian ngắn có thể khiến cho địch nhân toàn thân trúng độc, cùng loại với “Vô Tức”, đều có thể dùng để chế ngự đối phương. Dụng độc trúng mục tiêu cao hơn so với dụng châm, độc một phát, vạn sự OK.

Hiện tại Giang Phong Nguyệt thăng cấp chủ yếu là đi mê thất sơn cốc, tiếp nhận đa số là nhiệm vụ của Long Bá, tuy rằng nhiệm vụ dấu chấm hỏi không xuất hiện nữa, nhưng mỗi ngày chạy tới mê thất sơn cốc, giúp người trong thôn gánh nước, đủ loại chuyện, kinh nghiệm so với lúc làm việc cho Dược Vương tốt hơn nhiều lắm.

Chưa đến một tuần, hắn đã lên cấp 8.

Giang Phong Nguyệt cách ly với ngoại giới nên không biết, ngoại gia bình thường một mình, thông thường đạt tới cấp 10 để có thể rời lãnh địa môn phái cần có một tháng, đây là tốc độ nhanh.

Như hắn chỉ mới nửa tháng là thăng tới cấp tám, đã là kỳ tích. Đương nhiên việc này có liên quan tới việc hắn cần lao (chăm chỉ), hắn tiếp nhiệm vụ nhiều, tích tiểu thành đại, độ hảo cảm của NPC gia tăng, kinh nghiệm cũng có nhiều thêm. Về phần trước kia có nhiều ngoại gia tới nơi này chưa được một ngày, ghét bỏ kinh nghiệm ít ỏi nên rời, chỉ có thể trách bọn họ không có tuệ nhãn.

Sau này vào một ngày nào đó, Giang Phong Nguyệt cùng mỹ nhân nói đến việc này, mỹ nhân miễn cưỡng nói một câu “Người gốc có phúc của người gốc”. Đương nhiên, chuyện này sẽ nói sau.

...

Giang Phong Nguyệt cảm nhận phương hướng không tồi, năng lực tìm đường cũng được, nếu không dù cho hắn có bản đồ mê thất sơn cốc trong tay, cũng không có khả năng dễ dàng rời đi như vậy.

Nghe Long Bá nói, lão thất phu Dược Vương cốc có cầm bản đồ cũng không cách nào từ trong sơn cốc đi ra. Giang Phong Nguyệt đối với lão thất phu trong lời Long Bá cảm thấy thực hứng thú, đáng tiếc lúc muốn hỏi thì bị Long Bá rống trở về.

Tóm lại có thể khẳng định một việc —— Long Bá cùng Dược Vương cốc có quan hệ vi diệu nào đó.

Vào du hí nửa tháng, thu hoạch lớn nhất của Giang Phong Nguyệt chính là quan hệ vững chắc với thôn dân Long Khê thôn, cộng thêm bá Long Bá làm sư phụ, học được kỹ năng dược sư.

Hôm nay hắn không tính toán tiếp tục tiếp nhận nhiệm vụ, mê thất sơn cốc đã trở thành căn cứ bí mật của hắn, dù thôn dân Long Khê thôn hay đám dược sư bên kia sơn cốc cũng không dám tiến vào, bởi vậy, hắn ở trong sơn cốc luyện tập kỹ năng rất thuận lợi.

Long Bá nói với hắn, sâu trong sơn cốc có dã thú hung mãnh, hắn ghi nhớ lời Long Bá nói, muốn đánh quái, đánh quái dọc đường là được, cấp bậc bình thường không cao lắm. Hiện tại ở cấp bậc của Giang Phong Nguyệt, có thể một mình đối phó quái hơn hai cấp mà chỉ mất vài giọt máu.

Sau khi giết hai mươi mấy con quái cấp 10, Giang Phong Nguyệt chỉ còn cách cấp 9 một bước nhỏ, hắn không định tiếp tục đánh —— đã tới giờ cơm trưa.

Long Bá là một lão đầu nhi quan niệm thời gian là vàng, yêu cầu lão đối với Giang Phong Nguyệt khá nghiêm khắc, đương nhiên, Giang Phong Nguyệt cũng phải có quan niệm về thời gian, khi nào thì làm chuyện gì, Long Bá đều để hắn tự an bài thỏa đáng.

Chính là, trên trời rơi nhiều bánh bao nhân thịt thì luôn thả bẫy rập trên đường.

Giang Phong Nguyệt vừa mới tới thôn khẩu, gặp gỡ Phương Nhị Ngưu, Phương Nhị Ngưu vẻ mặt lo lắng, không đợi hắn đặt câu hỏi liền lập tức hô: “Tiểu Quân đi mau.”

“Àn? Cái gì...” Giang Phong Nguyệt lời còn chưa dứt, chợt nghe thanh âm hỗn loạn kích động cùng phần nộ: “Quân Lâm Thiên Hạ, đừng chạy!!!”

Hắn còn chưa có chạy đâu!

“Tiểu Quân, chạy mau, chạy tới mê thất sơn cốc.” Phương Nhị Ngưu đẩy Giang Phong Nguyệt, sau đó đi ngăn cản ngoại gia.

Người đi đầu nọ rống lên một tiếng, mặt khác người tìm Giang Phong Nguyệt cũng chính là Quân Lâm Thiên Hạ cũng đều chạy ra, số lượng... khiến người vừa nhìn không thể không cảm thán.

Trong đầu Giang Phong Nguyệt chỉ hiện lên một chữ —— dzọt!

Không dzọt chính là thành ngu.

Ngoạn gia Dực Vương cóc làm sao có thể mắt mở trừng trừng nhìn hắc đào tẩu? Bọn họ chờ hơn mười ngày, thật vất vả biết được hành tung tên khi sư diệt tổ, mọi người cùng nhau tổ chức thành đoàn thể đến bắt hắc, sao có thể để cho hắc chạy được?

Giang Phong Nguyệt một bên chạy một bên oán niệm: bọn họ làm sao biết hắc ra khỏi mê thất sơn cốc còn tại Long Khê thôn “an cư lạc nghiệp”?

Kỳ thật ngoạn gia Dực Vương cóc không biết có ai có thể đi ra khỏi mê thất sơn cốc, cũng không ai đồng thời đem mê thất sơn cốc liên hệ tới ngoạn gia đi đến Long Khê thôn, người ở mê thất sơn cốc đã sớm choáng váng đầu óc, làm sao biết được phương hướng?

Cho nên, nguyên nhân đám dực sư tổ chức thành đoàn thể đến bắt Giang Phong Nguyệt là do hắc đem vị trí mình lộ ra —— hắc giết Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu là ngoạn gia đứng trong top 10, lại là đệ nhất kiếm khách, tin tức hắc ta bị giết, không chỉ báo ở kênh bang phái mà còn thông cáo toàn bộ hệ thống Giang Hồ, ai bảo Nguyệt Hạ Tiểu Lâu là danh nhân đâu?

Đây gọi là hiệu ứng danh nhân...

Tạo nên Giang Phong Nguyệt hôm nay bôi cù [1].

Giang Phong Nguyệt ban đầu chạy tới mê thất sơn cốc, ngất nổi, cách đó khoảng 200 thước, hắc thấy được 17 18 tên ngoạn gia đứng canh trước mê thất sơn cốc, không bình tĩnh ...

Kháo, đây là chặn đường chạy cuối cùng của hắc sao?

Hiện tại đây không có thời gian để Giang Phong Nguyệt ôm hận, đại quân dực sư đang đuổi theo hắc, hắc chỉ có thể chạy.

“Quân Lâm Thiên Hạ, người mà còn chạy đừng trách chúng ta không khách khí!” Người đang truy phía sau uy hiếp.

Công kích dực sư cũng không tệ, nhưng có hạn chế khoảng cách, Giang Phong Nguyệt không có khinh công, mắt thấy những người đó cách hắc càng ngày càng gần, hắc cũng chỉ có thể xuất lực từ thuở bú sữa mẹ tới giờ mà chạy.

Nếu bị bắt về Dực Vương cốc, không chết cũng bị lột da, hắc tuyệt không muốn đối mặt với thập đại tử hình.

Giang Phong Nguyệt đối địa hình phụ cận Long Khê thôn rất quen thuộc, nhưng con đường phía nam hắc chưa từng đi qua. Đường nhỏ rất chật hẹp, cơ hồ chứa được một người qua. Do vậy, Giang Phong Nguyệt mới không bị người phía sau truy được.

Mà tình hình chung, cũng không ai đi hướng này, bởi vì ——

“Rầm rầm ——” Giang Phong Nguyệt ngàn cân treo sợi tóc cố gắng dừng lại.

Giang Phong Nguyệt hoảng hốt chạy bừa tự chọn cho mình một cái tuyệt lộ, không, chuẩn xác mà nói, là đám đuổi theo hắc cố ý dẫn hắc vào tuyệt lộ.

Xuyên qua đường nhỏ bị cây cối che đầy, chập vật bò lên vách núi phía trên.

Vách núi này cũng không phải vách núi bình thường, mà là một trong sáu nơi tự sát.

Giang Hồ OL biến thái nhất không phải là thăng cấp khó khăn, cũng không phải đạo cụ trò chơi đốt tiền gì đó, mà là ID tự sát.

ID tự sát ở trò chơi khác chỉ là tại bản không chế lựa chọn cắt bỏ ID, có lẽ yêu cầu tương đối nghiêm khắc một chút, sau khi xóa bỏ sau vài ngày có thể sáng tạo cái mới. Nhưng Giang Hồ OL bất đồng, tại Giang Hồ muốn đem ID tự sát, nhất định phải đi tự sát, địa điểm tự sát ở Dực Vương cốc gọi là Đoạn Tình nhai, cũng chính là vách núi Giang Phong Nguyệt và nhóm dực sư đang đứng.

Đương nhiên, chuyện tự sát này cũng chưa phải là chuyện biến thái nhất. Biến thái nhất chính là, trước khi ngoạn gia tự sát phải đem cảm giác đau đớn chính đến 90%, sau đó... Từ đỉnh núi nhảy xuống, theo lời nói ngoạn gia đã từng khiêu nhai, ta thật sự thể nghiệm tâm tình nhảy vực tự sát, rất đáng sợ –

Ngoạn gia huyết lượng cao có khả năng không chết, nếu một lần không chết, thì phải nhảy xuống lần hai, đau đớn này không cần nói cũng biết.

ID sau khi cắt bỏ, có lẽ có người không hấp thụ giáo huấn sau “tử vong”, tiếp tục sáng tạo nhân vật mới nhưng phải đợi đến một tháng sau.

Hoạt động này đưa vào du hý khai phá thương không thiếu trách cứ, nhưng ngoạn gia trách cứ thì trách cứ, chửi rửa cứ chửi rửa, việc này không có nửa điểm thay đổi. Phía chính phủ trả lời: người muốn chơi liên chơi, không muốn chơi xin cứ tự nhiên, Giang Hồ trừ người ra còn có hàng vạn ngoạn gia khác.

Như thế, ngoạn gia Giang Hồ OL đã đạt tới 7 vạn.

Nói tóm lại, chỉ có thằng ngu mới lựa chọn ID tự sát.

Giang Phong Nguyệt xoay người, nhìn thấy hơn 30 tên bạch y hay lục y dực sư cách đó không xa, trên mặt hoặc là đắc ý, hoặc là khinh thường, ánh mắt hết thảy biểu đạt một ý tứ: chạy đi, người có giỏi chạy tiếp đi!

Đối đối tượng, có lẽ có thể nói như vậy: bé à, người kêu đi, kêu nát cổ họng cũng không ai tới cứu người =

“Quân Lâm Thiên Hạ, thức thời thì ngoan ngoãn theo chúng ta, nếu không đừng trách chúng ta dùng bạo lực.” Tên dực sư lục y cầm đầu bước tới trước một bước, trong tay cầm phiến tử (cây quạt á), quạt a quạt, bộ dáng kia nhìn thực muốn đâm cho một trận.

Giang Phong Nguyệt lạnh lùng nhìn đám người kia, bọn họ khẳng định Giang Phong Nguyệt sẽ không ngu đến nỗi mà tự sát, thế nên mới không kiêng nể gì. Trừ phi hiện tại hắn mọc cánh, nếu không thì đừng hòng chạy thoát trước mặt họ...

Những người này tưởng tượng còn chưa dứt, chỉ thấy Giang Phong Nguyệt lôi ra bản không chế, chạm vài cái, ngay sau đó liền như một con chim lớn, hướng phía vách núi “phi” xuống.

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, nhất tề chạy đến vách đá, chỉ còn thấy một con “bạch điểu” bay xa.

“...” Quân Lâm Thiên Hạ ID tự sát!

Nếu đám người kia biết Giang thái độ kỳ thật căn bản không biết ID tự sát là gì, hẳn trước khi nhảy xuống vực lôi ra bản không chế chỉ là muốn thu lại giày, không biết có cảm tưởng gì.

“A ——” Giang Phong Nguyệt kiệt lực khắc chế tâm tình của mình, loại việc nhảy xuống vực như thế này, hắn vẫn không không chế được bản thân thét chói tai.

Tiếng thét vang vọng toàn bộ nhai cốc, một bạch y nhạc sĩ mắt mở trừng trừng nhìn một “chim khổng lồ” từ trên trời giáng xuống ——

Chú thích:

[1] bôi cứt: cách nói hài hước của ‘bi kịch’ (Tiểu Diệp Thảo)

9. Chương 9

Đáy vực, đao khách cùng nhạc sĩ đại chiến một hồi, huyết lượng chỉ còn 3 điểm, rõ ràng nghe được phía trên truyền đến hai chữ “tránh ra”, bắt đặc dĩ, gã cho rằng mình gặp ảo giác.

“Cẩn thận...” Nhạc sĩ hô một tiếng, mặc kệ người trước mặt tiếp tục chém tiếp huyết lượng chỉ còn 2 điểm của y.

Vì thế ——

“Phanh” một tiếng vang thật lớn, đao khách vừa vịn bị chim khổng lồ từ trên trời giáng xuống nện trúng, 3 điểm huyết lượng còn lại nhất thời chỉ thấy đầy.

Giang Phong Nguyệt mặc dù điều chỉnh cảm giác đau đớn đến giá trị thấp nhất, nhưng người bình thường ai cũng không thích rơi tự do. Huyết lượng của hắn xoát xoát xoát rút dần, nếu không phải phía dưới có đệm lưng, hắn sẽ trực tiếp đi diêm vương điện đưa tin, không phải như bây giờ từng chút từng chút giảm bớt.

Từ từ, hắn dè người?!

Giang Phong Nguyệt lúc này nghĩ muốn dời người hắn ra khỏi người bị dè phía dưới, kết quả còn chưa kịp làm gì, người dưới thân đã biến mất vô tung —— đi địa phủ luân hồi.

Là một hảo hán tử biết sai liền sửa, hắn quyết định phải nhanh chóng đi tìm người bị hắn dè chết, biện pháp trực tiếp nhất chính là, xuống địa phủ tìm người. Quên nói, hắn tuy rằng có đệm lưng, nhưng cũng không chịu nổi huyết lượng hao tổn từ đỉnh núi nhảy xuống.

Tiểu thái điều tổn thương không dậy nổi a –

Thời điểm lúc hắn đi luân hồi, ở trạng thái linh hồn trạng thái nhìn quanh, liền thấy được bạch y nhạc sĩ cách đó không xa, tuy chỉ là nhìn thoáng qua nhưng gây ấn ký sâu đậm trong tâm hồn hắn.

Đáng tiếc, hắn không có biện pháp cùng bạch y nhạc sĩ nói chuyện thì đã bị hệ thống mạnh mẽ đưa đi địa phủ luân hồi.

Tiểu Khinh Trần nhìn đao khách biến mất trước mặt cùng với tên điều nhân từ trên trời giáng xuống, trong lúc nhất thời cũng không biết nên dùng biểu tình gì cho tốt.

Nguyên bản y đang suy nghĩ, mình và Hoàng Thái Tử tỷ thí thì ai sẽ rụng xuống còn 1% trước, máu của y chỉ còn 2%, so Hoàng Thái Tử thua 1%, nếu tiếp tục đánh, khả năng y thua tựa hồ lớn hơn một ít. Chính là ai cũng không ngờ rằng, giữa đường lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim (ý là xen vào việc người khác).

Tiểu Khinh Trần ngẩng đầu nhìn nhìn Đoạn Tình nhai, do có sương nên y không thể nhìn thấy đỉnh núi. Từ biểu tình người nọ xem ra, cảm giác đau đớn của hắn là chính đến thấp nhất, nói cách khác, hắn đến Đoạn Tình nhai không phải là ID tự sát.

Sẽ có người chạy tới Đoạn Tình nhai rồi nhảy xuống vực sao? Tiểu Khinh Trần bắt đầu đi.

Chuyện càng làm cho y bắt đầu dĩ còn ở phía sau ——

[Hệ thống bang phái]: Người trong giang hồ sao có thể không bị chém vài đao... Bang chủ đại nhân của chúng ta bị Quân Lâm Thiên Hạ chém giết tại Đoạn Tình nhai, các huynh đệ tỷ muội, thay Bang chủ của chúng ta báo thù đi!

[Hệ thống thế giới]: Dự Chiến Thiên Hạ bang chủ Hoàng Thái Tử bị Quân Lâm Thiên Hạ chém giết tại Đoạn Tình nhai —— Người trong giang hồ sao có thể không bị chém vài đao; Vừa vào giang hồ, thân bất do kỷ, ai!

Tất cả mọi người trong Giang Hồ kinh hãi ... Quân Lâm Thiên Hạ, đây là lần thứ mấy bọn họ nghe đến ID này?

Kinh hãi nhất không phải là những người chơi chưa gặp mặt Giang Phong Nguyệt, mà là nhóm được sư Dục Vương cóc làm ID Quân Lâm Thiên Hạ “tự sát”.

Trước một khắc ID Quân Lâm Thiên Hạ tự sát, hắn giết chết Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ?

Trọng danh, tuyệt đối là trọng danh!!! (trọng danh: chơi lại)

Toàn bộ Giang Hồ OL đều sôi trào lên, lúc trước bốn chữ Quân Lâm Thiên Hạ xâm nhập trong tầm mắt mọi người là do hắc độc chết sư tổ Dược Vương cốc, lúc đó nhiều người cảm thấy trò chơi có BUG, BUG này hẳn là vì tân nhậm Dược Vương; một tuần trước đệ nhất kiếm khách bị giết, bọn họ có thể tự an ủi nhủ thầm Quân Lâm Thiên Hạ thừa dịp Nguyệt Hạ Tiểu Lâu chưa chuẩn bị đánh lên, bằng không một tên gia hỏa ngay cả tên trong bảng cấp bậc còn chưa có, làm sao có thể giết chết đệ nhất kiếm khách?

Nhưng hiện tại hắc lại giết Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ Hoàng Thái Tử, này phải giải thích như thế nào? Chẳng lẽ hắc lại đánh lên? Đánh lên đệ nhất kiếm khách thành công một lần thì thôi, hiện tại ngay cả đánh lên Hoàng Thái Tử cũng thành công ... Người này thật ra là dược sư hay là thích khách? Đệ nhất thích khách cũng không thể đánh lên thành công hai người kia đi?

... Kỳ thật theo một góc độ nào đó mà nói, Giang Phong Nguyệt quả thật coi như là đánh lên.

Có ngoạn gia không tin đem ba đường tin tức hệ thống tìm ra, muốn xem xem có phải chữ nào không đúng không, hoặc là ba sự kiện này căn bản không cùng một người?

Có người còn phóng đại từng ký tự, còn dùng tới kính lúp, đáng tiếc ba đường tin tức hệ thống đều hướng về một ID.

...

Sau login, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nghe thấy thế giới cùng bang phái trong cùng một lúc có tin tức kinh bạo bùng nổ, té ngã quỵ trên mặt đất.

Quân, Lâm, Thiên, Hạ!

Hắc không phải là Quân Lâm Thiên Hạ mà hắc nhận thức đi?

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối luống cuống tay chân tìm tiểu tân thủ đã bị hắc quên đi trong mục hảo hữu, đối chiếu với ID trên hệ thống, xác nhận vài lần, thiếu chút nữa trông mắt đều rớt, mới chính thức xác nhận Quân Lâm Thiên Hạ này chính là tên Quân Lâm Thiên Hạ kia.

Đê ma ma, sao lại kinh khủng như vậy a?!

...

Tiểu Khinh Trần từ đáy vực Đoạn Tình nhai trở về bang phái, bị Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng vài nguyên lão khác chạy tới hỏi không ngoài sự tình Bang chủ bọn họ bị giết.

“Hồ ly, Thái tử gia không phải ở cùng với người sao?” Một trong các nguyên lão Mặc Thanh Ca hỏi.

“Ân, vậy thì sao?” Tiểu Khinh Trần cười tà, ngồi ở ghế trên, chậm rãi chỉnh lại y phục của mình.

“Phó bang, ngài có thể đừng cười như vậy hay không?” Nguyên lão khác Hoa Khai Trà Mỹ sợ run cả người.

“Đúng vậy đúng vậy, nụ cười này, còn có để nữ nhân chúng ta sống hay không!!!” Yên Chi Triều Tuyết [1] hâm mộ ghen tỵ nhìn gương mặt quyến rũ phong tình của Tiểu Khinh Trần, hóa thân rít gào.

Được rồi, dùng quyến rũ phong tình để hình dung nam nhân có lẽ không đúng, hình tượng Tiểu Khinh Trần trong trò chơi rất hảo xem, cho dù y có điều chỉnh lên 30% mức cao nhất, nếu như không có trụ cột, cũng không có khả năng dễ nhìn như vậy.

(trụ cột ở đây chính là gương mặt trong hiện thực của anh ý)

Tiểu Khinh Trần được khen là du hý đệ nhất mỹ nhân, không phải là không lý do. Nói y đệ nhất mỹ nhân, không có ý khinh nhờn, cũng không phải đem y cùng nữ nhân liên hệ cũng một chỗ. Y bộ dạng coi được, tuyệt đối không nữ tính hóa, nhưng khi đứng cùng với mỹ nữ chân chính trong trò chơi, phong thái vị mỹ nữ kia hoàn toàn bị áp đảo.

Tiểu mỹ nhân cười, khuynh quốc khuynh thành.

Chỉ tiếc, mỹ nhân tuy đẹp nhưng tính cách lại phúc hắc, dùng động vật để hình dung, chính là hồ ly trong miệng Mặc Thanh Ca.

Tiểu Khanh Trần một tay chống cằm, phượng nhãn hẹp dài hơi nheo lại, mang theo nụ cười quỷ dị, môi đỏ mọng hơi hơi gợi lên, không nhanh không chậm nói: “Ta mỉm cười, nữ nhân các ngươi liền sống không được sao? Có phải hay không muốn đi bồi Thái tử gia?”

Hoa Khai Trà Mỹ cùng Yên Chi Triều Tuyết mặt biến sắc, hận không thể lấy đao làm vài nhát trên mặt y.

“Ồ ily, người có thể không kích thích người không?” Nhất là nữ nhân, Mặc Thanh Ca trong lòng yên lặng bổ sung, tiếp tục nói: “Thái tử gia đâu, ngươi không phải cùng hắn ở một chỗ sao? Hắn sao lại bị giết, tên Quân Lâm Thiên Hạ là ai?”

Mặc Thanh Ca vừa hỏi, Hoa Khai Trà Mỹ cùng Yên Chi Triều Tuyết cũng không tiếp tục cùng Tiểu Khanh Trần kiểm chuyện, các nàng nói không lại hồ ly, cuối cùng chịu thiệt khẳng định chính là các nàng.

“Thái tử gia bị giết...” Tiểu Khanh Trần hơi hơi nheo lại mắt, nâng cằm lên, ngữ khí tựa hồ có chút vi diệu.

“Thế nào?” Mặc Thanh Ca ba người trăm miệng một lời hỏi tiếp.

Nếu nói cho bọn hắn biết chân tướng Thái tử gia bị giết là do tên “điều nhân” kêu Quân Lâm Thiên Hạ từ trên trời giáng xuống áp (đề) chết... Không biết còn có đem Thái tử gia trở thành thần tượng hay không.

Bang chủ đệ nhất bang phái bị áp chết...

Tiểu Khanh Trần cảm thấy rất buồn cười, y chơi Giang Hồ OL đã một năm, chính mình giết qua không ít người, cũng gặp qua không ít người giết người, đủ loại kiểu dáng binh khí làm hung khí giết người, chưa thấy đem người làm hung khí, càng chưa thấy qua bị người áp chết ...

Nghĩ đến trường hợp kia, Tiểu Khanh Trần rất không phúc hậu bật cười.

“Ồ ily, người cười một mình cái gì thế?” Mặc Thanh Ca buồn bực.

“Không phải là người giết Thái tử gia, xong rồi giả họa cho người khác đi?” Yên Chi Triều Tuyết cảm thấy Tiểu Khanh Trần cười quá nguy hiểm, suy nghĩ kỹ một chút, nàng thật sự không biết trong trò chơi trừ bỏ Tiểu Khanh Trần còn có ai có thể giết Thái tử gia.

“Người nói đi?” Tiểu Khanh Trần nâng mâu, cười tủm tỉm hỏi.

Nếu không phải y đem huyết lượng Thái tử gia chém còn 3 điểm, vị “điều nhân” từ trên trời giáng xuống cũng không có khả năng đem máu của gã xuống còn 0.

Cho nên, đầu sỏ gây tội hắn vẫn là y.

“... Phó bang người cũng quá không phúc hậu đi?” Hoa Khai Trà Mỹ chỉ trích.

Tiểu Khanh Trần đứng lên, cười mỉm, quét mắt liếc ba người một cái, “Thái tử gia đã trở lại, các người tự hỏi đi, ta không nói.”

Chết hoa lệ kiểu này, phỏng chừng đánh chết Hoàng Thái Tử gã cũng không chịu nói.

...

Sau khi Dục Vương bị giết, đệ nhất kiếm khách bị giết, mục tiêu Quân Lâm Thiên Hạ nhắm tới rốt cục chuyển đến trên người Bang chủ đệ nhất bang phái Hoàng Thái Tử, hơn nữa còn mất mạng... Mục tiêu kế tiếp chính là ai?

Bang phái: Hoàng Triều

Đệ nhất kiếm khách Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đồng bệnh tương liên với Hoàng Thái Tử cầm giận tay áo, tên đáng chết, giết hắn thì thôi, cư nhiên còn đoạt đi Hồng Loan kiếm duy nhất trong trò chơi, muốn nhẫn nhục cũng không thể nhẫn được!

Lục đại môn phái, mỗi môn phái đều có một đệ nhất, Hoàng Triều bang chủ Cửu Triều Phong Hoa là đệ nhất dục sự Giang Hồ OL. Hoàng Triều là du hý bang phái bạo lực, gồm có đệ nhất kiếm khách, đệ nhất dục sự cùng với đệ nhất cung thủ.

Hoàng Triều không bằng Dự Chiến Thiên Hạ là có nguyên nhân, nhân thủ không nhiều, nhưng cơ hồ mỗi tên đều là phần tử bạo lực, hơn nữa còn lấy Bang chủ Cửu Triều Phong Hoa cầm đầu.

Cửu Triều Phong Hoa là một tên bạo lực điển hình cộng thêm phá hư.

Ngoạn gia đều đang dự đoán, người kế tiếp bị Quân Lâm Thiên Hạ độc thủ chính là Hoàng triều Cửu Triều Phong Hoa.

“Lão đại, người sao còn nhàn nhã như vậy?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu oán niệm nhìn Bang chủ bọn họ.

“Ta không có gì để làm a!” Cửu Triều Phong Hoa thở dài một hơi, vẻ mặt nhàm chán, “Gần đây cao thủ không biết chạy đi đâu chết hết rồi, người đi ném Hồng Loan kiếm, Âm Thư tên kia thì đi làm nhiệm vụ gì đó, ta muốn tìm người đánh đùa cũng không có, nhàm chán đến mức meo.”

Nhắc tới Hồng Loan kiếm, tim Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đau đớn, hẳn làm gì ném Hồng Loan, rõ ràng là bị một tên hồn đản đoạt đi rồi!

Hắn lại không thể nói sự thật, bằng không thật dọa người, hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Đi tìm cái tên kêu Quân Lâm Thiên Hạ, người không thấy tin tức hệ thống tin tức sao, Dự Chiến Thiên Hạ Hoàng Thái Tử bị hắn làm thịt.”

“Chắc chắn, tên kia chỉ mới cấp 8, ta nói, hắn nhất định là mèo mù vớ phải cá rán. Người mấy hôm trước không phải là bị hắn đánh lén sao?” Cửu Triều Phong Hoa bĩu môi, hiển nhiên đối với tên nhân vật mới nổi Quân Lâm Thiên Hạ không chút hứng thú nào.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cơ hồ cắn một ngụm, sỉ nhục đêm đó, hắn cả đời đều không quên, tên đáng chết, chết tiệt hồn đản!

“Bất quá nếu Tiểu Lâu Lâu đối hắn khó chịu, lão đại nhất định thay người đi báo thù.” Cửu Triều Phong Hoa nhu nhu tóc Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, “Đừng phụng phịu, lão đại tuyệt đối thay người hung hăng mà giáo huấn hắn một hồi.”

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu càng thêm u oán, trò chơi không có hệ thống định vị, nếu không hắn đã sớm tìm tên kia báo thù, hắn muốn đoạt lại Hồng Loan kiếm, sau đó hung hăng chà đạp hắn mấy trăm lần.

...

Lần đầu tiên xuống địa phủ, không thấy người hắn áp chết, Giang Phong Nguyệt rơi vào đường cùng, đành phải lựa chọn luân hồi.

Địa điểm trọng sinh là Đoạn Tình nhai, đám đước sư đuổi giết hắn đã ly khai, hắn chỉ có thể tiêu sái về Long Khê thôn, hy vọng không có ai canh giữ ở đó.

Hoàn toàn không biết chính mình đã trở thành “danh nhân”, trong lòng hắn còn có chút bất đắc dĩ, trong đầu không nghĩ tới đảo môi quý bị hắn áp chết, mà là “mỹ nhân” hắn có duyên gặp mặt một lần...

Hắn không biết, khi hắn tưởng nhớ “mỹ nhân”, cũng có rất nhiều người đang “nhớ thương” hắn...

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: Số lượng từ trong chương này thiệt nhiều nha, lăn lăn nhấn lại cầu hoa hoa

~~P.s: Tàu chương liên quan đến đến những người này đều là bên dưới trung hội thường xuyên thô hiện tích người, tận lực thiếu ghi tương du đẳng ()

Chú thích:

[1] Yên Chi Triều Tuyết:

Yên Chi ở đây có lẽ là chỉ Vương Chiêu Quân, một trong Tứ đại mỹ nhân trong lịch sử Trung Quốc

Về chữ “Triều Tuyết” theo mình nghĩ là do bà luôn mang một vẻ đẹp lạnh lẽo, u buồn, được so sánh với tuyết. Như thơ của Lý Bạch viết về bà:

Yên Chi trường hàn tuyết tác hoa,

Nga my tiêu tụy một Hồ sa.

Sinh pháp hoàng kim uống đồ họa,

Tử lưu thanh trùng sử nhân ta.

Có thể đọc thêm ở đây

Lời cuối:

Ai giúp mình edit câu cuối P.s của tác giả với *cúi đầu*. Chân thành cảm ơn.

10. Chương 10:

Giang Phong Nguyệt hữu kinh vô hiểm vượt qua một lần đuổi giết, tuy rằng chết lần đầu, nhưng kết quả ngược lại ngoài dự đoán của mọi người.

(Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)

Hắn sau khi trở về từ địa phủ, trở lại Long Khê thôn, không còn thấy đám được sư truy lùng hắn nữa, quả là may mắn trong bất hạnh.

Buổi tối, Giang Phong Nguyệt mất ngủ, chuẩn xác mà nói, là bị ác mộng giật tỉnh.

Nội dung ác mộng —— khiêu nhai. (nhảy vực)

Một người bình thường, người bình thường ở đây ý chỉ thân thể khỏe mạnh, tâm lý khỏe mạnh, không có chứng tự bế hay bệnh tâm thần phân liệt, tuyệt đối sẽ không muốn tự sát...

Giang Phong Nguyệt nhắm mắt lại, cảnh tượng nhảy xuống huyền nhai từ độ cao trăm mét hiện lên, lúc khiêu nhai thì không có sợ hãi như vậy, nhưng di chứng để lại tương đối lớn.

Dù cho có ngủ được cũng sẽ bị lặn rơi tự do làm bình tĩnh, không nói đến quỷ đảo môi bị hắn đè chết, việc đè chết người lúc rơi xuống làm kinh sợ trong lòng khiến hắn khó mà quên được.

Phỏng chừng hắn sẽ mắc chứng sợ độ cao trong thời gian ngắn.

“Chưa ngủ?” Long Bá nhĩ thanh mắt sáng, Giang Phong Nguyệt khinh thủ khinh cước từ ra khỏi phòng nhưng không tránh được lỗ tai lão.

Giang Phong Nguyệt ngồi ở viện trúc, tính ngồi một chút rồi đi ngủ, sau đó bị “miêu bước” của Long Bá cấp dọa.

“Long... Sư phụ, trẻ như thế sao người chưa ngủ?” Giang Phong Nguyệt xoay người.

Long Bá lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, Giang Phong Nguyệt suýt nữa gọi hắn “Long Bá”, chứng tỏ trong tiềm thức của hắn vẫn chưa coi lão là sư phụ. Giang Phong Nguyệt tự biết mình nói lỡ xấu hổ sờ sờ chóp mũi, đem ghế trúc đến cho Long Bá ngồi, lấy lòng nói: “Sư phụ, ngài ngồi.”

Sắc mặt Long Bá lúc này mới hòa hoãn đôi chút.

Ban đêm không có gió lạnh, cho dù ngồi ở trong sân, Giang Phong Nguyệt mặc vải bông y do phần thưởng nhiệm vụ mấy hôm trước nhận được, không lạnh lắm. Hắn bắt đầu hoài nghi lúc trước bị đuổi phải trốn vào mê thất sơn cốc, cơn gió lạnh kia có phải là ảo giác của mình hay không.

“Ta có vài lời muốn nói.” Long Bá đánh giá hắn hồi lâu, cho đến khi hắn nhìn không được tự nhiên đứng lên mới sâu kín đã mở miệng: “Long Khê thôn không phải chỗ cho người ở lâu, người mau ly khai.”

“Cái gì?” Giang Phong Nguyệt kinh ngạc, “Sư phụ người đây là... muốn đuổi ta đi?” Hắn bái sư chỉ mới có vài ngày đi?

“Chẳng lẽ người muốn ở Long Khê thôn cả đời?” Long Bá hừ lạnh một tiếng, tay tùy tiện lấy hai quyển sách ném cho hắn.

Giang Phong Nguyệt bắt lấy, nương theo ánh nến nhìn thấy trên một quyển có ghi “Y Kinh”, quyển khác thì viết “Độc Kinh”.

“Sư phụ, đây là...” Giang Phong Nguyệt giống như lại thấy trên trời lại rơi xuống bánh nhân thịt có độc.

Long Bá thả lỏng thân thể, tựa lưng vào ghế ngồi, “Giang hồ hiểm ác, hai quyển này ngươi nên hảo hảo học, ngày sau hành tẩu giang hồ, ngươi nếu còn bị người khi dễ, đừng nói ngươi là đồ đệ của ta.”

Nghe như thế, Giang Phong Nguyệt nhất thời buồn bực, chẳng lẽ học xong hai quyển này, hắn liền thiên hạ vô địch? Hắn bây giờ là một tiểu thái điều cấp 9 còn chưa tới a, có thể nhảy trở thành đệ nhất thiên hạ sao?

Hiển nhiên là lừa đảo!

Như nhìn thấu tâm tư của hắn, khóe miệng Long Bá gợi lên một tia khinh miệt, cười, “Ngươi làm đệ nhất thiên hạ, trừ phi trời sụp.”

“...” Cho dù là sự thật, ngài cũng không cần phải đả kích ta trắng trợn như vậy đi? Giang Phong Nguyệt không nói gì nhìn lão.

“Ta trước truyền hai quyển sách này cho ngươi, hảo hảo lợi dụng, đừng vọng tưởng một bước lên trời, luyện đến nơi đến chốn cho ta.” Long Bá không nói lời thừa, trực tiếp ra lệnh.

“... Sư phụ, ngài không sợ ta học công phu rồi làm chuyện xấu?” Giang Phong Nguyệt hỏi, nghe ngữ khí này của Long Bá, hai bản bí tịch này hiển nhiên là hiếm có.

Long Bá cao thấp đánh giá hắn một chút, châm biếm: “Cho dù ngươi đem toàn bộ Giang Hồ lật tới lật lui, đều không liên quan đến lão hủ.” Điều kiện tiên quyết là ngươi có bốn sự này.

Lời sau Long Bá không nói, nhưng Giang Phong Nguyệt cũng nhìn ra được từ trong ánh mắt lão.

—— Kỳ thật sư phụ ngài sợ thiên hạ bất loạn đi? Giang Phong Nguyệt cùng Long Bá ở chung gần nửa tháng, làm đồ đệ hắn cũng biết vài chuyện, đối với vị “sư phụ” này, hắn đã có hiểu biết hoàn toàn mới.

Long Bá là thần y hành y tế thế? Không, xóa đi bốn chữ “hành y tế thế” ngay.

“Sư phụ, cái này không có võ công a?” Giang Phong Nguyệt nhìn xem Y Kinh, lại nhìn xem Độc Kinh, sau tội nghiệp mà nhìn sư phụ nhà mình. Lúc rảnh rồi hắn phải đi dạo một vòng diễn đàn, nghiên cứu một chút thuộc tính kỹ năng của được sư.

Lục đại môn phái, mỗi một môn phái đều có ba hệ kỹ năng, ba kỹ năng của được sư phân biệt là: Châm Cứu Kinh, Y Kinh, Độc Kinh.

Trong đó Châm Cứu Kinh là võ công, phòng thân đối địch, công hiệu bình thường; Y Kinh dùng để cứu người; Độc Kinh dùng để đả thương người, giết người, phân công minh xác.

Sách kỹ năng có thể đánh quái rút hoặc đi mua, dạng như Giang Phong Nguyệt, được NPC đưa tặng, khả năng để được NPC tặng đồ cực kì nhỏ, hơn nữa bản cũ cùng phổ thông hơi có sai biệt, sai biệt sau này khi so tài có thể nhìn ra.

Long Bá đem Y Kinh cùng Độc Kinh truyền thụ cho Giang Phong Nguyệt, lại duy độc thiếu Châm Cứu Kinh.

“Châm Cứu Kinh tại mê thất sơn cốc.” Long Bá hai tay giao điệp đặt ở đầu gối, ánh mắt hình như mê mang, nhưng chỉ chớp lóe qua rồi khôi phục lại thái độ bình thường.

“Mê thất sơn cốc?”

“Mười năm trước, ta đem Châm Cứu Kinh đặt ở mê thất sơn cốc, khi ngươi đạt trên cấp 20, trở về đây, ta sẽ nói cho ngươi biết.” Long Bá ý vị sâu sa nhìn hắn một cái.

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Long Bá yêu cầu ngươi sau 20 cấp trở về gặp lão, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Trên 20 cấp rồi trở về... Sao?

Hắn còn có mệnh sống đến 20 cấp sao?

...

Hôm sau, Giang Phong Nguyệt nhận được một nhiệm vụ dấu chấm hỏi, nhiệm vụ này do thôn trưởng cho hắn, yêu cầu phải đi đến Lý gia thôn bên cạnh tìm thợ rèn làm một thanh sài đao sắc bén.

(sài đao: dao chặt củi)

Giang Phong Nguyệt lúc đầu cảm thấy nhiệm vụ này thật sự rất đơn giản, hai nhiệm vụ dấu chấm hỏi lần trước, kinh nghiệm và phần thưởng nhiệm vụ thực phong phú, hiện tại lại có một cái khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hoàn thành nhiệm vụ là hắn có thể thăng lên cấp 9.

Sáng sớm, hắn lỵ khai Long Khê thôn, đến Lý gia thôn.

Lý gia thôn cùng Long Khê thôn giống nhau, đều là biên giới Được Vương cốc, Long Khê thôn ở phía tây Được Vương cốc, Lý gia thôn lại ở phía tây bắc. Tuy nói hai thôn gần nhau, nhưng từ Long Khê thôn đi Lý gia thôn cần phải vượt qua một ngọn núi.

Thật vất vả đến Lý gia thôn, hỏi nhà thợ rèn ở đâu, Giang Phong Nguyệt lúc này mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, có cảm tưởng như kinh nghiệm hoàn thành nhiệm vụ đang ngoắc ngoắc mình lại đây.

Nhưng mà, sao vị đại thúc hắn hỏi đường lại cùng hai vị phụ nữ đứng một bên nói nhỏ, còn dùng... ánh mắt quỷ dị nhìn hắn?

Giang Phong Nguyệt trên người nổi da gà lên xuống, sau khi hỏi đường đại thúc bát quái cùng hai vị phụ nữ kia một hồi, hai vị phụ nữ kia biến thành bát quái di động, vì thế, dọc đường mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn.

Ai có thể nói cho hắn biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Du hý người sao phải thiết kế NPC kỳ quái như vậy a!

Lý gia thôn, Long Khê thôn hai thôn chỉ có một thợ rèn, dân quê chủng điền cày ruộng, chặt cây đốn củi, dùng thiết khí (vũ khí bằng thiết) không ít. Theo lý thuyết, thợ rèn chắc là có một ít khí cụ dùng rồi đi, hiện tại tới cửa hàng thợ rèn, sao lại có... không khí âm trầm như vậy?

Nhà thợ rèn cũng không thể gọi là nhà, chỉ dùng một thiết trụ chống lều lên, phía trước có công cụ rèn cơ bản như đại hỏa bồn và búa cặp gấp than, phía sau có một bàn nhỏ cao cỡ nửa người, hai băng ghế dài, sâu bên trong nữa... Dùng vải rèm che lại, chắc là chỗ ngủ.

Giang Phong Nguyệt nhìn rồi nhìn cũng không thấy trừ bỏ búa cặp gấp than không có thiết khí nào khác.

“Huynh đệ, người cũng đến kiếm thợ rèn?” Đang lúc Giang Phong Nguyệt buồn bực có phải ở đây không có ai, đột nhiên thanh âm như u linh truyền tới bên cạnh, làm hắn cả kinh lông tơ đều dựng đứng.

Giang Phong Nguyệt nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy một mảnh vải rách cuộn tròn lại, một nam ngoạn gia cuộn thân mình ở bên trong, lúc này u oán nhìn hắn.

“... Ồ.” Giang Phong Nguyệt vuốt cằm.

“Ta ở chỗ này chờ 12 ngày, mãi không thấy ông ta đi ra.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc chậm rãi đứng lên, ánh mắt như trước vô cùng oán niệm.

“Thợ rèn ở bên trong?” Giang Phong Nguyệt nghe ý tứ trong lời nói của hắn, đại khái là vậy.

“Luôn luôn ở.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc gõ chân cũng không có run lên, u oán ánh mắt lại dừng trên người Giang Phong Nguyệt, “Người lúc tới đây, có phải có rất nhiều thôn dân nhìn người rất kỳ quái?”

Giang Phong Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt đang hỏi “Chẳng lẽ người cũng thế”.

“Huynh đệ, người không biết a, nghe nói thợ rèn Lý gia thôn là NPC nổi danh nhất trong Giang Hồ, người biết tại sao ông ta nổi danh hay không?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hỏi.

“... Vì sao?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

“Bởi vì cha già đó là một tên biến thái!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc lúc nói lời này tựa hồ có chút ác độc, “Ông ta có thể làm ra đình ba, cuốc cho nông dân dùng, còn có thể tạo ra đao cho đao khách, kiếm của thích khách, châm của dược sư châm đều được, có thể nói, ông ta là vũ khí chế tạo sư xuất sắc.”

Nếu ông ta lợi hại như vậy, người sao lại có biểu tình như thế?

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc dường như không thấy ánh mắt ý tứ hàm súc của hắn, tiếp tục nói: “Huynh đệ người là dược sư nhẩy, ta khuyên người sau này đừng dùng ngân châm mà chuyển sang dùng tú hoa châm (kim thoa hoa) đi, đừng tìm tới tên biến thái này.”

Dùng tú hoa châm? Nếu mặc thêm một thân hồng y, có phải hay không có thể COS Đông Phương Bất Bại? (=))

“Ông ta biến thái chỗ nào?”

“Ông ta a... Khi người tìm cha già đó tạo đồ, nếu là mỹ nhân, ông ta sẽ cắt mỹ nhân một nhúm tóc; nếu người không phải, ông ta sẽ cắt ngón tay người, lấy máu.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hạ giọng nói, “Lấy máu thì cũng không có gì, vấn đề là tóc của mỹ nhân ổng cắt bỏ, người biết không, ổng sẽ mỗi ngày ôm tóc ngủ say, rồi làm riêng thành một con búp bê, đem một nửa tóc bỏ vào, YY các loại...”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc kể khổ một tràng, sau khi nói xong, hai người đều một thân mồ hôi lạnh.

Tên thiết kế NPC này tâm lý chắc chắn có vấn đề đi! Công ty trò chơi sao lại mượn tên thiết kế sư này a!!!

“Huynh đệ, người nếu tới tìm biến thái kia để tạo đồ, chuẩn bị tốt tóc đi!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhìn chằm chằm Giang Phong Nguyệt nhìn hai phút, rốt cục nói ra tiếng lòng của hắn ta.

“...” Hắn có thể hay không bỏ nhiệm vụ này?

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc lại nhìn chằm chằm Giang Phong Nguyệt nhìn nửa phút, sau đó hỏi: “Người có bạn trai chưa?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nói, hai ngày trước nhìn thấy một văn có vai chính là mỹ nhân, người khác liếc mắt một cái liền mê muội, chính là tục xưng vạn nhân mê... Tang Ngu yên lặng rơi lệ, yếu ớt bày tỏ: Tiểu mỹ nhân cùng Tiểu Phong Tử đều là mỹ nhân, nhưng tuyệt đối không phải là loại vạn nhân mê đó /(o)/~

11. Chương 11

“???” Giang Phong Nguyệt nhất thời như gặp quỷ trường hắn ta.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cũng kịp phản ứng mình vừa mới nói gì, một đầu hắc tuyến giải thích: “Khoan đã, người đừng hiểu lầm, ta hỏi người có bạn trai không không phải ta muốn theo đuổi người.”

“!!!” Biểu tình Giang Phong Nguyệt càng quỷ dị.

Tiểu Bạch Cam Sắc mặt đỏ lên, lắp bắp giải thích: “Ta, ta chỉ là muốn thay Bang chủ chúng ta hỏi một chút. Ai bảo bộ dạng người nhìn khá như vậy, ta còn tưởng rằng nhìn thấy Phó bang ...”

Câu sau là Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhỏ giọng nói thầm, nhưng Giang Phong Nguyệt đứng rất gần hắn ta nên nghe được rõ ràng.

Giang Phong Nguyệt co rút khóe mắt, nghĩ thầm: tên này tinh thần không phải có vấn đề đi?

“Quên đi, ta không hỏi nữa, người vừa rồi cũng không có hỏi ta.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thấy mình bị xem như người tâm thần, không tiếp tục bôi đen chính mình, lãng sang chuyện khác: “Huynh đệ, người tới tìm thợ rèn là vì nhiệm vụ hay chế tạo vũ khí?”

“... Nhiệm vụ.” Một nhiệm vụ hắn muốn vứt bỏ.

“Thợ rèn vừa uống mười hai vò rượu, không biết ngủ khi nào mới tỉnh.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ai oán thở dài một tiếng.

Nghe vậy, Giang Phong Nguyệt chấn kinh, “Người không biết ổng khi nào mới tỉnh?” Vậy người liền ở đây chờ đến 12 ngày?

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tất nhiên hiểu được ý tứ trong mắt hắn, bĩu môi nói: “Ta cũng không muốn chờ, nhưng rượu do ta mang đến, là nữ nhi hồng thượng hạng đó... Có vậy ông ta mới không cắt tóc, lấy máu của ta.” Vừa nghĩ tới sự tích thợ rèn biến thái, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hậm hực.

Càng hậm hực chính là Giang Phong Nguyệt, thợ rèn có thể dùng rượu mua chuộc, làm gì còn phải nói ông ta biến thái?

“Sau đó? Ồng uống rượu ngủ say, người chờ ở đây?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

“Người tưởng ta muốn chắc?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trở mình xem thường, “Ta không biết ổng say bao lâu, nhưng ta phải đợi cho đến khi ổng tỉnh, để ông ta nhìn thấy ta, ta nhờ ổng làm binh khí mới được. Nếu ổng gặp được người khác, tuyệt đối sẽ xem người đó thành người tặng rượu cho ổng...”

Nghe đến đó, Giang Phong Nguyệt cuối cùng hiểu được, nguyên lai là tâm lý chim non.

“Huynh đệ, người làm sao mà nhận được nhiệm vụ thợ rèn?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thật vất vả thấy người tới đây, tự nhiên sẽ không buông tha người có thể nói chuyện với hắn ta. Ánh mắt của thôn dân Lý gia thôn nhìn hắn ta làm hắn hận không thể đào hố tự chôn sống mình.

“Ta nhận nhiệm vụ từ thôn trưởng Long Khê thôn kế bên, giúp lão làm một cây sài đao.” Giang Phong Nguyệt cũng không cảm thấy chuyện này có gì để giấu diếm.

“Tên thôn trưởng kia khẳng định biết thợ rèn rất biến thái, cho nên đem nhiệm vụ “vĩ đại” này giao cho người.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc vẽ mặt đồng tình nhìn hắn.

“...”

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trò chuyện câu được câu không, hắn là một tử trạch nam, kỹ thuật giao tiếp với người có hạn, căn bản chính là Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hỏi một câu hắn trả lời một câu, mà Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không hề có chút không kiên nhẫn nào.

Một lát sau, Giang Phong Nguyệt nhớ đến một việc ——

“Người biết tên thợ rèn này biến thái, sao lại còn tới tìm ổng chế tạo binh khí?”

Nhắc đến việc này, mặt Tiểu Bạch Lang Cam Sắc lại nhăn nhó, “Ta cũng không muốn tìm ổng, người không biết chứ, người này tuy ở trong thôn nhỏ, nhưng thủ nghệ của thằng cha này trong Giang Hồ không ai bằng, đến vũ khí chế tạo sư Phong Châu thành chúng ta còn không giỏi như ổng. Đặc biệt là vũ khí cao cấp, không người nào làm tốt như ổng được...”

Tên thiết kế trò chơi thực ra là muốn nhìn biểu tình kinh ngạc của ngoạn gia phải không a? Giang Phong Nguyệt trong lòng phun tào [1].

Bất quá nói đi nói lại, thợ rèn sao lại trở thành vũ khí chế tạo sư rồi, đây rõ ràng là hai khái niệm đi!

“A đúng rồi, lại nói cho người biết.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đối Giang Phong Nguyệt cười tràn đầy hứng thú, “Trong trò chơi có duy nhất một người không bị cắt tóc, không bị lấy máu, càng không cần đưa nhiều hảo tửu cho ổng, một cọng lông tơ cũng không cần rụng, ổng tự tay chế tạo vũ khí cao cấp đưa cho người đó. Người có biết đó là ai không?”

Giang Phong Nguyệt không nói gì nhìn hắn ta, mình bây giờ còn là tân thủ chưa tới cấp 10, có thể nhận thức người nào?

“Ai?” Giang Phong Nguyệt tốt xấu gì cũng đã nghe hắn ta nói một tràng sự tích thợ rèn “biến thái”, nghe hắn ta tóm lược tên thợ rèn này chính là tên khủng bố nhất thế giới, có thể bình yên vô sự được vị khủng bố đại sư đưa tặng vũ khí, có lẽ là một thần nhân đi...

“Đương nhiên là...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc còn chưa nói xong, sau đó bỗng nhiên có động tĩnh.

—— Thợ rèn tỉnh!

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người thân cao khoảng 2 mét, da ngăm đen, to con vẻ mặt nhập nhèm xoa xoa mắt, ngáp dài, hình như còn chưa ngủ đủ.

Thợ rèn tóc quăn đen, buộc ở sau ót, trên người mặc áo màu đen, hạ thân quần rộng thùng thình. Cơ nhục tỏa sáng lộ ra bên ngoài, từng khối phồng lên, chỉ nhìn cũng thấy dọa người. Bất quá thực phù hợp với hình tượng thợ rèn.

Thợ rèn nguyên bản lười nhác khi nhìn đến Giang Phong Nguyệt, hai mắt sáng rực lên: “Tiểu mỹ nhân...”

Giang Phong Nguyệt nhất thời sau lưng phát lạnh, thợ rèn cơ bắp liền giống như mèo thấy chuột, nhào tới.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mắt mở trừng trừng nhìn tiểu được sư gầy yếu nhấc chân lên, sau đó tên to con gần 2 mét giống như điều đứt dây... bay cái vèo.

Đá xong một cước, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mới ý thức được cái gọi là “Nhìn người không thể nhìn tướng mạo”. Tiểu được sư không thể nhìn tướng mạo Giang Phong Nguyệt cau mày, nhìn nhìn chân mình, lại nhìn tên to con bị đá, trong trò chơi thực lực hẳn quả nhiên bị giảm xuống.

Chẳng lẽ do cấp bậc quá thấp?

“Tiểu mỹ nhân...” Thợ rèn bị Giang Phong Nguyệt đá bay, nhưng tên này tựa hồ chuyện gì cũng chưa phát sinh, ánh mắt tỏa sáng, bộ dáng kia, nhượng Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đến nghĩ tới một từ —— tên M [2].

Giang Phong Nguyệt không chút suy nghĩ liền phóng mấy phát ngân châm ra.

“Ngao... Tiểu mỹ nhân, đây là lễ gặp mặt người tặng ta sao?” Thợ rèn vẻ mặt say mê, đem gỡ ngân châm đâm vào cơ bắp rắn chắc xuống.

Quá đậm mù mắt chó đi! Tiểu Bạch Lang Cam Sắc xúc động muốn đâm hai mắt, thật sự khó có thể tưởng tượng biến thái lại có thể biến thái đến như vậy!

Hiện tại ngay cả Giang Phong Nguyệt không thể không tin, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đích xác nói đúng.

“Ngân châm đưa người, ta muốn một sài đao.” Giang Phong Nguyệt chưa gặp qua loại người có “tính cách” này, nhưng trực giác nói cho hắn biết, nếu hắn biểu hiện lùi bước, tên “biến thái” này sẽ càng cao hứng.

Trên thực tế, Giang Phong Nguyệt hiểu được chân tướng.

“Hảo hảo, ta liền làm cho người, tiểu mỹ nhân, người muốn sài đao như thế nào, dài một chút hay ngắn một chút, dày một chút hay mỏng một chút? Có cần phải điêu khắc hoa văn lên hay không, nếu không như vậy đi, ta khắc tên tiểu mỹ nhân người lên đao, như vậy sẽ không sợ bị đánh cắp ...” Thợ rèn quang quác nói một tràng, ánh mắt càng nói càng sáng, nước miếng bay tứ tung.

Ai mà rảnh rỗi đi trộm sài đao, người là gốc X sao? Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mắt trợn trắng.

Biểu tình Giang Phong Nguyệt bình tĩnh, ngữ khí cũng rất bình tĩnh, “Làm cho ta một cây sài đao sắc bén là được, nếu được, phiền người làm nhanh nhanh chút, ta có việc cần dùng gấp.”

“Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!” Thợ rèn vỗ vỗ ngực cam đoan, chớp mắt đã đứng trước thiết lô, “Tiểu mỹ nhân người chờ, ta nhất định làm cho người một cây sài đao sắc bén nhất.”

Sau đó trong Giang Hồ sẽ có một được sư dùng sài đao giết người sao? Tiểu Bạch Lang Cam Sắc bỏ não.

“Ây ây... Ta nữa, ta muốn ám khí.” Mắt thấy thợ rèn nháy mắt chuẩn bị tốt vật phẩm tạo ra sài, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc rốt cục nhớ tới mục đích của hắn ta.

Thợ rèn khinh thường liếc Tiểu Bạch Lang Cam Sắc một cái, “Chờ ta làm sài đao cho tiểu mỹ nhân xong sẽ làm cho người.”

“Hey, rõ ràng là ta tới trước!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc lập tức bắt măn.

“Ai bảo người không phải tiểu mỹ nhân?” Thợ rèn sâu kín nói, vút cái mị nhãn cho Giang Phong Nguyệt, “Tiểu mỹ nhân, người muốn ngồi một chút hay không, ta làm một chén trà cho người?”

“Không cần, cảm ơn.” Giang Phong Nguyệt lễ phép cự tuyệt.

Thái độ lễ phép này làm độ hảo cảm của thợ rèn đối hấn tăng lên, ngay cả Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cảm thấy bất khả tư nghị, người này không cần uống nửa giọt nước miếng nào cũng khiến cho tên thợ rèn biến thái này làm việc cho hấn, sao lại có phúc lợi như vậy a?

(bất khả tư nghị: không thể tin được)

Nghĩ đến đây, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đột nhiên nhớ tới Phó bang bọn họ, sẽ không...

Vừa tưởng tượng Phó bang thường ngày yêu nghiệt đối với tên thợ rèn này cười thật ôn hòa, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhận không được rung mình một cái, yêu nghiệt Phó bang không móc ánh mắt tên này đã là may mắn, làm sao còn có thể cười với ông chứ? Phó bang cười đều là tiểu lí tàng đao, người bình thường không chịu nổi.

Bất quá hiện tại hấn ta đã hiểu, tại sao thôn trưởng Long Khê thôn lại kêu người này tới đây làm sài đao, đây là được sư có gương mặt mỹ nhân a!

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Công cụ thợ rèn đều ở lò lửa, dù sao cũng không phải là dựa theo trình tự thật sự mà rèn sắt, thợ rèn đem đồ lấy ra, nhóm lửa chỉ là hình thức mà thôi. Khi thợ rèn chính thức làm việc, ông ta không tiếp tục đùa giỡn Giang Phong Nguyệt và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc một mực nâng má như đi vào cõi thần tiên, Giang Phong Nguyệt thì không biết đang suy nghĩ gì.

Qua một hồi lâu, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mới nhìn nhìn hấn, có chút không hảo ý hỏi: “Huynh đệ, người có đồ ăn không?”

“Người đói bụng?” Giang Phong Nguyệt kinh ngạc nhìn hấn ta.

Tiểu Bạch Cam Sắc đỏ mặt, xấu hổ gỡ gỡ tóc, mới nói: “Ta ăn sạch hết lương khô rồi, lại không biết ông khi nào thì tỉnh, không dám tùy tiện rời đi, Lý gia thôn thì không có từ lâu khách ***...”

Không đợi hấn ta nói hết lời, Giang Phong Nguyệt đã cầm bánh kem đưa tới trước mặt hấn.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sững sốt.

Bản thân Giang Phong Nguyệt cũng cầm một cái, “Cho người.”

“Cảm, cảm ơn...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thụ sủng nhược kinh [3], kết quả đưa tới bên miệng sau, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, còn chưa giới thiệu, ta gọi Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, còn người?”

“... Quân Lâm Thiên Hạ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chương sau Tiểu mỹ nhân xuất hiện ~(@^_^@)

~Chú thích:

[1] Phun tào: hay nói mấy lời lải nhải, như rửa, cũng có khi chua ngoa, kiểu độc mồm (theo Tiểu Diệp Thảo)

[2] tên M: M là viết tắt của Masochist – người có xu hướng thích bị ngược đãi

[3] thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quá mà kinh hãi

12. Chương 12

“Lạch cạch...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc chưa ăn bánh kem vào miệng đã rơi xuống đất, một giây sau, hấn ta lại nhanh chóng nhặt lên — vượt qua hai phút sẽ bị hệ thống xóa.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc một tay gắp gao ôm bánh kem vào trong ngực, một tay chỉ vào Giang Phong Nguyệt, “Người, người, người, người...” Liên tục nói “người”, cũng chưa thấy nói “người” cái gì.

“Người thật là Quân Lâm Thiên Hạ? Quân trong Quân Lâm Thiên Hạ, Lâm trong Quân Lâm Thiên Hạ, Thiên trong Quân Lâm Thiên Hạ, Hạ trong Quân Lâm Thiên Hạ?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thật vất vả tìm lại thanh âm, vẫn đề bùm bùm hỏi lên.

Giang Phong Nguyệt nguyên bản còn tưởng rằng hắn ta sẽ hỏi “Độc chết Được Vương Quân Lâm Thiên Hạ? Làm thịt đệ nhất kiếm khách Quân Lâm Thiên Hạ? Giết chết đệ nhất bang Bang chủ Quân Lâm Thiên Hạ?”

A đúng rồi, hắn sau luân hồi mới biết được, tên bị hắn đề chết dưới Đoạn Tình nhai kia, chính là Giang Hồ đệ nhất bang phái Dự Chiến Thiên Hạ Bang chủ Hoàng Thái Tử.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc điều chỉnh tâm tình một lúc, Giang Phong Nguyệt đã đem bánh kem ăn xong rồi, hắn thực bình tĩnh gặt gặt đầu, “Là ta.”

“Ngao ngao...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hít một ngụm lãnh khí, ánh mắt trùng trùng đến tròn xoe, giống như muốn trùng trùng Giang Phong Nguyệt xuất ra hai cái lỗ mũi thôi.

Càng nhìn kỹ, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thấy hắn càng dễ nhìn, so với Phó bang Tiểu hồ ly yêu nghiệt, người này ngũ quan xem ra không tinh xảo, nhưng khi kết hợp cùng một chỗ, nhìn cũng thật xinh đẹp, một loại xinh đẹp khó mà hình dung. Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không biết nên hình dung như thế nào, nói đơn giản một chút, chính là không giống như Tiểu hồ ly gây ấn tượng đầu tiên khắc sâu cho người khác, người trước mắt này, chỉ cần người lắng lắng chú ý hắn 5 giây, sau đó sẽ phát hiện hắn thật xinh đẹp.

Quân Lâm Thiên Hạ trong truyền thuyết cư nhiên bộ dạng xinh đẹp đến thế... Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hậm hực, hắn ta vẫn luôn cho rằng, người có thể làm thịt lão đại nhà bọn họ không khác biệt lắm với tên thợ rèn biến thái...

Không nghĩ tới Quân Lâm Thiên Hạ thật tốt, một chút cũng không khủng bố như Giang Hồ đồn đãi. Hơn nữa hắn là tân thủ chưa tới cấp 10, sao có thể làm gì được?

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cảm thán: lời đồn hại chết người a!

Vì thế, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc bình tĩnh, hắn ta mở ra bản khổng chế, tìm được kênh ——

Bang phái

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Ngao ngao ngao, đoán đoán xem ta gặp được ai!!!

[Cười Trư Nhìn Trắng Sáng]: Người thấy ai.

[Lấy Chồng]: Ai?

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Đoán đoán a, đoán nhanh lên ~()/

~[Yên Chi Triều Tuyết]: Tiểu Bạch Lang, người có thể không ngây thơ một chút sao?

[Hoa Khai Trà Mỹ]: Tiểu Lang, nhanh chóng gột rửa về nhà ngủ đi.

[Thỏ Bảo Bảo]: Phốc, ta không có cười.

[Manh Đại Nãi]: Tiểu Lang đệ đệ, mau tới trong lòng ca ca, ngực của ca ca vĩnh viễn vì người rộng mở

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Tiểu gia thích nữ nhân, không thích ngụy nương.

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Nói cho các người biết, tiểu gia ta thấy Quân Lâm Thiên Hạ.

[Mặc Thanh Ca]: Quân Lâm Thiên Hạ?

[Lấy Chồng]: Quân Lâm Thiên Hạ???

[Manh Đại Nãi]: Tiểu Lang đệ đệ, người không phải bị ảo giác đi?

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Hừ, mắt ta rất tốt.

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Tiểu gia không chỉ thấy được Quân Lâm Thiên Hạ, mà còn cùng hắn làm bằng hữu, hắn lại cho ta một cái bánh kem, hâm mộ ghen tị chết các người.

Toàn thể Dự Chiến Thiên Hạ tức khí đến nghiêng rằng, ngũ khí tên Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thật sự muốn ăn đập.

Lại nói tiếp, Quân Lâm Thiên Hạ tuy rằng giết Bang chủ bọn họ, bọn họ cũng có nghĩ đến việc báo thù cho Bang chủ, nhưng dù sao thì Hoàng Thái Tử khác với các bang chủ bang khác. Gã từ khi trở thành Bang chủ đệ nhất bang, trong trò chơi chưa bị người giết qua, lần này bị một tên vô danh giết chết đã làm gã nổi sùng lên, đương nhiên, thù này, gã nhất định phải đích thân báo.

Mặt khác, đám người Dự Chiến Thiên Hạ đặc biệt muốn kiến thức một chút về Quân Lâm Thiên Hạ có thể độc chết Được Vương, làm thịt Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cùng với giết Hoàng Thái Tử rốt cuộc là ai, nhưng làm cho người bức mình chính là Giang Hồ không có hệ thống định vị truy tung, bọn họ căn bản tìm không ra.

Bằng không, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cũng sẽ không đắc ý như vậy.

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: Nói mau.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nghiêng rằng nghiêng lợi đem vấn đề hỏi rõ ràng, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tiến vào Dự Chiến Thiên Hạ được nửa năm, nửa năm này đủ cho bọn họ hiểu được tính nét thẳng thắn này.

Dạng như hiện tại, bọn họ hoài nghi Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không phải là gặp được “đại nhân vật” gì, cho nên tiểu tử kia tuyệt đối sẽ rất không cao hứng, hơn nữa còn không đem địa chỉ nói cho bọn hắn biết.

Tổng kết mà nói, tính tình Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không được tự nhiên, tựa như tiểu hài tử hư hỏng mang thù.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc quả nhiên không có ngoan ngoãn đem địa chỉ báo ra, cũng không phải bởi vì hắn ta làm mình làm mẩy, mà bởi vì thợ rèn biến thái đã làm xong sài đao rồi. Chính chủ cầm sài đao đi, tự nhiên là phải đi giao nhiệm vụ.

“Tiểu mỹ nhân, ta mang người đi trên núi thử xem thế nào?” Thợ rèn đem sài đao dày sắc bén đưa tới trước mặt Giang Phong Nguyệt, thực ân cần hỏi.

Giang Phong Nguyệt mặt than, “Không cần, cảm ơn, bao nhiêu tiền?” Mua đồ trả tiền, mặc kệ là cổ đại hay hiện đại đều giống nhau.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta quen biết như vậy, nói tới tiền bạc sẽ làm mất cảm tình.” Thợ rèn sang sảng nói, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc chưa kịp khinh bỉ ông ta không có tiết tháo, chợt nghe ông ta nói: “Một giá thôi, một kim.”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhất thời phun ra một búng máu.

Giang Phong Nguyệt cũng có chút ngoài ý muốn, nhìn sài đao thợ rèn đưa cho, cân nhắc xem sài đao này có phải nhiều đó tiền hay không. Hắn đối với giá tiền cổ đại không lý giải bao nhiêu, nhưng cũng biết người bình thường căn bản là không có vàng, đặc biệt ở địa phương thôn dân xa xôi, đến tận cuối đời, chỉ sợ vàng chưa bao giờ sờ tới bao giờ.

Hiện giờ thợ rèn Lý gia thôn vừa mở miệng, dĩ nhiên là một kim, hắn có chút khó xử.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc lặng lẽ kéo kéo tay áo Giang Phong Nguyệt, Giang Phong Nguyệt nhìn hắn ta, chỉ thấy hắn ta bộ dáng lén lút lút lút, trong mắt tràn đầy sùng bái, “Hảo tiện nghi hảo tiện nghi, huynh đệ người nhanh trả tiền chạy lấy người a, nếu ông đổi ý sẽ không tốt.”

“Một kim rất tiện nghi sao?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trở mình xem thường, “Một kim có thể mua được đồ biến thái này làm ra, hoàn toàn là chuyện tốt bánh bao nhân thịt trên trời rơi xuống a, chẳng lẽ người không tính tương giá cả... A... Người chắc một kim cũng không có đi?” Nói câu cuối, hắn liền hiểu được, có chút đồng tình vỗ vỗ bả vai Giang Phong Nguyệt, “Khụ khụ, ta thiếu chút nữa quên, người hiện tại cấp 10 còn chưa tới, trò chơi không có cho tân thủ nhiều tiền, người không có một kim cũng...”

Chữ “đúng” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc còn chưa nói hết, Giang Phong Nguyệt đã lấy một thỏi vàng ném qua, đem sài đao bỏ vào bọc, xoay người rời đi.

“Ai...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ngăn hắt lại.

“Người còn có việc?” Giang Phong Nguyệt có chút cảnh giác nhìn hắt ta, tuy rằng ngoạn gia trước mắt này biết hắt là ai, phản ứng biểu hiện cũng không đặc biệt, nhưng hắt không phải người không hiểu thế sự, bản thân mình đang là “tội phạm truy nã”.

“... Người bây giờ đi liền sao?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhìn thấu cảnh giác của hắt, có chút buồn bực hỏi, nghĩ thầm: chẳng lẽ tiểu gia ta nhìn xấu xa như vậy?

Giang Phong Nguyệt gật gật đầu, “Nhiệm vụ ta hoàn thành rồi.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc vừa định nói, lại nghe hắt bảo: “Thợ rèn kia tựa hồ mệt mỏi, người không tìm ổng tạo binh khí?”

“A ——” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc rống lên một tiếng, xoay người giữ chặt tên thợ rèn buồn ngủ, quay đầu mới phát hiện, thợ rèn này có chỗ nào mệt nhọc, rõ ràng còn dùng ánh mắt trần trụi nhìn Giang Phong Nguyệt đấy chứ!

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc bị lừa gạt có chút tức giận, lại xoay người, Giang Phong Nguyệt đã đi xa rồi.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc vốn định mắng hắt một hồi, nhưng nhìn lại bánh kem trên tay, lại thấy có một nam nhân đến tìm thợ rèn, đành đem hắt vứt qua một bên —— hắt ta dùng 120 đỉnh vàng mua 12 vò nữ nhi hồng thượng hạng để tên này đáp ứng làm vũ khí cho mình a.

120 đỉnh vàng cùng 1 thỏi vàng... Tâm hắt đau đớn!

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ở trong đội ngũ, hắt ta là thích khách, lấy đoản chủy thủ và ám khí làm vũ khí, bởi vì những thứ này có lợi cho bọn họ đánh lén trong bóng đêm.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đem yêu cầu của mình nói cho thợ rèn, sau đó ngồi ở ghế trên hừ hừ gặm bánh, gặm một nửa hắt ta mới nhớ tới bang phái bị bỏ quên sau đầu.

Bang phái

[Thỏ Bảo Bảo]: Tiểu Lang hồn dân, nói chuyện a!!!

[Cưỡi Trư Nhìn Trăng Sáng]: Nói mau!!!!!!!

[Manh Đại Nãi]: Tiểu Lang đệ đệ, đừng hẹp hòi như vậy a

~~[Yên Chi Triều Tuyết]: Tiểu Lang, người mà không lên tiếng đừng trách tỷ tỷ thủ đoạn tàn nhẫn nha ~

[Mặc Thanh Ca]: Không phải bị Quân Lâm Thiên Hạ sát còn nữa cái mạng đi?

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: ...

[Hoa Khai Trà Mỹ]: ...

...

Nhìn một đồng đội thoại nguyên rủa ở trên, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc quyết định, không nói tọa độ cho bọn họ, cùng lắm thì lúc về bị người hỏi, hắt ta sẽ nói cùng Quân Lâm Thiên Hạ so chiêu, không ra tay được.

Giang Phong Nguyệt nằm cũng trúng đạn.

“Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đang xuất thần đột nhiên nghe được tên gọi quen thuộc, vừa nghe xưng hô này, hắt ta lập tức liền nóng nảy, hắt ta hận nhất chính là hai chữ “Tiểu Bạch”!

Lửa giận công tâm làm hắt ta không để ý thanh âm quen thuộc, hắt ta hướng về phía thanh âm phóng ám xong, nhìn đến mặt người đó... Hỗn độn trong gió ...

“Đằng đằng đằng đằng đằng...” Ám khí màu đen rơi xuống trên mặt đất.

Cúc hoa Tiểu Bạch Lang Cam Sắc căng thẳng, hắt ta thậm chí chưa nhìn thấy bạch y nhạc sĩ ra tay ra sao, thế nhưng đem ám khí hắt ta toàn bộ đánh rớt, đây là cao thủ, cao thủ Giang Hồ chân chính giết người không thấy máu.

Trong Giang Hồ, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sợ nhất không phải Dự Chiến Thiên Hạ Bang chủ Hoàng Thái Tử, cũng không phải Bang chủ bang phái bạo lực Hoàng Triều Bang chủ Cửu Triều Phong Hoa, mà là Dự Chiến Thiên Hạ, Phó bang chủ bang phái của hắn ta—— Tiểu Khinh Trần.

Là thành viên Dự Chiến Thiên Hạ, 10 giờ thì có 9 giờ cùng y.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta lại gặp...” Thợ rèn bệnh cũ tái phát, vừa thấy Tiểu Khinh Trần, so thấy Giang Phong Nguyệt cảm xúc dao động còn kinh hơn —— đây là lần thứ hai ông ta nhìn thấy Tiểu Khinh Trần, hơn nữa ông ta đối mỹ nhân này khắc cốt minh tâm.

So với mỹ nhân Giang Phong Nguyệt tình tính tốt đẹp, Tiểu mỹ nhân sẽ không vẻ mặt ôn hòa, trực tiếp dùng phương thức cho tên thợ rèn miệng mồm đùa giỡn này biết đại giới.

—— Thợ rèn bay ~.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhìn thợ rèn thân thể cao lớn từ đầu này bay đến đầu kia, sau đó rơi xuống đất thật mạnh, trên mặt đất xuất hiện một cái hố...

Tiểu Khinh Trần vỗ vỗ tay áo căn bản không có tro bụi, trên mặt có một tia mỉm cười. Ngạch, mỉm cười này chính là định nghĩa của Tiểu Khinh Trần, nhưng tại Tiểu Bạch Lang Cam Sắc xem ra, nụ cười này giống như nụ cười tà ác của sứ giả chiêu hồn địa ngục.

Tầm mắt Tiểu Khinh Trần dừng trên người Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, cúc hoa Tiểu Bạch Lang Cam Sắc lại căng thẳng, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười nịnh nọt: “Phó bang, thực xin lỗi thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ngài có thể hay không tha thứ cho ta vô tâm chi thất?” Chủ động nhận sai tuyệt đối tốt hơn bị bắt nhận sai.

“Vô tâm chi thất?” Tiểu Khinh Trần tươi cười sâu sắc, ý tứ hàm xúc không rõ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mỹ nhân lên sàn, tung hoa tung hoa

~

13. Chương 13

(Hình ảnh mang tính chất minh họa)

Mặt mũi Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trắng bệch, Tiểu Phó bang à, ngài có thể đừng nhìn ta cười như thế được không, ta sợ hãi... Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trong lòng nội ngữ

“Phó bang, ta sai rồi...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc run cầm cập giả đáng thương, bằng không hắn ta sợ mình sẽ như tên thợ rèn kia... bay đi.

“Tiểu mỹ nhân...” Thợ rèn sống lại, mặt mày xám tro, ánh mắt sáng như tuyết, “Hôm nay có thể nhìn thấy hai tiểu mỹ nhân, ta chết cũng không tiếc.”

Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu nhìn về phía thợ rèn, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đứng gần đó không có nửa điểm thờ phào, tuy Phó bang không còn để ý đến hắn ta, hắn ta vẫn bộ dạng chân chó bước tới: “Phó bang, ngài đây là đi tìm Quân Lâm Thiên Hạ?”

“Quân Lâm Thiên Hạ?” Tiểu Khinh Trần nhú mày.

“Phó bang ngài không phải thấy ta ở kênh bang phái nói là gặp được Quân Lâm Thiên Hạ nên mới tìm ta?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc có chút không tin tưởng hỏi.

“Người nghĩ ta có nhìn kênh bang? Hay là, người cảm thấy, ta có hứng thú với tên Quân Lâm Thiên Hạ gì đó?” Tiểu Khinh Trần hơi híp mắt, thoát nhìn càng phong tình.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc có chút sợ hãi, nuốt nước miếng, nhìn xuống mũi giày, nói: “Ta tưởng Phó bang muốn báo thù cho Bang chủ...”

Báo thù cho Hoàng Thái Tử... Tiểu Khinh Trần đột nhiên nhớ đến cảnh tượng tên “điểu nhân” đè chết Hoàng Thái Tử, còn có ánh nhìn thoáng qua kia...

“Thái tử gia không tự tay báo thù được sao?” Tiểu Khinh Trần lạnh lạnh hỏi lại một câu, tầm mắt dừng trên người thợ rèn, đem một bao đồ vật ném qua, mệnh lệnh: “Chế tạo cho ta hai dây huyền cầm.”

“Hảo hảo, tiểu mỹ nhân, người yên tâm, nhất định làm cho người dây huyền cầm tốt nhất.” Nguyên bản tưởng tên NPC thợ rèn sẽ tiết tháo, trái lại, khi NPC gặp được Tiểu mỹ nhân, tiết tháo đã sớm vứt cho chó ăn.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc yên lặng thở hắt ra, nghĩ thầm: đều là mỹ nhân, sao tính cách lại khác biệt đến thế?

Lại nhìn thái độ thợ rèn, Quân Lâm Thiên Hạ lợi hại trong truyền thuyết lúc gặp thợ rèn còn phải nói vài câu, thậm chí phải trả một kim; xem Phó bang nhà mình kia, đá bay người không câu giải thích, ngữ khí mệnh lệnh, thật chênh lệch a!

—— Tiểu hài tử, người quá ngây thơ rồi, Giang mỹ nhân vẻ mặt ôn hòa là do hắn chưa có thực lực, cho nên hắn không dám cứng đối cứng ni?

Tiểu Khinh Trần thuộc môn phái Phiếu Miểu Phong, chức nghiệp nhạc sĩ, vũ khí của y là thất huyền cổ cầm [1].

Để thiết kế Giang Hồ cần phải đọc rất nhiều tư liệu, thất huyền cổ cầm không thể so với vũ khí khác của nhạc sĩ, tỷ như địch, tiêu, tỳ bà gì đó, bây giờ thời đại tiên tiến, cổ cầm trở thành nhạc khí trong truyền thuyết, khác với đàn tranh được nhiều người nhận thức... Nói khó nghe chính là, chỉ số IQ không tăng lên.

Mọi người trong hiện thực đa số nghe đàn tranh, đối với nhạc khí thời xưa không có nửa điểm hứng thú, vì thế ngoạn gia chọn cổ cầm làm vũ khí là rất hiếm.

Tiểu Khinh Trần là một ngoại lệ.

Hôm tỷ thí với Hoàng Thái Tử, độ bền dây đàn của y giảm xuống, có hai dây sắp đứt. Để sau này có thể sử dụng, y đành phải làm hai dây để dành trước.

Dây đàn được làm bằng tơ tằm, chỗ thợ rèn không có, tơ tằm do y đi xoay một cái phó bản đặc biệt ở Giang Nam, số lượng rất ít, vì thế mất không ít công phu.

Sở dĩ phải ngàn dặm xa xôi từ Phong Châu thành tới Lý gia thôn hẻo lánh, không phải tiệm vũ khí không thể chế tác mà chỉ có tên thợ rèn này mới có thể từ tơ tằm làm được dây đàn vô cùng rắn chắc.

Y không nghĩ tới có thể gặp Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ở đây, cũng không ngờ Quân Lâm Thiên Hạ còn ở phụ cận Đoạn Tình nhai.

Có Tiểu Khinh Trần gia nhập, nguyên bản ám khí của Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sắp làm xong tự động bị để ra đằng sau. Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không dám mắng tên gia hỏa này sắc dục huân tâm, mọi sự của mỹ nhân là hàng đầu a, hắn ta không có lá gan tranh đoạt cùng Tiểu Khinh Trần!

Cho nên, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc chỉ có thể ngoan ngoãn chờ huyền cầm Phó bang nhà mình xuất lò. May mắn, NPC bàn tay vàng, không đến nửa giờ, hai dây huyền cầm cũng đã làm tốt.

Dây được đặt trong hộp hồng sắc, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không nhìn thấy được dây đàn là dạng gì, đương nhiên, hắn ta không dám hỏi Tiểu Khinh Trần.

Một thỏi vàng vút qua, thợ rèn đại chương bắt lấy, nụ cười không kém gì hoa cúc nở.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tưởng Tiểu Khinh Trần sẽ nói gì đó, nào ngờ y đưa vàng xong, xoay người, tiêu sái rời đi.

“Tiểu mỹ nhân, hôm nay cư nhiên có hai tiểu mỹ nhân đến đây, còn tặng vàng cho ta...” Hoa si thợ rèn phát ngốc cầm hai đỉnh vàng trên tay, giống như gấu chó động dục, còn lấy mặt cọ cọ hai đỉnh vàng.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thiếu chút ói ra, mẹ nó, ta muốn khiếu nại, trò chơi sao lại có người ghê tởm như vậy?!

...

... ..

Giang Phong Nguyệt quay về Long Khê thôn, giao trả nhiệm vụ cho thôn trưởng, lại nói, đỉnh vàng kia chính là tài sản dành dụm của hắc bao lâu nay, trả tiền như vậy, thực đau lòng a...

Thôn trưởng thấy hắc không đến nửa ngày đã đem sài đao cầm về, khiếp sợ vô cùng, đại thẩm hàng xóm nghe thôn trưởng phu nhân nói nên chạy tới xem náo nhiệt. Một đám người vây quanh Giang Phong Nguyệt, ánh mắt tò mò nhìn hắc, làm hắc xấu hổ vô cùng.

“Khụ khụ, Tiểu Quân, người không sao chứ?” Thôn trưởng ho khan hai tiếng, hỏi.

Giang Phong Nguyệt khóe mắt co rút, thần sắc nhàn nhạt, trả lời: “Ta rất khỏe, thôn trưởng, cảm ơn ngài quan tâm.”

“Khụ... Vậy thì tốt, tốt rồi.” Bộ dáng thôn trưởng nhìn có chút đáng khinh, ánh mắt đại thẩm và nhóm thôn dân đứng phía sau nhìn hắc làm Giang Phong Nguyệt rợn cả sống lưng.

Cũng may, nhiệm vụ hoàn thành.

[Hệ thống nhắc nhở]: Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ “Thay thôn trưởng đến Lý gia thôn làm sài đao sắc bén”, đạt được kinh nghiệm 5000, Trưởng Thanh đai lưng buộc định +1, Nguyệt Hạ đồng liên (dây chuyền) +1, Lưu Vân giới (nhẫn) +1, vàng +5, bạc +10. độ hảo cảm NPC Long Khê thôn +300.

[Hệ thống]: Chúc mừng ngài lên cấp 10, thưởng ngài một hộp quà cấp 15, 50 bồ câu đưa thư.

Xem phần thưởng nhiệm vụ và cấp bậc hiện tại, Giang Phong Nguyệt sửng sốt —— hắc cư nhiên trực tiếp bỏ qua cấp 9 thăng lên cấp 10!

Không đề cập tới vật phẩm trang sức phòng ngự, chỉ cần 5 vàng và 12 bạc cũng đủ làm hắc ghen hống nhìn trân trối. Giá trị vàng bạc không giống nhau, 12 bạc là 1 lượng vàng, hắc không rõ tại sao 12 bạc lại là 1 vàng, nhưng nếu nhìn tổng thể thì hắc đang có 6 kim...

Làm nhiệm vụ đi khoảng nửa ngày, tốn 1 kim, phần thưởng lại hậu hĩnh như vậy?

Là do đối tượng nhiệm vụ quá đặc biệt? Giang Phong Nguyệt nhớ đến thợ rèn “biến thái”, trong lòng vô cùng hậm hực.

Được rồi, nhìn đồng vàng bạc cùng hạng liên, giới chỉ, hắc tự an ủi, không phải chỉ hy sinh một chút nhan sắc thôi sao, mình cũng không tổn thất gì nhiều.

Giang Phong Nguyệt tự nhiên không biết, một tên tiểu thái điều có thể trong vòng nửa tháng thăng lên 10 cấp là một chuyện kỳ tích. Nói tóm lại, có lẽ kinh nghiệm trước cấp 10 dễ kiếm...

Nếu người khác biết suy nghĩ của hắc, tuyệt đối sẽ chém hắc ra làm tám khúc, rất đáng giận đi?

...

Lên cấp 10, Giang Phong Nguyệt phải đi từ biệt sư phụ hắc, bước vào giang hồ hỗn loạn, đến cấp 20 thì trở về.

Long Bá một bộ “mắt không thấy tâm không phiền”, đối với việc Giang Phong Nguyệt phải rời đi không có biểu tình gì, chỉ nói: “Nếu làm mất mặt sư môn, người đừng có trở về”. Thốt ra lời này xong liền đạp hắc ra khỏi phòng.

Bản đồ bên ngoài Được Vương cốc đã mở ra một phần, phần còn lại thì yêu cầu ngoạn gia tự mình khám phá.

Giang Phong Nguyệt từ Long Khê thôn hướng về phía nam, hắc muốn tiến vào thành.

Thành thị của Được Vương cốc không phải là Phong Châu thành, mà là Phong Đô thành.

Thái độ Giang Phong Nguyệt đã quen với việc gặp NPC sau đó tiếp nhiệm vụ, nếu NPC này không có, hắc liền đi kiếm NPC khác, cuối cùng sẽ có nhiệm vụ cho hắc làm.

Giang Phong Nguyệt cầm bọc hành lý ra đi, dọc đường nghỉ ngơi một chút, trong bọc có nhiều màn thầu, lương khô cùng bánh, đây là do Phương đại tẩu và Long Bá chuẩn bị cho hắn.

Khi đạt đến cấp 20, ngoạn gia có thể đi bắt tọa kỵ hoặc mua chỗ mã phu, a đúng rồi, tọa kỵ thường dùng trong Giang Hồ là ngựa, ngựa phân biệt từ ba đến bảy loại, tốc độ tăng theo cấp độ. Ngoài ra còn có một số tọa kỵ không thường dùng, dạng như sói, hổ, loại hình động vật khác cũng có thể bắt, nhưng nếu cấp bậc không đủ thì chỉ có thể cho nó lên bàn ăn. Bình thường không có ai lại muốn đi khiêu chiến độ khó cao.

Ngọa gia trên đường đến Phong Đô thành rất nhiều, vài con ngựa to lớn bao phủ lấy Giang Phong Nguyệt, hướng đến phía trước mà đi.

Hoàng thổ trên đường, giục ngựa mà qua, bụi đất tung bay.

Giang Phong Nguyệt hít phải một đám bụi, đưa mắt nhìn lại, không có ai trên đường như hắn một thân quần áo tả tơi — Giang Hồ OL dù sao đã Open Beta 1 năm, nhóm tân thủ thái độ cấp 10 rời khỏi Được Vương cốc cũng không đi đường này.

Cho nên nói, mấy tên thái độ không hảo hảo nghiên cứu quả thật khó lòng cứu được.

...

Tọa kỵ của Tiểu Khinh Trần là một con bạch long câu, toàn thân tuyết trắng, không có tạp mao, là một trong các loại ngựa có huyết thống thuần chủng, tốc độ chạy nhanh nhất trong Giang Hồ.

Có vài ngoạn gia cấp cao thiên tâm vạn khổ đi tra khảo hổ, hắc lang làm tọa kỵ, huyết thống thuần như bạch long câu, chỉ có một chút khác loại mà thôi.

Tiểu Khinh Trần không muốn làm quá, lấy thực lực của y có thể một mình đấu với Bạch Hổ – loại hổ cao cấp nhất trong các loại, bắt làm tọa kỵ không thành vấn đề... Kỳ thật y có bắt qua một lần, nhưng mới nhìn thoáng qua một cái đã phóng sinh.

Bạch long câu thích hợp với y hơn.

Bạch long câu hiện tại chạy chậm rãi, Tiểu Khinh Trần cũng không vội.

Thời gian náo nhiệt nhất đã trôi qua, người trên đường rất ít, có vẻ lạnh lẽo. Tiểu Khinh Trần vốn định chậm rãi thông thả đi bộ, nhưng từ đây cách Phong Đô thành còn rất xa, cho dù không thích, y đành phải cưỡi ngựa.

Bang phái lần này tiếp nhận nhiệm vụ ở Phong Đô thành, đã có vài vị nguyên lão đến đây vào tuần trước nhưng chưa hoàn thành được, chỉ có thể nhờ y ra tay, tình huống cụ thể y chưa rõ lắm, cần phải đến đó mới biết được.

Trên đường có người.

Bạch long câu nháy mắt lướt qua người nọ, đến khi cách xa khoảng 500 600 thước, siết dây cương lại.

“Hí —” Bạch long câu kêu lên một tiếng.

Giang Phong Nguyệt bị tro bụi làm sặc, ho vài cái, nghe thấy tiếng vó ngựa phía trước, ngẩng đầu nhìn lên...

Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu nhìn người nọ có chút kinh ngạc, ánh mắt kia thật lạ lùng, không như người bình thường nhìn thấy y liền kinh diễm mà là... nói như thế nào đây, thực kinh hỉ pha chút hoảng hốt... Cảm xúc phức tạp này làm y thật ngoài ý muốn.

Nhéch khoe môi, Tiểu Khinh Trần kéo dây cương, bạch long câu tiếp tục lộ trình.

“Này...” Giang Phong Nguyệt chưa kịp nói, bạch long câu đã biến mất trong tầm mắt.

Tiểu Khinh Trần rời đi, khoe miệng cười sâu hơn không ít, Quân Lâm Thiên Hạ... Sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Phong Tử động tâm, mọi người tin không?

~()/

~Chú thích:

[1] Thất huyền cổ cầm: Cổ cầm hay còn gọi là Thất huyền cầm (đàn 7 dây) là một trong những loại đàn cổ nhất Trung Quốc có lịch sử trên dưới 3000 năm. Cổ cầm thể hiện rõ đặc tính của âm nhạc Trung Quốc, với sức chứa đựng để tạo nên trên 100 điệu. Được Unesco công nhận là di sản văn hóa phi vật thể của thế giới

14. Chương 14

Phong Đô thành.

Giang Phong Nguyệt trước hoàng hôn tìm được một gian khách ***, sau khi vào thành mới biết đang có lệnh cấm đi lại vào ban đêm.

Cấm đi lại vào ban đêm, tức là cấm hoạt động về đêm.

Giang Phong Nguyệt rất hứng thú với phim võ hiệp 200 năm trước, lúc ấy hắn tưởng mình như đang chạm vào lịch sử, tuy chất lượng rất kém cỏi, nhưng hắn thấy rất chân thực. Không giống như bây giờ, điện ảnh còn miễn cưỡng có khả năng, TV... Hắn cảm thấy trang phục không đẹp như trong trò chơi.

Chủ đề đi xa...

Dù đã xem kịch truyền hình 200 năm trước, hắn không biết có loại quy định cấm đi lại ban đêm này hay không, lên mạng tra một chút mới biết có ý gì. Giang Hồ OL bình thường không cấm đi lại buổi tối, chỉ cấm khi đang trong thời kì chiến tranh, quốc nội lâm nguy hoặc trong thời kì giới nghiêm.

Phong Đô thành gần đây có chút đặc biệt, cho nên thành chủ Phong Đô thành hạ lệnh cấm đi lại ban đêm.

Giang Phong Nguyệt không biết việc này tốt hay xấu, cũng không biết trước giờ có quy định này thật hay không... Ít ra hắn xem TV nhiều như vậy mà chưa thấy qua lần nào.

Chuyện duy nhất khẳng định là, hắn phải tốn tiền.

Phong Đô thành có rất nhiều tửu lâu khách *** xa hoa, Giang Phong Nguyệt không hề nghĩ ngợi mà PASS, mặc dù bây giờ có 5 đỉnh vàng trong tay, nhưng hắn không phải là người tiêu xài hoang phí, ngược lại còn có điểm keo kiệt.

Trên thực tế, nhà hắn không thiếu tiền mà lại rất giàu có, ngặt nỗi hắn tiêu tiền rất ít, cha mẹ anh em vì thế không ít lần cười nhạo tính cách này của hắn.

Giang Phong Nguyệt cũng thực buồn bực, hắn lúc bé không thích xài tiền vì hắn căn bản không rõ mua thứ đó có tốt hay không, hắn không như tiểu hài tử khác thích ganh đua so sánh. Hơn nữa gia cảnh nhà hắn quá mức giàu có, hắn không cần phải tự mình động thủ mua cái gì cả.

Sau khi lên sơ trung, hắn bắt đầu tự mình kiếm tiền, ăn mặc thường ngày đều tự túc, khi đó hắn chưa có danh tiếng gì, dùng tiền cũng ít, lại không muốn người nhà giúp đỡ, bắt đầu trở nên túng quăn, dần hình thành tâm tư thủ tài.

Cha mẹ anh em tuy rằng cười nhạo hắn, nhưng lại rất xem trọng hắn——hắn là tiểu hài tử duy nhất trong Giang gia có tính cách độc lập như thế.

Cha mẹ đều bảo hắn là tên quái gở, thiếu gia nhà có tiền nào không ai không được nuông chiều từ bé, con trai bọn họ thì ngược lại, không chỉ không có tính tình thiếu gia, còn nhỏ biết tự mình kiếm sống. thật không biết gen đột biến thành cái dạng gì mà sinh ra được đứa con trai như thế này...

Chủ đề lại đi xa...

Nói tóm lại, Giang đồng hài của chúng ta là một thanh niên tốt đẹp trong xã hội mới.

Đương nhiên, Giang Phong Nguyệt mặc dù có điểm keo kiệt, nhưng sẽ không ngược đãi chính mình. Khách *** tuy không sang trọng, nhưng loại hắn chọn coi như là trung đẳng, một đêm một xâu tiền, cũng không tính tiện nghi.

Ngoạn gia ở khách *** không ít, Giang Phong Nguyệt lúc đầu cho rằng buổi tối nhiều ngoạn gia sẽ hạ tuyến đi ngủ, bất quá hẳn hiển nhiên sai rồi.

Không nói đến thời gian lúc này còn sớm, lại nói Phong Đô thành trong khoảng thời gian này cấm đi lại ban đêm, cũng không phải không hề tồn tại.

...

“Chưởng quầy, còn phòng không?” Thanh âm thô lỗ từ phía quầy truyền đến, Giang Phong Nguyệt theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Chưởng quầy đang tính toán tạm thời dừng tay một lúc, có chút bất đắc dĩ mà xin lỗi: “Thật có lỗi, tiểu *** hôm nay đã hết phòng.”

“Không có phòng hảo hạng, giường chung đâu, giường chung cũng không?” Nam nhân đưa lưng về phía Giang Phong Nguyệt lại hỏi, ngữ khí buồn bực.

“Cũng không còn.” Chưởng quầy kiên nhẫn trả lời.

“Kháo!” Nam nhân kia chửi một tiếng, xoay người bước đi, Giang Phong Nguyệt nghe hẳn nói thầm: “Chỉ mới trễ nửa tiếng, cứ nhiên không còn phòng ...”

Ngoạn gia trong khách *** cười đùa vui vẻ, uống rượu ăn thịt. Rượu thịt trong trò chơi có thể bổ sung thể lực và huyết lượng, tự nhiên cũng chia làm ba bảy loại, tiểu tân thủ như Giang Phong Nguyệt chỉ cần loại bình thường nhất là được, máu của hắn quá thấp, kêu nhiều thì lãng phí. Bất quá, đồ ăn trong trò chơi rất ngon, Giang Phong Nguyệt vừa nghĩ đã thấy bụng kêu ọc ọc, đồ ăn trong trò chơi hương vị tốt hơn rất nhiều so với hiện thực.

“Khách quan, đồ ăn của ngài...” Tiểu nhị một tay nâng thức ăn đến, NPC khách *** so với người thật có một chỗ tốt: hẳn sẽ không thay đổi thái độ bởi người gọi món ăn tốt hay kém.

Giang Phong Nguyệt ngồi ở trong góc, đằng trước có cầu thang che chắn, nếu không để ý căn bản không phát hiện được ở đây có một cái bàn, còn có người ngồi.

“Tiểu nhị này, gần đây có rất nhiều người sao?” Giang Phong Nguyệt do dự một chút, hỏi.

“Khách quan mới đến Phong Đô thành đi?” Tiểu nhị mỉm cười hỏi.

“Àn, hôm nay mới đến.” Giang Phong Nguyệt giao lưu với NPC không có nhiều áp lực.

“Khách quan chắc không biết gần đây xảy ra một đại sự...” Tiểu nhị nói, ngữ khí không còn thoải mái như trước.

“Đại sự gì?” Giang Phong Nguyệt tò mò.

“Gần đây a, trong thành xuất hiện một hái hoa tặc, là hái hoa tặc a... Chắc chắn, tội ác tày trời a, bao nhiêu vị tiểu thư đã bị hắn vũ nhục. Thành chủ đã toàn lệnh truy nã, hái hoa tặc này lại không hề thu liễm, ngược lại ngày càng hoành hành ... Ba ngày trước, nữ nhi của thành chủ cũng... Ai!” Tiểu nhị càng nói càng bất đắc dĩ, ngữ điệu căn bản không khác gì người bình thường.

Nghe đến đây, Giang Phong Nguyệt cũng hiểu được tình hình cụ thể.

“Vậy những người này đến Phong Đô thành là vì muốn bắt hái hoa tặc?” Giang Phong Nguyệt không còn xa lạ với nhiệm vụ trong trò chơi, nhưng bắt hái hoa tặc cũng được xem là một nhiệm vụ sao?

Tiểu nhị gật gù đầu, “Sau khi hái hoa tặc xuất hiện, bộ khoái nha môn mỗi ngày đều tuần tra trong thành, hy vọng tìm thấy được vài dấu vết để lại. Nhưng không thu hoạch được gì, thành chủ vì muốn sớm bắt được hái hoa tặc liền dán bằng cáo thị, anh hùng nghĩa hiệp nào bắt được hái hoa tặc, tất có trọng thưởng.”

Hai chữ “trọng thưởng” Giang Phong Nguyệt lúc xem phim có biết qua, nhiệm vụ quy mô lớn này, chỉ sợ ban thưởng không như bình thường đi?

“Thành chủ treo thưởng là một vạn lượng hoàng kim, nếu bắt được tên hái hoa tặc, về sau cả đời này không cần phải lo cơm áo gạo tiền nữa.” Tiểu nhị mắt có chút phát sáng.

Giang Phong Nguyệt đối với giá trị tiền tệ thời xưa không rõ lắm, dù sao hắn chưa sống thời cổ đại bao giờ, mà có nhiều triều đại như vậy, giá trị cụ thể không thể định rõ.

Nhưng mà một vạn lượng hoàng kim đó...

Đừng hiểu lầm, hắn không hề động tâm. Hắn mặc dù có điểm thủ tài, nhưng tuyệt đối không tham tài, hơn nữa hắn càng biết sức mình yếu ớt không thể đi khiêu chiến tên xuất quỷ nhập thần hái hoa tặc, và lại có nhiều ngoạn gia đến bắt hái hoa tặc như thế.

“Hái hoa tặc... chắc là chỉ xuất hiện vào buổi tối, phải không?” Giang Phong Nguyệt do dự hỏi.

“Chẳng lẽ hái hoa tặc còn hành hung ban ngày?” Tiểu nhị kinh ngạc hỏi lại.

“... Hiện tại không phải có lệnh cấm đi lại ban đêm sao?” Giang Phong Nguyệt nói, “Bọn họ buổi tối có thể ra ngoài sao?”

“Sợ gì, chỉ cần khinh công tốt, thân thủ hảo, không bị nha dịch bắt lại là được rồi?”

“...” Giang Phong Nguyệt yên lặng không nói gì.

Nói đến khinh công, hắn đã học được kỹ năng hành tẩu giang hồ cơ bản —— Thảo Thượng Phi.

Khinh công dựa theo cấp bậc ngoạn gia mà tăng lên, đương nhiên, còn cần có độ thuần thực.

Ngoạn gia khi học tập khinh công sơ cấp Thảo Thượng Phi sẽ nhanh chóng sử dụng, đặc biệt là các nữ hài tử, lúc bay lên tay áo翩翩, diện mạo xinh đẹp chọc người loá mắt.

Giang Phong Nguyệt một chút cũng không vội, hắn học Thảo Thượng Phi ở hệ thống kỹ năng khó, sau đó thí nghiệm một chút —— Thảo Thượng Phi có thể phi hành một thước cao, một lần cách nhau năm thước.

Người khác lần đầu thực hiện có lẽ do không quen, lúc đáp xuống hơi chênh choạng, còn Giang Phong Nguyệt lần đầu lại rơi xuống với tư thế đại vương bát chạm đất.

—— Hắn nhớ tới lúc bị buộc nhảy xuống Đoạn Tình nhai, không cẩn thận liền áp dụng vào khinh công, sau đó phi thường không hình tượng ... thành đại vương bát.

Giang Phong Nguyệt tên này rất tùy tính, thích làm liền làm, không thích làm thì bỏ. Khinh công... Thôi vậy, hắn không muốn tự ngược.

...

Diện mạo Giang Phong Nguyệt trong đám người cũng rất nổi bật, nhưng đối với đám người hướng về phía hái hoa tặc, tưởng nhớ tới hái hoa tặc, hoàng kim, căn bản không thèm để ý tới vị mỹ nhân “quần áo tả tơi” này.

Chẳng lẽ tất cả ngoạn gia trừ bỏ chương quầy khách *** và tiểu nhị chỉ tới đây bắt hái hoa tặc, chờ lãnh giải thưởng?

Đáp án chính là khẳng định.

Trong túi tiền ngoạn gia trên cấp 10 hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có vài văn tiền, trừ phi là ngoạn gia RMB, sau thăng lên 10 cấp đập tiền liên tục, nếu không may mắn nhận được vài nhiệm vụ dấu chấm hỏi với nhiệm vụ che dấu, tuyệt đối không có khả năng vào ở khách *** loại trung đẳng.

Giang Phong Nguyệt là ngoại lệ, hắn hiện tại coi như là tiểu tài chủ thái điều, tiền trong tay đủ để hắn tiêu xài phung phí.

Giang Phong Nguyệt đặt phòng chữ Địa, gia cụ trong phòng kém hơn phòng chữ Thiên, nhưng so với nhà Long Bá và nhà Phương Đại Ngưu Long Khê thôn tốt hơn nhiều lắm, giường rất mềm mại.

Hắn ngồi trên băng ghế, cầm Độc Kinh Y Kinh mà đọc, hắn hiện tại mới cấp 10, chỉ có thể nhìn một hai trang, nhìn tới nhìn lui, hai tiểu kỹ năng cũng đã học xong, liền rảnh rỗi đến nhàn chán.

Hắn chưa buồn ngủ, tiêu tiền mướn phòng có thể gia tăng kinh nghiệm, hai mươi giây tăng một chút, rất đáng với tiền hắn bỏ ra.

Trong phòng có giấy và bút mực, đồ vật dạng này Giang Phong Nguyệt không xa lạ lắm. Hẳn lúc còn đi học có học viết thư pháp, tuy rằng chuyên môn của hắn là mỹ thuật tạo hình, sau thì dùng điện tử hội họa.

Chẳng lẽ giấy và bút mực chỉ dùng để làm kiếng? Giang Phong Nguyệt nhìn xuống, lấy tay chạm vào nghiên mực, ngón tay dính đen. Kế bên nghiên mực còn có đồ mài mực cùng nước, thì ra không phải chỉ để trưng cho đẹp.

Lơ đãng một lúc, hắn chợt nhớ tới bạch y nhân cười bạch long cầu, là người hắn gặp qua một lần dưới đáy vực Đoạn Tình nhai.

Trí nhớ hắn rất tốt, đối với sự vật hay người đã gặp qua có thể nhớ như in trong đầu.

Nghĩ đến người kia mỉm cười ngồi trên lưng ngựa, tìm Giang Phong Nguyệt bắt giặc đập gia tốc... Hắn lần đầu tiên có loại cảm xúc khó hiểu, xa lạ này, khiến hắn có chút khấn trương

Giang Phong Nguyệt cầm bút lông lên, dùng chặn giấy đè lên giấy trắng, bắt đầu phác họa hình tượng trong đầu...

Giờ Tuất, là từ 19:00 đến 21:00, lệnh cấm đi lại ban đêm bắt đầu có hiệu lực.

Đây cũng là thời gian hái hoa tặc lộ hành.

Giang Phong Nguyệt vẽ một lúc bị thanh âm mở cửa sổ “đình đình đông đông” làm nhú mày, hắn buông bút, tới bên cửa sổ, đẩy ra, sau đó... thấy được vô số ngoạn gia mặc hắc y, lần lượt nhảy lên nóc nhà, áo choàng khắp nơi giống như biên bức (dơi), hướng bốn phương tám hướng mà đi, biến mất trong bóng đêm.

Chưởng quầy và tiểu nhị nhìn trăng sáng, chưởng quầy ý vị thâm trường, nói: “Xem ra, đại lao nha môn hôm nay sẽ rất đông, không biết thành chủ có định mở rộng đại lao ra một phen không...”

15. Chương 15

Đại lao nha môn Phong Đô thành, lần thứ hai chật ních.

Ngoạn gia đi bắt hái hoa tặc, nha dịch bộ khoái đi tuần bắt ngoạn gia... Bóng dáng hái hoa tặc thì không thấy đâu, trong thành lại có hai vị cô nương xảy ra chuyện.

Ngoạn gia kêu rên nguyên rủa khắp nơi, rõ ràng hái hoa tặc mới là người bị truy nã được không, nha dịch bộ khoái sao không bắt hái hoa tặc mà cứ chăm chăm chú chú bắt bọn hắn?

– Không phải thành chủ treo thưởng một vạn kim sao, nếu không ngáng chân thì hái hoa tặc đã sớm bị bắt rồi?

Giang Phong Nguyệt cầm bức họa hắn vẽ mất cả nửa đêm xuống lầu, nếu được, hắn còn muốn hạ tuyến đi họa bạch y mỹ nhân, đáng tiếc tay hắn đang bị thương. Tuy hắn dùng thủy mặc (mực nước) không thuần thực như vẽ trên máy tính, nhưng danh hiệu “thiên tài nghệ thuật hàng đầu” cũng không phải là nói giỡn.

Về phần bức họa mỹ nhân đã trở thành bảo bối của hắn...

Giang Phong Nguyệt biết cổ đại có địa phương chuyên đóng khung, cụ thể gọi là gì hắn không biết, người khác có lẽ biết.

“Lão bản.” Giang Phong Nguyệt đi tới quầy, nhẹ nhàng hô.

“A? Ân...” Chưởng quầy nguyên bản đang buồn ngủ ngẩng đầu, còn chút mơ mơ màng màng, nhưng khi thấy có người trước mặt liền thanh tỉnh trở lại, “Khách quan có yêu cầu gì sao?”

“Không, ta muốn hỏi, ta cần đóng khung bức họa này nhưng không biết phải làm ở chỗ nào.” Giang Phong Nguyệt nói ngắn gọn.

“A a, khách quan biết vẽ tranh a?” Chưởng quầy có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn bức họa trong tay, rồi cười tủm tỉm nói: “Khách quan muốn ép tranh có thể đi Lan Ý Phường, ra cửa rẽ phải đi thẳng, nằm đối diện từ lâu Kinh Hồng Lâu lớn nhất Phong Đô thành.”

“Cám ơn lão bản.” Giang Phong Nguyệt cảm kích.

Chưởng quầy cười tủm tỉm gật gật đầu, đầu năm nay hiếm có người trẻ tuổi lễ phép a!

Ra khỏi khách ***, Giang Phong Nguyệt đi thẳng đến Lan Ý Phường.

Phong Đô thành dù sao cũng là một trong lục đại thành thị, cửa hàng rong rất nhiều, ngoạn gia tất nhiên đông đúc. Nữ ngoạn gia ở đây có thể bắt gặp sơn bột nước cùng trang sức tinh xảo, đa số dùng để trang điểm, không có thuộc tính.

Ban ngày không có hái hoa tặc lộng hành, ngoạn gia nhận nhiệm vụ, đi dạo phố khắp nơi, nhất phái an hòa.

Kinh Hồng Lô không hổ danh Phong Đô thành đệ nhất tử lâu, chỉ cần nhìn khí thế bên ngoài thôi, dĩ nhiên không cùng đẳng cấp với các tử lâu khác, thậm chí đến cây cột nhà còn được làm bằng vàng. Bất quá không có tên nào to gan lớn mật dám đi trộm.

Đứng cùng một chỗ với Kinh Hồng Lô, cửa hàng xung quanh bốn phía có vẻ ảm đạm. Lan Ý Phường đối diện Kinh Hồng Lô náo nhiệt có chút lạnh lẽo, lúc Giang Phong Nguyệt bước vào, trong cửa hàng chỉ có một chưởng quầy và một ngoạn gia, không có tiểu nhị.

Ngoạn gia kia mặc áo lam, chất liệu tươi sáng, cấp bậc hiển nhiên không thấp. Trên tay hắn cầm một cây sáo ngọc xanh biếc, chức nghiệp chắc à nhạc sĩ.

Chưởng quầy đưa một bức họa cuộn hảo cho gã, gã trả một thỏi vàng, trao đổi đồng giá.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ lấy bức vẽ xong chuẩn bị rời đi, nhìn thấy một ngoạn gia vào sau gã mở bức họa trong tay ra, mà người trong bức vẽ...

“Chưởng quầy, ta muốn khám bức họa này.” Giang Phong Nguyệt nói yêu cầu.

Chưởng quầy tay cầm bức họa, may mắn chưởng quầy không có tính cách quỷ dị như Dược Vương, thợ rèn mà thực chuyên nghiệp mô tả kiểu dáng cho hắn, đáng tiếc, những loại này không phải loại tranh cuộn Giang Phong Nguyệt quen thuộc..

“... Có thể làm theo dạng này không?” Hắn chỉ vào một bức trên tường.

“Nguyên lai công tử là muốn như vậy a!” Chưởng quầy hiểu rõ, “Bất quá loại giấy công tử vẽ là loại giấy bình thường, Lan Ý Phường chúng ta đóng giấy nhiều màu đều dùng giấy Tuyên Thành thượng đẳng. Công tử nếu muốn làm kỉ niệm, sao không dùng loại giấy thượng hạng, vẽ lại một bức?”

Nói xong, chưởng quầy xuất ra đủ loại giấy cho hắn, bắt đầu giảng giải.

Giang Phong Nguyệt không rõ giấy Tuyên Thành với giấy bình thường có gì khác nhau, hắn xem TV cũng có biết giấy Tuyên Thành, hiện tại nghe chưởng quầy giải thích, hắn mới hiểu ra: nguyên lai giấy cũng có nhiều chủ ý như vậy.

“Đa tạ chưởng quầy, bất quá, ta chỉ có một bức này thôi, phiền toái chưởng quầy giúp ta dùng giấy La Văn màu lamép xuống.” Giấy La Văn cùng loại với giấy Tuyên Thành, giấy mỏng mềm mại, có hoành văn rõ ràng, dẻo dai, thích hợp trang trí sách hoặc ép tranh... Những điều này là do chưởng quầy vừa nói cho hắn biết.

Hắn thật ra cũng muốn đem bức họa đầu tiên trong trò chơi cất giữ hảo, nhưng hắn biết rõ, ngoại trừ tranh phong cảnh, bất cứ những loại tranh nào dùng linh cảm mà vẽ thì chỉ có bức đầu tiên phù hợp với tâm ý nhất. Nếu phải vẽ lại một lần, hắn không chắc còn có thể vẽ ra loại cảm giác này hay không.

Không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chưởng quầy mặc dù tiếc nuối, nhưng vẫn làm theo ý hắn

Giang Phong Nguyệt quay đầu nhìn lại, ánh mắt sắc bén làm nội tâm Mộ Dung Bất Lưu Hạ hơi lộp bộp một chút, ánh mắt này... so với lúc này hắn nói chuyện với chưởng quầy một trời một vực, ẩn ẩn lộ ra nguy hiểm.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ dường như không có việc gì dời tầm mắt, đem bức họa cho vào túi trữ vật, xoay người ly khai Lan Ý Phường.

Giang Phong Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, mắt hơi nheo lại, vài giây sau lại trở về dáng vẻ ngoan gia tiểu thái điều thuần lương vô hại.

...

Cầm bút họa được ép hảo ra Lan Ý Thường đã gần đến giữa trưa, sau đó Giang Phong Nguyệt được kiến thức mị lực của Phong Đô thành đệ nhất tử lâu — hàng trăm ngoan gia đang chờ xếp hàng đi vào.

Giang Phong Nguyệt khước miệng co rút, không biết sao lại có nhiều người ngại nhiều tiền như vậy, Kinh Hồng Lâu giống như sông bạc, so với Di Hồng viện xài tiền còn khí phái hơn a...

Nếu hắn lên mạng tra một chút sẽ hiểu, nguyên nhân Kinh Hồng Lâu giá cả đắt đỏ không phải do đồ ăn ngon, cũng không phải là do chỗ ở thoải mái, mà là ở điểm kinh nghiệm phong phú.

Giang Hồ OL là trò chơi tự thân thao tác, nói cách khác, không thể nhờ người khác luyện dùm.

Kinh nghiệm thăng cấp lừa tình người chơi thật đắt đau, Kinh Hồng Lâu là nơi cung cấp kinh nghiệm, muốn trở thành Đại thần cao cấp sao, đến Kinh Hồng Lâu là được. Tương ứng, người phải là một kẻ có tiền.

Bình thường tới Kinh Hồng Lâu cũng có thể gia tăng kinh nghiệm, nhưng nếu tới lúc thời gian ba bữa cơm và ban đêm, kinh nghiệm tăng gấp đôi. Do đó, Giang Phong Nguyệt nhìn thấy được một màn này. Mặt khác, có ngoan gia muốn chiếm vị trí, liền đại thủ bút bao cả một gian phòng...

Chủ đề đi xa...

Giang Phong Nguyệt trở lại Duyệt Lai khách ***, Duyệt Lai khách *** là tên sử dụng phổ biến trong khách ***, không có tên riêng.

Duyệt Lai khách *** có hai tiểu nhị, hiện tại đến thời gian ăn cơm, chỉnh gian khách *** đều chật ních hết cả.

Giang Phong Nguyệt sờ sờ bụng, hắn cũng đói bụng, phóng nhãn nhìn quanh không còn chỗ nào, ngay cả ngoan gia không nhận thức nhau đều ngồi chung một bàn. Trò chơi rất chân thật, ăn cơm không thể thiếu a!

“Tiểu Ngũ, ta bảo người dán giấy chiêu công (tìm người làm) người dán chưa?” Chưởng quầy kéo lại tiểu nhị, có chút cau kinh.

“Chưởng quầy, hai ngày trước ta đã dán rồi, nhưng không có người nào đến.” Người kêu Tiểu Ngũ mặt mày khổ sở, hỏi thử: “Có phải do tiền công quá ít hay không?”

“Tiền công ít?” Chưởng quầy nhăn tình sáng lên, “Người tới ghi thêm giờ, ân... Hai quan tiền một ngày, hai quan tiền thôi.”

“Hảo, ta đi ngay.”

Giấy chiêu công màu hồng sắc nguyên bản dán trên cây cột trước cửa Duyệt Lai khách *** bị gỡ xuống, thay lại tờ khác, trên giấy chiêu công từ hàng chữ “một ngày một quan tiền” thành “một ngày hai quan tiền”.

Khách *** tuyển người làm công, Giang Phong Nguyệt nhìn hai phút, sờ sờ cằm, vươn tay, bóc xuống.

Lần thứ hai đi vào khách ***, đưa giấy chiêu công tới trước mặt chưởng quầy...

“Tiểu tử, người xác định muốn làm chỗ của ta?” Chưởng quầy đã xem hắn từ “khách quan” biến thành “tiểu tử”.

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Chưởng quầy Duyệt Lai khách sạn muốn ngài làm tiểu nhị chạy bàn, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Nhiệm vụ thưởng cho:???

Đạt được kinh nghiệm:???

Giang Phong Nguyệt quyết đoán chọn tiếp nhận, người chơi có nhiều nhiệm vụ mà làm, còn hắc thì phải cùng NPC tiếp xúc xong mới nhận được nhiệm vụ, đây là sao chứ? Mặc kệ nguyên nhân gì, nhiệm vụ đầu chấm hỏi có thể không tiếp nhận sao?

“Người theo Tiểu Ngũ, không được tranh chấp với khách nhân, biết không?” Chương quỳ nói.

“Đã biết.” Giang Phong Nguyệt gật đầu.

Vì thế, hôm sau đến Phong Đô thành, hắc trở thành người làm công, ngay cả bản thân hắc cũng chưa nghĩ đến hắc sẽ làm công việc này.

Công tác của Giang Phong Nguyệt không khó khăn lắm, việc hắc phải làm là ghi lại đồ ăn khách nhân gọi, sau đó tới phía sau phòng bếp bưng đồ ăn lên.

Bận bịu tới giờ cơm, người trong khách *** dần tản đi, một tiểu nhị cũng có thể tự ứng phó. Giang Phong Nguyệt không mệt, nhưng điểm thể lực giảm xuống rất nhiều, bụng bắt đầu đói.

Tiểu Ngũ bưng hai đĩa thức ăn xào sơ, đưa cho Giang Phong Nguyệt, nói: “Tiểu Quân, lại đây ăn cơm trưa.”

“Hảo.” Giang Phong Nguyệt không thấy ai tới, liền ngồi xuống góc bàn kia, vừa khéo đây là cái bàn hắc ăn cơm tối qua.

Tiểu Ngũ rất quen thuộc cầm chén đĩa đưa cho hắc, một bên kích động nói: “Hôm nay may mắn có người, nếu không chúng ta bận mệt chết đi.”

Giang Phong Nguyệt cười cười, hắc sắp chết đói...

“Quân Lâm Thiên Hạ!!!” Giang Phong Nguyệt mới được hai đĩa, chợt nghe thanh âm kích động vang lên phía sau lưng.

“Khụ khụ...” Giang Phong Nguyệt bị sặc.

Hắc chưa kịp phản ứng, một người đã áp chế hắc xuống, cánh tay gắt gao chế trụ cổ hắc, “Hỗn đản, quả thật là người, người cư nhiên đến Phong Đô thành!!!”

“Người... trước buông...” Giang Phong Nguyệt không thở được, chỉ có thể lay lay cánh tay kia.

Tiểu Ngũ nhìn mặt hắc nghẹn đỏ, nhanh chóng tiến lên hỗ trợ, mất một hồi mới kéo người kia ra được.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bị kéo ra cũng không bớt hưng phấn, vỗ lên bả vai Giang Phong nguyệt, “Huynh đệ, ta thật sự bội phục người, phục sát đất a. Người mau nói cho lão ca biết, người làm sao giết được lão đại chúng ta thế?”

Giang Phong Nguyệt mở to hai mắt nhìn nhìn hắc ta, miễn cưỡng mới từ trong trí nhớ nhớ lại người này, “Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối?”

“Là ta, huynh đệ người không biết ta? Ta đối người chính là ký ức khắc sâu nha!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối thoải mái ngồi xuống, thần tình hứng thú: “Người nói cho ta biết a, người làm sao mà độc chết được sư tổ Dược Vương cốc? Còn giết được tên tiểu kiếm khách bên Hoàng Triều? Còn có còn có còn có, lão đại chúng ta, ngoài Phó bang ra không ai động tới được, người như thế nào làm thịt hắc được, có kỹ thuật gì không, truyền thụ hai chiêu a?”

Giang Phong Nguyệt không nói gì nhìn hắc ta, lát sau xuất ra một đỉnh vàng, đặt lên bàn.

“Người làm gì vậy? Hối lộ ta không được nói cho lão đại người ở đây?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nhíu mày, bốn cột hỏi.

“... Đây là đồ người làm rót, trả lại cho người.” Giang Phong Nguyệt bình tĩnh tiếp tục ăn cơm.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối khóe miệng co rút, “Ta làm rót vàng lúc nào, đây là tiền ta mua nước của người được không?”

“Vô công không chịu lộc.” Giang Phong Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối ghen hờn, nhìn Giang Phong Nguyệt hai phút, sau đó yên lặng đem vàng bỏ vào túi trữ vật. Đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy một tên tân thủ không tham tiền như vậy.

“Tiểu Quân, người từ từ ăn, ta đi trước.” Tiểu Ngũ là một NPC, cơm nước xong sẽ làm việc, không giống Giang Phong Nguyệt ăn xong rảnh rồi.

“Hào.”

“Người sao lại ở đây?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối hỏi.

“Ta nhận nhiệm vụ ở đây làm công.” Giang Phong Nguyệt nói chi tiết.

“Phốc... Làm công, làm công làm gì, kiếm tiền cưới vợ?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối quý dị nhìn hắn, “Được rồi, không giống với người, người có thời gian ở trong này làm công sao?”

“Có vấn đề gì?”

“Người mới cấp 10 đi, người không đi làm nhiệm vụ chủ tuyển mà ở đây làm công? Nhiệm vụ chủ tuyển của người là gì, cần ta mang người không?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối chủ động đề nghị.

Giang Phong Nguyệt sững sốt một chút mới hỏi: “Nhiệm vụ chủ tuyển... là cái gì?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nói, đã có tiểu muội phát hiện ra Tiểu Phong Tử vẫn chưa tới chủ tuyển nhiệm vụ, nội dung vở kịch sao?

Nhắc tay tỏ vẻ, Tiểu mỹ nhân cùng Tiểu Phong Tử chương sau sẽ gặp mặt, không sai biệt lắm... Về phần gặp mặt như thế nào, hồi sau sẽ rõ (

16. Chương 16

Nếu nhân vật trong trò chơi có năng lực phun huyết, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nhất định sẽ học máu, nhưng vẫn không nhớ ra, hắn ta nhìn đến huyết lượng của mình giảm xuống 20 điểm...

Giang Phong Nguyệt nhìn Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối vẻ mặt nội thương, cũng không tiếp tục hỏi, tối nay hắn lên website trò chơi xem là được chứ gì!

Một lát sau, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bình thường trở lại, tuy ánh mắt vẫn còn u oán.

“Huynh đệ, ta thật không hiểu người lần qua lần lại thế nào mà lên được cấp 10.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối phun ra một hơi, “Từ từ, lần trước ta gặp người chỉ mới cấp 1, bây giờ người cấp 10 ... Người làm như thế nào?”

Giang Phong Nguyệt đơn giản nói một chút quá trình thăng cấp của mình, làm huyết lượng Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối rơi tiếp xuống một mảng, lần nữa, Giang Phong Nguyệt nhận được ánh mắt hâm mộ ghen tị của hắn ta.

“Người nói thật đi, trò này phải là do nhà người mở hay không, cho người bàn tay vàng?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối ép hỏi.

Giang Phong Nguyệt không nói gì nhìn hắn ta một cái, hỏi lại: “Nếu ta có bàn tay vàng thì còn bị Dục Vương cốc đuổi giết sao?”

“Vậy cũng đúng.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối gật gật đầu, “Bất quá lại nói, vận khí của người thật không tồi, cứ nhiên có nhiều NPC cho người nhiệm vụ như vậy... Người chắc không biết, NPC trong Giang Hồ có tiếng là keo kiệt, đến NPC chủ tuyển nhiệm vụ còn phải làm khó dễ một hồi. Đừng bảo ta người thăng cấp là đi đông tây khắp nơi tìm nhiệm vụ mà làm?”

“...Nhiệm vụ chủ tuyển có NPC riêng biệt?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

-_-|||

“Chờ ta hoàn thành nhiệm vụ bắt hái hoa tặc xong, ta mang người đi làm nhiệm vụ chủ tuyển.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối vỗ vỗ ngực nói.

“Cám ơn.” Nếu không cần phải đi xung quanh tìm nhiệm vụ, hẳn cũng thoải mái hơn nhiều.

“Ta...” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối định nói gì đó, một con bồ câu đưa thư đậu trên bàn, hẳn ta có chút bất đắc dĩ mở thư tín, Giang Phong Nguyệt không có hứng thú nhìn lên.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối xem qua thư tín mặt xanh mặt trắng một trận, sau đó yên lặng bỏ thư vào túi trữ vật.

“Huynh đệ, ta phải tìm manh mối hái hoa tặc, người muốn đi với ta không?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối mời.

“Ta trong vòng nửa tháng vào ban ngày không thể rời khỏi Duyệt Lai khách ***.” Tuy rằng hôm nay mới nhận nhiệm vụ, nhưng sau khi xem cẩn thận một đồng lớn quy tắc, việc chưởng quầy không cho phép rời đi Duyệt Lai khách *** vào ban ngày là một trong số đó.

“Vậy cũng tốt, nếu ta mang người đi theo, sợ rằng đám huynh đệ của ta xông vào chém người, báo thù cho Bang chủ.”

“...” Người không chém ta sao? Giang Phong Nguyệt ánh mắt ý bảo.

“Hắc hắc, đừng lo lắng, ta sẽ không động tới người, người là ân nhân cứu mạng của ta mà.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối vỗ vai cái lên bả vai hắn, “Trộm nói cho người biết, kỳ thật ta luôn muốn thấy Bang chủ bị giết chết, lúc đầu ta còn tưởng chỉ có Phó bang mới có bốn sự đó thôi, ai ngờ người nhanh chân tới trước.”

Người xác định tên bị giết kia là Bang chủ của người chứ không phải là cừu nhân? Giang Phong Nguyệt hồ nghi nhìn hắn ta.

“Đúng rồi, nhắc nhở người trước một chút, mặt của người rất nguy hiểm.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối thực nghiêm túc nói.

“Cái gì?”

“Tên hái hoa tặc a!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối tiến lại gần hắn, thấp giọng nói: “Hái hoa tặc tuy chỉ hành động vào ban đêm, nhưng lại tìm kiếm mục tiêu vào ban ngày, gã có thể là một ngoại gia bất kỳ nào đó. Đợi đến buổi tối, gã sẽ tùy cơ hành động.”

“Liên quan gì tới ta? Ta là nam nhân...”

Giang Phong Nguyệt chưa dứt lời, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn, gần từng tiếng nói: “Xã hội hiện đại đã cho phép kết hôn đồng tính, tuy bối cảnh trò chơi là cổ đại, nhưng tên hái hoa tặc này không kỵ nam nữ.”

“... Trước giờ chưa nghe nói gã có hứng thú với nam nhân đi?” Giang Phong Nguyệt nhớ lại những đối tượng mà hái hoa tặc đã đụng chạm qua, hình như không có nam nhân?

“Người chưa nghe nói tới mà thôi.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối gãi mũi, “Đêm qua đã có một tiểu công tử bị hái, chỉ là không có truyền ra ngoài mà thôi. Ta đã xem qua, tên tiểu công tử của Vương viên ngoại không đẹp bằng người, người cẩn thận một chút, nếu thấy người nào khả nghi liền bỏ câu qua cho ta, đừng quên a!”

“Nga.”

...

... ..

Nửa tháng tiếp theo, Giang Phong Nguyệt luôn luôn làm việc ở Duyệt Lai khách ***, không biết có phải do Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nói chuyện thấu tình đạt lý quá hay không, hắn thường xuyên cảm thấy luôn có người khả nghi xuất hiện trong khách ***.

Định nghĩa người khả nghi, ý chỉ những người dùng ánh mắt quỷ dị nhìn hắn, còn có vài tên một bên làm bộ suy nghĩ lơ đãng liếc nhìn hắn, một bên che miệng nói với đồng bạn, ta “vừa ý” hắn.

Giang Phong Nguyệt càng ngày càng cảm thấy ánh mắt của bọn họ ngày càng cuồng nhiệt, có vài lần hần hận không thể phóng thẳng đồ ăn vào mặt bọn họ.

Nửa tháng gần đây, tin tức hái hoa tặc ngất nam hoa đã truyền khắp Phong Đô thành, dẫn tới càng nhiều ngoạn gia tụ tập ở đây — giải thưởng đã đạt tới hai vạn hai ngàn kim.

Ngượn gia có thể không động tâm sao? Đương nhiên là không có khả năng.

Làm cho người buồn bức chính là, sau khi sự kiện hái nam hoa truyền ra, ngoạn gia tới Duyệt Lai khách *** nhiều hơn bình thường, cơ bản đều nhìn chăm chăm đến một mục tiêu — Giang Phong Nguyệt.

Giang Hồ OL có chức năng ẩn ID, Giang Phong Nguyệt sau khi được Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nhắc nhở liền ẩn ID đi, bằng không dám ngoạn gia đang theo dõi hần nhất định sẽ xếp nhiệm vụ bắt hái hoa tặc vào hàng thứ hai, đặt nhiệm vụ sát Quân Lâm Thiên Hạ làm nhiệm vụ đầu tiên.

Mà Giang Phong Nguyệt bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, nguyên nhân lớn nhất là do khuôn mặt của hần...

Ngượn gia tự nhận thấy tên “NPC” ở Duyệt Lai khách *** này nhất định sẽ trở thành đối tượng của hái hoa tặc — không ai nghĩ rằng sẽ có ngoạn gia làm tiểu nhị ở khách ***.

Lại nói, hái hoa tặc trừ bỏ hái NPC, sẽ hái ngoạn gia sao?

...

[Hệ thống nhắc nhở]: Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ “Chưởng quầy Duyệt Lai khách *** mướn ngài làm tiểu nhị chạy bàn”, đạt được kinh nghiệm 10000, Thanh Ngọc sam +1, Thanh Ngọc hài +1, Thanh Ngọc trâm +1, vàng +10, bạc +10. Duyệt Lai khách *** NPC độ hảo cảm +100.

[Hệ thống]: Chúc mừng ngài lên cấp 11, thưởng cho ngài sủng vật dẫn cấp 20, bồ câu đưa tin 50 cái.

Nháy mắt lại thăng lên 1 cấp, Giang Phong Nguyệt không biết nên vui hay buồn, nếu Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối ở đây, tuyệt đối sẽ lại hâm mộ ghen tỵ các loại.

Giang Phong Nguyệt nhìn bằng súng vật xuất hiện súng vật dẫn, dạng như trân châu trắng, tròn tròn, lớn như trứng đà điểu, ôm trong tay còn nóng hừng hực, không biết dùng để chiên cơm được không...

Nếu ngoạn gia khác biết được hần muốn lấy súng vật dẫn cực kỳ quý hiếm để chiên cơm, chỉ sợ sẽ đi thí nghiệm thập đại khổ hình thời Mãn Thanh lên người hần.

Nhiệm vụ hoàn thành, Giang Phong Nguyệt gọi vài món ăn tương đối cao cấp, tự thưởng bản thân một chút.

Một con bồ câu đưa thư tiến vào, đậu trên cánh tay hần, thăm thì kêu lên hai tiếng rồi biến thành một tờ giấy.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối: Huynh đệ, nhiệm vụ làm công hoàn thành chưa?

Không đợi hần trả lời, một con bồ câu đưa thư khác lại tới.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối: Đêm nay mang người đi bắt hái hoa tặc được không? Có kịch vui để xem nha

~Bắt hái hoa tặc... Là hần đi bắt hái hoa tặc hay là bị hái hoa tặc bắt đi, đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Giang Phong Nguyệt quyết đoán không nhìn đến hai bức thư tín nữa, bắt quá hần cũng không quăng lung tung. Nguyên nhân chủ yếu chính là, kỳ thật Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối là bạn tốt duy nhất của hần trong trò chơi, hơn nữa hai bức thư tín này, là hai bức thư duy nhất hần có.

Giang Phong Nguyệt vẫn trụ tại Duyệt Lai khách ***, lúc này mà đi, hần chỉ sợ chưa ra tới cửa thành trời liền tối sầm, đã nửa tháng rồi mà nhiệm vụ bắt hái hoa tặc chưa có ai hoàn thành, toàn bộ nhân tâm Phong Đô thành hoảng sợ... Không có biện pháp, hái hoa tặc trừ bỏ hái hoa cường, thân thủ tốt, ngoạn gia vừa mới thấy mặt hần đã bị đập xuống địa phủ ăn canh. Đơn giản mà nói, Giang Phong Nguyệt nếu bây giờ ra

ngoài, nhất định sẽ bị hái hoa tặc làm thịt. Mặt khác, nếu tốc độ hần chậm một chút, có lẽ sẽ bị nha dịch bắt bỏ vào đại lao; còn không thì, may mắn ra khỏi thành, ngủ một đêm trong rừng núi hoang vắng...

Khách *** bao ăn bao ở, trừ việc hần được nhiệm vụ thưởng cho 10 kim 10 ngân, mỗi ngày có thêm hai quan tiền công, nửa tháng tính ra được 3 lượng bạc, ngủ một đêm chỉ mất một quan tiền, đủ cho hần tiêu xài phung phí.

Nếu nửa đêm không có ai xâm nhập, hần nhất định rất thích ý tiếp tục ở trọ ở đây ——

Nửa đêm, một luồng hương thơm bay tới phòng chữ Địa 2, phòng của Giang Phong Nguyệt.

“A hì hì hì, tiểu mỹ nhân, chờ lâu không?” Một tên đầu trâu mặt ngựa, xấu xí xuất hiện, trên mặt lộ vẻ vô cùng đáng khinh, còn có hai cọng râu buồn cười, nói liền một đường với lông mày...

Hái hoa tặc?! Giang Phong Nguyệt nhìn tên nam nhân này liên hệ tới ba chữ “Hái hoa tặc”, cảm thấy đau đầu.

Du hý người muội, có cần phải thiết trí một tên nam nhân xấu xí đến kinh tởm vậy sao?

“Tiểu mỹ nhân, đừng lo lắng, ta sẽ không thương tổn người ...” Hái hoa tặc nở nụ cười *** đang bước tới gần.

Giang Phong Nguyệt dù sao cũng là được sư, cấp bậc tuy mới cấp 11, nhưng phần đầu tiên của Y Kinh đã chỉ cách giải độc sơ bộ, khi mùi hương bay tới, hần liền giải độc cho mình.

Ngân châm trong tay, Giang Phong Nguyệt định chờ gã tới gần rồi làm Dung ma ma một lần [1].

Không ngờ...

“Phanh ——” cửa phòng bị đá văng, trừ ngoài cửa phòng, cửa sổ cũng đều bị người cứng rắn đập bay.

“Ác a a...” Hái hoa tặc phát ra một tiếng quái dị, áo choàng màu đen vung lên, một làn khói trắng bay ra.

Đám khói khiến hành động các ngoạn gia bị hạn chế, rõ ràng bên trong có bỏ thêm không ít thành phần độc được.

Khi đám khói tán đi hết, ngoạn gia hành động tự nhiên trở lại, vị “NPC” vốn đang ngồi trên giường lại không thấy đâu.

Giang Phong Nguyệt bị hái hoa tặc bắt đi cả người lẫn chân, phía sau có một đám ngoạn gia đông đảo đi theo, không có biện pháp, tên tuổi hái hoa tặc hiện tại quả thật quá lớn, một khi gã xuất hiện, ngoạn gia đều sẽ kích động không thôi.

Giang Phong Nguyệt thừa dịp lúc hái hoa tặc bị đuổi giết cho mình một cái giải độc thuật, cấp độ giải độc thuật của hần còn quá thấp, phải sử dụng hai ba lần mới có hiệu quả.

“Người đi chặn đánh hần từ hướng kia, không được để hần chạy...” Bang chủ nào đó chỉ huy cấp dưới, đoàn người nghiêm chỉnh đi theo lộ tuyến đã thuộc lòng mà xuất phát.

Chỉ trong chốc lát, hái hoa tặc bị bao vây.

“Hái hoa tặc, lần này xem người chạy đi đâu!” Bang chủ Dạ Thanh Phong bang Thanh Phong Cư cầm đầu bang chúng đem hái hoa tặc bao vây bốn phía.

Trừ bỏ Thanh Phong Cư, các bang phái khác đều tập trung ở đây, nhưng Phong Đồ thành là địa bàn của Thanh Phong Cư, bang chúng bọn họ chiếm đa số.

Từ mấy chục ngoạn gia ban đầu nhanh chóng biến thành hơn trăm người, hái hoa tặc luống cuống, đứng trên nóc nhà không biết làm sao, cầm chủy thủ trong tay, lúc thì đối phó với người kia, lúc thì đối phó với người nọ, có thể thấy được trí năng cao như thế nào.

Lần trước hái hoa tặc gây án sau một mình đào tẩu, năng lực ẩn nấp của gã là nhất lưu, do đó không bị người bắt được. Nhưng hiện tại gã còn khiêng thêm một người, người truy đuổi gã lại nhiều như vậy, gã không có khả năng trốn thoát.

...

“Dạ Thanh Phong, bây giờ dựa vào bốn sự chính mình thôi.” Trong đám người có thanh âm truyền ra, ngay sau đó, hắc y kiếm khách cầm kiếm bay tới phía hái hoa tặc mà đâm.

Người này vừa động thủ, những người khác tất nhiên không có khả năng đứng nhìn chăm chăm, người nào chém rớt được giọt máu cuối cùng của hái hoa tặc đều được tính là hoàn thành nhiệm vụ, không kể quá trình.

Hái hoa tặc rất sốt ruột, cũng không muốn để mỹ nhân —— Giang Phong Nguyệt bị vút ra ngoài.

“Cẩn thận!” Có người tưởng Giang Phong Nguyệt là ám khí cực bực, vội vàng hô lên một tiếng.

“Phanh ——” Một tiếng vang thật lớn, nóc nhà bị lôi hỏa đạn của thích khách nào đó nổ tung thành một cái động lớn, mà Giang Phong Nguyệt bị cho là ám khí cực bực... Hắn vừa từ trong chần đứng lên, kết quả dưới chân trống không... ngã xuống.

Từ nóc nhà cao khoảng bảy tám rơi xuống chỉ mất hai ba giây. Giang Phong Nguyệt dù kịp thời sử dụng khinh công cũng không còn kịp nữa.

Hơn nữa, phía dưới phòng còn có người.

Tiểu Khinh Trần vừa mới tắm rửa xong một lần nữa lại nhìn thấy “chim khổng lồ” từ trên trời giáng xuống

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Có để ý tới từ máu chốt cuối cùng không?

Tắm rửa!

Tắm rửa!!

Tắm rửa đó

Chú thích:

[1] Dung Ma Ma: trong Hoàn Châu Cách Cách đó

~

17. Chương 17

Màn này không khác gì với màn gặp nhau ở dưới đáy vực Đoạn Tình nhai, khác biệt ở chỗ, dưới đáy Đoạn Tình nhai, đối tượng mà “chim khổng lồ” rớt trúng là Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ, lần này chính là bản nhân Tiểu Khinh Trần.

Giang Phong Nguyệt lúc rớt xuống đã giải độc xong, tất nhiên cũng đã nhìn thấy “mỹ nhân” phía dưới, chưa kịp lộ ra biểu tình gì, hắn đã bổ nhào về phía mỹ nhân rồi...

Xong!

Đây là suy nghĩ duy nhất Giang Phong Nguyệt sau khi va vào người bên dưới.

Lấy thân thủ Tiểu Khinh Trần hoàn toàn có thể dễ dàng tránh đi Giang Phong Nguyệt, nhưng không biết y vướng phải ma chướng gì hay là như thế nào, thế nhưng xuất thần một lát, cho nên “xoẹt” một tiếng...

Bị đẩy ngã rồi.

Về phần y phục mỏng manh trên người Tiểu Khinh Trần tại sao bị xé rách, Giang Phong Nguyệt dám chỉ tay lên trời phát thệ: hắn không phải cố ý!

Tầm nhìn Giang Phong Nguyệt đối cặp mắt thanh liệt, lần đầu tiên, hắn nhìn thấy ánh mắt này đã động tâm; lần thứ hai, nhìn thấy ánh mắt này, hắn nhớ mãi không quên; lần thứ ba, gần gũi như thế...

Giang Phong Nguyệt rõ ràng nghe được tiếng tim đập bang bang trong ***g ngực, trái tim vỗ mạnh bên ngực trái, tựa như muốn phá vỡ đi ra.

“Mỹ nhân, da của người thật tốt.” Giang Phong Nguyệt nhìn đầu vai Tiểu Khinh Trần đỏ hồng, da thịt trắng nõn, đầu nóng lên, thốt ra.

Mặt Tiểu Khinh Trần nhất thời đen lại, ngoạn gia Dự Chiến Thiên Hạ chạy tới nhất thời nghe được hận không thể tự đâm mù hai mắt, tự chọc thủng hai tai.

Móa nó, bọn họ nhìn thấy cái gì? Bọn họ nghe được cái gì?

Một nam nhân y phục rẻ tiền nằm trên người Tiểu hồ ly, từ trên cao nhìn xuống Tiểu mỹ nhân, miệng xuất ngôn từ đùa giỡn, hơn nữa... Huynh đệ con mẹ người, tay người đang đặt ở đâu a?

Tiểu hồ ly sao rồi, y phục của Tiểu hồ ly bị hấn xé rách, vai bán lộ, tay hấn còn đang chắm mút trên mặt y, hấn còn gọi y bằng hai chữ “mỹ nhân” kiêng kị nhất, hấn còn đùa giỡn y, y như thế nào không có nửa điểm phản ứng?!!!

Tiểu Khinh Trần có thể không phản ứng sao?

Y hành động rồi, Giang Phong Nguyệt bay đi, sau đó rơi tự do, ùm một tiếng té vào trong dục trì.

Ngoạn gia Dự Chiến Thiên Hạ chưa kịp chạy trốn, lỗ thủng trên nóc nhà nguyên bản bị ngoạn gia bu tới lúc này càng vì thế mà khuếch tán ra, gạch ngói không ngừng rơi xuống, rất nhanh liền biến mất vô tung. Có lẽ do trò chơi có suy tính tới việc giữ an toàn nên khi những viên ngói rơi xuống đất đều bị xoát tân tức thời.

(xoát tân: respawn)

Ngoạn gia người tới ta đi do sụp nóc nhà mà ngã xuống, trong chốc lát, toàn bộ dục trì đều bị ngoạn gia vây chặt cứng. A đúng rồi, còn có tên hái hoa tặc “chuột chạy qua đường”.

“Là hái hoa tặc a!” Đối diện dục trì, có người hô lên.

Bộ dạng xấu nhất, bề ngoài đáng ăn đấm chính là hái hoa tặc không thể nghi ngờ.

Vốn là chiến trường náo nhiệt, lúc này cả gian phòng chật như nêm cối.

Giá trị vũ lực của Hái hoa tặc cực cao, ngoạn gia chết dưới tay gã đã hơn mấy chục, bất quá, việc này không tạo thành uy hiếp gì với các ngoạn gia khác. Hái hoa tặc là BOSS cấp 95, huyết lượng cơ hồ gấp đôi ngoạn gia mãn cấp, mấy trăm ngoạn gia đồng thời chém giết nửa ngày mới rút được một nửa huyết lượng của gã, có thể thấy được, đại BOSS khó chơi a!

Giang Phong Nguyệt không hề để ý tới tên hái hoa tặc bị cường bạo luân phiên, lúc này trong phòng trừ bỏ dục trì chỉ có nơi Tiểu Khinh Trần đang đứng là khu vực an toàn.

Giang Phong Nguyệt bước ra dục trì, xoa xoa ngực, nếu không phải đã chỉnh cảm giác đau đớn đến thấp nhất, chỉ sợ xương sườn đã gãy mất. Hấn bị Tiểu Khinh Trần đá bay một phát, huyết lượng rút xuống còn một nửa.

“Cái kia...” Giang Phong Nguyệt vì sợ bị đánh trúng, đứng ở góc tối trong phòng, cẩn thận mở miệng.

Tiểu Khinh Trần quay đầu, mục quang không còn thanh liệt như lúc trước mà tràn đầy nguy hiểm.

Giang Phong Nguyệt bị y nhìn tóc tai đều dựng đứng, vội vàng vàng lấy quần áo trong bình phong đưa ra, quay đầu sang hướng khác, nói: “Người, người đừng để bị cảm lạnh.”

Chỗ tốt lớn nhất của Kinh Hồng Lâu trừ bỏ có thể gia tăng kinh nghiệm cho ngoạn gia chính là một loại phương thức sinh hoạt hưởng lạc của thời cổ đại, tỷ như tắm rửa. Ngoạn gia ở khách *** bình thường, khi tắm rửa chỉ có thể tắm trong thùng gỗ, còn Kinh Hồng Lâu thì tự tay kiến tạo phòng tắm độc lập, dẫn ôn tuyền đi vào, thuộc cấp bậc hoàng đế. Đối ứng, một mình hưởng dụng phòng tắm ôn tuyền, giá cả đặc biệt đắt đỏ.

Tiểu Khinh Trần không quan tâm đến chút tiền như vậy, thế nhưng, hứng thú của y hoàn toàn bị phá hư rồi.

Trò chơi không tự động thay quần áo chải đầu cho ngoạn gia, Tiểu Khinh Trần đậm mặc lướt qua quần áo Giang Phong Nguyệt đang cầm trên tay, từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ bạch y khác thay vào.

Giang Phong Nguyệt xấu hổ sờ sờ cái mũi.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, nước trong đục trì do ngoạn gia ngã vào mà đục ngầu, vấy ra tứ phía.

Hái hoa tặc toàn thân nổi điên, ánh mắt đỏ bừng, bạo nộ nổi lên, giá trị vũ lực của gã tăng lên một cấp, quét qua một phát, bốn năm ngoạn gia bị đập xuống địa phủ ăn canh.

“Động tác nhanh lên, coi chừng!”

“Kháo, tên nào giẫm chân ta.”

“Đậu xanh rau má, đừng để ta truy nữa, quay lại đánh ta a...”

“...”

Giang Phong Nguyệt đứng trong góc nhìn ngoạn gia, đau đớn dùm bọn hắn, vũ khí hái hoa tặc sử dụng là hai chiếc Thanh Loan đao dài bằng cánh tay, gã không dùng để đâm hay chém, mà là dùng để quét. Hai tay cầm chuôi đao chuyển đổi qua lại, công kích gần là chủ yếu, hơn nữa thân thể gã nhanh nhẹn như cá mòi bơi trong nước, ngoạn gia khó mà thương tổn gã được.

Giang Phong Nguyệt híp mắt, tuy hắn không nhận nhiệm vụ này, nhưng lại trở thành mục tiêu xuống tay của hái hoa tặc, hắn rất không vui, công kích của hắn dù không cao lắm, tốt xấu gì cũng phải phóng vài châm hắn mới giải được hận a!

Hái hoa tặc kỳ tích mở ra một đường máu, chỉ cần gã chạy ra ngoài đục trì là hoàn toàn có khả năng chạy thoát.

“Ngăn gã lại, đừng để gã chạy...” Có người nhìn thấu ý đồ hái hoa tặc, lời còn chưa dứt, bỗng có một đạo ngân quang đánh thẳng tới hái hoa tặc.

Đạo ngân quang này không phải là hiệu quả màu sắc của kỹ năng, Giang Phong Nguyệt thấy rõ ràng, là một sợi tơ màu bạc hướng hái hoa tặc mà bay tới.

Một đầu ngân tuyến trong tay Tiểu Khinh Trần, một đầu khác chính xác quấn quanh cổ hái hoa, cổ tay Tiểu Khinh Trần khẽ động, chỉ còn thấy tiểu dung “thực hiện được ý đồ” động lại trên mặt hái hoa tặc.

—— Cái đầu rớt xuống lăn lăn trên mặt đất.

Cho dù ngoạn gia mỗi ngày hô to chém giết, giờ phút này chứng kiến cảnh đầu người chảy máu đầm đìa, nhất thời có chút mâu thuẫn, bước lùi về sau vài bước.

Vài ngoạn gia không quen nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt trắng bệch hẳn ra... Cảm tạ độ chân thật của trò chơi, có thể đem cảm xúc mỗi người thể hiện ra rõ ràng như thế...

Trầm mặc.

Toàn bộ ngoạn gia đều im lặng không nói, mãi cho đến hai phút sau hệ thống xoát tân thi thể hái hoa tặc.

[Hệ thống]: Chúc mừng ngoạn gia Tiểu Khinh Trần đánh chết hái hoa tặc, vì dân trừ hại, lệnh cấm đi lại ban đêm giải trừ.

Ngoại trừ ngoạn gia thiên tân vạn khổ ngựa không dừng vó chạy tới Phong Đô thành, còn có ngoạn gia cầm cọc chờ đợi liên tục ở Phong Đô thành, lúc này nghe thấy tin tức hệ thống, làm gì còn để ý đến hình ảnh huyết tinh trước mặt nữa, hiện giờ trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ —— nhiệm vụ bị đoạt mất rồi!

Bang chủ bang Thanh Phong Cư Dạ Thanh Phong nhảy ra đầu tiên, “Tiểu Khinh Trần, ngươi mặt quá dày đi?” Nguyên bản hắn ta muốn nói “ngươi quá vô sỉ”, nhưng ngại thân phận Tiểu Khinh Trần, chỉ có thể dùng loại phương thức biểu đạt khác.

“Ta mặt dày sao? Chỗ nào?” Tiểu Khinh Trần hai tay khoanh vòng trước ngực tựa vào bình phong, tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm đám người kia.

Tiểu Khinh Trần một thân bạch bào trắng như tuyết, tóc đen nhánh xõa rối tung sau lưng, khí chất như thần tiên giáng phàm không dính bụi trần, thân hình gầy yếu, da trắng như tuyết, trường mi nhập tấn, mắt hàm thu thủy như câu hồn đoạt phách, người khác nhìn hay liếc qua một cái liền không dám nhìn lần hai, hoặc chỉ cần nhìn thoáng qua đã làm mất người đui mù.

Nhìn khuôn mặt sáng chói bức người kia, bất luận nam nữ đều vô pháp dời mắt, thậm chí còn có ngoạn gia mới chạm mắt với nhân thần biếng nhác lại mị hoặc vạn phần đỏ mặt lên.

Nhưng, những người đã lẫn lộn đến trình độ cao thủ như Dạ Thanh Phong tuyệt đối không phải loại nhìn thấy mỹ nhân liền đỏ mặt tim đập thình thịch. Tiểu Khinh Trần tuy được xem là đệ nhất mỹ nhân ngầm trong du hý nhưng cũng không thay đổi được sự thật: y còn là du hý đệ nhất cao thủ, hơn nữa là một mỹ nhân âm ngoan độc tâm rắn rết. Điều này có thể nhìn ra từ một màn y giết hái hoa tặc.

“Chúng ta tân tân khổ khổ giết hái hoa tặc lâu như vậy, ngươi nhân lúc cháy nhà hôi cửa.” Dạ Thanh Phong trầm giọng chỉ trích.

“Hái hoa tặc chẳng phải là ai thấy đều có thể giết sao? Dạ đại bang chủ không lẽ khắc tên ngươi trên người hái hoa tặc, còn bị người Thanh Phong Cư bao hết, không cho phép người khác động thủ sao?” Tiểu Khinh Trần lười biếng hỏi.

Y vừa nói xong, những người không thuộc bang Thanh Phong Cư ngay từ đầu đã thấy người Thanh Phong Cư rất bá đạo, hơn nữa còn bị mỹ nhân mê hoặc, không ít ngoạn gia chỉ trích Dạ Thanh Phong chuyên chế.

Ngoạn gia bên Dự Chiến Thiên Hạ không ở trong số người chỉ trích, Phó bang bọn họ giết hái hoa tặc, công hiến bang phái tăng lên, nhưng không ai cảm thấy cao hứng cả.

—— Biểu tình Tiểu Khinh Trần lúc này quá mức nguy hiểm, không ai dám tiến lên hi sinh.

“Tiểu Khinh Trần, ngươi không cần cường từ đoạt lý, nếu không phải do chúng ta chém rớt nửa huyết lượng của hái hoa tặc, ngươi làm sao đắc thủ nhẹ nhàng như thế?” Một ngoạn gia khác đứng dậy, gã ta giống Dạ Thanh Phong, không muốn một mình Tiểu Khinh Trần chiếm lấy công lao lớn.

“Các ngươi nhiều người như vậy mới chém rụng nửa huyết lượng, ta vừa ra tay đã giải quyết hết nửa huyết lượng còn lại... Các ngươi nói xem, công ai lớn hơn?” Tiểu Khinh Trần nở nụ cười, thế nhưng nụ cười này khiến cho người khác Mao cốt tung tăng.

Ngoạn gia kia và Dạ Thanh Phong không khỏi run lên, bọn họ đều là Đại thần trên cấp 80, người hơi bát quái đều biết, trong trò chơi không thể đắc tội với Dự Chiến Thiên Hạ và Hoàng Triều. Người không được đắc tội nhất là Tiểu Khinh Trần, Cửu Triều Phong Hoa cùng Hoàng Thái Tử, Tiểu Khinh Trần đứng đầu bảng. Không phải bởi vì Cửu Triều Phong Hoa cùng Hoàng Thái Tử giết người không bằng Tiểu Khinh Trần, mà là do lúc Tiểu Khinh Trần giết người, nhất là người y nhìn không vừa mắt sẽ xuống tay cực kỳ độc ác...

Cho nên, trong trò chơi có lưu truyền một câu —— thà rằng đắc tội diêm vương, không nên đắc tội Tiểu Khinh Trần.

“Dạ bang chủ, còn có các huynh đệ khác, nhiệm vụ là do mọi người tiếp nhận, BOSS chỉ có một, nếu không phục Phó bang chúng ta, hoan nghênh tùy thời đến Phong Châu thành.” Nguyên lão Dự Chiến Thiên Hạ kiêm bộ trưởng ngoại giao Yên Chi Triều Tuyết đứng dậy, nói với mọi người.

Phong Châu thành, là địa bàn Dự Chiến Thiên Hạ. Ngoài Phong Châu thành, những thành thị khác cũng có phân đường của Dự Chiến Thiên Hạ, nếu cùng Dự Chiến Thiên Hạ là địch, không thể nghi ngờ gì tự đẩy mình vào tử lộ.

Dạ Thanh Phong mặt trắng mặt xanh, những người khác cũng cảm thấy không ổn rồi đi.

Thật xấu hổ, cư nhiên ỷ vào danh hiệu Phó bang Dự Chiến Thiên Hạ, không coi ai ra gì!

Dự Chiến Thiên Hạ đáng giận!!!

Tiểu Khanh Trần dường như không nhìn thấy ánh mắt oán giận của bọn họ, y chuyển hướng về phía Giang Phong Nguyệt, lạnh lùng gọi lên khoe môi: “Hiện tại, ta nên tính sổ với người.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mỹ nhân rắn rết ...so với mỹ nhân bỗ não có phải hay hơn không? Đây không phải là hứng thú tà ác của Phi Ngư yêu, Tiểu mỹ nhân đúng là No.1 trò chơi yêu ~ chẳng qua thủ đoạn này ... được rồi, có chút tàn nhẫn, nhưng nếu thủ đoạn của Tiểu mỹ nhân không đủ cường, làm sao có biện pháp đem Tiểu Phong Tử thành bạo quân, đúng không??

Tiếp tục quỳ cầu xin nhấn lại hoa hoa, mỹ nhân đều đã ra sân cả rồi, sao còn có thể không cho lực điểm ni?

Uốn éo cuối chương

Nhắc tới bạch y là em lại nhớ tới anh Bạch Ngọc Đường

18. Chương 18

“Hiện tại, ta nên tính sổ với người.”

Thanh âm vừa rơi xuống, tập thể thành viên Dự Chiến Thiên Hạ lạnh từ lòng bàn chân tới đỉnh đầu: xong rồi, Phó bang sắp nổi bão!

Giang Phong Nguyệt giật mình, nhận ra mỹ nhân rất không thích mình, có chút buồn rầu, nghĩ đến lúc này mình áp y, tim hần như bị bóp nghẹn.

“Thực xin lỗi, ta...”

“Quân Lâm Thiên Hạ, trả lại Hồng Loan kiếm cho ta!” Giang Phong Nguyệt chưa nói hết câu đã bị một thanh âm bên nhón đánh gãy.

Nhảy xuống từ lỗ thủng trên nóc nhà, bước thẳng đến trước mặt Giang Phong Nguyệt chính là Hoàng Triều đệ nhất kiếm khách Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Ngoạn gia Hoàng Triều không nhiều, nhưng thanh danh khá lớn, cấp bậc thấp nhất đặt ra ngoài cũng là một tiểu thần, nói chi đến Đại thần đệ nhất kiếm khách này.

Khoan đã, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu vừa nói gì?

Quân Lâm Thiên Hạ???

Tức thời, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đã đến trước mặt Giang Phong Nguyệt, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm hần, như sợ trong nháy mắt hần liền biến mất vô tung.

Cảm tạ diễn đàn ban tặng, Giang Phong Nguyệt nhanh chóng đem mặt mũi Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đối chứng xong, không khỏi trừu rút khóe miệng.

Hồng Loan kiếm... Chẳng phải là thanh kiếm của cái tên bị hần hiểu lầm thành cường đạo rồi bị hần đoạt mất? Thanh kiếm độc nhất vô nhị trong trò chơi ...

Giang Phong Nguyệt lặng lẽ nhìn túi trữ vật của mình một hồi, kiểm tra xem kiếm có còn hay không, may mắn, kiếm vẫn còn.

Thanh kiếm vẫn luôn được hần cất giữ, hần cũng không nghĩ đến việc đem làm của riêng, chỉ là luôn cân nhắc phải đem trả lại như thế nào. Do không thêm bạn hữu, bưu kiện người lạ đặt ở chế độ từ chối, cho nên hần dùng bồ câu đưa thư cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu lúc chạng vạng nhận được thư tín của hần, giận đến nổi mặt mày tái mét. Vì Giang Phong Nguyệt chủ động gửi thư tín cho hần ta, hần ta có thể thấy được tư liệu trò chơi, đồng thời nhớ kỹ khuôn mặt của hần.

Chết tiệt, quả nhiên là tên thái độ lúc trước ở phụ cận mê thất sơn cốc bị mình cười nhạo!

Vì thế, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu kết luận, tên thái thú Quân Lâm Thiên Hạ lòng mang thù, đánh lén mình rồi cướp mất kiếm.

Lại nghĩ bản thân là cao thủ một phương, trong trò chơi chưa từng có ai có thể giết mình, tên Quân Lâm Thiên Hạ này không những giết chết mình, làm hại mình rơi xuống 2 cấp còn giật mất kiếm. Việc này sao có thể nuốt trôi được!

Hắn ta muốn cho người này biết, đắc tội với Hoàng Triều chẳng khác nào đem mình đẩy xuống vực.

Người không phải độc chết Được Vương sao? Người không phải làm thịt Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ sao? Người không phải ẩn ID không muốn cho người khác biết người là ai sao? Ta đây liền cố tình giữ sạch người ra, xem xem người chết như thế nào!

Giờ phút này Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đã bị ý nghĩ trả thù làm cho điên rồi, hắn ta ước gì đem Giang Phong Nguyệt ra băm thây vạn đoạn, lăng trì xử tử.

Quả nhiên, sau khi tiết lộ danh tính của Giang Phong Nguyệt, tất cả các ngoại gia không còn bình tĩnh, nhất là Được Vương cốc, bọn họ có nhiệm vụ bắt lại tên đệ tử khi sư diệt tổ về xử trí, nhiệm vụ này tuyệt đối dễ hơn nhiều so với nhiệm vụ giết hái hoa tặc.

Nhóm được sư tâm động, những người bất bình vì hái hoa tặc bị giết cũng bị dời tầm mắt.

Giang Phong Nguyệt thấy Nguyệt Hạ Tiểu Lâu trong mắt nham hiểm hung ác cười lạnh, lùi về sau vài bước. Người kính ta một thước, ta nhường người một trượng... Mặc dù trước đây là hắn làm sai, nhưng hắn còn chưa kịp giải thích, loại thủ đoạn trả thù này, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu quả thật quá phẫn rồi.

“Hắn là Quân Lâm Thiên Hạ, người đã giết Thái tử gia?” Yên Chi Triều Tuyết dùng cánh tay chọt chọt Mặc Thanh Ca, nghi hoặc hỏi.

Mặc Thanh Ca không nói gì, gã nhìn từ trái qua phải, từ trên xuống dưới, nửa điểm cũng không thấy ngoại gia này có chỗ nào lợi hại, quần áo trên người xem ra là quần áo của ngoại gia cấp thấp đi?

“Bất quá chúng ta không cần động thủ, tiểu tử này phạm vào cấm kỵ hồ ly, hồ ly tuyệt đối sẽ cho hắn một cái giáo huấn “khắc cốt ghi tâm”. Hoa Khai Trà Mỹ bu tới, cười hắc hắc nói.

“Ừ.” Yên Chi Triều Tuyết gật gật đầu, “Rơi vào tay hồ ly còn thảm hơn rơi vào tay Thái tử gia.”

Ngoại gia Dự Chiến Thiên Hạ đối Giang Phong Nguyệt tỏ vẻ dày đặc đồng tình.

“Quân Lâm Thiên Hạ, trả kiếm lại cho ta!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nhanh chóng ra tay trước, hắn ta muốn trước khi Giang Phong Nguyệt bị đuổi giết, phải lấy lại bảo bối của mình.

Ngoài dự đoán, hắn ta chưa kịp đụng tới góc áo Giang Phong Nguyệt đã bị người bên cạnh công kích.

Người đột nhiên ra tay chính là thành viên Dự Chiến Thiên Hạ — Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cũng là kiếm khách, cấp bậc anh ta tuy thấp hơn Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nhưng ngăn cản một chốc thì không thành vấn đề.

Anh ta vừa đỡ một chiêu, vừa hướng Giang Phong Nguyệt hô: “Huynh đệ, chạy mau.”

Giang Phong Nguyệt phản ứng chậm nửa nhịp mới hiểu ra Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối là đang nói với hắn. Trớ trêu thay... Hắn đang đứng ở trong góc, nóc nhà trên đầu thì có một lỗ thủng lớn, nhưng vách tường thì không có a. Chỗ cửa sổ đều bị người thủ sẵn, hắn lại không có Mặc Tường Thuật ... (đi xuyên tường)

“Bắt lấy Quân Lâm Thiên Hạ, phục mệnh sư tổ!” Nhóm được sư vất vả mãi mới biết được tầm tích Quân Lâm Thiên Hạ, làm sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Mấy cây châm của Giang Phong Nguyệt chỉ có thể châm mấy con Thảo Xà hay thỏ hoang trong mê thất sơn cốc, châm người sao, coi như xong!

Hắn nghĩ lần này chết chắc rồi, bỗng một sợi tơ bạc như linh xà bò lên thắt lưng hắn, quần quần quanh người hắn vài vòng, sau đó, bị trói cứng ngắc.

Tiểu Khanh Trần lộ ra nụ cười ý tứ không rõ, thi triển khinh công, cả người tựa như bạch hạc nhảy lên —— phía sau còn mang theo một cái đuôi to.

Tiểu Khanh Trần... đem Quân Lâm Thiên Hạ bắt đi rồi?

...

Tiểu Khanh Trần bay lên nóc nhà, rút ngắn sợi tơ bạc lại, đem Giang Phong Nguyệt khóa lại bằng tơ lụa trên người, bởi thế, hành động càng thêm tự nhiên.

Khinh công của y tuyệt đỉnh, nhảy lên rơi xuống mỗi lần cách nhau hơn mười thước, liên tiếp năm lần không dừng lại. Nhóm được sự phía sau không có khả năng đành trở mắt nhìn Giang Phong Nguyệt chạy đi như vậy, đuổi theo, nhưng chưa đến ba phút đồng hồ thì đã không thấy bóng dáng Tiểu Khanh Trần đâu.

Giang Phong Nguyệt cả người không được tự nhiên, ngũ quan trong trò chơi tương đối miễn cảm, đặc biệt là khứu giác. Hắn có thể ngửi được hương hân mai thanh liệt trên người Tiểu Khanh Trần, thoáng hít vào một ít, thân thể ần ần cứng đờ.

Đương nhiên, việc không được tự nhiên nhất là bị trói như cương thi, không thể động đậy mà bị người xách đi.

Tuy rằng mỹ nhân bên cạnh rất đẹp...

“Liếc cái nữa ta sẽ móc mắt ngươi.” Tiểu Khanh Trần lạnh lùng ném ra một câu.

Giang Phong Nguyệt bỗng dừng thấy đau ở mắt, nếu hai tay của hắn còn tự do, tuyệt đối sẽ xấu hổ sờ sờ chớp mũi. Nhưng hiện tại hai tay và thân thể hắn bị trói cùng một chỗ, suy nghĩ này vô pháp thực hiện được.

“Thật muốn bị móc mắt?” Tiểu Khanh Trần không nhìn cũng biết Giang Phong Nguyệt đang nhìn y chăm chú.

“Mỹ nhân, ta không nhìn ngươi, ngươi có thể đem ta đặt xuống đất đi?” Giang Phong Nguyệt chớp chớp mắt.

“Tại sao?” Tiểu Khanh Trần từ nóc nhà này lại nhảy qua một nóc nhà khác.

Đầu Giang Phong Nguyệt nặng thêm vài phần, vẻ mặt đau khổ nói: “Di chúng trụy nhai lần trước —— sợ độ cao.”

Chỉ là sợ độ cao nhất thời thôi nhưng hắn thật tình không chịu nổi a! Nếu người này không phải là Tiểu Khanh Trần, hắn thà làm ngọc vỡ, một cước đá bay cái tên đang xách hắn đi.

Tiểu Khanh Trần bỗng nhiên ngừng lại, nhẹ buông tay, Giang Phong Nguyệt vốn đứng không vững, hiện tại lại không có Tiểu Khanh Trần giữ lại, cả người ngã xuống.

Nóc nhà nghiêng nghiêng, hai tay hắn không được tự do, lăn vài vòng sau mới có thể ổn định thân thể. Không, chuẩn xác mà nói, là do tác dụng sợi tơ bạc của Tiểu Khanh Trần kéo lại, Tiểu Khanh Trần cũng không phải muốn hắn ngã chết, cho nên kéo sợi tơ bạc lại, không để Giang Phong Nguyệt tiếp tục “lăn”.

Giang Phong Nguyệt không còn lăn nữa nhưng trong mắt chỉ toàn thấy sao với trăng.

Tiểu Khanh Trần từ trước đến giờ không phải là người biết nhân từ nương tay, điểm này, không ai rõ hơn ngoạn gia Dự Chiến Thiên Hạ.

Y ngồi xổm trước mặt Giang Phong Nguyệt, cúi đầu nhìn gương mặt càn rỡ của hắn, vươn tay nâng cằm hắn lên.

Ngón tay lạnh giá bỗng chạm vào cằm, Giang Phong Nguyệt ánh mắt thanh minh: “Mỹ nhân, có chuyện gì sao?”

Tiểu Khanh Trần không nói, nắm cằm hắn nhìn trái rồi lại xem phải.

“Ngươi có điều chỉnh tướng mạo không?” Tiểu Khanh Trần hỏi.

“Ân? Không có.” Giang Phong Nguyệt sững người, trả lời.

“Bộ dạng không tồi, là một mỹ nhân.” Tiểu Khinh Trần lại nói.

“... Ta thích dạng người như ngươi.” Giang Phong Nguyệt thành thật nói.

Vẻ mặt Tiểu Khinh Trần rét lạnh, Giang Phong Nguyệt lập tức giải thích: “Không phải, ý ta không phải vậy.”

“Vậy là ý gì?” Tiểu Khinh Trần hơi nhướn mày, chiếc kiếm cong được vô số nữ nhân hâm mộ lộ ra trước mặt Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt xoay xoay, mái ngói thật khó chịu, xương hông có chút đau.

“Ta không phải đùa giỡn ngươi.” Giang Phong Nguyệt xin lỗi nói.

“Nga? Vậy đó là gì?” Nhớ đến tình huống trong dự trù, Tiểu Khinh Trần nhin không được hừ lạnh. Cho dù y nhất thời không cảnh giác bị hấn đè xuống, nhưng câu nói của hắn lúc xé rách áo... Y nghĩ muốn đem Giang Phong Nguyệt ném vào trong dự trù uống nước lần nữa.

Tiểu Khinh Trần là người muốn làm liền làm, vì thế, Giang Phong Nguyệt còn chưa kịp điều chỉnh góc độ thoải mái, lại bị Tiểu Khinh Trần xách lên.

“Mỹ...” Chữ “nhân” chưa nói ra, một hơi gió bay vào trong miệng hắn.

—— Tiểu Khinh Trần mang theo Giang Phong Nguyệt nhảy xuống nóc nhà cao sáu bảy thước, Giang Phong Nguyệt mặt mày trắng bệch.

“Mỹ nhân ta sai rồi...” Mắt thấy Tiểu Khinh Trần lại sắp đem hắn nhảy xuống từ chỗ cao, Giang Phong Nguyệt như nuốt phải một con chuột, cầu xin tha thứ.

“Biết sai có thể sửa, thiện lớn lao yên. [1]” Tiểu Khinh Trần híp mắt gật gật đầu, ngay lúc Giang Phong Nguyệt vừa thở phào một hơi, y lại tà ác nói: “Bất quá, ta đối với sai phạm của ngươi rất mất hứng, lần này, coi như cho ngươi một bài học để nhớ thật lâu.”

“Tha mạng a...” Du hý một tháng, tối nay chính là thời khắc Giang Phong Nguyệt thống khổ nhất.

Bộ mặt thật của tình nhân trong mộng hắn, là một ác ma!

...

Thời điểm Giang Phong Nguyệt còn lại nửa cái mạng, Tiểu Khinh Trần nói: “Nói cho ngươi biết chân lý trong trò chơi —— tình nguyện đi bồi Diêm Vương uống trà, cũng không nên đắc tội Tiểu Khinh Trần.”

Nhìn gương mặt Tiểu Khinh Trần gần ngay trước mắt, đầu Giang Phong Nguyệt lần nữa nóng lên, hắn nói: “Mỹ nhân, ta không chọc giận ngươi, ngươi thu ta đi...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Phong Tử nhị sao? Thần kinh sao?

Tuyệt đối không để hình tượng hiện tại của hắn lừa, phải nhớ kỹ, hắn là bạo quân a bạo quân!!!

.....

Chú thích

[1] Biết sai có thể sửa, thiện lớn lao yên []: phạm sai lầm mà có thể sửa, chưa hẳn là chuyện tốt. Đây ý chỉ một người sau khi phạm sai lầm, biết cách sửa lại sai lầm đó, chính là chuyện tốt nhất.

19. Chương 19

Sau khi sư tử Dưc Vương cốc bị giết, đệ nhất kiếm khách, đệ nhất Bang chủ bị giết, hiện tại rốt cuộc đến phiên đệ nhất mỹ nhân.

Các ngoạn gia buồn bực, tên Quân Lâm Thiên Hạ này sao cứ dính líu với mấy người “đệ nhất”? Chẳng lẽ là do cái tên tràn đầy khí phách của hắn, cho nên muốn quét dọn tất cả đệ nhất, độc chiếm vị trí thủ tịch trong Giang Hồ?

A đúng rồi, đệ nhất mỹ nhân còn dính phải độc thủ của hắn, bị... đùa, giỡn một phen.

Hái hoa tặc ở Phong Đô thành tội ác tày trời, bị tước thành hai đoạn không phải là chuyện lớn, chuyện lớn thật sự chính là, có người dám động thủ trên đầu thái tử, ăn phải gan hùm mật gấu – Quân Lâm Thiên Hạ cư nhiên đùa giỡn du hý đệ nhất mỹ nhân, cũng là ngoạn gia duy nhất mãn cấp trên bảng cấp bậc, Phó bang Dự Chiến Thiên Hạ, Tiểu Khinh Trần...

Còn chuyện nào lớn hơn nữa?!

Tiểu Khinh Trần bị một tên thái tử cấp 10 đùa giỡn, có chuyện nào kinh khủng hơn so với chuyện này không? Có hay không!!

Tin tức Giang Phong Nguyệt tại dự trù Kinh Hồng Lâu đùa giỡn Tiểu Khinh Trần không thể nghi ngờ ngay ngày hôm sau đứng đầu trong số các tin tức bất quái trong Giang Hồ, trên diễn đàn còn đăng lên một bài post có hình ảnh Giang Phong Nguyệt đùa Tiểu Khinh Trần xuống, bài post này sau khi được đăng lên hiện giờ đã có hơn một ngàn trang bài viết.

Ban đầu đám cao tăng trong trò chơi định mượn danh nghĩa hái hoa tặc khai hỏa việc “BOSS nhiệm vụ đặc thù”, nhưng sau sự kiện đùa giỡn Tiểu Khinh Trần bất ngờ xảy ra, nhiệt tình liền trôi theo nước chảy.

Đêm đó, hơn trăm ngoạn gia tận mắt chứng kiến Quân Lâm Thiên Hạ bị Tiểu Khinh Trần mang đi, có nhiều người YY, Quân Lâm Thiên Hạ ở trong tay Tiểu Khinh Trần về sau còn xuất hiện trong trò chơi nữa hay không.

Nói giỡn, giá trị vũ lực Tiểu Khinh Trần trong Giang Hồ OL không ai bằng, sau lưng y còn có chỗ dựa Dự Chiến Thiên Hạ lớn như vậy, ai dám cướp người trên tay y? Vì thế, nhóm được sư Dục Vương cớ đã tâm bình bực liền buồn bực.

Lại nói tới nhân vật chính đang được đồn đãi khắp nơi...

Giang Phong Nguyệt sau khi tỉnh lại nhìn thấy Tiểu Khinh Trần nằm trên nhuyễn tháp (giường êm) nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt đất có trải tấm thảm mềm mại, không lạnh lắm.

Đúng vậy, Giang Phong Nguyệt được Tiểu Khinh Trần mang theo, ngủ dưới sàn nhà trong phòng chủ Thiên ở Kinh Hồng Lâu nửa đêm. Qua nửa đêm, kinh nghiệm của Giang Phong Nguyệt đã sắp đầy, cách cấp 12 chỉ còn kém một bước.

Đương nhiên, Giang Phong Nguyệt không để ý đến cấp bậc kinh nghiệm cho lắm, hắn chơi trò chơi không phải để thăng cấp.

Về phần hiện tại...

Giang Phong Nguyệt nhìn chằm chằm Tiểu Phong Nguyệt đang nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, Tiểu Khinh Trần cao ngang hắn, y hình như rất thích bạch sắc, bạch vân sam mặc trên người hoàn toàn lộ rõ thân hình cao lớn của y. Ngũ quan tinh tế khiến người nhìn một cái vô pháp dời đi tầm mắt, Giang Phong Nguyệt thừa nhận, từ trước đến giờ hắn chưa thấy qua nam nhân nào đẹp như Tiểu Khinh Trần.

... Hắn cũng chưa từng thấy qua nam nhân nào... ác độc như vậy...

Nhớ tới ngày hôm qua đầu nóng lên nói “mỹ nhân, ta không chọc giận ngươi, ngươi thu ta đi”, Giang Phong Nguyệt nhìn không được rung mình, hắn rốt cuộc ăn trúng thứ gì mà đi chọc giận y lúc y mất hứng?

Hôm qua Tiểu Khinh Trần nghe hắn nói xong, đầu tiên là sửng sốt, sau đó nheo mắt lại đánh giá hắn một lúc, sau đó, Giang Phong Nguyệt cảm giác mình trở thành cái thớt gỗ chặt thịt, tùy thời sẽ bị băm nát.

Tiểu Khinh Trần không huyết tinh đem băm hắn ra, mà lại rất có hứng thú bởi hắn chơi nhảy cầu vài lần, nói hoa mỹ chính là “ta giúp ngươi vượt qua chướng ngại tâm lý” ...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Giang Phong Nguyệt nhìn Tiểu Khinh Trần thêm vài phần u oán. Nếu không phải trong trò chơi không có năng lực nôn mửa, chỉ sợ sau vài lần “chơi đùa” xong, hẳn ngay cả dịch mật cũng nôn ra.

Tại sao một mỹ nhân đẹp như thế lại có tính cách ác liệt như vậy? Giang Phong Nguyệt ngẩn ngờ nhìn chăm chăm miệng Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần môi sắc ửng đỏ, không mang vẻ khoa trương, hơn nữa hình dáng môi rất xinh đẹp, nhìn chăm chăm vài giây liền sẽ có xúc động muốn âu yếm vuốt ve.

Giang Phong Nguyệt sẽ không xúc động như thế, hẳn không muốn chơi “nhảy cầu” lần nữa, một chút cũng không.

“Liếc mắt một cái nữa ta sẽ móc mắt ngươi.” Thanh âm lãnh liệt phun ra từ đôi môi đỏ mọng.

Giang Phong Nguyệt giật mình một cái, bắt gặp Tiểu Khinh Trần đang mở mắt ra...

Ánh mắt Tiểu Khinh Trần không có nét mông lung khi vừa tỉnh, mà vẫn trong suốt, con ngươi đen như hồ sâu không thấy đáy như trước, không biết y có điều chỉnh qua màu sắc mắt hay không. Ít ra thì Giang Phong Nguyệt trong hiện thực chưa bao giờ thấy qua con mắt đen láy đến như vậy.

“Mỹ nhân, sớm.” Giang Phong Nguyệt đứng dậy, mỉm cười chào y.

Tiểu Khinh Trần mặt trầm xuống, “Xem ra ngày hôm qua ngươi chưa chơi đủ, hôm nay muốn tiếp tục phải không?”

“Ừm...” Giang Phong Nguyệt nhanh chóng cự tuyệt, sau giải thích: “Thực xin lỗi.”

Tiểu Khinh Trần lạnh lạnh liếc mắt nhìn hắn, không nhanh không chậm đứng dậy súc miệng, rửa mặt.

Kỳ thật những việc này không cần phải làm trong trò chơi, nhưng Tiểu Khinh Trần vẫn coi trò chơi như hiện thực, mỗi sáng phải đứng lên đánh răng rửa mặt. Được rồi, trong du hý không có công cụ đánh răng, chỉ có nước súc miệng.

Giang Phong Nguyệt hoàn toàn bị xem là người vô hình, hẳn nhìn Tiểu Khinh Trần, đột nhiên nhớ bản thân lúc còn ở Long Khê thôn có lấy nước rửa mặt sơ qua, khi ở Duyệt Lai khách *** thì không còn thấy nước nữa.

“Ngươi có rửa mặt không?” Tiểu Khinh Trần dùng ngón tay tùy ý chải tóc, hỏi Giang Phong Nguyệt.

“... Không có.” Giang Phong Nguyệt trả lời có chút yếu ớt.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy Tiểu Khinh Nguyệt lộ ra ánh mắt xoi mói.

“Hệ thống hai phút sau sẽ xoát tân, xử lý chính mình sạch sẽ xong rồi đến tìm ta.” Tiểu Khinh Trần bỏ lại một câu, ly khai phòng.

Giang Phong Nguyệt đứng một chỗ nhìn bóng dáng Tiểu Khinh Trần, như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm —— hôm qua, hẳn là cùng mỹ nhân ở chung một phòng đi?

Giang Phong Nguyệt xử lý xong đã là năm phút sau, phòng chữ Thiên số 1 ở Kinh Hồng Lâu tại lầu ba, hành lang bên trong đặc biệt rộng, gian phòng cơ hồ lớn gấp mười lần so với phòng Giang Phong Nguyệt ở tại Duyệt Lai khách ***.

Khi hắn đứng ở cầu thang lầu ba, nhìn thấy thiên đăng tinh xảo hoa lệ cực lớn, hắn mới chân chính hiểu được cái gì gọi là chênh lệch.

Kinh Hồng Lâu không hổ là nơi chỉ kẻ có tiền mới ở được, loại bình dân như hắn, chỉ có thể trụ tại Duyệt Lai khách ***...

Xuống lầu, Giang Phong Nguyệt tìm một hồi mới thấy được Tiểu Khinh Trần.

Lầu của Kinh Hồng Lâu chia làm ba khu vực để khách nhân dùng cơm, phía trước là đại đường phổ thông, giống như các lầu khác, thuận tiện ra vào; phía sau là hai nơi không gian tương đối rộng, trên mặt bàn đều trải vải đỏ lên, hiển nhiên ở cấp bậc cao hơn. Khu vực thứ hai bất đồng với khu vực thứ ba ở chỗ, khu

vực thứ ba ở mặt sau lầu Kinh Hồng Lâu, Giang Phong Nguyệt lúc này mới biết được, phía sau Kinh Hồng Lâu là một cái hồ, nơi thứ ba được kiến tạo trên mặt hồ, nhã trí yên tĩnh.

Khi Giang Phong Nguyệt đến, Tiểu Khinh Trần đang nói chuyện với một người, người nọ thấy Giang Phong Nguyệt lập tức nhảy dựng lên.

“Huynh đệ, người không sao chứ?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nhảy tới trước mặt Giang Phong Nguyệt, cầm lấy tay chân hắn, tỉ mỉ kiểm tra một phen, lại vỗ vỗ ***g ngực của hắn, hỏi: “Nội thương? Có bị nội thương hay không?”

Giang Phong Nguyệt hắc tuyến bắt lấy tay Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, nói: “Ta không sao.” Một chút ngoại thương cũng không có, cho dù có ngoại thương thì hệ thống sau hai phút liền xoát tan. Nội thương sao... Hắn thật sự sợ độ cao rồi.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bình tĩnh nhìn hắn mười giây, khước mắt liếc sang Tiểu Khinh Trần, thấy Tiểu Khinh Trần không để ý bọn hắn bên này, nói nhỏ vào tai Giang Phong Nguyệt: “Đừng gắng gượng, nói cho ca biết, ca sẽ không bán đứng người.”

“... Ta thật sự không có việc gì.”

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bộ dáng “người không cần gạt ta”, làm cho Giang Phong Nguyệt không biết phải nói gì.

“Được rồi, người đã không nói ca cũng không ép người.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối hôm qua đã tưởng tượng một phen trong đầu như thế này: Giang Phong Nguyệt bị Tiểu Khinh Trần mang đi, phải chịu cực hình này nọ. Hắn ta đau lòng thay cho Giang Phong Nguyệt, nhưng hắn ta không có gan kêu gào với Tiểu Khinh Trần.

“Đại Tổng Quản.” Tiểu Khinh Trần hô lên một tiếng.

“Có!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bật người hô to, chân chó vô cùng, “Phó bang ngài có gì phân phó, ta lập tức đi làm.”

Giang Phong Nguyệt đau răng.

Tiểu Khinh Trần hiển nhiên đối Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối chân chó đã thành thói quen, y biếng nhác nhìn hắn ta một cái, thần nhiên nói: “Người rời khỏi Phong Châu thành hai mươi ngày, kho hàng trong bang ai xử lý?”

“Ách... Là lão Mặc.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối đáp.

Tiểu Khinh Trần hơi hơi mị hí mắt, Giang Phong Nguyệt nhìn thấy trán Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nhỏ một giọt mồ hôi lạnh.

“Phó bang, ta lập tức trở về, ta lập tức trở về ngay...” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối trong lòng nội ngư đầy mắt.

“Chậm rồi.” Tiểu Khinh Trần lạnh lạnh phun ra hai chữ, “Bang cống tháng này người bị khấu trừ một nửa.”

“Không cần a...” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối kêu thảm thiết, “Phó bang xin ngài thương xót, đừng trừ đi nhiều như vậy được không? Ta một nhà già trẻ đều dựa vào một mình ta nuôi...”

“Trên có lão mẫu tám mươi, dưới có tiểu nữ tám tuổi?” Giang Phong Nguyệt đang đứng ở một bên đột nhiên xen vào.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nghe vậy thiếu chút nữa lão đảo ngã quy, hung hăng liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ai nói cho người biết ta trên có lão mẫu tám mươi, dưới có tiểu nữ tám tuổi?”

Giang Phong Nguyệt sờ sờ cái mũi: “Trong kịch truyền hình đều nói thế.”

Ta người... Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối ở trong lòng gờ ngón giữa với hắn.

“Kịch truyền hình bao nhiêu năm trước?” Tiểu Khinh Trần đột nhiên hỏi.

Giang Phong Nguyệt sững sốt, rồi nói: “Kịch truyền hình vô hiệp hơn 200 năm trước, trong đó thường xuyên nói vậy.”

“Ta khinh a!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối trừng lớn mắt, “Người cư nhiên coi đồ lỗi thời như vậy? Không đúng, không đúng, ta hẳn nên hỏi người làm sao lại có kịch truyền hình hơn 200 năm trước?”

“Nhà của ta có rất nhiều.” Giang Phong Nguyệt nói thật.

“Thật sự? Nhà các người làm gì, mở tiệm đồ cổ sao?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối tựa hồ cảm thấy hứng thú.

Giang Phong Nguyệt không trả lời, chỉ nhìn hắn ta.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối không được tự nhiên nhìn nhìn y phục của mình, hỏi: “Người nhìn cái gì?”

“Cho dù người chuyển đề tài cũng không thể thay đổi được sự thật người bị trừ bang cống.” Giang Phong Nguyệt nói từng câu từng chữ.

“Ta... người!!!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối gầm nhẹ, “Ta hôm qua liều cả cái mạng đi cứu người, người báo đáp ta như vậy? Người đồ vô lương tâm, đừng mong ta mang người đi làm nhiệm vụ chủ tuyển, hừ!”

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nói xong bắt chước khống tước, ngẩng đầu ưỡn ngực lên, kiêu ngạo bước qua mặt Giang Phong Nguyệt mà đi.

Về phần vừa bước ra Kinh Hồng Lâu đã bị Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đuổi giết, không có quan hệ gì tới Giang Phong Nguyệt.

“Đi làm nhiệm vụ chủ tuyển... sao?” Tiểu Khinh Trần như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Giang Phong Nguyệt một cái.

Tầm mắt Giang Phong Nguyệt vừa lúc chạm vào tầm mắt Tiểu Khinh Trần đang mỉm cười, nụ cười kia nói như thế nào đây, có chút nguy hiểm, có chút lương bạc, còn có chút... quyến rũ, phong tình.

Đệ nhất mỹ nhân, cũng không phải là có tiếng không có miếng.

Giang Phong Nguyệt âm thầm cắn răng, nhất định phải nhanh lên đem tay bị thương dưỡng hảo!

20. Chương 20

Tiểu Khinh Trần gia nhập Giang Hồ OL gần một năm, làm một ngoại gia Open Beta, cùng Hoàng Thái Tử sáng lập Giang Hồ đệ nhất bang phái Dự Chiến Thiên Hạ, đã gặp qua biết bao ngoại gia muôn hình muôn vẻ, vô luận là ngoại gia môn phái hay ngoại gia tự do đều từ nhiệm vụ chủ tuyển mà đi lên.

Ngoại gia tự do sau khi rời khỏi tân thủ thôn sẽ không còn bị nhiệm vụ hạn chế, được hưởng quyền tự chủ tuyệt đối, có đủ loại nhiệm vụ chủ tuyển cho bọn họ làm —— ngoại gia tự do có đủ loại chức nghiệp, Giang Hồ không có khả năng chiếu cố.

Quân Lâm Thiên Hạ là một ngoại lệ.

Tiểu Khinh Trần tưởng rằng hẳn phải làm nhiệm vụ chủ tuyển, ít ra thì là chủ tuyển ở tân thủ thôn, nhưng mà, chân tướng thường đều tàn nhẫn.

—— Giang Phong Nguyệt đến một NPC chủ tuyển còn chưa tiếp xúc qua.

Trên đường vắng vẻ, Giang Phong Nguyệt dắt bạch long câu, Tiểu Khinh Trần biếng nhác ngồi trên lưng ngựa do Giang Phong Nguyệt dắt không nhanh không chậm tiêu sái.

“Nhất định phải tới Dược Vương cốc sao?” Đi được một lúc, Giang Phong Nguyệt nhin không được hỏi.

Tiểu Khinh Trần hơi hơi mị hí mắt, “Có vấn đề?”

“... Ta nếu tới Dược Vương cốc sẽ bị giết, liên lụy người.” Giang Phong Nguyệt thành khẩn nói, hẳn chính là “tội nhân” Dược Vương cốc.

“Liên lụy ta?” Tiểu Khinh Trần cười nhẹ một tiếng, không biết là cười nhạo hay là xem thường.

“Ân...” Giang Phong Nguyệt kiên trì gặt gặt đầu.

Tiểu Khinh Trần hơi hơi cúi người ghé vào trên lưng ngựa, cười nhẹ nói: “Người nghĩ ta sợ bọn họ?”

Nhớ đến vị mỹ nhân này vừa ra tay đã cắt đứt đầu tên hái hoa tặc tội ác tày trời, Giang Phong Nguyệt ngẫm lại, mình không cần phải lo lắng cho y. Lại nói, hắn bây giờ nên lo lắng cho bản thân mới đúng.

Mỹ nhân nói muốn tính sổ với hắn, nhưng hắn khẳng định, tuyệt đối không phải bởi hắn chơi vài lần nhảy cầu là xong. Mỹ nhân hiện tại còn chủ động dắt hắn đi làm chủ tuyến nhiệm vụ, hắn bỗng có dự cảm bất hảo cực kỳ...

...

Từ Phong Đô thành đến Long Khê thôn cần nửa ngày, nhưng đi đại lộ đến Dược Vương cốc thì cần hai ngày. Mà khi tiến vào phạm vi thế lực của Dược Vương cốc, cần phải đi cả ngày mới có thể tới tận thủ thôn.

Tiểu Khinh Trần mấy ngày nay thực nhàn nhã, Giang Phong Nguyệt lại trở thành một tên chăn ngựa tiêu chuẩn, hai ngày đi đường, nhiệm vụ của hắn là dắt ngựa đi, mười phần mười sắm vai một gã sai vặt. Tiểu Khinh Trần không bảo hắn lên ngựa, Giang Phong Nguyệt cũng không để ý, hắn nghĩ cứ như vậy dắt ngựa của mỹ nhân đi đường nhỏ cũng rất tốt. A đúng rồi, đường nhỏ mà bọn họ đi quan đạo bất ổn, khó trách, một ngoạn gia cũng không thấy.

Ngày thứ ba, Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần vừa tới phạm vi Dược Vương cốc, trời bắt đầu mưa.

Trong trò chơi, bốn mùa xuân hạ thu đông phân chia rõ rệt, thời tiết cũng chia ra âm tính vũ tuyết (sáng tới mưa tuyết), tuy không thường xuyên, nhưng để phù hợp với khí tiết, sẽ thiết lập ra, khiến người chơi thể nghiệm một chút.

Mưa... rất thật.

Giang Phong Nguyệt dưới chân núi phát hiện một sơn động không lớn, Tiểu Khinh Trần thu hồi tọa kỵ, khi hai người vào trong sơn động, quần áo đã ướt hết.

Giang Phong Nguyệt đột nhiên nhớ tới đêm đó ở Kinh Hồng Lâu, hắn trong trò chơi lần đầu tiên rơi xuống nước, cả người ướt đầm là do mỹ nhân quăng hắn xuống.

“Một hồi liền khô...” Giang Phong Nguyệt nhìn Tiểu Khinh Trần nửa phút, tay đột nhiên có chút ngứa. Đương nhiên, hắn không phải muốn đi lên ăn đậu hũ, hắn muốn vẽ tranh.

Quần áo và tóc Tiểu Khinh Trần đều ướt đầm, dính sát vào người, nước mưa còn chảy xuống hai má, y nhún mày lại, không kiên nhẫn lau nước trên mặt.

Giang Phong Nguyệt cảm khái, người đẹp, quả nhiên dù ở hoàn cảnh nào, biểu tình gì đều hấp dẫn ánh mắt người khác.

Tiểu Khinh Trần có tính khiết phích, sắc mặt thật không tốt, nghe được lời nói của Giang Phong Nguyệt, ánh mắt nhìn về phía hắn càng thêm vi diệu.

Giang Phong Nguyệt nhếch miệng mỉm cười, lộ ra hàm răng chính tề trắng nõn.

Tiểu Khinh Trần mặt tối sầm, âm trầm nói: “Cười lần nữa ta rút răng người.”

“... Ta không cười.” Giang Phong Nguyệt quay lưng đi, quần áo đã được hệ thống xoát tân làm khô lại. Cảm giác ướt sũng lúc này phi thường khó chịu, quần áo dính vào người, không thể thông khí, hiện tại quần áo không chỉ khô lại, trên tay không còn một chút nước nào, trò chơi quả thực thần kỳ.

Giang Phong Nguyệt lấy ra giấy Tuyên Thành cùng một cây bút lông nhỏ kiểu dáng tinh tế mua ở Lan Ý Phường, ngón tay thăm thăm nước ở cửa sơn động, nhỏ vào nghiên mực, bút lông chấm vào, được rồi.

Tiểu Khinh Trần không biết hắn đang loay hoay cái gì, cũng không muốn biết hắn đang làm gì. So với thần kinh thô to của Giang Phong Nguyệt, y càng muốn biết mưa khi nào sẽ ngừng.

Một con bồ câu đưa thư bay vào sơn động, đương nhiên, đối tượng bay tới không có khả năng là tên Giang Phong Nguyệt chỉ có một bạn hữu.

Hoàng Thái Tử: người đang ở đâu.

Tiểu Khinh Trần đem tờ giấy vò lại một cục, quăng ra sơn động.

Giang Phong Nguyệt nhìn chằm chằm cục giấy kia, sửng sốt một hồi, xoay người nhìn Tiểu Khinh Trần. Tiểu Khinh Trần tựa người vào vách tường sơn động, một chân cong lại, một tay chống cằm, nhìn cửa động đã như mảnh nước, không biết đang suy nghĩ gì.

“Mỹ nhân, người tâm tình không tốt?” Giang Phong Nguyệt thu giấy bút hỏi.

Tiểu Khinh Trần có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, nhưng lập tức sa sầm mặt: “Người thật sự không sợ chết phải không?”

“Sao lại không thể gọi người là mỹ...” chữ “nhân” còn chưa kịp nói ra, Giang Phong Nguyệt đã trở thành quỷ hồn.

Không biết có phải thần kinh hần thô, luôn cố ý khiêu chiến điểm máu chốt của Tiểu Khinh Trần, tóm lại hiện giờ, Tiểu Khinh Trần nói được thì làm được, trực tiếp ra tay đưa hắn đi gặp địa phủ. May mắn, Giang Phong Nguyệt trở thành trạng thái quỷ hồn không thấy được đầu mình rơi xuống.

Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu nhìn quỷ hồn đang bay giữa không trung, sau khi ngoạn gia bị giết, có thể ở trạng thái quỷ hồn trôi nổi năm phút, quỷ hồn không có lực công kích nào, nói liên tục cũng không thể, hơn nữa chỉ có thể di động xung quanh thi thể của mình trong phạm vi bán kính ba thước.

Giang Phong Nguyệt nói không nên lời, chỉ có thể dùng tay chỉ chỉ bảo Tiểu Khinh Trần nhìn —— giấy Tuyên Thành trong tay thi thể hắn.

Tiểu Khinh Trần lấy tờ giấy ra, Giang Phong Nguyệt lập tức xuống địa phủ. Nằm trên mặt đất sắp được hai phút, nếu Tiểu Khinh Trần không lấy giấy Tuyên Thành đi, hắn sẽ bị hệ thống cưỡng ép đi luân hồi, giấy Tuyên Thành cũng sẽ bị xoát tân.

Tuy rằng chỉ là mỹ nhân Q bản, nhưng là tâm huyết của hắn a!

(Mỹ nhân Q bản là mỹ nhân dạng chibi)

Giang Phong Nguyệt ở địa phủ chờ ăn canh không biết Tiểu mỹ nhân trên dương gian đang nhìn bản thân mặt bánh bao tròn vo là biểu tình đẹp cỡ nào, không phải dạng châm chọc. Tiểu Khinh Trần khi thấy chính mình mặt mũi tròn vo, thật tình nở nụ cười.

Mặt bánh bao phồng lên, ánh mắt âm trầm nhìn phía trước, bộ dạng rất kiều ngạo; mô thân thể COS tựa vào cự thạch ở vách tường sơn động, tư thế ngồi hoàn toàn giống như y hiện giờ, chỉ khác ở chỗ nhân vật trên giấy lộ ra một đôi tiểu hài...

Tiểu Khinh Trần trên mạng có thấy qua Q đồ, nhưng không biết, nguyên lai Q đồ thế nhưng còn có nhân vật nguyên mẫu.

...

Giang Phong Nguyệt trọng sinh lại ngay chỗ bị giết chết, vừa về đến, hắn liền hỏi: “Mỹ nhân, đồ của ta đâu?”

“Ném rồi.” Tiểu Khinh Trần trả lời không hề áp lực.

“Cái gì?” Giang Phong Nguyệt mặt tối sầm, “Ném chỗ nào?”

“Người quay về chậm, đã xoát tân rồi.” Tiểu Khinh Trần vuốt tay, hoàn toàn không thèm để ý mặt mũi người này thay đổi.

“Người sao lại ném đi bức vẽ của ta?” Giang Phong Nguyệt nhíu mày hỏi.

“Người hiện tại là nên giải thích cho ta biết, chưa xin phép đã tự tiện vẽ trộm ta, đây là xâm phạm quyền chân dung nha...” Tiểu Khinh Trần cười như hồ ly, nhìn Giang Phong Nguyệt mặt mày thay đổi liên tục,

tâm tình không thể khổng chế tăng theo lũy thừa. Đương nhiên, y sẽ không vì vậy mà không truy cứu việc hấn đùa giỡn y.

Giang Phong Nguyệt há hốc mồm, không phản bác được lời nào.

Pháp luật xã hội hiện giờ đã hoàn thiện lần nữa, đặc biệt nhằm vào bảo vệ quyền công dân, dù là quyền chân dung cũng sẽ cho công dân quyền bảo hộ lớn nhất. Bất quá lại nói, xâm phạm quyền chân dung của ngoạn gia trong trò chơi cũng được xem như là xâm phạm chính thức sao?

Giang Phong Nguyệt rối rắm một hồi, cuối cùng thở dài một tiếng, tự an ủi: may mắn mỹ nhân không phát hiện được bức vẽ được ép hảo, nếu không hấn không thể vẽ được ra bức thứ hai.

Về phần Q bản, Giang Phong Nguyệt quyết định, về sau vẽ xong phải giấu ngay, tuyệt đối không để mỹ nhân nhìn thấy.

... Hài tử, người càng ngày lẩn sâu vào con đường phạm tội.

Trận mưa này kéo dài khoảng nửa giờ, hệ thống không xoát tân đường đi, nửa ngày sau sẽ trở nên lầy lội lầy lội. Nói hoa mỹ chính là: để cho ngoạn gia trải nghiệm được hoàn cảnh sau cơn mưa ở giang hồ cổ đại.

“Mỹ nhân, hôm nay đi tiếp sao?” Giang Phong Nguyệt ra cửa động nhìn một lát, xác định thật có bùn đất, chạy về hỏi Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần không nóng không lạnh liếc hấn một cái, y không động thủ giết người, một là bởi vì bức Q đồ kia, hai là do Giang Phong Nguyệt cấp bậc quá thấp, y chỉ mới dùng kĩ năng thấp nhất cũng có thể cho hấn xuống địa phủ luân hồi.

Tiểu Khinh Trần định nói gì đó, chợt nghe âm thanh nhẹ nhàng của du hý thương vang lên.

“Ngày mai buổi sáng chín giờ.” Tiểu Khinh Trần mở lên bản khổng chế, trước khi nhấn rời khỏi thần nhiên lưu lại một câu: “Người tốt nhất xuất hiện đúng giờ, bằng không...”

Câu sau Tiểu Khinh Trần chưa nói, nhưng ý tứ Giang Phong Nguyệt tự hiểu được.

Giang Phong Nguyệt nhìn Tiểu Khinh Trần trước mặt hóa thành một trận bạch quang biến mất, hiển nhiên, y hạ tuyến rồi.

Trong sơn động chỉ còn có một mình Giang Phong Nguyệt, phụ cận không có ai, hấn đi lại vòng vo hai vòng rồi lấy ra giấy bút, tiếp tục vẽ vẽ.

Tiểu Khinh Trần lúc này bảo hấn bức họa kia đã bị hệ thống xoát tân rồi, nhưng trực giác nói cho hấn biết, bức họa đó không bị xoát tân, nhất định là Tiểu mỹ nhân đã thu hồi lại.

Nếu Tiểu mỹ nhân thích, hấn ngại gì không vẽ thêm?

Về phần Tiểu Khinh Trần sau khi thượng tuyến có biểu tình gì khi nhận được ba bản Q đồ vẽ mình có tư thế không giống nhau, Giang Phong Nguyệt không biết được rồi.

...

Khách nhân đến nhà Văn Tĩnh, mà khách nhân này không phải là người lạ, chính là Hoàng Thái Tử khi này trong trò chơi bồ câu đưa thư tới cho y, tức Hoàng Tử Quyết.

“Sao người lại tới đây?” Văn Tĩnh có chút kinh ngạc hỏi.

Hoàng Tử Quyết không nói gì, bước qua mặt y, vào phòng. Tuy rằng gã vẫn một dạng mặt lạnh lùng, nhưng Văn Tĩnh nhìn ra được, tâm tình của gã rất không tốt.

“Muốn uống gì?” Văn Tĩnh đóng cửa lại, quay đầu hỏi hấn.

“Vì sao trong trò chơi không trả lời ta?” Hoàng Tử Quyết ánh mắt lợi hại như một tấm lưới, gắt gao nhìn Văn Tĩnh.

Đối với ngữ khí chất vấn của Hoàng Tử Quyết, Văn Tĩnh hoàn toàn không thèm để ý, y ngồi xuống ghế sa lông đối diện Hoàng Tử Quyết, hai chân đan chéo nhau, động tác tao nhã mà kiêu ngạo.

“Ta cho rằng, trong thời gian ngắn người không muốn nói chuyện với ta.” Y cười.

Hoàng Tử Quyết nghe vậy nhú mồm, “Tiểu Tinh, hôm đó là ngoài ý muốn, nếu không phải do người kia xông vào, ta đã...”

Lời nói của gã bởi Văn Tĩnh cười khê mà dừng lại, Văn Tĩnh cười có chút suồng sã, có chút bất đắc dĩ. Y nhìn Hoàng Tử Quyết, nhẹ giọng nói: “Thái tử, có lẽ là do chúng ta hữu duyên vô phận.”

Hoàng Tử Quyết mặt mày nhất thời như tháng chạp hàn sương, gã trầm mặc nhìn chằm chằm Văn Tĩnh vài phút đồng hồ, Văn Tĩnh mặc gã nhìn, biểu tình không có nửa phần biến hóa, không có nửa phần chột dạ. Cuối cùng, gã đứng dậy, ly khai.

(tháng chạp là tháng 12)

Văn Tĩnh nhìn bóng dáng Hoàng Tử Quyết, nụ cười trên mặt bỗng biến thành bất đắc dĩ.

Thứ duyên phận này, có lẽ là do thượng thiên chú định.

Y hiện tại còn không biết, một câu “hữu duyên vô phận” của y sẽ làm cho Quân Lâm Thiên Hạ trong trò chơi mang đến bao nhiêu chuyện phiền toái. Đương nhiên, những điều này sẽ nói sau, tạm thời không nhắc tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chuyện giữa Tiểu mỹ nhân và Hoàng Thái Tử sau này sẽ nói, bắt quá các muội tử cứ yên tâm, quan hệ giữa Tiểu mỹ nhân và Hoàng Thái Tử là trong sạch ~(@^_^@)~

21. Chương 21

Tiểu Khinh Trần thượng tuyến vào lúc 8:50, vừa lên đã nghe thấy thanh âm nhắc nhở có thư.

Y là Phó bang Dự Chiến Thiên Hạ, do phải ứng phó với các tình huống bất ngờ, quyền hạn hòm thư của y luôn để ở trạng thái mở. Nhận được thư tín của Giang Phong Nguyệt, y có chút ngoài ý muốn. Thời điểm y mở thư ra nhìn, tâm muốn bóp chết Giang Phong Nguyệt có hết.

Ba bức tranh bình bình ỏn ỏn nằm trong hòm thư, so với bức bị y “tịch thu”, màu sắc, biểu tình ở ba bức này càng thêm phong phú, so với họa đồ chuyên nghiệp trên mạng không kém cõi hơn chút nào.

Điều kiện tiên quyết là, mặt bánh bao được vẽ trên giấy không phải là mình.

Tiểu Khinh Trần cảm tức ném đi ba bức tranh, y còn chưa tính sổ với tên kia, tên kia thế nhưng cứ liên tục nhiều lần khiêu chiến quyền y của y, xem ra y vẫn còn rất nhân từ!

Chưa đến hai phút, bức tranh trên mặt đất được nhặt lên.

Tiểu Khinh Trần không biết vẽ, cũng không biết vẽ một bức tranh cần bao nhiêu thời gian, nhưng xã hội hiện nay người có thể nhuần nhuyễn dùng bút lông là rất hiếm, ngay cả lão ngoan đồng nhà y cũng chưa có bốn sự này...

Quên đi, hà tất phải gây khó dễ với bức họa?

...

Chín giờ đúng, Giang Phong Nguyệt thượng tuyến.

Giang Phong Nguyệt trong khoảng thời gian hạ tuyến đi bệnh viện một chuyến, tay hẳn đang khôi phục rất tốt, bác sĩ nói tuần sau có thể tháo băng gạc, muốn hoàn toàn khôi phục phỏng chừng phải một tháng sau.

Buổi tối nằm ở trên giường lăn qua lăn lại ngủ không được. Không phải do giường không đủ mềm, mà là do đột nhiên từ giường cứng rắn trở thành giường mềm mại, không quen lắm.

Ném qua điểm tâm, đúng giờ thượng tuyến, nhìn thấy Tiểu Khinh Trần, ánh mắt nhất thời phát sáng.

“Mỹ nhân, sớm.” Giang Phong Nguyệt tâm tình vô cùng tốt cùng y chào hỏi.

Tiểu Khinh Trần khó có được một lần không sửa lại xưng hô của hắn với y, không mẫn không nhạt nhìn hắn một cái, đi ra sơn động, lục ý dạt dào, không khí tươi mát. Ánh mắt trời xuyên thấu qua lá cây thưa rơi xuống, tinh quang thành phiến.

Bụi cát trên mặt đất trải qua cơn mưa rửa tội bây giờ đã trôi đi hết. Lúc này đi đường giày sẽ không vì bùn lầy mà dơ mắt.

Tiểu Khinh Trần triệu hồi ra tọa kỵ bạch long câu, động tác nhanh nhẹn, dáng người tiêu sái nhảy lên lưng ngựa, đột nhiên nhìn sang Giang Phong Nguyệt, tà tà nhếch lên khóe môi, nói: “Đuổi kịp.”

Giang Phong Nguyệt trong đầu còn đang vẽ tư thế mỹ nhân lên ngựa, không đợi hắn ghi nhớ lại thật kỹ, bạch long câu kêu lên một tiếng hí dài, bốn vó tung bay chạy đi.

“Mỹ...” Giang Phong Nguyệt vừa mở miệng, bạch long câu bỏ lại cho hắn cái mộng ngày càng xa.

“Kháo!” Giang Phong Nguyệt nhin không được nguyên rửa một tiếng, chạy nhanh theo.

Tiểu Khinh Trần cho rằng, đối đãi da mặt dày nam nhân không cần giống dĩ vãng, động chút là giết chết, đặc biệt dưới 20 cấp, chết một lần không rơi kinh nghiệm không mất tiền của hắn mà lại còn làm tăng giá trị tội ác của y, không có lời gì cả.

Vì thế, Tiểu Khinh Trần áp dụng một phương thức khác bởi hắn ngoạn —— để hắn đuổi theo ngựa.

Nếu hắn đủ thức thời thì ngoan ngoãn chạy theo; nếu không... Tiểu Khinh Trần không ngại cho hắn vài lần làm phi nhân (người bay~), việc làm người ta khắc sâu trong trí nhớ này, y rất thành thạo.

Sự thật chứng minh, Tiểu Khinh Trần vẫn đánh giá thấp Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt một đường từ sơn động xa xôi chạy đến tân thủ thôn, thể lực còn sót lại một điểm. May mắn đây đang trong trò chơi, nếu không hai giờ chạy bộ liên tục cũng đủ làm hắn rụng mất nửa cái mạng.

Khiến người không biết nên khóc hay cười chính là, một tên tân thủ cấp 11 đã học Thảo Thượng Phi, dù bất lực thế nào thì khinh công cũng sử dụng tốt hơn hai cái đùi, nhưng tên Giang Phong Nguyệt này có chết cũng không chịu dùng khinh công.

Tiểu Khinh Trần nhìn Giang Phong Nguyệt nằm sấp trước mặt y, cười một cái như pháo hoa sáng lạn.

Nhóm tân thủ ở tân thủ thôn bị nụ cười của mỹ nhân chấn nhiếp rồi, nhưng làm bọn họ kinh sợ nhất là, so với tên đang nằm úp trên mặt đất không biết thể diện liếm giày mỹ nhân, bọn họ quả thật quá yếu kém. (Giang Phong Nguyệt: Uy uy, ai liếm giày mỹ nhân cơ -_-|||)

Tiểu Khinh Trần nửa ngồi xổm xuống, nhìn Giang Phong Nguyệt thở không ra hơi, tự tiểu phi tiểu nói: “Mệt không?”

“... Còn sống.” Giang Phong Nguyệt nhét viên bổ sung thể lực vào miệng, chậm rãi ngồi xuống, mặt đối mặt với Tiểu Khinh Trần.

Lúc này Giang Phong Nguyệt có chút chật vật, tóc tai hỗn độn, mặt vừa cùn mặt đất tiếp xúc thân mật, trên nửa khuôn mặt thì có chút đất cát. Có thể trong trò chơi đem chính mình thành cái dạng này, phỏng chừng hắn là người đầu tiên.

“Phốc...” Tiểu Khinh Trần tâm tình hảo, nở nụ cười, “Người đừng nhúc nhích, ta muốn chụp hình lại.”

“Chụp hình?” Giang Phong Nguyệt nghe theo lời y nói, bảo trì tư thế hiện tại.

Tiểu Khinh Trần không trả lời, rất nhanh chọn vài góc độ mà chụp. Không có biện pháp, trò chơi vì muốn cho ngoạn gia giữ tướng mạo đẹp nhất, cường chế xoát tân ở những chỗ dơ bẩn và không sạch sẽ, mặt Giang Phong Nguyệt bây giờ bẩn nhưng hai phút sau hệ thống sẽ xoát tân lại.

“Cho ta xem.” Giang Phong Nguyệt hoàn toàn không để ý trạng thái lúng túng của mình trong tay Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khanh Trần lạch cạch cạch nhấc hai cái ở bàn phím trong suốt, đem bốn bức ảnh trong hòm thư vung qua cho Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt lúc nhìn thấy ảnh hệ thống đã cường chế xoát tân, quần áo, tóc tai mặt mũi chỉnh tề trở lại. Vì thế, nhóm tân thủ đang nhìn Tiểu Khanh Trần đến phát ngốc liền cảm rơi xuống đất.

Hơn nữa, khi bọn họ chứng kiến yêu nghiệt mỹ nhân vươn tay ra nắm cằm của mỹ nhân khác, nhìn trái một lúc, nhìn phải một hồi, thế giới quan hoàn toàn sụp đổ —— các người ban ngày ban mặt tán tỉnh nhau nơi công cộng để kích thích những người độc thân sao!!!

Sự thật chứng minh, mắt thấy không nhất định là sự thật.

Giang Phong Nguyệt bị nắm lấy cằm, Tiểu Khanh Trần lại đem tư thế hai người chụp lại, lúc này mới thu tay, cười tủm tỉm với Giang Phong Nguyệt: “Nếu người thích vẽ đến thế, tự vẽ chính mình vài bức là được rồi”

“... Ta không tự vẽ bản thân.” Giang Phong Nguyệt nói.

“Từ hôm nay trở đi, người có thể từ từ luyện tập.” Tiểu Khanh Trần đứng lên, lại đem bức ảnh vừa chụp chia cho hắn, “Ở đây có hai tấm, cho người chọn một tấm rồi vẽ lại.”

Người không phải thích vẽ sao, vậy thì vẽ đi.

Giang Phong Nguyệt chậm rãi đứng lên, Tiểu Khanh Trần tưởng hắn sẽ giận dữ, ai ngờ, hắn nói: “Mỹ nhân, kỳ thật ta vẽ người thật rất đẹp, người nếu thích, ta có thể vẽ một bức đưa người.” Bức họa trong túi trữ vật của hắn coi như xong

“...” Tiểu Khanh Trần không nói gì, “Đi tìm nhiệm vụ chủ tuyến của người.”

Tuy Tiểu Khanh Trần dời đề tài đi, bất quá Giang Phong Nguyệt không có nửa điểm điểm bất mãn, hắn ở nơi Tiểu Khanh Trần nhìn không thấy nở nụ cười, âm mưu đã thực hiện được.

Giang Phong Nguyệt mặc dù đã cấp 11, nhưng hắn không thua kém gì tân thủ cả, hắn ngay cả thôn trưởng tiếp đãi ở tân thủ thôn còn chưa thấy qua, mà nhiệm vụ chủ tuyến đầu tiên chính là do thôn trưởng tuyên bố.

Tân thủ thôn là một thôn trang lớn gấp mười lần Long Khê thôn, nhà thôn trưởng ngay tại trung tâm thôn, sau khi ngoạn gia vừa được sinh ra ở Dục Vương cốc, chuyện đầu tiên làm là đưa tin cho thôn trưởng, cấp bậc tân thủ dạng như Giang Phong Nguyệt này, thôn trưởng lần đầu tiên nhìn thấy.

“Quân Lâm Thiên Hạ?” Lúc đăng ký ID, thôn trưởng ngoài ý muốn nhìn thấy bốn chữ này biểu tình nhất thời liền quỷ dị, “Người, người, người chính là cái tên tội ác tày trời, khi sư diệt tổ của Dục Vương cốc chúng ta ...”

Giang Phong Nguyệt còn đang đau đầu suy nghĩ làm sao ngăn cản miệng của thôn trưởng, một thanh kiếm đột nhiên đặt lên cổ hắn, người làm việc này dĩ nhiên là Tiểu Khanh Trần.

“Cầm.” Tiểu Khanh Trần ý bảo Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt sững sờ một hồi mới hiểu ra, Tiểu Khanh Trần muốn hắn cầm kiếm.

“Người, người muốn làm gì?” Thôn trưởng lắp ba lắp bắp hỏi, vẻ mặt khẩn trương.

Ta cũng không biết ta muốn làm gì? Giang Phong Nguyệt trầm trả lời, nhưng dưới ánh mắt của Tiểu Khanh Trần, vẫn ngoan ngoãn lấy kiếm qua.

“Đừng, người đừng xúc động.” Giang Phong Nguyệt cái gì cũng chưa làm, thôn trưởng đã tước vũ khí đầu hàng trước.

“...” Giang Phong Nguyệt nhìn về phía Tiểu Khanh Trần, chờ đợi chỉ thị mỹ nhân.

Tiểu Khanh Trần giang tay ra, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Giang Phong Nguyệt hít một hơi, Tiểu Khanh Trần ý tứ thực rõ ràng —— y muốn xem kịch.

“Nhiệm vụ đưa tin hoàn thành, cho ta nhiệm vụ kế tiếp, nếu không ta giết ngươi.” Giang Phong Nguyệt đem lời kịch nói thành một câu.

“Ngươi tập kích thôn trưởng, thôn dân nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Thôn trưởng tân thủ thôn là một NPC cấp 10, ở Dục Vương cốc có lẽ lão không có địa vị hay thực lực gì, nhưng ở tân thủ thôn là người đứng đầu một khu.

“Ta ngay cả Dục Vương cũng dám giết, còn sợ thôn dân sao?” Giang Phong Nguyệt không hề gì nhún vai, tăng thêm lực đạo trên kiếm.

Tiểu Khinh Trần ngược lại có chút ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, chẳng lẽ người này trước giờ phần heo ăn thịt hổ?

Kỳ thật Giang Phong Nguyệt không phải phần heo ăn thịt hổ, hắn bình tĩnh nói lời kịch hoàn toàn là do ảnh hưởng của phim võ hiệp cổ, người ta đại hiệp tiểu hiệp mới vào giang hồ hoặc tạm nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, hoặc cực cả tính mạng thường hành động như vậy. Hắn hiện tại còn có đại thần bên cạnh, hắn sợ cái gì chứ? Tuy hắn rất ngạc nhiên khi Tiểu Khinh Trần chủ động dẫn hắn đi làm nhiệm vụ chủ tuyến.

Thôn trưởng bị hắn làm cho nghẹn đến nói không ra lời, trước kia không phải là không gặp được ngoạn gia tính tình khó chịu, nhưng ngoạn gia tính tình có khó chịu hơn cũng không đáng giận như tên này a. Độc chết Dục Vương xong không thừa nhận sai lầm, lại cho đó là vinh quang, thậm chí cầm kiếm uy hiếp lão, thật sự là khinh người quá đáng!

“Nhanh lên, kiên nhẫn ta có hạn.” Giang Phong Nguyệt hắt cằm lên.

Thôn trưởng tuy là một thôn trưởng có tiết tháo, nhưng cuối cùng phải khuất phục dưới thế lực tàn ác, đưa hắn danh sách đăng ký, cho hắn nhiệm vụ kế tiếp.

Giang Phong Nguyệt vừa lòng gật gật đầu, lộ tuyến bản đồ đã hiện dấu hiệu lên, có thể dễ dàng tìm kiếm NPC kế tiếp.

“Mỹ nhân, ta biểu hiện thế nào?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

Tiểu Khinh Trần nhún mày, không trả lời hắn mà hỏi: “Ngươi có biết ta đưa kiếm cho ngươi để làm gì không?”

“Không phải uy hiếp thôn trưởng để lão đưa ta nhiệm vụ sao?”

“Uy hiếp NPC cũng không có gì, nhiều lắm thì độ hảo cảm NPC với ngươi biến thành âm.” Tiểu Khinh Trần không nhanh không chậm nói, “Ta muốn tính sổ với ngươi sẽ cho ngươi qua dễ dàng vậy sao?”

“...”

22. Chương 22

“Chi ——” Con chuột béo màu xám trước khi chết phát ra tiếng rên rĩ.

Giang Phong Nguyệt yên lặng xoay mặt đi, cự tuyệt thừa nhận người vừa mới truy theo con chuột béo kia là hắn.

Thanh âm nhắc nhở hòm thư tích một cái, Giang Phong Nguyệt chọn mở... Quả nhiên, hình ảnh hắn đuổi theo con chuột chạy đi đã được chụp lại, người khởi xướng là...

Tiểu Khinh Trần lúc cười rộ lên khó thể dùng văn tự miêu tả được, có chút phong tình, xấu xa, đường hoàng, kiêu ngạo, lại mang thêm phần quyến rũ, tựa hồ có loại ma lực khiến người say mê.

“Nơi đó còn một con.” Tiểu Khinh Trần ngón tay chỉ một cái, con chuột đang núp trong bụi cỏ giả chết nhất thời nhảy lên ba thước cao, người muối nó, nằm úp sấp thấp như vậy sao vẫn còn bị phát hiện?

Đừng hy vọng nhiệm vụ chủ tuyến ở tân thủ thôn khó như thế nào, tuy rằng vẫn có nhiệm vụ ẩn tàng, nhưng tỷ lệ này tựa như mưa xối số trúng giải độc đắc vậy.

Giang Phong Nguyệt muốn làm nhiệm vụ chủ tuyến, đầu tiên phải hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến tân thủ thôn. Ví dụ như nhiệm vụ lần này: giết chết mười con chuột xám ăn vụng lương thực.

Cấp bậc cao không thành vấn đề, Giang Phong Nguyệt đến Thảo Xà còn có thể giết chết, tự nhiên không để mấy con chuột xám cấp 2 vào mắt, vấn đề là, hắn đoạt quái với một đám tân thủ chân chân chính chính, như vậy có điểm thật không tốt.

Chuột xám số lượng không nhiều, ngoạn gia khoảng hơn mười mấy người, cái gọi là tăng nhiều cháo ít [1], mâu thuẫn tất nhiên sẽ phát sinh.

Giang Phong Nguyệt đối phó xong hai con chuột xám do Tiểu Khinh Trần chỉ cho hắn, lúc con chuột xám nhảy dựng lên cũng bị ngoạn gia khác theo dõi, đây là con thứ mấy rồi hả?!

“Này!” Tiểu tân thủ nữ được sư còn mặc phá y rất cuộc nhện không được nhảy ra.

“Gi?” Giang Phong Nguyệt lên tiếng.

“Người có ý gì, liên tục nhiều lần đoạt quái của chúng ta, người có biết xấu hổ hay không?” Nữ được sư tuổi không lớn lắm phần nộ rống to với hắn, nếu không phải kế bên còn có một nữ sinh lôi kéo nàng ta, chỉ sợ nàng ta sẽ xông lên liều mạng với Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt cuối cùng bớt thời giờ liếc mắt nhìn nàng ta một cái, buồn bực nói: “Ta đoạt quái các người khi nào? Ta chỉ đang làm nhiệm vụ.”

Hắn đương nhiên là đang làm nhiệm vụ, hắn làm nhiệm vụ thì phải e ngại ai?

Bởi ngữ khí hắn không chút phật phùng, hơn nữa còn COS thêm mặt than, tổng hợp lại ngược lại trở thành khiêu khích.

“Người đừng ý cấp bậc cao đi khi dễ tân thủ!” Nữ sinh lại rống lên, nàng ta không phải người mù, nhìn ra được lực công kích của Giang Phong Nguyệt không phải ở cấp độ tân thủ, trong trò chơi người không được chào đón nhất là những tên cao cấp ngoạn gia ý vào cấp độ cao không thèm đặt ngoạn gia cấp thấp vào mắt.

Giang Phong Nguyệt nhìn nàng ta ba giây, bình tĩnh nói: “Ta lúc nào khi dễ người?”

“Người...”

“Được rồi Tiểu Uyển, đừng nóng giận.” Thiếu nữ tướng mạo thanh tú kéo đồng bạn lại, nhú mi, nói với Giang Phong Nguyệt: “Đại Thần, chúng ta mới tiến vào trò chơi hôm qua, không biết chỗ nào đắc tội người. Hy vọng người đừng so đo, ta với muội muội chỉ muốn thử nghiệm trò chơi, không muốn bị ai khi dễ...”

“Tỷ, người ăn nói khếp nép với hắn như vậy làm gì, rõ ràng là hắn đoạt quái chúng ta trước.” Cô gái khi này hung hăng trừng mắt nhìn Giang Phong Nguyệt.

“Tiểu Uyển...”

Tiểu Khinh Trần một bên cười lạnh nhìn hai thiếu nữ kia, y đã gặp qua nhiều nữ nhân trong trò trời, chưa thấy qua hai tiểu tân thủ nào kiêu ngạo như vậy.

Đội ngũ

[Tiểu Khinh Trần]: Giết các nàng.

Giang Phong Nguyệt đang do dự phải giải thích như thế nào cho hai người này nghe hắn thật sự là đang làm nhiệm vụ, kênh đội ngũ liền bắn ra một tin.

Tiểu Khinh Trần tổ đội với Giang Phong Nguyệt, Tiểu Khinh Trần nói như vậy y mới có thể biết Giang Phong Nguyệt ở chỗ nào.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Khinh Trần sử dụng kênh đội ngũ, Giang Phong Nguyệt chưa dùng qua bao giờ, hắn ngay cả kênh đội ngũ chuyên dụng để tán gẫu còn không biết...

[Quân Lâm Thiên Hạ]: Thật sự phải giết?

[Tiểu Khinh Trần]: Người nói xem.

Giang Phong Nguyệt tầm mắt chuyển lên người Tiểu Khinh Trần cách đó không xa, rõ ràng khoảng cách hai người chỉ có năm thước, lời nói có thể nghe được nhưng lại dùng kênh tán gẫu để trao đổi, Giang Phong Nguyệt có chút vô lực, nhưng mà loại phương thức trao đổi không ra tiếng này...

“Người thức thời thì nhanh chóng rời đi, nếu không ta...” Thiếu nữ hung hãn lần thứ hai khiêu khích Giang Phong Nguyệt, lần này Giang Phong Nguyệt không nói gì, lấy kiếm hắc “mượn” Tiểu Khinh Trần từ trong túi trữ vật ra, một kiếm đâm xuyên qua bụng nàng ta.

Tân thủ dưới cấp 10 tuy được hệ thống bảo hộ, sau khi chết sẽ không bị rút kinh nghiệm không rút cấp, nhưng chết vẫn là chết. Dưới tình huống bình thường, không ai gây khó dễ với tân thủ dưới cấp 10 cả.

Giang Phong Nguyệt trở thành ngoại lệ.

“Người cư nhiên...” Thiếu nữ thanh tú vừa nói, màn hình của nàng hóa thành màu xám trắng —— nàng bị giết.

Hai tân thủ nữ được sự nằm đơ trên mặt đất, linh hồn phiêu phù giữa không trung, thiếu nữ tính khí táo bạo hận không thể xông lên cào cấu Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt căn bản không nhìn đến hai linh hồn trong suốt kia, nói với Tiểu Khinh Trần: “Mỹ nhân, ta giết người.”

Tiểu Khinh Trần nhú mày, “Ta thấy rồi.”

“Ta là nghe lời người giết các nàng.” Giang Phong Nguyệt còn nói.

“Người có thể không nghe lời ta.” Tiểu Khinh Trần nhún vai.

“...” Giang Phong Nguyệt bắt đầu tính toán, mình nhận hai giá trị cừu hận đối lấy câu nói tốt đẹp của mỹ nhân có lời hay không.

...

Giang Phong Nguyệt mấy ngày nay dùng kiếm “mượn” của Tiểu Khinh Trần là nhiều nhất, không phải do xài kiếm mỹ nhân dùng qua có hảo cảm đặc biệt, mà do khi gặp NPC, chỉ khi xuất kiếm ra mới có thể làm bọn họ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

NPC Được Vương cốc đều xem Quân Lâm Thiên Hạ, tức Giang Phong Nguyệt là đại địch, đối với tình thế nghiêm trọng trước mặt, bọn họ sao có thể ngoan ngoãn giao nhiệm vụ ra?

Lúc này, kiếm liên phát huy công dụng. Người không giao ra, vậy, ăn một kiếm của ta; lại không giao, ăn hai kiếm...

Vì thế, chỉ trong một thời gian ngắn, Quân Lâm Thiên Hạ lần thứ hai trở thành cừu địch mà tất cả NPC Được Vương cốc căm thù. Đáng tiếc, NPC tân thủ thôn không có giá trị vũ lực, mà NPC có thực lực bên ngoài tân thủ thôn, bọn họ được thiết lập chương trình không được công kích ngoạn gia.

Giang Phong Nguyệt nhìn NPC Được Vương cốc độ hảo cảm -900, không nói gì nhìn trời.

A đúng rồi, trừ bỏ NPC bên ngoài, Giang Phong Nguyệt còn trở thành khắc tinh của nhóm tân thủ. Cấp bậc không cao, suốt ngày ngồi xổm chờ giết tiêu hào không phải không có, nhưng loại giống như Giang Phong Nguyệt không phải vì giết ngoạn gia mà giết ngoạn gia, trong trò chơi là trường hợp đầu tiên.

“Mỹ nhân, ta kéo phải nhiều giá trị cừu hận như vậy, sau này có ngoạn gia cấp cao tìm ta báo thù thì sao?” Giang Phong Nguyệt một bên vẽ tranh một bên hỏi.

Tiểu Khinh Trần hơi hơi nheo mắt, y hiện tại không còn sửa xưng hô của Giang Phong Nguyệt với y nữa, cho dù y sửa lại, Giang Phong Nguyệt vẫn tiếp tục gọi y như thế. Một khi đã như vậy, y cần gì phải tốn nước miếng nữa? Đương nhiên, y không có khả năng không ghi nhớ chuyện này vào sổ nợ.

“Người cấp bậc cao hơn bọn hắc là được rồi?” Tiểu Khinh Trần tầm mắt dừng trên hình dáng vẽ trên giấy.

Tuy rằng vẫn mặt bánh bao như trước, nhưng mỗi bức tư thế tiểu nhân không đồng dạng với nhau. Tiểu Khinh Trần cảm thấy thực thần kỳ, cho tới nay, y chưa từng nghĩ Q nhân vật có thể biểu hiện ra cảm xúc phong phú như thế, bây giờ tận mắt nhìn thấy, y không thể không tin được nữa.

(tiểu nhân ở đây là người nho nhỏ, không phải là dạng kia tiểu nhân)

Ngay cả khi y nhìn Giang Phong Nguyệt trăm lần có trăm lần không vừa mắt, nhưng về tới về lui y lại tương đối thuận mắt.

“Mỹ nhân, người... muốn ta cứ vậy mà kéo giá trị cừu hận xuống sao?” Giang Phong Nguyệt do dự hỏi.

“Người rất thông minh.” Tiểu Khinh Trần không chút keo kiệt khích lệ, “Để thưởng cho người vì đoán trúng tâm tư của ta, cho người một cơ hội biểu hiện.”

“Cơ hội gì?” Giang Phong Nguyệt nhất thời sinh ra dự cảm bất hảo.

Tiểu Khinh Trần dùng ánh mắt ý bảo Giang Phong Nguyệt nhìn phía sau, hắn xoay người liền nhìn thấy một cô gái gương mặt vô cùng hung hăng kiêu ngạo, nụ cười âm trầm khiến người rất không thoải mái.

ID nàng ta tên là Uyển Ước Thực Nữ, tỷ tỷ của nàng ta, diện mạo có chút thanh tú, ID là Lãnh Vân Tú.

Cái tên Uyển Ước Thực Nữ cùng người của nàng ta một chút cũng không xứng đôi, ít nhất Giang Phong Nguyệt tiếp xúc với nàng ta trong thời gian ngắn, hẳn nửa điểm không thấy nữ tử này chỗ nào dịu dàng nhu mì, chỗ nào thực nữ, gọi nàng là đàn bà chanh chua cũng không sai biệt lắm.

Giang Phong Nguyệt dựa theo trình tự bình thường làm nhiệm vụ tân thủ, tăng nhiều cháo ít đoạt quái là đương nhiên, hắn chỉ là không cẩn thận cao hơn bọn họ vài cấp mà thôi. Phần lớn tân thủ bị hắn đoạt quái chỉ có thể khê cắn môi, mắng vài câu. Đại bộ phận tân thủ bị hắn đoạt quái chỉ có thể khê cắn môi, mắng vài câu, mắng khó nghe thì bị làm thịt, có vài bộ phận nhỏ sau đó dẫn người tới báo thù.

Uyển Ước Thực Nữ chính là người đầu tiên.

Uyển Ước Thực Nữ cùng Lãnh Vân Tú mang theo một ngoại gia nam cấp cao, Giang Phong Nguyệt chủ động xem xét tư liệu nam nhân một chút ——

ID: Nam Phong Thụ

Môn phái: Bá Đạo môn

Chức nghiệp: đao khách

Đẳng cấp: 75

...

75 cấp tại Giang Hồ OL đã là Đại thần, phong vân giang hồ thay đổi liên tục, thăng lên cấp 20 phải cẩn thận bảo vệ tính mạng của mình. Bị quái đánh chết không rút cấp, nhưng sẽ rụng một cấp 10% kinh nghiệm; bị ngoại gia giết chết không phải ở sân luận bàn rút một cấp, bởi vậy, dù là ngoại gia mãn cấp cũng tùy thời có khả năng ngã xuống. Kỷ lục cao nhất là một Đại thần mãn cấp bị giết liên tục mười bốn lần, rút xuống cấp 80.

Nam Phong Thụ đã từng bị người giết qua không thì Giang Phong Nguyệt không biết, nhưng hắn khẳng định thân thể nhỏ bé của mình tuyệt đối không đủ cho tên đó chém..

Khó trách hai cô nàng kia không sợ hãi, có quen biết với Đại thần, ai còn sợ nữa?

Đội ngũ

[Quân Lâm Thiên Hạ]: Mỹ nhân, cấp bậc ta thấp hơn nhiều so với hắn, sẽ bị giết, làm sao bây giờ?

[Tiểu Khinh Trần]: Người nói xem.

Không đợi Giang Phong Nguyệt hỏi xong, Uyển Ước Thực Nữ chủ động công kích với hắn trước.

Tân thủ cấp bậc thấp hơn Giang Phong Nguyệt lực công kích không đáng kể, Giang Phong Nguyệt hiện tại đã cấp 13, tuy Long Bá nói Châm Cứu Kinh chưa học được, nhưng lúc hắn đánh quái nhất được bản Châm

Cửu Kinh phổ thông, học được một kỹ năng võ công, so với tân thủ được sư chỉ có thể dùng chủ thủ công kích, lực công kích của hắn hơn gấp năm sáu lần.

Vấn đề là tên đao khách 75 cấp kia, hắn phải xử lý như thế nào? Cho dù bây giờ có mười hắn cũng không phải đối thủ của đao khách cấp 75.

Bất quá, hắn không phải đối thủ của đao khách, không có nghĩa là Tiểu Khinh Trần không phải là đối thủ của tên đó...

Nam Phong Thụ bị Tiểu Khinh Trần cản lại, thần sắc không thay đổi, nói: “Tiểu Khinh Trần, hắn không phải người trong Dự Chiến Thiên Hạ người, người bảo vệ hắn là muốn cùng Hoàng Triều ta trở thành địch sao?”

Chú thích

[1] Tăng nhiều cháo ít []: ý là hòa thượng rất nhiều nhưng ăn cháo rất ít. Ví dụ như nhiều người nhưng đồ thiếu, không đủ phân phối.

23. Chương 23

Tiểu Khinh Trần vẫn tươi cười như trước, nhưng nụ cười này trong mắt người khác có chút phóng túng và kiêu ngạo.

“Người còn chưa có tư cách đại biểu toàn bộ Hoàng Triều.” Y không lưu tình vạch trần sự thật.

Hoàng Triều mặc dù là bang phái “ác danh khét tiếng” Phong Châu thành, bang chúng không nhiều lắm nhưng mỗi ngọan gia đều lấy giết người làm lạc thú, thời điểm đoàn kết rất thống nhất.

Nếu như ngọan gia Hoàng Triều phát sinh xung đột với ngoại nhân, bất luận ai đúng ai sai, huynh đệ Hoàng Triều nhất định sẽ toàn lực truy kích. Nhưng tình huống của Nam Phong Thụ không trong phạm vi nghĩa khí này, hắn ta là do hai nữ ngọan gia mà gây xung đột với người khác.

Như lời Tiểu Khinh Trần nói, đơn độc một mình không thể nào đại biểu cho Hoàng Triều được, cho dù là Hoàng Triều Bang chủ Cửu Triều Phong Hoa ở đây, nếu không phải chính gã mắc phải xung đột, tỷ lệ có thể lôi kéo gã tới chiến đấu là cực nhỏ.

Không hề nghi ngờ, Nam Phong Thụ lần này đã trúng bả sắt rồi.

Giang Phong Nguyệt lần thứ hai thoải mái đưa hai nữ được sư xuống địa phủ ăn canh, cuộc chiến đấu giữa Tiểu Khinh Trần và Nam Phong Thụ còn chưa kết thúc.

Vũ khí của Nam Phong Thụ là thanh kim đao cơ hồ cao bằng người, cầm đao vung lên quả là có khí thế của người giữ quan ải.

So với Nam Phong Thụ, vũ khí trong tay Tiểu Khinh Trần là thất huyền cầm nhìn có vẻ yếu thế hơn. Nhạc sĩ thường công kích ở cự ly xa, huyết lượng tương tự được sư, đều rất ít, có ưu thế khinh công rất tốt.

Trong lục đại môn phái, đao khách có huyết lượng dày nhất, lực công kích cận chiến cực mạnh, vì phòng ngừa chức nghiệp trò chơi không công bằng, được sư và nhạc sĩ khinh công tốt, khi chiến đấu có thể bảo đảm khoảng cách với đối thủ.

Nhạc khí lấy âm thanh công kích là chủ yếu, giống như được sư, kỹ năng quần công khá nhiều, bản sự kéo quái là nhất lưu, nhưng thương tổn bình thường; mà kỹ năng đơn lẻ đều có ưu điểm cùng khuyết điểm, khuyết điểm là tỷ lệ trúng mục tiêu thấp, làm cho người khác tức lộn ruột, còn ưu điểm là sức tấn công cao.

Giang Phong Nguyệt đứng cách đó không xa nhìn hai người chiến đấu, Nam Phong Thụ biết rõ khinh công mình vô pháp so với khinh công của nhạc sĩ, vì thế mỗi khi tới gần Tiểu Khinh Trần liền sử dụng công kích mạnh mẽ, khi y dùng khinh công bỏ xa hắn ta thì sẽ sử dụng kỹ năng quần công.

Đao khách cấp 75 đối kháng với nhạc sĩ mẫn cấp, không thể không thừa nhận, vị đao khách này năng lực không tồi.

Lúc này Giang Phong Nguyệt còn không biết, một khi Nam Phong Thụ giết chết Tiểu Khinh Trần, thanh danh của hắn ta sẽ lan rộng khắp giang hồ. Sau đó, Dự Chiến Thiên Hạ sẽ cùng hắn ta là địch, tất nhiên, Hoàng Triều cũng sẽ ra mặt.

Dự Chiến Thiên Hạ và Hoàng Triều đều tồn tại ở Phong Châu thành, một núi không thể chứa hai cạp, đạo lý này ai cũng biết.

“Người không có chiêu nào mới lạ hơn sao?” Tiểu Khinh Trần dùng chiêu Yến Tử Phi, tạo khoảng cách với Nam Phong Thụ, cùng lúc đó, Nam Phong Thụ phát động kỹ năng Thái Sơn Chấn.

Nam Phong Thụ nhú mào, không nghĩ bạch y nhạc sĩ đã hóa thành bóng trắng, tránh được công kích Thái Sơn Chấn.

Thái Sơn Chấn là trấn môn chi bảo Bá Đạo môn, phạm vi công kích lấy người sử dụng làm trung tâm, đường kính năm thước tấn công địch nhân, lực công kích tuy không mạnh bằng công kích đơn lẻ, nhưng Nam Phong Thụ mới cấp 75, Thái Sơn Chấn còn ở cấp độ sơ cấp. Vì thế, công kích không bằng mẫn cấp là đương nhiên.

Nam Phong Thụ không để Tiểu Khinh Trần cách xa hắn ta năm thước, khinh công hắn ta tuy không bằng Tiểu Khinh Trần, nhưng miễn cưỡng để khoảng cách hai người không quá năm thước thì không thành vấn đề.

Vấn đề là, hắn ta sử dụng Thái Sơn Chấn không có nửa điểm đánh trúng Tiểu Khinh Trần, không phải do kỹ năng chậm chạp mà do Tiểu Khinh Trần tốc độ quá nhanh, mặt khác, y tựa hồ dự liệu được giới hạn công kích, do đó tránh đi.

Giang Phong Nguyệt rất có hứng thú nhìn Tiểu Khinh Trần hành động như gió, ánh mắt sáng lên như tuyết, bây giờ phải làm gì? Tất nhiên là chụp hình lại, xem xem, hắn rất tự giác, mỹ nhân chưa kêu hắn đã tự mình động thủ.

“Người làm cái gì?” Nam Phong Nguyệt đang chiến đấu đột nhiên thấy trước mắt tối sầm, kỹ năng nháy mắt như bị đông lại, hoàn toàn vô pháp sử dụng.

“Một bài hát ru con mà thôi, có tỷ lệ nhất định làm đối thủ vụng huyễn (hoa mắt, choáng váng).” Tiểu Khinh Trần ngón tay gảy đàn huyền, một âm đơn hóa thành một dúm khói trắng, bay nhanh về phía Nam Phong Thụ.

Nam Phong Thụ lui về phía sau hai bước, Tiểu Khinh Trần ý cười sâu hơn, “Trúng rồi.”

“Người...” Nam Phong Thụ cảm thấy mình bị sỉ nhục, nhưng sau đó nhìn thấy huyết lượng của mình, sắc mặt biến đổi, lập tức lấy một chai hồng dược trong túi trữ vật ra.

Hồng dược vừa mới lấy ra, tay đột nhiên chấn động, hồng dược rơi xuống mặt đất, vỡ vụn thành từng mảnh.

Giang Phong Nguyệt đứng ở vị trí quan chúng, khiêu gợi hướng hắn vẫy vẫy tay.

Nam Phong Thụ mặt mày xanh lét.

Tiểu Khinh Trần không cho hắn ta cơ hội thở dốc, huyết lượng Nam Phong Thụ còn dư hơn một nửa, y thừa cơ hội này không cho hắn ta cơ hội phản công về sau.

Giang Hồ đều lấy công kích tương đối thực tế một chút làm chủ yếu, không mang yếu tố pháp thuật nhiều, dạng như tiếng đàn là dùng nội lực thôi động. Giang Phong Nguyệt hiện tại cấp bậc còn quá thấp, ngay cả da lông nội lực còn chưa tiếp xúc tới.

Nam Phong Thụ thua trên tay Tiểu Khinh Trần là tất nhiên, nhưng, Tiểu Khinh Trần lúc này không đem người làm thịt. Nam Phong Thụ cũng rất có khí phách, bị Tiểu Khinh Trần nhìn chằm chằm lại không hạ tuyến.

“Lại đây.” Tiểu Khinh Trần hướng Giang Phong Nguyệt vẫy vẫy tay.

Giang Phong Nguyệt thí diên thí diên chạy tới, Tiểu Khinh Trần chỉ chỉ Nam Phong Thụ, cho hắn một ánh mắt “người hiểu”.

(thí diên thí diên: dạng như vâng lời, nhưng mà để “thí diên thí diên” dạng mà thể hiện dáng vẻ chân chó của anh ấy O v O)

Hắn quả thật đã hiểu.

“Mỹ nhân còn muốn ta nhảy vào trong hố lửa sao?” Giang Phong Nguyệt bắt đầu nhìn y.

“Đây chỉ là mới bắt đầu.” Tiểu Khinh Trần nhếch khóe môi, lại nhìn về phía Nam Phong Thụ, chậm rãi nói: “Nam Phong Thụ, ngươi nhớ rồi chứ, hôm nay, ta chỉ làm người bị thương, không hề giết người, về sau nếu muốn báo thù, đừng đi tìm ta nha...” Dứt lời, lại dùng mắt ra hiệu cho Giang Phong Nguyệt.

Nam Phong Thụ do Tiểu Khinh Trần lần thứ hai sử dụng kỹ năng, vô pháp nhúc nhích, hắn ta chỉ có thể lãnh lạnh trừng Tiểu Khinh Trần, rất nhanh, người hắn ta cần nhớ biến thành một người khác.

[Hệ thống]: Ngươi đã bị Quân Lâm Thiên Hạ giết chết.

...

Cùng lúc đó, bang phái Hoàng Triều.

[Hệ thống bang phái]: Người trong giang hồ sao có thể không bị chém vãi đao... Bang chúng Nam Phong Thụ của chúng ta bị Quân Lâm Thiên Hạ chém giết tại tân thủ thôn Dược Vương cốc, các huynh đệ tỷ muội, thay đồng bọn của chúng ta báo thù đi!

“Mẹ nó, lại là hắn!!!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đang nói chuyện với nguyên lão Âm Thư mới từ nhiệm vụ liên hoàn trở về, tinh thần hưng phấn còn chưa nổi lên đã bị tin tức hệ thống cắt đứt.

Nhất khi nghe được bốn chữ Quân Lâm Thiên Hạ, hàm răng của gã nhanh cắn nát.

“Làm sao vậy?” Âm Thư, cũng chính là tay đâm thứ hai của Hoàng Triều, nhân khí tại Hoàng Triều ngang với Cửu Triều Phong Hoa, nam nhân này toàn thân đều tỏa ra một loại khí tức khiến người si mê, tựa như thần đế Tây phương, khiến cho người người kính trọng, thậm chí mù quáng sùng bái.

“Quân Lâm Thiên Hạ, ngươi chưa từng nghe qua tên này sao?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu bình tĩnh, nếu Giang Phong Nguyệt ở đây, tuyệt đối đã bị gã xé thành mảnh nhỏ.

“Hong Loan kiếm trong tay của hắn?” Âm Thư sáng tỏ, ngắn gọn hỏi.

“... Ừm.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu do dự gật gật đầu, có chút khẩn trương hỏi: “Âm Thư, ngươi không sinh khí vì kiếm bị ta làm mất đi?” Hong Loan kiếm trở thành thanh kiếm độc nhất trong Giang Hồ bởi cần rất nhiều trân phẩm để làm ra, không ít thứ do Âm Thư tìm giúp hắn.

Âm Thư lắc đầu, “Hỏi Nam Phong một chút, hắn ta gặp được Quân Lâm Thiên Hạ ở đâu.”

“Ừ...” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu gật gật đầu, “Bất quá Bang chủ đã nói giúp ta báo thù, nhưng gần đây lại không thấy đâu. Âm Thư, Quân Lâm Thiên Hạ hiện tại nhiều nhất cũng chỉ mới mười ba mười bốn cấp, hắn làm sao giết Nam Phong được?”

Âm Thư vẫn lắc đầu, người này có một đặc điểm lớn —— có thể không nói lời nào thì im không nói.

Quay trở về tân thủ thôn Dược Vương cốc.

“Mỹ nhân, ngươi đây là đang đẩy ta vào trong hố lửa đó.” Giang Phong Nguyệt một lần nữa xuất ra vật phẩm tùy thân của hắn —— giấy Tuyên Thành và bút.

Tiểu Khinh Trần thấy hắn bộ dáng bình tĩnh thong dong như vậy, không thể không nhíu mày lại, vươn tay, nắm cầm hắn, thản nhiên hỏi: “Vì sao biểu tình cùng với lời ngươi nói không chút nào tương xứng?”

Người bình thường sẽ bình tĩnh như hắn sao?

Giang Phong Nguyệt do dự một chút, nói: “Nếu hắn ta tới giết ta, mỹ nhân sẽ bảo vệ ta sao?”

“Bảo vệ người? Ta sao phải bảo vệ người?” Tiểu Khinh Trần sững sốt một chút hỏi lại, tựa hồ đối với việc hắn tự mình đa tình rất khinh thường.

“... Mỹ nhân người nếu muốn ta chết, hoàn toàn có thể tự mình động thủ.” Giang Phong Nguyệt nói ra sự thực.

Ngay sau đó, Giang Phong Nguyệt đi đưa tin cho diêm vương.

Đương nhiên, Tiểu Khinh Trần không quên cầm lại đoản bút tranh vừa được vẽ một nửa trong tay Giang Phong Nguyệt.

Chờ Giang Phong Nguyệt chậm rãi trở về từ địa phủ, Tiểu Khinh Trần liền ra lệnh: “Hôm nay phải hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng ở Dục Vương cốc.”

“Mỹ nhân, vẽ còn chưa vẽ xong, có thể để ta vẽ xong rồi đi tiếp không?” Giang Phong Nguyệt yên lặng ghi tạc tính cách không được tự nhiên của Tiểu Khinh Trần vào trong lòng, sau này tuyệt đối hữu dụng.

Tiểu Khinh Trần liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười, “Người không phải luôn đoán tâm tư của ta sao? Người ngược lại đoán xem xem, người sau này phải làm xong nhiệm vụ gì mới có thể lấy lại bức tranh một nửa này?”

“...” Giang Phong Nguyệt thật tình cảm thấy, mỹ nhân có tính cách âm hiểm như vậy, về sau cùng hắn sinh hoạt một chỗ nhất định rất vất vả.

Chủ tuyển nhiệm vụ Dục Vương cốc cuối cùng —— bái biệt Dục Vương.

Có nói bái sư còn phải xuất sư, ngoạn gia ở lục đại môn phái tuy không chính thức bái tổ sư gia làm vi sư, nhưng đều là môn hạ sư thừa, hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyển, đạt tới cấp 10 cũng nên bước chân vào giang hồ rồi.

Tuy Giang Phong Nguyệt đã lưu lạc giang hồ một phen, còn kết bạn với một vị đại mỹ nhân.

Trước khi bái kiến Dục Vương, Giang Phong Nguyệt lên diễn đàn nhìn một chút. Lúc trước hắn mặc danh kỳ diệu [1] độc chết Dục Vương, sau đó bắt đầu trốn chạy, nếu bây giờ đi gặp tân Dục Vương, có thể bị nhóm được sư phát hiện hay không? Đây quả thực là một vấn đề nghiêm trọng.

Sự thật chứng minh, không có tên được sư nào nghĩ hắn lại chạy trở về Dục Vương cốc, chỉ có thằng ngu mới tự chui đầu vào lưới.

Toàn tức vòng du không giống vòng du bàn phím, lựa chọn một nhân vật có thể biết ID hắn là gì. Giang Hồ tại điểm này dựa theo phương thức giao lưu của người thời xưa, chỉ có nhận thức mới biết được tên của đối phương, a, điều kiện tiên quyết là người nọ đem ID ẩn dấu đi.

Khi Giang Phong Nguyệt chạy lên diễn đàn, chủ đề nóng về chuyện hắn giết Dục Vương, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu và Hoàng Thái Tử đã từ vị trí cao nhất kéo xuống dưới.

Nhưng!

Tiêu đề “Những chuyện giữa Quân Lâm Thiên Hạ cùng Tiểu Khinh Trần không thể cho ai biết” lại còn được dán sticky rồi—— (Cảm ơn Trà đã giúp mình chỗ này)

Chú thích:

[1] Mặc danh kỳ diệu []: không hiểu ra sao cả, không nói được, quái lạ

24. Chương 24

Bài viết được đăng một giờ trước, hiện giờ số lượng kích vào vượt qua hai vạn, phúc đáp hơn sáu ngàn, trở thành chủ đề nóng hổi nhất được bàn tán.

Người đăng naked danh, nội dung bài viết là vài bức ảnh.

Bức thứ nhất tại Kinh Hồng Lâu, một màn Tiểu Khinh Trần dùng tơ lụa bao lấy Giang Phong Nguyệt mang đi; bức thứ hai là theo NPC nhận nhiệm vụ, Tiểu Khinh Trần đưa kiếm cho Giang Phong Nguyệt; thứ ba là thời điểm bọn họ đến tân thủ thôn, Tiểu Khinh Trần chỉ quái cho Giang Phong Nguyệt, Giang

Phong Nguyệt giết quái; thứ tư là Tiểu Khinh Trần chiến Nam Phong Thụ, Giang Phong Nguyệt âm thầm trợ giúp; thứ năm là Giang Phong Nguyệt giết chết Nam Phong Thụ...

Góc độ hình ảnh thật quý dị, sở dĩ nói quý dị, là do biểu tình hai người khi đó. Cả năm bức ảnh, mỗi bức Giang Phong Nguyệt đều cùng Tiểu Khinh Trần ánh mắt chạm nhau, có lẽ lúc ấy bọn họ đang nói cái gì, nhưng tuyệt đối không phải “Nói, chuyện, yêu, đương”.

Giang Phong Nguyệt nhìn đến trang thứ hai mới thấy có người đề cập về hắn và Tiểu Khinh Trần, trong đó rõ ràng chỉ có duy nhất một quan điểm —— Tiểu Khinh Trần đã sớm muốn giết Hoàng Thái Tử, nhưng không muốn người khác biết nên tìm cho mình một tấm mộc, tấm mộc này chính là Quân Lâm Thiên Hạ.

Mới đầu Giang Phong Nguyệt không rõ vì sao Tiểu Khinh Trần bị chụp mũ như vậy, sau đó nhìn giới thiệu về Dự Chiến Thiên Hạ mới biết được, Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ, tựa như hoàng đế một quốc gia, địa vị cao cao tại thượng, quyền lợi trên vạn người. Thân là Bang chủ đệ nhất bang phái, thanh danh trong trò chơi cao hơn so với bất cứ ai, hơn cả ngoại gia mãn cấp duy nhất Tiểu Khinh Trần.

Giang Phong Nguyệt đối Dự Chiến Thiên Hạ hiểu biết không nhiều, nhưng hắn biết, sự việc lần trước Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ bị hắn dè chết không có nửa điểm quan hệ với Tiểu Khinh Trần —— khi đó là lần đầu tiên hắn gặp được Tiểu Khinh Trần.

Kinh Hồng Lâu là lần gặp mặt thứ hai, sau đó bị nắm, chộp lấy chơi nhảy cầu vài lần.

Mấy ngày nay, vào ban ngày tuy rằng đều ở chung, nhưng cơ hồ đều do Tiểu Khinh Trần sai bảo hắn làm kéo giá trị cừu hận, thuận tiện xuống địa phủ uống vài bát canh, luân hồi một chút.

Nói Tiểu Khinh Trần luôn mơ ước chức Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ, Giang Phong Nguyệt cười lạnh không thôi.

Tiểu Khinh Trần vừa thượng tuyến, bồ câu cơ hồ bao phủ khắp không trung, phía sau còn hướng y bay tới.

Giang Phong Nguyệt bị động tĩnh lớn như vậy làm cho hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Khinh Trần bị bồ câu vây quanh chặt như nê-mô, bồ câu bên trong lần lượt hóa thành từng trận bạch quang, biến thành tờ giấy.

Giang Phong Nguyệt nghĩ, đây có lẽ là do bài viết.

Tiểu Khinh Trần chọn thư tín của vài người quen thuộc nhìn nhìn, còn lại ném toàn bộ đi, chờ hệ thống xoát tân.

Hai phút sau, Tiểu Khinh Trần đem đồng thư tín trong tay vò cục thành một đoàn ném xuống đất, Giang Phong Nguyệt rất muốn xông lên xem trong đấy viết cái gì.

“Đi thôi.” Tiểu Khinh Trần nói với hắn.

“???” Giang Phong Nguyệt không hiểu gì nhìn y.

“Nhìn cái gì? Không đi làm nhiệm vụ cuối cùng?” Tiểu Khinh Trần lạnh lẽo liếc hắn một cái.

“... Mỹ nhân, người không lên xem diễn đàn?” Giang Phong Nguyệt đứng lên, vỗ vỗ quần áo không dơ chỗ nào, hỏi.

Tiểu Khinh Trần lười biếng nói: “Có cái gì đẹp mắt hay sao?”

“Bọn họ nghĩ oan người.”

“Sau đó thì sao?”

“Ta có thể đi làm sáng tỏ, Hoàng Thái Tử bị giết không quan hệ gì với người.”

Tiểu Khinh Trần nguyên bản đi trước chợt dừng lại, quay đầu nhìn hắn, đôi mắt hơi hơi nheo lại. Giang Phong Nguyệt cũng ngừng chân, nhìn thẳng y.

Một lúc lâu, Tiểu Khinh Trần mới nói: “Nếu ta không chém rụng trước 70% huyết lượng của Thái tử, người nghĩ, chỉ bằng người, có thể ép hết lượng máu của gã xuống đáy sao?”

Giang Phong Nguyệt trong lòng lộp bộp một chút, rõ ràng đây là thời điểm nghiêm túc, vì sao lúc hần nghe được chữ “áp” liền cảm thấy có hỉ cảm không rõ đi?

“Ta không phải cố ý dè gĩa...” Hần thật sự không biết làm thế nào để chuyển đổi vị trí giữa không trung, dù sao đứng phải người hay ngã xuống mặt đất kết quả đều giống nhau, chỉ là ngã xuống mặt đất có chứng sợ độ cao nghiêm trọng thêm một chút mà thôi.

“Lời này người nên nói với Thái tử gia.” Tiểu Khinh Trần nhớ đến tràng diện đó, cảm thấy đồng tình với Hoàng Thái Tử, “Bất quá người nên cảm thấy may mắn, lúc đó dè xuống không phải ta.”

Giang Phong Nguyệt nghiêng đầu nhìn y, trong đầu hiện lên một đạo linh quang, “Thà rằng đắc tội diêm vương, không nên đắc tội Tiểu Khinh Trần, phải không?”

“Người biết thì tốt rồi.” Tiểu Khinh Trần ngụy hiểm hừ một tiếng, không hiểu sao, y trong mắt ngoại nhân còn đáng sợ hơn diêm vương, nhưng trước mặt Giang Phong Nguyệt thì không có nửa điểm uy hiếp, dù biết bản thân tùy thời có thể bị giết, vẫn như trước cợt nhả với y.

...

Giang Phong Nguyệt ở viện Dược Vương chờ hai ngày, địa hình nơi này rất khắc sâu trong ký ức hần.

Hần còn nhớ rõ, đây là phòng của Dược Vương tiền nhiệm bị hần độc chết, hiện tại trở thành phòng của tân nhiệm Dược Vương.

“Quân Lâm Thiên Hạ?” Tân nhiệm Dược Vương là một nam nhân trẻ tuổi, tướng mạo có thể xem là bình thường, nhưng cặp mắt ưng của ông ta không hiểu sao lại lóe lên tia nham hiểm hung ác, phảng phất như nhìn chằm chằm hần một phút đồng hồ sẽ mất đi năng lực tự hồi.

Giang Phong Nguyệt bị y nhìn đến nổi da gà, có xúc động muốn xuất kiếm ra đem ông ta làm thịt. Kỳ thật không chỉ có hần, sau khi ông ta nhậm chức xong, mỗi dược sư xuất sư đều có loại xúc động này.

“Người không phải dược sư, sao lại đến đây?” Tân Dược Vương nhìn Giang Phong Nguyệt đến khi tóc tai dựng đứng cả lên mới chuyển hướng sang Tiểu Khinh Trần bên cạnh hần.

Lục đại môn phái tuy đều là môn phái mở cửa, không hạn chế ngoại gia ra vào, nhưng mỗi môn phái đều có quy củ riêng, ví dụ như, đệ tử môn phái khác xông vào nơi tổ sư Dược Vương cốc ở, đạo lý này liền không cần nói.

“Tới cùng hần.” Tiểu Khinh Trần tay chỉ Giang Phong Nguyệt.

Tân Dược Vương nhìn y, lại nhìn Giang Phong Nguyệt, sau tự tiểu phi tiểu hỏi: “Quan hệ hai người các người là gì?”

Giang Phong Nguyệt quay đầu qua nhìn Tiểu Khinh Trần, vấn đề này hần thật chưa suy xét tới.

Bằng hữu? Không tính.

Người yêu? Càng không có khả năng.

Cừu địch? Miễn cưỡng đi.

Nhưng vấn đề là, hần không muốn trở thành cừu địch với mỹ nhân a!

“Liên quan gì tới người?” Tiểu Khinh Trần thờ ơ hỏi lại, kiệt ngạo bất tuân [1].

“Tò mò mà thôi.” Tân Dược Vương cũng không để ý tới thái độ của y, từ trong ngực lấy ra một cuốn tập bìa mặt màu vàng, lật ra trang nào đó, sau đó trên giấy xoát xoát viết lên.

Trong chốc lát, giấy vụn thật nhỏ bay lả tả xuống đất, tân Dược Vương lại đem kim tập bỏ vào trong ngực.

[Hệ thống nhắc nhở]: Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ “Hướng Dược Vương chào từ biệt”, đạt được kinh nghiệm 500, thưởng cho Y Kinh +1, vàng +1, bỏ câu đưa thư 200.

Kinh nghiệm nhiệm vụ và vật phẩm thưởng cho Giang Phong Nguyệt hoàn toàn không có hứng thú, hiện tại hần đã đạt cấp 15, muốn thăng cấp cần kinh nghiệm 26000, 500 kinh nghiệm chả bõ bèn gì. Long Bá đã

cho hắc bản Y Kinh thăng cấp, trước đó làm nhiệm vụ đấu chấm hỏi đã tích góp vàng từng tí gần được 22. Duy độc bỏ câu đưa thư, khi thăng lên một cấp sẽ thưởng cho, từ cấp 14 lên cấp 15 được 20 con, nhiệm vụ này cứ nhiên lại thưởng cho 200 con.

“Quân Lâm Thiên Hạ, giang hồ hiểm ác, ra khỏi Dược Vương cốc, đối mọi việc phải cẩn thận. Nếu gặp phiền toái có thể tùy thời trở về Dược Vương cốc, đại môn Dược Vương cốc vĩnh viễn vì người rộng mở.” Trước khi đi, tân Dược Vương nói hai câu lời kịch.

“Ta bên ngoài giết người đem về cũng được?” Giang Phong Nguyệt đột nhiên thú vị hỏi ác.

“...” Tân Dược Vương không nói gì nhìn hắc, thông minh dời đề tài: “Đúng rồi, bồn tọa còn chưa cảm ơn người.”

“?”

“Nếu không phải người giết sư huynh của ta, bồn tọa sao có thể tiếp nhận chức vị Dược Vương, người chính là ân nhân của bồn tọa.” Tân Dược Vương một tay chống cằm, thần thái lười nhác nhìn Giang Phong Nguyệt, ông ta đang cười, nhưng ý cười không tới đáy mắt.

Giang Phong Nguyệt rất không thích loại ngữ khí này của ông ta, nhú nhú mày, nói với Tiểu Khinh Trần: “Mỹ nhân, chúng ta đi thôi!”

Tiểu Khinh Trần như có điều suy nghĩ, liếc nhìn tân Dược Vương một cái, không tiếng động nở nụ cười.

Giang Phong Nguyệt ra khỏi cửa không nhìn thấy, vị tân Dược Vương kia sắc mặt khó coi cực hạn, bởi, ông nhìn thấy khẩu hình miệng khi phát âm của Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần nói: “Một mực ở trong này, cảm giác không tồi đi?”

Đúng vậy, từ khi Dược Vương Dược Vương cốc phát sinh sự việc “ngoài ý muốn” sau, trò chơi liền có quyết sách mới — sư tổ môn phái không được rời khỏi nơi tu hành.

Đối ngoại thuyết pháp là để tránh sư tổ môn phái bị giết lần nữa, chỗ tu hành của bọn họ tuyệt đối bảo đảm an toàn, như vậy cho ngoạn gia một ảo giác rõ ràng — nếu lại có tên Quân Lâm Thiên Hạ thứ hai khi sư diệt tổ, hệ thống có thể kịp thời bắt lại ngoạn gia đó.

Nhưng trên thực tế, trừ bỏ Giang Phong Nguyệt cùng nội bộ trò chơi, ai biết được cái chết của Dược Vương trước kỳ thật là tự chuốc lấy đầu?

Giang Phong Nguyệt nguyên bản có thể kêu nội bộ trò chơi kiểm tra một chút, hỏi rõ nguyên nhân, chứng tỏ chính mình trong sạch, nhưng hắc rất làm biếng, lười tốn nước miếng đi tranh luận với bọn họ, cho nên... bị hệ thống tuyên bố nhiệm vụ đuổi giết, hắc cũng không nói gì.

Tối thiểu, đến hiện tại, hắc chưa bị được sư nào chộp được đi giao nhiệm vụ. Vả lại, dù cho có một cao cấp được sư muốn bắt hắc đi giao nhiệm vụ, cũng phải bước qua một cửa của mỹ nhân?

Tuy mỹ nhân luôn miệng nói tìm hắc tính sổ, nhưng cho đến bây giờ mỹ nhân đưa kiếm cho hắc uy hiếp NPC, sát sát tân thủ, quá phận chính là bảo hắc giết Nam Phong Thụ còn chút huyết lượng, nhận lấy giá trị cừu hận thật lớn... Nếu như dùng đại giới kéo giá trị cừu hận đổi lấy việc mỹ nhân dẫn hắc đi làm nhiệm vụ, hắc tuyệt đối gơ hai tay hai chân đồng ý.

...

“Mỹ nhân, người có biết tên kia bao nhiêu cấp hay không?” Ra khỏi Dược Vương viện, Giang Phong Nguyệt liền hỏi Tiểu Khinh Trần.

“120 cấp.” Tiểu Khinh Trần nói.

“A.” Giang Phong Nguyệt gật gật đầu.

“Người hỏi để làm gì?” Không phải không thừa nhận, Giang Phong Nguyệt là tên kỳ quái nhất mà Tiểu Khinh Trần từng gặp qua trong trò chơi. Bản thân y không phải là người hiểu kỳ nhưng Quân Lâm Thiên Hạ... dùng người này để giết thời gian cũng không tồi.

“Ta nghĩ, sau khi ta lên cấp cao, có thể bắt hãn làm thịt hay không.” Giang Phong Nguyệt lộ ra hàm răng trắng chảnh tề, cười rất là... đơn thuần.

Chú thích

[1]Kiệt ngạo bất tuân: (theo Rei Hanazawa)

Giải thích: Kiệt: hung hăng; ngạo: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngạo mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Xuất xứ: Hán thư · Hung Nô truyền kỳ : “Thứ hung hãn ngạo mạn như chúng, ta sao có thể an lòng để ái tử của mình sang làm con tin cho được?”

Giang hồ mỹ nhân

25. Chương 25

Giang Phong Nguyệt rời khỏi Dược Vương cốc, nhiệm vụ chủ tuyến tiếp theo là đi tới Phong Đô thành, tìm hiểu một chút về Hà bộ đầu ở nhà môn.

Rõ ràng mới trở về từ Phong Đô thành, bây giờ phải đến Phong Đô thành ... Hãn thật sự không có hảo cảm với cái thành tràn ngập bạo lực kia.

“Hai vị muốn đi đâu?” Chính đường “Hảo Lai Đường”, NPC phụ trách tiếp đãi hỏi.

Hảo Lai Đường là một địa phương thông thường trong Giang Hồ OL, dạng như một chuỗi chi nhánh cửa hàng, có mặt khắp mọi nơi. Đương nhiên, Hảo Lai Đường còn là một nơi kiếm tiền, cung cấp xe ngựa cho ngọan gia đi đường để kiếm lời.

Giang Hồ OL không có điểm truyền tống để dịch chuyển như các trò chơi võng du khác, trong trò chơi có một cửa hàng buôn bán một loại dược, gọi là dược “xuyên toa”, có thể dịch chuyển khoảng cách xa, nhưng giá cả rất đắt đỏ.

Hảo Lai Đường cho thuê mướn xe ngựa, ngọan gia cấp thấp như Giang Phong Nguyệt chưa có tọa kỵ riêng, muốn đi đường dài phải thuê xe ngựa để tránh việc đi bộ; còn ngọan gia cao cấp như Tiểu Khinh Trần đã có tọa kỵ cũng rất ngại cưỡi khi đi đường dài, cho nên cũng phải thuê xe ngựa làm công cụ đi đường. Giá cả giữa xe và ngựa tất nhiên khác nhau.

“Phong Châu thành, xe ngựa đỏ.” Tiểu Khinh Trần tùy tay lấy một thỏi vàng ném cho NPC.

“Hảo, khách quan, hiện tại liền an bài ngay cho ngài.”

NPC nói an bài, kỳ thật là tuyên bố nhiệm vụ cho ngọan gia tự do có xe ngựa. Mục đích chơi trò chơi của mỗi người không giống nhau, có người vì muốn thể nghiệm sinh hoạt của đại hiệp mà luyện võ thăng cấp, lại có người muốn trải nghiệm làm thương nhân cổ đại cùng với các loại chức nghiệp khác ... Người chăn ngựa chính là một trong số đó.

Đừng tưởng rằng nghề chăn ngựa không có tiền đồ, chức nghiệp này kiếm tiền rất khá, hơn nữa còn có thể cưỡi xe ngựa du lãm khắp nơi, so với các ngọan gia cả ngày chém chém giết giết thăng cấp còn tự do hơn, lạc thú cũng nhiều.

Giang Phong Nguyệt vốn định sau khi xuất sư ở Dược Vương cốc, sẽ đi tìm một chức nghiệp tự do, mục đích của hãn vốn là về vật thật [1], nhưng dạo gần đây, hãn chưa biết làm sao để xin nghề tự do, thứ hai, chưa kịp xuất sư đã... độc chết Dược Vương, còn giết Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cùng Hoàng Thái Tử, nếu hãn hành nghề tự do, chẳng lẽ mỗi ngày sẽ bị người đuổi giết?

Du hý thiết lập bảo hộ ngọan gia tự do, chủ động công kích ngọan gia tự do là phải ngồi xổm trong đại lao đó ←_←

Thứ ba ...

Giang Phong Nguyệt nhìn Tiểu Khinh Trần, nhiệm vụ chủ tuyến đã nhận, mỹ nhân xem ra không định “vứt bỏ” hẳn, cho nên...

“Người cười cái gì?” Tiểu Khinh Trần bị hắn cười, lạnh cả sống lưng, thật muốn đập hắn một gậy.

Nụ cười “đáng khinh” của Giang Phong Nguyệt nháy mắt liên tục, trở nên thuần lương vô hại, hắn nháy mắt mấy cái, nhìn Tiểu Khinh Trần, hỏi: “Mỹ nhân, chúng ta không phải là đi Phong Đô thành sao?” Sao bây giờ biến thành Phong Châu thành?

“Ta phải về Phong Châu thành một chuyến.” Bài viết trên diễn đài y đã biết, bản thân y không để ý, Hoàng Thái Tử cũng không, nhưng những người khác thì khó nói.

“Có liên quan đến bài viết?” Giang Phong Nguyệt lại hỏi.

“Đây không phải là chuyện người nên hỏi.” Tiểu Khinh Trần thản nhiên nói, tầm mắt dừng ở trên chiếc xe đồ sang trọng.

NPC Hảo Lai Đường tuyên bố nhiệm vụ đã được ba phút, trong ba phút nếu không có ngoại gia nào tiếp nhận nhiệm vụ, hệ thống sẽ phái xe của NPC đến đưa ngoại gia đi. Xe NPC khác với xe ngoại gia, NPC không chủ động nói chuyện với khách nhân, chỉ chuyên tâm làm nhiệm vụ. Mà ngoại gia thì chủ động nói chuyện, cũng chính là huyền não một chút, giao lưu không tồi.

“Hắc hắc, bộ dáng hai vị đều rất xinh ... rất đẹp trai a! Ta lấy 80% giá cho hai vị thôi, thế nào?” Một thiếu niên xa phu một thân hồng ngân xen kẽ, đầu đội hồng mao lệch sang một bên, thoạt nhìn khoảng mười tám mười chín, khi nhìn thấy hai người, hai mắt đều phát sáng.

Nguyên bản Giang Phong Nguyệt nghe tới chữ “xinh” đã xem trầm mặt, kết quả thiếu niên này nửa đường vòng sang chữ khác, còn chiết khấu ... Nhìn bộ dạng tinh quái của thiếu niên, muốn phát hỏa cũng khó.

Ngoại gia có một chỗ tốt hơn so với NPC —— có thể tại chỗ cò kè mặc cả, NPC chỉ biết căn cứ vào bảng giá hệ thống mà thu phí. Bất quá, xa phu này mới gặp mặt đã giảm giá ...

“50%.” Trong lúc Giang Phong Nguyệt tự hỏi mình có quen biết với xa phu này không, Tiểu Khinh Trần đột nhiên phun ra hai chữ.

Giang Phong Nguyệt kinh sợ rồi!

Tiểu Khinh Trần, người được xem là phú ông tại Kinh Hồng lâu hiện giờ cùng người khác trả giá ... Là do phương thức hán đăng nhập vào trò chơi không đúng sao?

“50%? Tiểu Phó bang, ngài quá tàn nhẫn đi?” Thiếu niên mặt mày hoa cúc (~!~), “50% giá chỉ đủ kêu một chiếc xe ngựa bậc trung, xe ngựa của ta chính là xe ngựa cao cấp, ta...” Thiếu niên không tiếp tục “ta” nữa, bởi Tiểu Khinh Trần cười đến nỗi làm tóc tai thiếu niên dựng đứng cả lên, “50% thì 50%, lần này ta đành lỗ vốn vậy.”

Giang Phong Nguyệt nhìn thiếu niên hào khí vũ ngực, yên lặng không nói gì, biểu tình đau lòng của người này là giả vờ sao?

Trong Giang Hồ, tốc độ của xe ngựa đồ là nhanh nhất, là cao cấp nhất, mà xa phu có cấp bậc cao nhất mới có được xe đồ, việc này cũng giống như việc yêu cầu thăng cấp của các ngoại gia ở lục đại môn phái.

Mặc Tiểu Tam lúc trước được hệ thống tặng cho một con ngựa già cùng với một chiếc xe rơm, trang bị mới đầu của xa phu cấp thấp đều như thế, hồi trước cảm thấy rất dọa người, nhưng sau này trong quá trình “thăng cấp”, mỗi ngày chở khách nhân đi đây đi đó rất thú vị.

Tiểu Tam là xa phu thời đầu tiên, so với xa phu bây giờ, hắn thăng cấp rất nhanh, nguyên nhân này phải đề cập tới Dự Chiến Thiên Hạ.

Nói khó nghe chính là bị bao nuôi.

Bang phái trong trò chơi tương đương một đại gia tộc, gia tộc cổ đại đều thường có gã sai vặt hay thị nữ hầu hạ, đương nhiên, mã phu cũng là một trong số đó. Sau khi Dự Chiến Thiên Hạ thành lập, nhân khí

tăng vọt, để tiện cho việc tổ đội làm nhiệm vụ, Dự Chiến Thiên Hạ liền bao hai xa phu, khi đoàn đội làm nhiệm vụ thì tập trung ở trong bang, trực tiếp để hai xa phu đưa đi làm nhiệm vụ.

Mạc Tiểu Tam diện mạo thanh tú, miệng cũng ngọt, rất quen thuộc với ngoại gia Dự Chiến Thiên Hạ. Nhận nhiệm vụ càng nhiều, hần thắng cấp càng nhanh, cho tới khi hần đạt tới cấp bậc có được xe đồ thì bị “đuổi việc”.

Không có biện pháp, phí sử dụng xe ngựa đồ rất cao, cho dù Mạc Tiểu Tam có chủ động giảm giá cho bằng hữu, một hai lần còn được, chứ nhiều lần thì rất khó. Ngoài ra, mỗi tháng đều có khảo hạch với xe ngựa đồ, nếu không thể kiếm tiền đạt tới quy định của hệ thống sẽ bị rút cấp.

Vì thế, vì suy nghĩ cho Mạc Tiểu Tam, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối đã đuổi việc hần.

Giang Phong Nguyệt nghe Mạc Tiểu Tam trần thuật xong, hiểu rõ gật đầu hỏi: “Người nhận thức mỹ nhân, sao ngay từ đầu lại làm bộ như không quen biết?”

“Hắc hắc, ta định giảm giá 80% cho Phó bang, bởi Phó bang cùng người một chỗ chứ sao ...” Mạc Tiểu Tam ái muội cho hần một cái mị nhãn, bộ dáng “người hiểu mà”.

Giang Phong Nguyệt , hiểu được Mạc Tiểu Tam là thấy có mặt ngoại nhân như hần, Tiểu Khinh Trần sẽ không áp giá tiền xe của hần a!

“Mỹ nhân, người không thiếu tiền, vì sao lại muốn giảm giá?” Giang Phong Nguyệt hỏi, tuyệt đối không phải chất vấn, hần thuần túy là tò mò.

“Ta thích.” Tiểu Khinh Trần trả lời.

“...” Giang Phong Nguyệt nhìn y, “Mỹ nhân, người giữ nguyên tư thế này, ta chụp lại.” Ở chung với Tiểu Khinh Trần vài ngày, hần đã biết cách làm sao để chụp hình, hơn nữa còn ngộ ra chụp ở góc độ nào thì đẹp mắt hơn.

Tiểu Khinh Trần không động, để hần chụp hình. Mấy ngày nay, y nhận được vài bức Q đồ của Giang Phong Nguyệt, có khi là vẽ một người, cũng có khi là vẽ nhiều người. Làm cho y khắc sâu ấn tượng, là bộ dáng chặt vật của được sư bị y nắm lấy khi vừa mới tới tân thủ thôn ở Được Vương cốc.

Giang Phong Nguyệt nói hần chưa vẽ qua bản thân, nhưng vẽ mặt bánh bao không tồi, phi thường hình tượng, biểu tình so với ảnh chụp không thua kém gì.

Hình dạng hần trong bức vẽ, cứ như là dân nữ bị ác bá cưỡng đoạt.

“Ta đã nói qua chưa ...” Tiểu Khinh Trần thấy hần chụp xong, chậm rãi mở miệng, cho đến khi Giang Phong Nguyệt tò mò nhìn sang y, mới tiếp tục nói: “Người, thật, xinh, đẹp.”

Không ngoài sở liệu, biểu tình Giang Phong Nguyệt nhất thời động lại, thân thể cứng đờ, đen mặt nhìn về phía Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần cười càng vui vẻ.

“Mỹ nhân, người cố ý.” Giang Phong Nguyệt u ám nói.

“Đúng vậy.” Tiểu Khinh Trần thản nhiên trả lời, vẻ tươi cười như có thâm ý khác.

“...” Được rồi, nhìn mỹ nhân cười thực thoải mái, hần không so đo nữa.

“Người có biết, tâm tình khi người nghe thấy hai chữ ‘xinh đẹp’ đồng dạng như khi ta nghe thấy hai chữ ‘mỹ nhân.’” Tiểu Khinh Trần ghé sát vào lỗ tai hần, nói nhỏ.

Hơi thở ẩm áp ngay bên tai, như có như không, Giang Phong Nguyệt nháy mắt trong đầu trống rỗng, lỗ tai truyền đến xúc cảm nóng làm hần tâm viên ý mãn. Phút chốc, toàn bộ lỗ tai đều đỏ lên.

” Các, các người thật sự là quan hệ đó?!” Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Mạc Tiểu Tam đang đánh xe về mặt hoảng sợ nhìn hai người.

Xe ngựa có cửa, nhưng sau khi Giang Phong Nguyệt cùng Mạc Tiểu Tam trò chuyện hỏi thăm xong, không có đóng cửa lại.

Mà nhìn từ góc độ Mạc Tiểu Tam, lỗ tai Giang Phong Nguyệt đỏ lên, Tiểu Khinh Trần thì kề sát sau tai hắn, tư thế này giống như cảnh sau khi hôn môi Giang Phong Nguyệt. Vì thế, Mạc Tiểu Tam hoa hoa lệ lệ hiểu lầm ...

Tiểu Khinh Trần lạnh lùng nhìn một cái, Mạc Tiểu Tam chợt giật mình, che hai mắt, xoay người lại, thôi miên chính mình: “Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy, ta cái gì cũng chưa nhìn thấy, bài viết trên diễn đàn không phải là sự thật, bài viết trên diễn đàn không phải là sự...”

Giang Phong Nguyệt đóng cửa xe lại, Tiểu Khinh Trần đã ngồi trở lại vị trí cũ.

Trong xe ngựa vẫn sáng ngời như cũ, phong cảnh bên ngoài xẹt qua rất nhanh.

“Mỹ nhân, người tới Phong Châu thành là để giải thích với bang chúng trong bang sao?” Giang Phong Nguyệt do dự một lúc, cuối cùng hỏi.

Hắn lúc này lên diễn đàn, số lượt truy cập vào bài viết kia đã vượt qua mười vạn, phúc đáp hơn hai vạn, cơ bản vẫn duy trì quan điểm như trước —— Tiểu Khinh Trần muốn đoạt đi vị trí Bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ.

Rốt cuộc Tiểu Khinh Trần trước đây đã làm gì để bây giờ nhiều người chìa mũi vào y như vậy? Giang Phong Nguyệt trầm tư không giải, hắn cùng Tiểu Khinh Trần ở chung vài ngày, cũng hiểu được tính cách Tiểu Khinh Trần, mặc dù có chút ác thú, có chút ngạo mạn, nhưng y có thực lực để làm vậy, không phải sao?

Nếu hắn cẩn thận nghiên cứu các ID ngoại gia phúc đáp một chút, sẽ phát hiện ra 95% là nữ ngoại gia.

“Người thấy sao?” Tiểu Khinh Trần biếng nhác hỏi lại.

“...” Giang Phong Nguyệt đã quên đây là lần thứ mấy Tiểu Khinh Trần hỏi lại hắn, Tiểu Khinh Trần tựa hồ mỗi khi muốn phủ định đều sẽ hỏi lại.

Cho nên, Giang Phong Nguyệt tự hiểu ra đáp án: y đi Phong Châu thành không phải để giải thích với người trong bang.

Nhưng hắn có dự cảm, có người sắp phải xui xẻo rồi ——

Chú thích

[1] Vẽ vật thực []: nhìn vật thực mà vẽ, dạng như vậy

26. Chương 26

Từ Dục Vương cốc đến Phong Châu thành cần ba ngày, đây là dựa theo tốc độ của mã xa hồng sắc, nếu đổi thành mã xa khác, có thể gấp đôi thời gian cũng không biết chừng.

Muốn đi tới Phong Châu thành, cần phải đi qua một thành khác —— Phục Long thành.

Bọn họ ở lại đây một đêm, ngày mai tiếp tục lên đường.

Sáu giờ chiều, Tiểu Khinh Trần đứng giờ hạ tuyến ăn cơm.

So với cuộc sống không quy luật của tử trạch đảng Giang Phong Nguyệt, Tiểu Khinh Trần sinh hoạt rất đúng giờ, ví dụ như, y mỗi ngày 8 giờ ăn sáng, 9 giờ thượng tuyến, 12 giờ ăn trưa, 18 giờ ăn tối, 23 giờ hạ tuyến đi ngủ...

“Thiên Hạ, người và hồ ly thật sự là quan hệ đó sao?” Tiểu Khinh Trần hạ tuyến ăn cơm, Giang Phong Nguyệt cùng Mạc Tiểu Tam ăn tại khách ***, Mạc Tiểu Tam bát quái hỏi.

Giang Phong Nguyệt nhìn hắn, “Sao người không hỏi mỹ nhân?”

Mạc Tiểu Tam nghe vậy, ngó dài xem thường, “Ta dám thì đã sớm hỏi rồi, hồ ly nổi danh âm hiểm gian xảo ... Người đừng nói cho y biết ta nói xấu sau lưng y a!”

“...” Nếu sợ thì người đừng nói!

“Người biết không, hồ ly kiêng kị nhất là hai chữ “mỹ nhân”, trước kia có một tên ở trước mặt y gọi y là mỹ nhân, bị y bức nhảy xuống Đoạn Tình nhai rồi san hào đó!” Mạc Tiểu Tam lại bắt đầu bắt quái, “Người đừng bảo ta, người với hồ ly không có quan hệ đặc biệt gì, người mở miệng là gọi mỹ nhân, y cư nhiên lại không làm thịt người ... Các người tuyệt đối có JQ.”

Người một mực chắc chắn bọn ta có JQ, vậy sao cứ luôn truy vấn ta không tha? Giang Phong Nguyệt ánh mắt ý bảo.

“Ây da huynh đệ, nói cho ta nghe một chút, người làm sao quen biết được hồ ly?” Mạc Tiểu Tam xem hẩn trăm mặt thành vẽ cam chịu, “Có phải như người khác hay không, lần đầu tiên nhìn thấy hồ ly đã bị vẽ đẹp của y mê hoặc, cảm thấy toàn bộ thiên hạ chỉ mình y là xinh đẹp nhất A@*\$\$HDJ%L...”

Mạc Tiểu Tam luyện thuyết liên tục mười phút, một hơi không ngừng.

Thấy hẩn ta nói thật vất vả, thừa dịp lúc uống trà, Giang Phong Nguyệt hỏi: “Người có biết một người tên là Tiểu Bạch Lang Cam Sắc?”

“A, người biết cơ hữu[1] của ta? Hồ ly đã mang người về Dự Chiến Thiên Hạ rồi?” Mạc Tiểu Tam mở to hai mắt, vẽ mặt tò mò.

Giang Phong Nguyệt không nói, trong lòng yên lặng phun tào: trách không được, các người là bạn hữu, tính cách y chang nhau, nói nhiều ồn ào như thế, nếu không phải cơ hữu thì thật tiếc cho các người.

“Uy uy, ta nói đến miệng đắng lưỡi khô như vậy mà người một phản ứng cũng không có?” Mạc Tiểu Tam tay đẩy đẩy hẩn, “Nói cho ta biết, hồ ly đã mang người đi gặp cha mẹ chồng chưa?”

“Phốc...” Giang Phong Nguyệt đang ăn canh phun ra, “Khụ khụ... Người nói hứu nói vượn gì thế?”

“Không có sao?” Mạc Tiểu Tam hồ nghi nhìn hẩn, do bị sặc nên mặt Giang Phong Nguyệt có chút đỏ lên. Vì thế, biểu tình Mạc Tiểu Tam càng hèn mọn, “Không cần ngưng ngừng, ngày đó cuối cùng cũng sẽ đến, đối tượng của người chính là hồ ly, người phải thật cẩn trọng. Hồ ly không chỉ làm nữ nhân đổ kị, mà còn làm nam nhân kêu gào...”

Giang Phong Nguyệt khoe miệng hung hăng co rút, hẩn có xúc động muốn đem chén súp rau này úp lên đầu Mạc Tiểu Tam.

Bất quá, khuôn mặt của Tiểu Khinh Trần, quả thật khiến nữ nhân ghen tỵ.

“Người cảm thấy ta cùng mỹ... Tiểu Khinh Trần quan hệ là gì?” Giang Phong Nguyệt nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi.

Lần này đến phiên Mạc Tiểu Tam thiếu chút bị sặc, trong lòng còn sợ hãi, đem cái chén dời đi, ánh mắt quỷ dị nhìn hẩn, “Vấn đề này không phải người rõ ràng hơn ta sao? Chẳng lẽ... Hồ ly thượng người xong nhưng chưa cho người danh phận?”

-_-|||

“Không đúng a, giới hạn XO trong trò chơi rất thấp, một bước cuối căn bản không thể thực hiện được... Người hỏi vấn đề này rốt cuộc có ý gì?” Mạc Tiểu Tam có lỗi suy nghĩ rất thoáng.

“Xem như ta chưa hỏi gì.” Giang Phong Nguyệt sáng suốt tiếp tục ăn cơm, cùng Mạc Tiểu Tam nói tiếp hẩn nhất định sẽ học máu.

Mạc Tiểu Tam không tính buông tha hẩn nhanh như vậy, đông vẩn tây vẩn hẩn, cuối cùng còn xuất ra bồ câu tán gẫu với cơ hữu. Bạn hữu Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sau khi biết tung tích của Giang Phong Nguyệt, liền muốn nhanh chóng tổ đội tới hóng chuyện. Bất quá, bị câu “Bọn họ bây giờ đi tới Phong Châu thành” của Mạc Tiểu Tam đuổi đi rồi.

“Bạn hữu ta nói, hiện tại Phong Châu thành đều bàn tán chuyện xấu giữa người và hồ ly.” Mạc Tiểu Tam âm thầm nói một câu.

May mắn, Giang Phong Nguyệt đã ăn xong, nếu không nghe xong câu này hẩn tuyệt đối sẽ phun ra tiếp.

Lúc này, hẩn chưa kịp nói gì, chợt nghe thấy một âm thanh lạnh lùng: “Quân Lâm Thiên Hạ?”

Giang Phong Nguyệt cùng Mạc Tiểu Tam quay lại nhìn, chỉ thấy một nam nhân một thân y phục lam sắc, tướng mạo tuấn tú đứng cách đó không xa, vẻ mặt của y mơ hồ mặt than, ánh mắt tuy không có sát khí nhưng cả người làm cho người khác có cảm giác nguy hiểm.

Y nhìn Giang Phong Nguyệt, không nóng không vội hỏi lại: “Quân Lâm Thiên Hạ?”

“... Là ta.” Giang Phong Nguyệt gật gật đầu.

Âm Thư vuốt cằm, Mạc Tiểu Tam trong lòng bồn chồn, Giang Phong Nguyệt không biết người này, nhưng hẳn biết a —— Nguyên lão của Hoàng Triều, đối thủ một mất một còn của Dự Chiến Thiên Hạ, du hý đệ nhất cung thủ Âm Thư!

Mạc Tiểu Tam hoảng sợ kéo Giang Phong Nguyệt về phía sau, Giang Phong Nguyệt thần kinh không thô, cũng hiểu người này lai giả bất thiện. (đến đây không có ý tốt)

“Hong Loan kiếm.” Âm Thư không động, chỉ nói ba chữ

“?” Sao nghe có vẻ quen quen?

“Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, Hong Loan kiếm.” Âm Thư kiên nhẫn nhắc lại.

Ta ... phắc, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu?!!!

Lúc đầu hẳn ngộ sát Nguyệt Hạ Tiểu Lâu là không đúng, sau đó hẳn đã dùng hòm thư gửi qua cho tên đó, thậm chí còn muốn gặp mặt giải thích. Nhưng ngày đó ở Kinh Hồng lâu đã khiến hẳn không còn nửa phần ấy náy đối Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu trước mặt nhiều người làm bại lộ ID của hẳn, khiến hẳn trở thành mục tiêu đuổi giết của đám được sự. Hôm đó nếu không có Tiểu Khinh Trần, chỉ sợ hẳn đã bị phân thân, hiện tại, đừng nói bảo kiếm hẳn không trả, đến lời xin lỗi hẳn cũng không thêm nói.

Đừng tưởng hẳn giả thành Hello Kitty là có thể tùy ý để người khi dễ, bỏ lớp Hello Kitty xuống, hẳn chính là một tiểu lão hồ!

“Không có.” Giang Phong Nguyệt lạnh lùng nhìn Âm Thư.

Âm Thư sững sốt một chút, dường như cảm thấy ngoài ý muốn khi thấy hẳn phủ quyết nhanh như vậy.

“Nguyệt Hạ Tiểu Lâu bảo người tới?” Giang Phong Nguyệt lại nói, “Người nói cho hẳn biết, Hong Loan kiếm đã bị ta ném đi rồi, muốn báo thù thì hẳn tự mình tới đây.”

“Người không phải là đối thủ của hẳn.” Âm Thư nói.

“Ta cũng không phải đối thủ của người!” Giang Phong Nguyệt nhếch miệng, “Ta hôm nay nói thẳng, Hong Loan kiếm không có, muốn chết thì có ngay đây, người muốn lấy thì lấy.” Dù sao lúc ở cùng Tiểu Khinh Trần đã không ít lần bị y cho xuống địa phủ, thêm một hai lần cũng không sao.

Mạc Tiểu Tam khẩn trương kéo áo hẳn, hỏn hỏn nói: “Người có biết y là ai hay không? Y chính là Âm Thư, Hoàng Triều Âm Thư!!! Mạng của người đâu chỉ có một, người đi địa phủ luân hồi một lần, y còn có thể giết người tiếp thêm vài lần mấy chục lần, y còn có thể ép người nhảy vực tự sát, người có tin hay không?!” Người sao lại ngu xuẩn như vậy!!!

Câu sau Mạc Tiểu Tam không nói tiếp, bởi biểu tình Giang Phong Nguyệt một chút khẩn trương cũng không có.

Giang Phong Nguyệt không tin, người này sẽ giết mình mấy chục lần, còn bức mình nhảy xuống vực.

—— Sáu giờ rưỡi, mỹ nhân hẳn là cơm nước xong rồi.

Nón tay Âm Thư vừa động, một cây cung kim sắc xuất hiện trên tay trái, ba Ngân tiễn xuất hiện bên tay phải, lấp tên lên cung, nhắm thẳng vào Giang Phong Nguyệt và Mạc Tiểu Tam.

“Xong rồi xong rồi, y thực sự xuất cung ra rồi!” Mạc Tiểu Tam sắc mặt trắng bệch, đột nhiên nhớ tới thân phận của mình, “Uy uy Âm Thư, ta là ngoại gia tự do, người giết ta sẽ ngồi tù đó.” Giờ này khắc này, hẳn

cảm thấy thân phận ngoạn gia tự do của mình thật may mắn, Đại thần gì đó không có cách nào đụng đến hắn a!

Âm Thư biểu tình không thay đổi, thần nhiên nói: “Ta sẽ không bắn trúng ngươi.” Mục tiêu của y chỉ có Quân Lâm Thiên Hạ mà thôi.

Mạc Tiểu Tam mặt mày suy sụp, đồng tình vỗ vỗ bả vai Giang Phong Nguyệt: “Xin lỗi Thiên Hạ, ngươi nên ... bị y giết một lần đi, y tốt xấu gì cũng phải đòi công đạo cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mới được.”

Giang Phong Nguyệt không nói gì.

Mạc Tiểu Tam phi thường không nghĩa khí núp sau cây cột, bọn họ đang đứng trong khu hẻm lạnh, cho nên những ngoạn gia khác đang ăn cơm không chú ý đến sự việc đang phát sinh ở trong này.

Mạc Tiểu Tam nói đúng, Hồng Loan kiếm không lấy lại được, ít ra phải giết Quân Lâm Thiên Hạ một lần, đòi lại công đạo cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu. Đương nhiên, y khẳng định Hồng Loan kiếm còn trong tay Quân Lâm Thiên Hạ, về phần y đòi xong công đạo rồi sau đó buông tha việc đòi lại Hồng Loan kiếm ... hiển nhiên không có khả năng.

Trò chơi mới cập nhật lại hai ngày trước, có lẽ suy xét tới việc ngoạn gia bị giết bởi súng thật đạn thật sẽ sinh ra tâm lý bóng ta, cho nên hiện tại binh khí không thực sự sát thương tới thân thể ngoạn gia, chỉ là hình tượng hóa một chút.

Lúc này, ba cây Ngân tiền bay thẳng về phía Giang Phong Nguyệt, người bình thường có thể cảm thấy khó mà tiếp nhận. Mặc dù không tận mắt nhìn thấy mũi tên đâm phập vào cơ thể, nhưng quả thật nó đang bắn về phía mình ...

Giang Phong Nguyệt nghĩ như vậy sao? Không phải không phải, hắn suy nghĩ, ngân tiền... không biết có thể chuyển thành ngân lượng hay không.

Ngân tiền bay tới, đây chính là kỹ năng có thuộc tính “uy hiếp”, ngoạn gia dưới 20 cấp nếu bị cung thủ tấn công sẽ không thể cử động, chỉ có thể đứng đó tùy ý cung thủ chà đạp.

Âm Thư thấy Giang Phong Nguyệt khóe miệng gợi lên ý cười, y ngạc nhiên, rõ ràng sắp bị giết, sao hắn còn cười?

Âm Thư nghi hoặc rất nhanh có được đáp án, Mạc Tiểu Tam núp sau cây cột khăn trương che mắt lại, sau khi hắn mở mắt ra, chỉ thấy một bóng trắng quỷ mị lóe lên nhảy vọt tới.

Ba mũi tên Ngân tiền sắp bắn vào Giang Phong Nguyệt bị một đạo khí vô hình đánh bay, phập phập phập đâm vào bức tường đối diện.

Tục ngữ nói, tới sớm không bằng đúng dịp.

Tiểu Khinh Trần quả thực như dự đoán của Giang Phong Nguyệt, đúng giờ thượng tuyến, hơn nữa, hắn còn chắc chắn rằng, mỹ nhân sau khi thượng tuyến thấy hắn bị giết sẽ không đứng yên mà nhìn. Sự thật chứng minh, hắn đoán trúng rồi. Đó cũng là nguyên nhân tại sao trước ba mũi tên tử vong của Âm Thư, hắn còn có thể cười được.

Anh hùng cứu hắc vân vân ... Có cần phải lấy thân báo đáp không đây? Giang Phong Nguyệt sờ sờ cằm như có điều suy nghĩ.

Tiểu Khinh Trần đứng đối diện Âm Thư bỗng thấy sau lưng phát lạnh, hoàn toàn không ý thức được hành động của mình hôm nay sẽ làm cho bản thân dính phải một tên phiền toái cả đời không bao giờ dứt được

[1] Cơ hữu []: thường dùng để chỉ quan hệ đồng tính luyến ái nam. Trên internet hay sinh hoạt bình thường thì dùng để chỉ quan hệ giữa hai người rất tốt, chỉ hảo huynh đệ, bạn bè, chiến hữu, vân vân

Ở đây mang nghĩa bạn bè.

27. Chương 27

[Hệ thống bang phái]: Người trong giang hồ, sao có thể không bị chém vài đao... Nguyên lão Âm Thư của chúng ta bị Quân Lâm Thiên Hạ giết chết tại Phục Long thành, các huynh đệ tỷ muội, hãy thay nguyên lão báo thù đi!

Thành viên bang Hoàng Triều hẳn là đã quen với việc nhận được thông báo bang phái, nhưng vấn đề là, bang chúng bình thường bị giết thì không sao, nhưng một tháng gần đây, hai trong ba lão đại của bang đã bị giết chết.

Quan trọng nhất là do cùng một người giết.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đứng ngồi không yên, hần ngay lập tức ngừng đánh BOSS, xuất bồ câu đưa thư chuyển tới cho Âm Thư.

Cái gì chứ, giết hần đoạt mất Hồng Loan kiếm thì thôi, bây giờ lại hạ sát Âm Thư, muốn nhịn cũng thể nhịn được nữa, không đem Quân Lâm Thiên Hạ róc da xẻ thịt, hần không thể nuốt trôi được mối hận này.

BOSS âm âm ngả xuống, Cửu Triều Phong Hoa mặt lạnh đi tới bên cạnh Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, rống giận lên: “Người tên chết tiệt đang làm gì, đang đánh BOSS một nửa người lại chạy mất?”

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu rụt cổ, ủy khuất nói: “Lão đại, người không thấy sao? Âm Thư bị tên hỗn đản kia giết.”

Cửu Triều Phong Hoa thu lại cơn giận, “Quân Lâm Thiên Hạ?”

“Đúng vậy lão đại, tên hỗn đản này ngày trước đánh lén ta, hai ngày trước giết chết Nam Phong, hôm nay lại xuống tay với Âm Thư... Lão đại, quan hệ giữa tên khốn kia và Tiểu Khinh Trần bên Dự Chiến Thiên Hạ nhất định không tầm thường, tuyệt đối là Dự Chiến Thiên Hạ đang gây khó dễ cho chúng ta, Quân Lâm Thiên Hạ chính là cái đệm lưng.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nghiêng răng nghiêng lợi.

Hiện tại, tất cả mọi người trên giang hồ đều biết, Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Thiên Hạ quan hệ “đặc thù”, nếu không, với năng lực hơn mười cấp của Quân Lâm Thiên Hạ, làm sao có thể giết được Nam Phong Thụ và Âm Thư?

Cửu Triều Phong Hoa trầm tư một lát, hỏi: “Âm Thư có nói Quân Lâm Thiên Hạ ở đâu không?” Khi dễ trên đầu Hoàng Triều như vậy, sao có thể bỏ qua?

“Hần chưa trả lời lại.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nhú mày.

“Đợi hần về trước đã.” Cửu Triều Phong Hoa nói xong, lấy ra bồ câu đưa thư, bắt đầu loay hoay viết.

“Lão đại, lần này tuyệt đối không để tên đó chạy nhón nhơ được.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu thần tình oán giận, “Tiểu Khinh Trần thì sao chứ, bang chúng ta cũng đâu có sợ gì y.”

“Người đừng làm xằng làm bậy, Tiểu Khinh Trần thực lực sâu không lường được, người nếu không muốn tân tân khổ khổ đi luyện cấp lại, không nên nghĩ tới việc đánh chủ ý lên người y.” Cửu Triều Phong Hoa trêu ghẹo nói.

Nhắc tới việc này, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu liền nổi giận trong lòng, hần bây giờ muốn thắng một cấp ít nhất cần hai tháng, cho dù rụng kinh nghiệm một nửa cũng cần phải tốn một ngày một đêm đánh quái, đi phó bản một tháng mới kiếm lại được.

Chết tiệt Quân Lâm Thiên Hạ, chết tiệt Tiểu Khinh Trần, một ngày nào đó ta sẽ hoàn lại gấp bội!

...

Âm Thư bị giết một lần, rút nửa thanh kinh nghiệm, thanh kinh nghiệm nguyên bản sắp thăng mãn cấp thoáng cái mất đi không ít.

Dù vậy, Giang Phong Nguyệt không thể nhìn từ trên mặt cậu ta có chút nào đau lòng hay luyến tiếc. Không chỉ như thế, cậu ta sau khi chết cũng không trở về thành, mà lại chọn hồi sinh tại chỗ.

Nhưng mà cậu ta không tiếp tục động thủ với Giang Phong Nguyệt nữa.

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần ngồi ăn điểm tâm uống trà, Âm Thư ngồi ở bàn khác gọi vài thứ, Mạc Tiểu Tam một người trong góc vẽ vòng tròn tự kỷ, hoàn toàn không hiểu bây giờ là tình huống gì.

Trò chơi về đêm, trừ bỏ thanh lâu, tiểu quan lâu và sòng bạc, cơ hồ không còn hoạt động giải trí nào khác.

Về phần thanh lâu và tiểu quan lâu, đúng vậy, chính là thanh lâu và tiểu quan lâu thời cổ đại, có ca cơ vũ cơ phục vụ khách nhân. Bất quá, khách nhân có thể ha ha ăn đậu hủ gì đó, bất kì hành động vượt quá giới hạn đều bị hệ thống cấm đoán, nếu vượt qua, xin lỗi, ngồi xổm đại lao đi!

Nhưng sòng bạc không có nhiều hạn chế như vậy, chỉ cần người có tiền, người có thể đi đặc cược, thắng thua phải nhìn vận khí. Nếu thắng lấy tiền, thua chỉ có thể tự nhận bản thân số xui, nếu gây sự phá rối, xin lỗi, vẫn là ngồi xổm đại lao.

Dĩ nhiên, mặc kệ thanh lâu hay tiểu quan lâu hay sòng bạc, loại nghèo kiết xác như Giang Phong Nguyệt không có tư cách bước vào. Hẳn tuy có mấy lượng vàng, nhưng nếu không muốn thua sạch đến nỗi phải cõng quần, nên tránh xa là tốt hơn.

Tiểu Khinh Trần giàu có nhưng hoàn toàn không có thói quen đánh bạc, y căn bản là khinh thường lãng phí thời gian trong sòng bạc.

Mấy ngày gần đây, Tiểu Khinh Trần thượng tuyến cũng không làm gì, việc làm duy nhất là nhìn Giang Phong Nguyệt vẽ tranh.

Hôm nay có quần chúng vây xem Âm Thư, Giang Phong Nguyệt do dự có nên tiếp tục công tác hay chờ thêm chút nữa, Âm Thư hiện giờ tuy không có động tĩnh gì, nhưng không chắc một lát nữa cậu ta có bắt chợt đánh lén hay không.

“Không cần để ý đến hắn, vẽ đi.” Tiểu Khinh Trần uống một ly trà, nói với Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt bần thần nhìn y một cái, sau đó, lấy giấy và bút mực từ trong túi trữ vật ra.

Ngoạn gia trụ trong khách *** buổi tối không nhiều, có lẽ phòng trong khách *** đã chật ních hết, nhưng một năm sau, trừ bỏ tân thủ, các lão ngoạn gia cũng rất ít trụ lại khách ***.

Giang Phong Nguyệt bắt đầu vẽ trong khung cảnh yên tĩnh, kỳ thật bút lông trong trò chơi tuy nhuần nhuyễn mềm mại, nhưng dùng để vẽ Q đồ đơn giản rất dễ dàng, trừ bỏ lúc vẽ sắc thì cần phải cẩn trọng một chút.

Âm Thư du hý đã một năm, lần đầu tiên nhìn thấy có người vẽ tranh trong trò chơi.

Cây bút lông lớn bằng chiếc đũa kia trong tay Giang Phong Nguyệt như có sinh mệnh, động tác của hắn như nước chảy mây bay, lưu loát sinh động, hạ bút vẽ, đường nét đều đặn, phác thảo các đường cong nhỏ nhỏ không chút sơ suất nào.

— Giang Phong Nguyệt từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu vẽ tranh, vẽ mười mấy năm, nếu ngay cả bốn sự ấy còn không làm được thì hắn nên đập đầu tự sát cho xong.

Vẽ nét xong sau đó vẽ màu, bất quá Giang Phong Nguyệt lần này không vội vẽ màu cho nhân vật, mà hỏi Tiểu Khinh Trần: “Mỹ nhân, ngươi muốn thử một chút không?”

“Ta?” Tiểu Khinh Trần sững sốt một chút, “Ta không biết làm.”

“Không sao, chỉ cần vẽ màu sơ sơ là được rồi, nào.” Giang Phong Nguyệt không khỏi phân trần, lấy cây bút lông đã chấm thuốc màu đặt vào tay Tiểu Khinh Trần.

“...” Tiểu Khinh Trần lần đầu tiên bị không trâu bắt chó đi cày luống cuống một hồi, Q đồ của Giang Phong Nguyệt vẽ y, y đã sưu tầm được hai mươi mấy bức, có vài bức là do Giang Phong Nguyệt vẽ xong rồi “đoạt” đi, trong tay cầm bức vẽ nét mực còn chưa khô, bây giờ để y vẽ màu...

“Mỹ nhân, làm đi, làm hỏng cũng không sao.” Giang Phong Nguyệt thúc giục.

Tiểu Khinh Trần nghe vậy trừng mắt nhìn hắn một cái, y còn chưa bắt đầu vẽ màu đã trù ẻo y làm hỏng... Lại nói, y khi nào có quan hệ thân mật với người này như vậy?

Tiểu Khanh Trần cũng không tiếp tục rối rắm vấn đề thân mật hay không thân mật.

Bút lông trong tay Giang Phong Nguyệt phi thường dịu ngoan, nhưng khi bản thân chân chính cầm bút lên, Tiểu Khanh Trần mới cảm khái: nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Đương nhiên, bộ dạng Giang Phong Nguyệt không tồi, chỉ với vài bức Q đồ cũng không thể nhìn ra trình độ hội họa của hắn đến tột cùng như thế nào, bất quá có thể sử dụng bút lông vẽ tranh, lại còn lưu loát tự nhiên, Tiểu Khanh Trần cảm khái như vậy cũng không kì lạ. Ít ra, trong đám thân thích nhà xem hắn thành gỏi thuê hoa nhìn được nhưng không dùng được bởi vì khuôn mặt của hắn.

Tiểu Khanh Trần thất thần vài phút, sau đó bắt đầu hành động bôi tô loạn xạ.

Chất lượng giấy không kém, cho nên khi Tiểu Khanh Trần nhúng thuốc màu hơi nhiều cũng không làm hỏng.

Dưới “chỉ đạo” của Giang Phong Nguyệt, nửa giờ sau rốt cục Tiểu Khanh Trần đã quét xong, thật sự chỉ có thể gọi là quét xong, màu sắc trên bức vẽ không có trình tự nào, thoạt nhìn là do tiểu hài tử vẽ xấu lên.

Tiểu Khanh Trần mặt đen, muốn xé bức vẽ đi, nhưng Giang Phong Nguyệt đứng lúc cản y lại.

“Đừng...” Giang Phong Nguyệt lấy bức vẽ đi, không chú ý đến mỹ nhân đen mặt lại, trong chớp mắt bỏ vào túi trữ vật, “Lần đầu tiên thì như vậy, lần sau luyện tập thêm vài lần là ổn thôi.”

Lần sau?

Tiểu Khanh Trần híp mắt lại nhìn hắn, muốn từ mặt hắn nhìn ra ý đồ gì đó. Nhưng Giang Phong Nguyệt vẫn bộ dáng ngơ ngác cười tủm tỉm, ánh mắt... hồn nhiên nhìn y.

Tiểu Khanh Trần đỏ trán, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác vô lực cổ quái.

Bản thân Giang Phong Nguyệt đang suy nghĩ gì?

Hắn không suy nghĩ gì sâu xa lắm, chỉ sờ sờ túi trữ vật một chút —— bức vẽ này là do hắn cùng mỹ nhân hoàn thành.

Hắn trong lòng trộm khoa tay múa chân, giơ lên chữ V.

“Có thể cho ta vẽ thử được không?” Trong lúc Giang Phong Nguyệt đang trộm đắc ý, Âm Thư đã tới gần hắn, ngón tay chỉ giấy bút trên bàn.

Tiểu Khanh Trần tự tiểu phi tiểu nhìn hắn một cái, Giang Phong Nguyệt ngược lại thật ngạc nhiên. Nếu hắn nhớ không lầm, 45 phút trước, hắn mới giết người này xong đi, chẳng lẽ nhân vật nổi danh lưng lầy này không nghĩ tới việc báo thù?

Ngoài ý muốn thì ngoài ý muốn, cảnh giác vẫn cảnh giác, Giang Phong Nguyệt đưa một cây bút lông và một tờ giấy Tuyên Thành cho cậu ta.

Âm Thư không quay về ngồi chỗ cũ mà ngồi cùng một bàn với Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khanh Trần, chấm chấm mực tàu, liếc sang Giang Phong Nguyệt một cái, ánh mắt lướt qua mặt Tiểu Khanh Trần, hạ bút.

Mới đầu không chế lực đạo không tốt, cho nên mực rớt xuống thành một điểm đen. Âm Thư hơi nhăn mày lại, xuống tay nhẹ hơn, đường cong tinh tế giống như con giun bắt đầu chuyển động uốn éo.

“Người trong hiện thực đã từng vẽ qua?” Giang Phong Nguyệt thấy rất khá a, hỏi.

Âm Thư gật gật đầu, “Bút máy.”

“Đã dùng qua bản điện tử chưa?” Giang Phong Nguyệt lại hỏi.

“Dùng qua.” Âm Thư vuốt cằm, nghĩ nghĩ bổ sung thêm: “Chỉ có thể vẽ đơn giản.”

“Đơn giản thế nào?”

“Tĩnh vật.”

“Nói cách khác, người không tưởng tượng được?” Giang Phong Nguyệt như lão sư đang dạy bảo học sinh, tìm ra vấn đề học sinh vướng mắc rồi sửa chữa cho đúng.

“Ừ.”

Sau đó?

Không có sau đó, Giang Phong Nguyệt chỉ nhân tiện hỏi hai câu, Âm Thư hiển nhiên cũng không định nói tiếp.

Giang Phong Nguyệt tổng cộng vẽ được hai bức, một bức do Tiểu Khinh Trần tô màu được Giang Phong Nguyệt bỏ vào túi trữ vật, bức còn lại ... Tiểu Khinh Trần hăm dọa: “Nếu người còn bảo ta vẽ màu ta sẽ cho người biết tay”

Cho nên, Giang Phong Nguyệt đành phải yên lặng tự mình động thủ. Bên kia, Âm Thư vẫn đang tiếp tục phần đầu.

Mười phút sau.

“Ba ——” Cái bàn ở chỗ Giang Phong Nguyệt vỡ vụn thành một mảnh, hất bị Tiểu Khinh Trần “ném” ra ngoài.

Âm Thư nhíu mày nhìn bức vẽ đã rách tươm một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Tiểu Khinh Trần cách đó khoảng một thước.

Tiểu Khinh Trần cười lạnh nhìn thẳng cậu.

“Người có ý gì?” Âm Thư ánh mắt tàn khốc.

“Ta không cho phép người vẽ ta, ý này, người hiểu được sao?” Tiểu Khinh Trần kiêu ngạo nói.

Bức vẽ phác thảo đường cong như con giun kia của Âm Thư, giống như khuôn phác thảo ban đầu của bức mà Giang Phong Nguyệt đã bỏ vào túi trữ vật, Q nhân vật ... Tiểu Khinh Trần.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

“”Ta không cho phép người vẽ ta, ý này, người hiểu được sao?””

Phiên dịch: “Ta chỉ cho phép Tiểu Phong Tử vẽ ta, hiểu không?”

Tổng kết: ... Ai đến tổng kết?

28. Chương 28

“Phó bang chủ!!!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mới vừa bước ra đại môn Dự Chiến Thiên Hạ, liền thấy Tiểu Khinh Trần “phong trần một mội” trở về.

Đổi lại là người khác, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc có lẽ đã nhào tới rồi, nhưng đây là Tiểu Khinh Trần, có cho hắn mượn mười lá gan hắn cũng không dám.

“Quân, Quân, Quân Lâm Thiên Hạ?!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc phát hiện đằng sau Tiểu Khinh Trần chính là Giang Phong Nguyệt, biểu tình càng khoa trương, kinh ngạc như vừa nhìn thấy mặt trời mọc phía bắc.

“Chào người.” Giang Phong Nguyệt lễ phép chào hỏi hắn.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc há họng khép miệng lại, hắn chuyển hướng sang Tiểu Khinh Trần, ngữ khí dị thường bình tĩnh, hỏi: “Phó bang, người với hắn ... các người thật sự là loại quan hệ này?”

Hiện giờ, toàn bộ mọi người ở Phong Châu thành đều nhận định, quan hệ giữa Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Thiên Hạ là quan hệ tình nhân, trong bang cũng có vài người nói thầm sau lưng, Quân Lâm Thiên Hạ là tấm mộc của Tiểu Khinh Trần... Nếu không phải Bang chủ Hoàng Thái Tử đuổi những người nói loạn huyền thuyên ra khỏi bang, còn thanh minh bảo Tiểu Khinh Trần không có ý muốn cướp chức Bang chủ, chỉ sợ người trong bang đã sớm lấy Tiểu Khinh Trần làm mục tiêu thảo phạt rồi.

Lần trước, khi Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhìn mấy tấm ảnh trong bài viết ở diễn đàn liền buồn bực, Tiểu Khinh Trần sao có thể cùng một chỗ với Quân Lâm Thiên Hạ, hiện tại chứng kiến bọn họ cùng nhau tới Phong Châu thành, nhìn dáng vẻ của Phó bang, dường như còn muốn mang tên này tiến vào bang...Hắn thừa nhận, hắn sai lầm rồi.

Tiểu Khinh Trần không định trả lời câu hỏi của Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, cứ vậy mà bước người Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, người trong bang nhất thời đồng loạt chạy ra.

Yên Chi Triều Tuyết cùng Hoa Khai Trà Mỹ trao đổi ánh mắt, Hoa Khai Trà Mỹ nói: “Hồ ly, đại nhân ngài rốt cuộc đã trở lại.” Khi nói lời này, tầm mắt của hắn như có như không lướt qua người Giang Phong Nguyệt.

“Trở lại thì đã trở lại rồi, còn mang theo người khác...” Yên Chi Triều Tuyết ngữ khí ái muội, không e dè đánh giá Giang Phong Nguyệt, “Nói thật đi, hồ ly, hắn ta có phải là người yêu của ngươi hay không?”

“Người, người yêu?” Thỏ Bảo Bảo càng trực tiếp hơn, nàng nhảy tới bên cạnh Giang Phong Nguyệt, đi vòng quanh hắn hai vòng, “... Phó bang, ngươi không có nói cho chúng ta biết diện mạo người yêu ngươi cũng khiến nữ nhân chúng ta ghen tị!”

Bang chúng tập trung lại đây ngày càng nhiều, đều dùng ánh mắt đánh giá Giang Phong Nguyệt. Dù cho Giang Phong Nguyệt bình tĩnh thế nào, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy thì không thể nào cảm thấy dễ chịu được.

“Các người không phải đã quên rồi chứ, hắn ta trừ bỏ có bề ngoài làm nữ nhân ghen tị, mà còn là Quân Lâm Thiên Hạ nổi tiếng lòng lầy?” Mặc Thanh Ca tự tiểu phi tiểu nói.

Quân Lâm Thiên Hạ ... Giang Hồ OL đã hoạt động được một năm, là ngoạn gia phong quang duy nhất đã từng giết Bang chủ của bọn họ.

Vì thế, mọi người nhìn Giang Phong Nguyệt tràn đầy sùng bái.

Giang Phong Nguyệt hắc tuyến, dùng ánh mắt hướng sang Tiểu Khinh Trần xin giúp đỡ.

Tiểu Khinh Trần hít lại suy nghĩ, khoe miệng mơ hồ nhếch lên một chút, tâm tình dường như không tồi.

“Hồ ly, người thành thật khai báo, ngày đó Thái tử gia bị giết có liên quan tới ngươi hay không?” Yên Chi Triều Tuyết đến gần Tiểu Khinh Trần, thấp giọng hỏi.

Tiểu Khinh Trần như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm, cũng không phủ nhận: “Tính toán cho rõ ràng thì, ta phải phụ trách 99% trách nhiệm.”

“Thật là người?!” Hoa Khai Trà Mỹ nghe được đối thoại, “Thái tử gia đối với ngươi không tệ, sao ngươi lại làm vậy với hắn?”

Lời này ... nghe sao có vẻ kỳ lạ?

Mặc Thanh Ca đứng bên cạnh Giang Phong Nguyệt, không có lấy ánh mắt nhìn xuyên thủng hắn mà thực bình thường đứng gần, hỏi: “Ngươi cấp bao nhiêu?”

“... 15.”

“Hôm qua giết nguyên lão Hoàng Triều Âm Thư là ngươi?” Mặc Thanh Ca lại hỏi.

“Ừ.” Giang Phong Nguyệt gật đầu, nghĩ nghĩ, bổ sung thêm: “Mỹ nhân giúp ta.”

Vì thế, Mặc Thanh Ca nuốt trở lại vấn đề định hỏi. Cũng phải, lấy năng lực của một tên được sư cấp 15 thì không có khả năng giết được Âm Thư. Nhưng nói đi nói lại, hắn có thể một chiêu giải quyết xong Nguyệt Hạ Tiểu Lâu và Hoàng Thái Tử, rốt cuộc làm sao mà bị hắn “đánh lén” thành công?

“Tất cả đều ở đây làm cái gì, không đi thăng cấp?” Tiểu Khinh Trần nhìn quanh một vòng, không nhanh không chậm hỏi.

Ngọa gia Dự Chiến Thiên Hạ, nam ngoạn gia chiếm 90%, nữ chỉ chiếm 10%. Dùng lời một nữ ngoạn gia nào đó đã rút lui khỏi bang mà nói chính là: vào Dự Chiến Thiên Hạ làm gì? Tìm đối tượng để ghen tị à?

Tiểu Khinh Trần có thể trong trò chơi mà đánh ngã đệ nhất mỹ nhân hàng đầu, mà các nữ ngoạn gia khác lại không lên tiếng gì, có thể thấy được y có bao nhiêu cường thế. Xã hội hiện nay, nữ nhân thích nam nhân, nam nhân cũng có thể thích nam nhân... Có ngoạn gia trên weibo đã nói: “Phải đến một địa phương không có mỹ nam nhân tìm lão công mới được.”

Thiên Triều vào 50 năm trước đã thừa nhận hôn nhân đồng tính, lúc đầu vẫn còn phần lớn cha mẹ, bằng hữu người đồng tính kịch liệt phản đối, nhưng thời gian trôi qua, dân phong dần dần cởi mở.

Tuy thời đại này vẫn còn một số cha mẹ tư tưởng bảo thủ, nhưng đa số mọi người từ nhỏ đã được giáo dục khái niệm, nam nhân không nhất định phải cùng với nữ nhân và ngược lại.

Nam nhân có thể thích nam nhân, nữ nhân có thể thích nữ nhân, như câu tục ngữ: ta yêu người, trùng hợp hai ta lại cùng giới tính, chỉ vậy thôi.

Tiểu Khinh Trần lúc trước lấy tướng mạo mà nổi tiếng khắp Giang Hồ, việc này nói ra có lẽ khiến người khác xấu hổ, nhưng các ngoạn gia tiến vào Dự Chiến Thiên Hạ, trong đó có một phần là vì y mà gia nhập —— lòng yêu thích cái đẹp ai ai cũng có, nam nhân thích nam nhân luôn có điểm hư vinh, muốn dụ dỗ y một phen.

Đương nhiên, chưa có ai dụ dỗ Tiểu Khinh Trần thành công.

Thủ đoạn của y có quan hệ trực tiếp tới tướng mạo của y.

Tiến nhập Giang Hồ chưa đến nửa năm, Tiểu Khinh Trần đã được hình dung bằng những từ ngữ ác độc như “âm hiểm, phúc hắc, quỷ súc, lòng dạ hiểm độc, hắc quả phụ”; càng về sau, các ngoạn gia càng hiểu ra: Tiểu Khinh Trần là dạng người điển hình của câu “người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta ta sẽ hoàn trả lại gấp mười lần.”

Chủ đề đi xa...

Tiểu Khinh Trần lãnh đạm hỏi một câu, các bang chúng đang vây xem lập tức như chim bay tản ra, chỉ còn lại vài người Hoa Khai Trà Mỹ.

“Hồ ly, đi vào nói tiếp?” Yên Chi Triều Tuyết hướng Giang Phong Nguyệt vút cái mị nhãn.

Tiểu Khinh Trần vừa định trả lời, chợt nghe Giang Phong Nguyệt nói: “Mỹ nhân, đã 12 giờ, ngươi có phải nên ăn cơm trưa trước?”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc: “!!!”

Mặc Thanh Ca: “...”

Hoa Khai Trà Mỹ: “...”

Yên Chi Triều Tuyết: “...”

Thỏ Bảo Bảo: “... Có – gian – tình.”

Tiểu Khinh Trần không mặn không nhạt liếc nhìn Thỏ Bảo Bảo một cái, mặt Thỏ tử lập tức đỏ lên, ngượng ngùng trốn sau lưng Mặc Thanh Ca, tìm đập mảnh liệt.

Vài ánh mắt nhìn về phía Giang Phong Nguyệt, hắn ngược lại một chút tự giác bị người nhìn cũng không có, không còn nhiều người quý dị nhìn hắn nữa, việc hắn không được tự nhiên cũng không cánh mà bay.

Lúc này, chỉ có mấy chữ không ngừng luẩn quẩn trong đầu mấy người Dự Chiến Thiên Hạ——

Mỹ nhân...

Gian tình...

Dự Chiến Thiên Hạ không ai không biết cấm kỵ của Tiểu Khinh Trần là gì, đã từng có người trước mặt y gọi lên hai chữ kia, tình cảnh lúc đó khó có thể hình dung. Tuy rằng đây chỉ là trò chơi, nhưng trò chơi cũng có thể khiến người sợ hãi.

Ai có thể nói cho bọn hần biết đây là chuyện gì, vì sao Quân Lâm Thiên Hạ có thể bình thường kêu mỹ nhân, mà phản ứng của Tiểu Khinh Trần thì không còn như dĩ vãng.

Nói như thế nào đây ... Bộ dáng Tiểu Khinh Trần lúc này, tựa hồ đã quen với xưng hô của Quân Lâm Thiên Hạ.

Áo giặc đi? Nhất định bọn họ đang gặp ảo giặc!

“Hồn tiểu tử, người quả nhiên chạy tới Phong Châu thành thật!” Trong đám người không ai nói chuyện, đột nhiên có người chạy tới, trực tiếp nhảy lên người Giang Phong Nguyệt, suýt chút nữa đè luôn hần xuống.

Giang Phong Nguyệt đứng thẳng thân thể, đem bạch tuộc trên người kéo xuống, hỏi: “Sao ngươi biết ta đến đây?”

“Ngươi xem kênh bang phái là để trưng à?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối trừng mắt nhìn hần, “Nếu không phải lo người bị hủy đến xương cốt cũng không còn, ta sẽ không bỏ nhiệm vụ mới làm một nửa chạy tới tìm người. Thoạt nhìn, người đến Phong Châu thành, có vẻ ổn thỏa!”

Nghiêm khắc mà nói, Giang Phong Nguyệt cùng Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối không tính là quen biết nhiều, chẳng qua là gặp vài lần mà thôi, nhưng Đại Tổng Quản Thời Kỳ rất để ý đến hần. Dù sao lần trước ở Kinh Hồng Lâu, khi Nguyệt Hạ Tiểu Lâu muốn giết hần, y đã ngăn cản lại.

Duy độc lần gặp mặt trước, hần đã đắc tội với Đại Tổng Quản.

“Cám ơn.” Giang Phong Nguyệt nói.

“!!!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối mở to hai mắt nhìn hần, bỗng nhiên đỏ mặt, quay sang chỗ khác, tức giận nói: “Đừng tưởng người cảm ơn ta thì ta liền quên đi lần trước ngươi vô lễ với ta, nói cho ngươi biết, ta là người mang thù...”

Lời còn chưa dứt, y liền im lặng.

—— Tiểu Khinh Trần tới.

“Đi ăn cơm.” Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu liếc nhìn Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, ba chữ kia là nói với Giang Phong Nguyệt.

“Hôm nay ngươi ăn trong trò chơi sao?” Đường nhìn của Giang Phong Nguyệt bị Tiểu Khinh Trần kéo qua.

“Không được sao?”

“Được, đương nhiên là được.” Giang Phong Nguyệt cười mỉm đi theo, “Mỹ nhân, đồ ăn trong trò chơi thật ra cũng không tệ lắm, ta vốn muốn đi học trù nghệ, nhưng mà...”

Hai người dần dần đi xa, để lại mấy người hai mặt nhìn nhau

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối trong gió hỗn loạn, cho đến khi Hoa Khai Trà Mỹ cho hần một đập, hần mới thanh tỉnh lại.

“Ai có thể nói cho ta biết ... Bọn họ xảy ra chuyện gì?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bộ dáng bị đả kích mạnh.

“Gian – tình a gian – tình, hồ ly và Quân Lâm Thiên Hạ tuyệt đối có gian – tình, trái gian – tình thật là đồ tươi... Đậu xanh rau má, hồ ly lúc ghen tỵ quả nhiên có biểu hiện kia.” Hoa Khai Trà Mỹ cắn cổ tay áo, biểu tình dữ tợn, hưng phấn đến dữ tợn.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối càng thêm hỗn loạn, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ bài viết trên diễn đàn là sự thật?”

“Nửa thật nửa giả đi!” Mặc Thanh Ca trầm mặc một lúc rồi nói.

“Phó bang sao lại coi trọng tên Quân Lâm Thiên Hạ kia, hần ta là nam nhân.” Thổ Bảo Bảo bĩu môi.

“Nam nhân thì sao?” Yên Chi Triều Tuyết xen mồm, khoát tay lên vai Thổ Bảo Bảo, “Tiểu Thổ Tử, chẳng lẽ ngươi vẫn còn tư tưởng bảo thủ vài thập niên trước sao, hiện tại đồng tính luyện là hợp pháp, hiểu không?”

Thỏ Bảo Bảo biểu tình thả lỏng một chút, thở ra một hơi: “Nói cũng đúng.” Không ai nhìn thấy, trong mắt nữ hài tử nhu thuận này hiện lên một tia chán ghét.

“Ta nói, các người làm sao thấy được Phó bang ăn dấm?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc này giờ im lặng, yếu ớt hỏi.

29. Chương 29

“Buổi chiều hôm nay người ở đây, ta có việc phải làm.” Tiểu Khinh Trần dẫn Giang Phong Nguyệt tới một gian phòng lớn, thiết trí quyền hạn cho Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt gật gật đầu, lúc Tiểu Khinh Trần quay người lại thì hỏi: “Mỹ nhân, đây phòng của người trong trò chơi?”

“Không được?” Tiểu Khinh Trần nhú mày.

“Không phải, mỹ nhân, ta vào trước.” Giang Phong Nguyệt lắc đầu, xoay người vào phòng.

Tiểu Khinh Trần nhìn bóng lưng của hần, cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu, mà không biết rằng, Giang Phong Nguyệt tiểu hài tử đang đường nhập thất bây giờ trong lòng đang nhạc khai liễu hoa. (tung bóng, mở cờ trong bụng)

Phòng của mỹ nhân...

Tiểu Khinh Trần thân nhà cự phú, trừ bản thân y có năng lực cường hãn, y còn là một ngoan gia RMB (nhân dân tệ) tiêu chuẩn. Có thể ngoan gia RMB bị người khác xem thường, nhưng muốn làm ngoan gia RMB cũng phải xem người có tư cách hay không.

Cho nên nói, phần lớn những người xem thường ngoan gia RMB, không phải vì ngoan gia RMB lợi dụng tiền bạc để mạnh mẽ, mà là do ghen tị — ghen tị người có tiền đến đồ mất!

Trừ bỏ việc đồ mất ra người không có biện pháp nào khác, không thể đi giết người cướp của đi? Cướp giết trong hiện thực, chuẩn bị tinh thần ngồi xổm đại lao cho tốt; cướp giết trong trò chơi, cũng nên chuẩn bị tinh thần ngồi xổm đại lao cho tốt. Tốc độ quan sai trong trò chơi chính là nhất lưu, chỉ cần người báo án, quan sai tuyệt đối sẽ xuất hiện ngay trước mặt chưa đến một phút đồng hồ, hơn nữa giá trị vũ lực siêu cường.

Dĩ nhiên, nếu ở ngoại thành thì quan sai không đến kịp thời được. Nhưng ngoan gia bị cướp giết có thể chụp hình, thu lại giọng nói, đem chứng cứ giao cho nha môn, kiếp phỉ nhất định sẽ bị đưa vào đại lao, tội càng nặng thêm.

Chủ đề đi xa...

Phòng ở của Tiểu Khinh Trần tại Phong Châu thành là khu vực xa hoa nhất, bất quá, dù có tiền, cá nhân mua đất cũng có hạn.

Đằng sau đại môn màu đỏ thẫm là một con đường lát gạch xanh, rộng lớn hướng đến chánh điện, hai bên đường là những bồn hoa lớn không biết tên, một NPC trí năng đang sửa sang hoa cỏ.

Dọc theo đường đi đều có NPC chào hỏi hần, hoặc tiểu tư, hoặc thị nữ. Làm cho Giang Phong Nguyệt không biết nói gì chính là, dù là tiểu tư hay thị nữ đều có cùng một bộ dạng.

Nửa giờ sau, Giang Phong Nguyệt quan sát toàn bộ phòng ở của Tiểu Kinh Trần xong, ở từng địa phương đều chụp lại, ngay cả hoa hoa thảo thảo ở góc phòng cũng chụp tất.

Sau đó, hần ngồi xuống ghế đá trong sân, lần lượt xem những bức ảnh chụp này giờ.

Nếu hần đoán không sai sai, Tiểu Mỹ Nhân hần là đi làm “Chính sự”, về phần mỹ nhân sao không mang hần theo, hần nhìn nhận rất lạc quan: hần cùng mỹ nhân không cần phải từng giây từng phút ở một chỗ, hần có thể ở nhà chờ y trở về.

Giang Phong Nguyệt hoàn toàn không thể kiểm chế tự động nhập vai vào một nhân vật nào đó -_-|||

Mỹ nhân bây giờ không ở đây, hấn cũng nên vẽ vài bức để cất kỹ.

Hấn thuận tay trái, mặc dù lúc vẽ vẽ trong trò chơi vẫn luôn dùng tay phải, nhưng đó là do Q đồ quá mức đơn giản, nếu muốn tinh tế chuẩn xác hơn thì chỉ có thể dùng tay trái. Tay trái của hấn trong hiện thực bị thương nghiêm trọng, lúc trước hấn vẽ một bức Tiểu Khinh Trần cười ngửa, sau khi hạ tuyến có điểm mâu thuẫn trong lòng, cho nên đến bây giờ hấn không dùng tay trái để vẽ nữa.

Lúc này tâm tình của hấn rất tốt, để vẽ được một bức vừa lòng thì phải có tâm tình vui sướng. Mỹ nhân không ở đây, vẽ xong sẽ không bị sung công, cho nên... Bây giờ không họa thì đợi đến lúc nào?

Giang Phong Nguyệt nói làm liền làm, lấy từ trong túi đeo tờ giấy thượng hạng nhất... Có được kinh nghiệm lần trước, muốn cất giữ phải dùng giấy tốt, vì thế, hấn luôn luôn chuẩn bị trước giấy gấp nước không bị ẩm và mực gấp nước không thay đổi trong tay.

...

... ..

Phó bản: Thu Thủy Cung.

Tiểu Khinh Trần ngồi trong quán trà cách cửa vào phó bản xong xa, chậm rãi im lặng uống trà, tuy vị đạo không ra gì nhưng có thể dùng để đốt thời gian.

Nếu Quân Lâm Thiên Hạ ở đây, nhất định đã chụp lại động tác y đang uống trà đi...

Tiểu Khinh Trần rồi đột nhiên cứng đờ —— Vì sao y lại đột nhiên nghĩ tới tên kia? Còn chụp hình nữa?

“Tiểu Tĩnh.” Hoàng Thái Tử lúc đi tới chỉ thấy Tiểu Khinh Trần đen mặt lại, quen biết y đã nhiều năm, hấn rất hiểu rõ y.

Tiểu Khinh Trần là người không bao giờ lộ cảm xúc trên mặt, hấn mặc dù là thanh mai trúc mã với y cũng khó mà nhìn thấu tâm tư của y. Nhưng hôm nay lại có biểu tình rõ rệt như vậy, làm cho hấn cảm thấy ngoài ý muốn.

Nghe thấy tiếng Hoàng Thái Tử, Tiểu Khinh Trần nháy mắt thu lại cảm xúc, đặt chén trà lên bàn.

“Sao ngươi lại tới đây?” Tiểu Khinh Trần hỏi.

“Người đăng bài viết đó lên diễn đàn, đang ở đây.” Hoàng Thái Tử ngồi xuống ghế, tự tay rót cho mình một chén.

Tiểu Khinh Trần hơi híp mắt lại, “Sau đó?”

“Ta có thể làm đen đi bài viết, hoặc, có thể giết hấn ta đến nỗi phải rời trò chơi.” Hoàng Thái Tử trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm.

Nghe vậy, Tiểu Khinh Trần cúi đầu nở nụ cười, y nói: “Thái tử, ngươi nói vậy ta cũng có thể làm, không cần ngươi phải động thủ dùm ta.”

Hoàng Thái Tử trầm mặc một lát, hỏi: “Ngươi đang cự tuyệt ta?”

“Chúng ta vẫn là bằng hữu.” Tiểu Khinh Trần nói.

“Ngươi biết ta không muốn làm bằng hữu với ngươi.” Hoàng Thái Tử tới gần một chút.

“Nhưng ta thấy chúng ta làm bằng hữu là được rồi...” Tiểu Khinh Trần vô tội nhìn hấn.

Hoàng Thái Tử không nói tiếp, bình tĩnh nhìn y, tựa hồ như nhìn y lâu một chút thì Tiểu Khinh Trần sẽ đáp ứng.

Nhưng Tiểu Khinh Trần nói một là một, muốn y thay đổi quyết định, khả năng cơ hồ bằng 0.

Hai người ngồi đối diện nhau bị một con chim bồ câu béo mập bay tới đánh gãy, bồ câu đưa thư đậu trên tay Tiểu Khinh Trần

Quân Lâm Thiên Hạ: mỹ nhân, ta ra ngoài mua đồ một chút, lát nữa sẽ trở về ^ _ ^

Nhìn hàng chữ trên giấy, gân xanh trên thái dương Tiểu Khinh Trần bắt giắc nhảy lên. Hắn xem y là hài tử ba tuổi chưa trưởng thành sao, đi ra ngoài là phải nói với y một tiếng?

Tờ giấy bị ném vào trong túi trữ vật, tuy nhìn y rất bức mình, nhưng Hoàng Thái Tử biết, nếu không phải là tin tán gẫu quan trọng, Tiểu Khinh Trần đã sớm quăng đi — hắn lần đầu tiên thấy y bỏ tờ giấy vào trong túi trữ vật.

“Ai nhẩn vậy?” Hoàng Thái Tử châm trà, như lơ đãng hỏi

“Người không biết.” Tiểu Khinh Trần lạnh nhạt trả lời.

Hoàng Thái Tử vừa định nói tiếp, Tiểu Khinh Trần đã đứng dậy — Có một đám người ra khỏi phó bản Thu Thủy Cung.

“Bà mẹ nó, sao Thu Thủy lại biến thái như vậy a, giết mãi không chết là cái quái gì chứ!!!”

“Hong được ta uống sạch hết nhưng vẫn không làm thịt được, thật lãng phí tiền.”

“Trò chơi căn bản là gạt người, sau khi cuồng hóa nháy mắt chém một phát mất nửa cây máu. Tân tân khổ khổ chết nhiều lần mà vẫn thua.”

“Dao của ta hư...”

Đám người thì thầm với nhau, đa số oán giận phó bản Thu Thủy Cung quá sức lừa đảo. BOSS Cung chủ Thu Thủy Cung là tên BOSS lừa đảo nhất trong Giang Hồ OL, cấp bậc không cao hơn các BOSS khác, thực lực không đặc biệt lắm, duy độc cuồng hóa thật chết người.

Trong mười mấy người đó, có một người từ đầu đến cuối chưa có lên tiếng gì.

“Vũ ca, muốn tiếp tục đi xoát sáo Thanh Phong sao?” Một ngoại gia đến bên cạnh Anh Minh Thần Võ, mày hơi nhíu lại.

Anh Minh Thần Võ thản nhiên nhìn hắn, hỏi lại: “Sao thế?”

“Vũ ca, tỷ lệ sáo Thanh Phong rớt xuống là 1%, ngày nào cũng đi như vậy không phải là biện pháp.” Ngoại gia kia gãi gãi đầu, “Chi bằng ta rao trên kênh thế giới mua đi?”

“Chỉ có duy nhất một thanh Thanh Phong trong tay Tiểu Khinh Trần.” Tầm mắt Anh Minh Thần Võ dừng trên người Tiểu Khinh Trần cách đó ba thước, biểu tình trên mặt đột nhiên trở nên phi thường ... ái muội.

Ngoại gia bên cạnh Anh Minh Thần Võ nhìn thấy Tiểu Khinh Trần, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, giống như những người khác, khi thấy Tiểu Khinh Trần đầu tiên sẽ lộ ra biểu tình kinh hãi, sau đó... đỏ mặt.

Ai chẳng biết Tiểu Khinh Trần là xà hạt mỹ nhân, nhưng không thể chống lại mị hoặc của y.

“Hôm nay rảnh rồi tới đây tìm ta? Muốn đưa cây sáo Thanh Phong cho ta sao?” Anh Minh Thần Võ không nhanh không chậm hỏi, mắt có chút ý cười, nhưng ấu sâu bên trong là một tia chế giễu.

“Thanh sáo Thanh Phong độc nhất trong trò chơi, ta làm sao có thể đưa cho người?” Tiểu Khinh Trần đối mặt Anh Minh Thần Võ, không có không được nửa điểm tự nhiên đối với biểu tình ghê tởm của Anh Minh Thần Võ.

“Nếu không phải, vậy người với người “thân mật” này tới đây làm gì?” Anh Minh Thần Võ hai tay khoanh trước ngực, hất cằm lên, kiêu căng hỏi.

Hai chữ “thân mật” được nhấn mạnh làm Hoàng Thái Tử bắt giắc quay đầu nhìn sang Tiểu Khinh Trần, nhưng vẻ mặt Tiểu Khinh Trần từ này đến giờ không chút biến hóa nào.

“Ta có vật muốn đưa cho người.” Tiểu Khinh Trần nói, “Mở hòm thư ra.”

Anh Minh Thần Võ không biết y có chủ gì gì, nhưng hòm thư của ngoại gia được hệ thống bảo hộ, vì thế không cần sợ có đồ vật phá hoại gì ở trong. Hắn mở hòm thư ra, nhanh chóng nhận được bưu kiện của Tiểu Khinh Trần.

Lựa chọn mở, biểu tình Anh Minh Thần Võ nhất thời trở nên vi diệu.

Vật Tiểu Khinh Trần đưa cho hắn cũng không phải đặc biệt gì, chỉ là mười tám ảnh mà thôi, đúng vậy, chính là mười tám ảnh, người trong ảnh đều là Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt.

“Người đưa ta xem làm gì, ta không phải người tình của ngươi, thấy ngươi cùng một chỗ với nam nhân khác, ta cũng không ghen ghét.” Anh Minh Thần Vô đóng hòm thư, khi nói lời này có chút ý vị sâu xa liếc nhìn Hoàng Thái Tử.

Hoàng Thái Tử ánh mắt âm u nhìn hắn.

Tiểu Khinh Trần như trước không để ý tới Hoàng Thái Tử, mỉm cười nói với Anh Minh Thần Vô: “Nói với người đăng bài viết post ảnh không tốt, người trong hình có chút biến dạng, rất phá hư mỹ cảm, số lượng lại ít. Nếu ngươi muốn đăng hình tiếp, ngươi có thể lấy mấy tấm ta vừa đưa ngươi đăng lên, nhất định sẽ có thêm nhiều người chú ý, bài viết sẽ càng thêm náo nhiệt.”

Tiểu Khinh Trần bình tĩnh trần thuật, khuôn mặt Anh Minh Thần Vô không thể ức chế vặn vẹo.

Hắn gắt gao nhìn Tiểu Khinh Trần, dường như muốn trừng y đến thủng, âm trầm nói: “Ta nhất định sẽ chuyển cáo, cảm ơn hảo ý của ngươi.”

“Không cần khách khí, ta chỉ là muốn hình tượng ta không bị hủy đi.” Tiểu Khinh Trần thuận tay vuốt vuốt mái tóc dài thả trước ngực, “Ngươi còn phải đi xoát sáo Thanh Phong cho vị “muội tử” đáng yêu kia, ta không quấy rầy nữa, có duyên gặp lại.”

Nói xong, Tiểu Khinh Trần lập tức triệu hồi tọa kỵ bạch long câu, nhảy lên ngựa, nhanh chóng ly khai.

Không cần y gọi Hoàng Thái Tử, Hoàng Thái Tử cũng sẽ đuổi kịp, có điều lần này, Hoàng Thái Tử không lập tức đuổi theo, hắn nhìn về phía Anh Minh Thần Vô, cảnh cáo: “Đừng nghĩ ngươi là biểu ca của Tiểu Tinh thì ta sẽ không động đến ngươi, ngươi coi chừng.”

Không đợi Anh Minh Thần Vô trả lời, Hoàng Thái Tử triệu hồi tọa kỵ, đuổi theo Tiểu Khinh Trần.

Anh Minh Thần Vô nhìn về hướng bóng dáng hai người dần biến mất, tay nắm chặt lại: Tiểu Khinh Trần, Văn Tĩnh, người bất quá cũng chỉ là một thằng tiểu bạch kiểm [1] dựa vào mặt mày kiếm cơm ăn mà thôi!

Chú thích

[1] Tiểu bạch kiểm: là loại con trai mặt trắng, non choẹt, như thư sinh.

30. Chương 30

“Ngươi cứ vậy mà tha cho hắn?” Hoàng Thái Tử hỏi.

“Nếu không thì sao?” Tiểu Khinh Trần cười hỏi lại, “Hắn bắt quá chỉ đăng một bài viết mà thôi, thực tế thì chưa xúc phạm gì tới ta, ta không có lý do làm thịt hắn a!”

Hoàng Thái Tử trầm mặc nhìn y nửa phút rồi nói: “Hắn bàn lộng thị phi, châm ngòi ly gián ta với ngươi, ngươi cũng không để ý?”

Nghe vậy Tiểu Khinh Trần lần thứ hai nở nụ cười, “Dù sao ngươi cũng biết rõ ta không có ý định đoạt chức Bang chủ của ngươi là được rồi?”

“...” Hoàng Thái Tử vô pháp nhìn ra nét nhân nhật ưu buồn nào trên gương mặt y.

“Ngươi nhanh lên, ta đi trước.” Tiểu Khinh Trần nói xong liền chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên lại nói: “A đúng rồi, nếu người trong bang lên tiếng phản đối quá nhiều, ngươi có thể đá ta ra bang!”

“Không có khả năng!” Hoàng Thái Tử quyết đoán phủ quyết, “Ta không có khả năng đá ngươi ra khỏi bang.” Cho dù ta có thể đá bất cứ người nào ra khỏi bang cũng không có khả năng đá ngươi đi.

Tiểu Khinh Trần cười cười không nói gì, đưa lưng phất phất tay về phía hắn.

Hoàng Thái Tử đứng tại chỗ nhìn bóng lưng y, biểu tình cao thâm mịt mịt.

Nếu ngày xưa bọn họ vẫn còn là bạn tốt, quan hệ khăng khít thân mật, thậm chí còn có thể trở thành người yêu, thì trong khoảng thời gian này Tiểu Khinh Trần luôn giữ khoảng cách với gã, thể hiện rằng — quan hệ giữa bọn họ sẽ ngày càng xa lạ.

Không, gã làm sao có thể để quan hệ bọn họ phai nhạt dần, không có khả năng, gã tuyệt đối không đồng ý!

...

Tiểu Khinh Trần quay về nhà y, quản gia trí năng cao cấp mà Giang Phong Nguyệt từ đầu tới cuối không nhìn thấy xuất hiện, ngênh đón chủ nhân, thuận tiện báo cáo cho chủ nhân biết nhất cử nhất động của “khách nhân” trong nhà.

Tiểu Khinh Trần phát thệ, y hoàn toàn không có ý nghĩ giám sát Giang Phong Nguyệt, nhưng mà ... vị trí năng cao cấp này rất tận tâm với công việc, hần cư nhiên bầm báo hết toàn bộ hành động vào buổi chiều của Giang Phong Nguyệt.

Hiện tại Giang Phong Nguyệt đang ở dưới bếp, bởi trò chơi mang đậm tính chân thật, ngoạn gia có thể tại nhà tự mình thổi lửa nấu cơm, nhưng nếu người là một ngoạn gia không có kỹ năng sinh hoạt trù nghệ, trừ bỏ biến thành gà bay chó sủa vẫn là gà bay chó sủa.

May mắn, hệ thống không cưỡng chế xoát tân đồ vật ngoạn gia làm rơi trong nhà, vì thế Giang Phong Nguyệt không phá hư hết chén đĩa của Tiểu Khinh Trần.

Khi Tiểu Khinh Trần tới phòng bếp, lông gà bay đầy trời, tương xứng với tình cảnh trong phòng bếp là một nam nhân anh tuấn tóc tai quần áo đều dính đầy lông gà.

“Hắt xì hắt xì...” Giang Phong Nguyệt trước đó không nghĩ rằng chỉ vật lông gà thôi mà cũng làm mình chạt vật đến vậy.

Tiểu Khinh Trần lần hai hiểu sâu cảm giác điểm mấu chốt của bản thân bị khiêu chiến.

Nhưng nhìn đến Giang Phong Nguyệt toàn thân lông gà, Tiểu Khinh Trần lại cảm thấy thật buồn cười.

“Đừng nhúc nhích.” Tiểu Khinh Trần ngăn hần phải phải quần áo, làm chuyện mấy ngày nay y hay làm nhất — chụp hình.

Giang Phong Nguyệt biểu tình thực vô tội, một thân lông gà ngược lại có sự thú vị khó nói.

“Người ở trong này làm gì?” Tiểu Khinh Trần chụp xong vài tấm rồi mới chính thức đi vào vấn đề.

Giang Phong Nguyệt nhu nhu cái mũi lại hắt hơi một cái, “Đại Tổng Quản bảo ta trù nghệ của người đã mãn cấp, cho nên đi ra ngoài gọi đồ ăn...” Hần chỉ chỉ một đồng đồ ăn trên bàn, ý tứ thực rõ ràng.

Tiểu Khinh Trần nhú mày, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối?

“Muốn ta làm cho người?” Tiểu Khinh Trần hai tay khoanh lại tựa vào khung cửa, nhìn cảnh tượng trong phòng bếp một hồi mới chậm rãi.

“Mỹ nhân, trò chơi có nói, nếu kỹ năng sinh hoạt không sử dụng thường xuyên thì độ thuần thực sẽ giảm đi.” Giang Phong Nguyệt đi qua.

“Người muốn nếm thử tay nghề của ta ... cũng không phải không được.” Tiểu Khinh Trần híp mắt lại, cao thấp đánh giá Giang Phong Nguyệt một phen.

Giang Phong Nguyệt không mở miệng, bởi hần biết Tiểu Khinh Trần còn có câu “nhưng mà” phía sau.

“Có điều, người phải đưa tác phẩm người làm hồi chiều cho ta.” Tiểu Khinh Trần tà ác nhếch miệng.

Tựa hồ không ngoài ý muốn đối với yêu cầu của Tiểu Khinh Trần, Giang Phong Nguyệt lấy ra hai bức vẽ vẫn là Q đồ như trước. Q đồ Giang Phong Nguyệt vẽ gần đây phỏng chừng có thể đóng thành một quyển tranh nhiều tập.

Tiểu Khinh Trần tất nhiên nhận lấy, trong lúc Giang Phong Nguyệt cảm thấy háo hứng nghĩ y sắp động thủ, lại nghe y hỏi: “Còn gì nữa không?”

“?” Giang Phong Nguyệt sững sốt một chút, “Không phải đã đưa cho người rồi sao?”

“Cả buổi chiều chỉ vẽ hai bức ... sao?” Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu hỏi.

“...” Giang Phong Nguyệt trầm mặc, bức họa hần để trong túi trữ vật còn chưa kịp nóng chỗ? “Mỹ nhân, không thể cho ta lưu lại làm kỷ niệm sao?”

Tiểu Khinh Trần không trả lời, chỉ vươn tay ra.

“... Đưa người, người liền tự mình xuống bếp?” Giang Phong Nguyệt cũng rất thông minh, tuy hần không biết tại sao Tiểu Khinh Trần biết hần còn vẽ bức khác, nhưng mà hần càng muốn nhìn phong thái mỹ nhân tự mình xuống bếp.

Nghe nói như thế, khoe miệng Tiểu Khinh Trần bắt giắc co rút, nhưng quản gia báo cho y biết, Giang Phong Nguyệt đã dành ra hai canh giờ vẽ một bức phi thường cẩn thận, con người trong lòng luôn có điểm hiếu kỳ, không phải sao.

Thôi vậy, xuống bếp thì xuống bếp, dù sao đó cũng là việc y thích làm nhất. Bất quá y sẽ không nói cho ai biết.

“Thành giao.”

Nhận được câu trả lời đồng ý của Tiểu Khinh Trần, Giang Phong Nguyệt thực sáng khoái lấy ra bức họa đã được ép hảo đặt vào tay Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần đối với việc hần nhanh chóng giao đồ ra như vậy ngược lại có chút nghi ngờ, có phải là hần đưa y cho có lệ thôi? Cho nên nói, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử là không được a!

Mở bức họa ra, Tiểu Khinh Trần hoàn toàn sững sốt.

Tư thế nhân vật không có gì đặc biệt, chỉ là dáng vẻ nửa đứng thẳng bình thường. Bạch y như tuyết, tóc đen tung bay, ánh mắt biếng nhác nhìn địa phương không biết tên...

Y nhìn không ra kỹ thuật gì, nhưng đường nét phác họa khéo léo lưu loát, bút pháp nhẵn mịn, không biết hần dùng loại bút lông nhuyễn mềm nào mới có thể vẽ ra những đường nho nhỏ đều đặn đến vậy.

Khuôn mặt mình y biết rõ, nhưng nhân vật trên bức thủy mặc này giống đến khoảng 90%, y lại cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Trước kia cũng không phải chưa từng thấy qua tranh thủy mặc, nhưng bức trong tay này... không giống với tranh thủy mặc lắm, ngược lại giống như vẽ bằng điện tử.

“Mỹ nhân, người nếu thích về sau ta lại vẽ thêm cho người.” Giang Phong Nguyệt nói, “Để người treo trong phòng.”

Tiểu Khinh Trần tâm tình đang có điểm kích động bởi vì câu nói này của hần mà biến mất, dù trong lòng rất kinh ngạc, nhưng mặt y vẫn phi thường lãnh tĩnh, đem bức họa bỏ vào túi trữ vật.

“Ta không tự kỷ như vậy.” Y vừa nói vừa xắn tay áo lên, đi vào phòng bếp.

Cổ nhân có câu, quân tử nên tránh xa nhà bếp. Có điều, nếu là cổ ngữ, tất nhiên không thích hợp sử dụng cho hiện tại. Thời đại này, nam nhân nữ nhân biết nấu ăn đã ít lại còn ít, dù cho có thì cũng là do con người đặt ra, có thể tự động phá đi.

Tiểu Khinh Trần trong cuộc sống hiện thực đã có tay nghề không tồi, trong trò chơi học trù nghệ cũng bởi vì do sở thích. Bất quá người khác lại cho rằng, y học kỹ năng sinh hoạt là để đốt thời gian. Được rồi, quả thật có một phần nguyên nhân là để đốt thời gian.

Học kỹ năng sinh hoạt này từ lâu nhưng y chưa chính thức sử dụng qua bao giờ, nhất là đạo này y hạ tuyến ăn cơm, thứ hai là nấu nhưng không có ai ăn, rất lãng phí.

Hôm nay vì Giang Phong Nguyệt mà xuống bếp, đáp trả lại bức họa kia của hần đi!

“Mỹ nhân, ta có thể giúp người làm cái gì?” Giang Phong Nguyệt không đứng nhìn một bên, hần rất muốn hỗ trợ.

“Rửa rau.” Tiểu Khinh Trần cũng không định để hấn đứng chờ rồi ăn không.

Giang Phong Nguyệt không động đến con gà mẹ đã bị mình ngược đãi đến thương tích đầy mình nữa, hấn nên đi rửa rau xanh cải trắng thịt heo đi.

“Người định học kỹ năng sinh hoạt – trù nghệ?” Tiểu Khinh Trần thấy hấn rất thích thú, liền hỏi.

“Ta rất muốn, nhưng không thể học được.” Giang Phong Nguyệt thở dài một tiếng, “Ta lúc trước không phải đã độc chết Dưộc Vương tiền nhiệm sao? Đại nương trù phòng đã thâm mến hấn vài chục năm, ta nếu đi tìm nàng học trù nghệ nhất định sẽ bị chặt làm tám khối, nói không chừng còn bị băm thành bánh bao nhân thịt.”

“Phốc...” Tiểu Khinh Trần bị chọc cười, trêu ghẹo nói: “Người nên cảm thấy may mắn, nhiệm vụ chủ tuyền không có nhiệm vụ của nàng.”

“Có một nhiệm vụ phân nhánh a, ta cũng không thể không nhận đi.” Giang Phong Nguyệt nhìn nụ cười Tiểu Khinh Trần, tim đập bang bang, lỗ tai được tóc che đi đỏ lên, mà Tiểu Khinh Trần nhìn không thấy được.

Xong rồi, rơi vào tay giặt rồi! Giang Phong Nguyệt ở trong lòng lắc lắc đầu.

“Người phát gốc gì thế, còn không mau rửa?” Tiểu Khinh Trần thấy hấn nói xong đột nhiên xuất thần, ném tới một khối gừng.

Giang Phong Nguyệt bắt được, có chút mờ mịt nhìn y, trông mắt lưu chuyển, quyết đoán đứng dậy rửa rau.

Tiểu Khinh Trần không biết, trong lòng Giang Phong Nguyệt lúc này, một kế hoạch đang dần được hình thành...

Nấu ăn trong trò chơi không phức tạp như trong hiện thực, nấu ăn chỉ cần chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho tốt, sau đó tại thời điểm thích hợp thả chút gia vị, luộc nấu chiên xào đồ ăn lúc sau là được.

Không đến một tiếng, Tiểu Khinh Trần đã làm xong tám món, trên bàn lập tức đầy đồ ăn.

Hương vị tám món ăn đều vừa đủ, món thứ nhất mới ra nồi đã làm Giang Phong Nguyệt bắt đầu thèm ăn, hiện tại tám món đều ở trên bàn một loạt... Hấn cảm thấy thực may mắn bởi đây không phải là trong hiện thực, nếu không mình đã sớm đói đến ngất đi rồi.

“Mỹ nhân, người có nấu ăn trong hiện thực không?” Giang Phong Nguyệt cầm đũa, nhưng Tiểu Khinh Trần còn chưa động thử, hấn cũng không hạ đũa.

“Sao, chưa ăn trong trò chơi mà đã nghĩ đến đời thực rồi?” Tiểu Khinh Trần chỉnh lý tay áo một chút, hạ đũa.

“... Nếu người nguyện ý nấu cho ta ăn trong hiện thực, ta cực kỳ vui sướng.” Giang Phong Nguyệt nói.

Tay Tiểu Khinh Trần gấp đồ ăn dừng một chốc, một khối thịt kho tàu được bỏ vào trong chén y, “Mỹ nhân, nhân lúc còn nóng mà ăn, tuy ăn không thể no bụng được, nhưng hương vị rất không tồi. Ta mỗi ngày đều ăn đồ ăn giao hàng tận nơi.”

“Giao hàng tận nơi?” Tiểu Khinh Trần chú ý câu nói kế tiếp của hấn.

“Đúng vậy, ăn nhiều năm rồi, đều cùng một vị.” Giang Phong Nguyệt vừa ăn vừa trả lời, thoạt nhìn rất bận rộn, nhưng hấn ăn không khó nhìn lắm, có thể xem là tao nhã.

Tiểu Khinh Trần giật giật lông mày, lại hỏi: “Người buổi tối không hạ tuyền?” Hình như mỗi lần y thượng tuyền, hấn đã có mặt rồi.

“Lúc dịch dinh dưỡng hết thì sẽ hạ tuyền.” Giang Phong Nguyệt nói.

“...” Tiểu Khinh Trần tò mò, nhưng ý nghĩ này mới toát ra đã bị y chặt đứt —— y sao lại phải tò mò chuyện của người này, hấn mỗi ngày ăn đồ ăn bên ngoài, buổi tối không hạ tuyền thì liên quan gì tới y?

Nghĩ xong, Tiểu Khinh Trần tiếp tục dùng cơm, Giang Phong Nguyệt có vẻ rất thích đồ ăn trong trò chơi, hấn ăn khoảng hai chén cơm lớn, hơn phân nửa đồ ăn trên bàn là vào bụng hấn.

Tiểu Khanh Trần không nói gì, nhìn người nào đó muốn đi cũng khó, đá đá hần: “Người mấy trăm năm nay chưa ăn cơm sao?”

“... May mắn là ăn trong trò chơi, nếu không, hôm nay ta trực tiếp phải nhập viện.” Giang Phong Nguyệt xoa xoa cái bụng no căng, cảm khái, đồ ăn hôm nay kì thật có món rau cần thịt băm hần không thích, nhưng ma xui quỷ khiến thể nào đưa hần lại gặp tới, đây là yêu đương, không, là thâm mến khiến người mù quáng sao?

“Ta có việc phải hạ tuyến, ngày mai chín giờ tiếp tục. Người hôm nay nếu không hạ tuyến thì tìm gian phòng nào đó ở đi.” Tiểu Khanh Trần nói xong liền kéo băng không chế ra, chuẩn bị hạ tuyến.

“Được, mỹ nhân, ta chờ người.” Giang Phong Nguyệt nói.

Tiểu Khanh Trần nhìn hần một cái, chọn rời khỏi.

Giang Phong Nguyệt nhìn nơi y hạ tuyến rồi ngồi ngốc khoảng một phút, sau đó cũng hạ tuyến, lấy điện thoại ra nhấn một dãy số.

Từ trong ống nghe truyền ra một thanh âm dễ nghe cổ điển, giọng nam nhân trầm thấp mỉa mai hoặc khiến người mê muội...

“Tiểu Phong, con sao lại chịu gọi điện về?” Giang ba lời nói có điểm châm chọc, nhưng khó có thể che dấu sự vui sướng trong giọng nói.

“Cha à, con xem trọng một người...”

31. Chương 31

“Phanh đông ——” Tiếng vật nặng rơi xuống đất thật rõ ràng.

“Con, con trai à, con mới vừa nói cái gì?” Giang ba lật đật đứng dậy, mắt thấy sao vàng bay quanh.

Giang Phong Nguyệt thực bình tĩnh lặp lại một lần: “Cha, con coi trọng một người.”

Đầu dây bên kia trầm mặc khoảng ba phút đồng hồ, Giang Phong Nguyệt nghe được tiếng cha mình hút khí một hơi, không sốt ruột chờ ông nói.

Thật lâu sau, Giang ba lần thứ hai mở miệng: “Con trai, con coi trọng nam nhân hay là nữ nhân? Tên gọi là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Thân cao bao nhiêu? Cân nặng bao nhiêu? Nhóm máu nào? Tóc dài hay ngắn? Nhà ở đâu? Đã có bạn trai trước đó rồi hay chưa? Trải qua mấy lần yêu đương rồi? Khi nào thì đem người đó đến nhà mình ăn một bữa cơm...”

“Cha à...” Giang Phong Nguyệt hắc tuyến, đánh gãy câu hỏi tuôn ra như súng liên thanh của cha mình.

“Được rồi được rồi, cha không hỏi nữa.” Giang ba cuối cùng thở hắt ra một hơi, “Con trai, nói cho cha biết, tình huống là như thế nào?”

“Ừm ... Là quen biết nhau trong trò chơi, thời gian cũng không lâu lắm, không hiểu biết về y cụ thể.” Giang Phong Nguyệt chỉ tiết nói.

Vừa nghe lời này, Giang ba lập tức bắt mẫn, “Không biết thì con không đi tìm hiểu sao?!”

“Con cũng muốn, nhưng mà không biết phải làm thế nào.” Giang Phong Nguyệt có chút khó xử, “Cha à, con không giỏi như cha, cha chỉ bảo cho con một chút đi.”

“Hắc, con trai con đã hỏi đúng người rồi, nhớ năm đó cha con anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, năng lực tán gái là số một, mặc kệ là siêu cấp minh tinh hay là bla bla bla...” Người nhà Giang gia tựa hồ đều có một đức tính chung —— tự kỷ.

Giang Phong Nguyệt cảm thấy thực may mắn, mình không bị di truyền rõ ràng như vậy.

Giang ba chém gió khoảng nửa phút, Giang Phong Nguyệt liền không chút khách khí đánh gãy: “Cha, cha nếu còn khoe khoang chuyện phong lưu của cha, con liền nói cho mẹ biết.”

“Đừng!” Giang ba lập tức nghiêm nghị, “Con trai, con đừng bán đứng cha, cha năm đó theo đuổi mẹ con mất rất nhiều tâm huyết, nếu con cho mẹ con biết cha đã từng có chuyện như thế, nàng nhất định sẽ bỏ nhà ra đi.”

Giang Phong Nguyệt khước miệng co rút, “Được rồi được rồi, cha, người nghiêm túc một chút.”

“Được, cha nghiêm túc!” Giang ba ngữ khí nghiêm túc, “Con trai à, con thực sự coi trọng một người? Không phải cha đang nằm mơ đi?”

“... Cha có thể nhéo mặt mình thử xem có đau hay không.”

“Con trai, con dạo này có phải học xấu trong trò chơi?”

“Không có, người suy nghĩ nhiều.”

“...”

Hai cha con nói chuyện khoảng hai giờ, Giang Phong Nguyệt nghe xong mà như lọt vào sương mù, tổng kết mà nói, khía cạnh quan trọng để thu vào tay là, đầu tiên phải làm cho đối phương để ý đến mình.

Giang ba nói đến miệng đắng lưỡi khô, uống ngụm trà, lại nói: “Con trai a, khi nào thì trở về, mẹ con mỗi ngày đều nhớ con?”

“... Chuyện đó tính sau.” Giang Phong Nguyệt kết thúc cuộc trò chuyện.

Nhìn ảnh chụp cả nhà trên bàn, Giang Phong Nguyệt thở dài, gọi điện thoại... kêu thức ăn bên ngoài.

Biệt thự Giang gia.

Giang ba nhìn ảnh chụp con trai trên di động cũng thở dài một, tính cách thẳng con thứ hai này rất quái, con nhà người ta đều ước gì luôn được ở cùng với cha mẹ, để được chiều chuộng, con nhà hắn thì ngược lại, tuổi còn trẻ liền muốn ra ngoài sống một mình. Ở một mình thì thôi, nhưng một năm chưa về nhà lần nào, quả thực giống như gã con gái sang bên kia trái đất.

Thôi kệ, con trai thích là được rồi

Ném điện thoại đi, rồi hướng Giang mẹ mới bước vào cửa hô lên một tiếng: “Lão bà, lão nhị nhà ta có đối tượng rồi ——”

...

... ..

Tiểu Khinh Trần vừa lên tuyến, lập tức liền nhìn thấy trên tường treo một bức họa —— cảnh mình ôm cầm (đàn) đối địch với Âm Thư.

Khước miệng y nhất thời co rút, tư thế người được vẽ rất tao nhã, y phục tóc tai thực phiêu dật, phối với biểu tình mỉa mai hoặc có chút biếng nhác trên mặt ... Y không muốn thừa nhận, bức họa này phi thường phù hợp với thẩm mỹ của y, nhưng mà, treo trên tường có thể khiến người khác hiểu lầm y bị tự kỷ được không?

“Mỹ nhân, thích không?” Giang Phong Nguyệt xuất hiện sau lưng y.

Tiểu Khinh Trần mặt lạnh quay đầu lại, chỉ thấy mái tóc người này mất trật tự, trên mặt còn dính mực tàu trông thật khả nghi, thoạt nhìn có chút buồn cười —— khi nhân vật ở trong nhà thì hệ thống sẽ không xoát tân.

“Người làm cái gì?” Tiểu Khinh Trần muốn cười, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của hắn lại cười không nổi.

“Ngày hôm qua ngủ không được nên thức dậy ngồi vẽ.” Giang Phong Nguyệt nói.

Đây là cha bảo cho hắn, vào thời điểm thích hợp tranh thủ sự thông cảm ... Nửa đêm không ngủ được, vẽ chân dung y gì đó...

“Như thế thì sao? Người rất thích vẽ ta?” Tiểu Khinh Trần cười lạnh.

“Mỹ nhân không thích được ta vẽ?” Giang Phong Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“...” Tiểu Khinh Trần há miệng thở dốc, gân xanh nổi đầy trán, y có bao nhiêu tự kỷ mới thích để cho người ta vẽ? Sau khi vẽ xong còn treo trong nhà?

“Nói thật, mỹ nhân, ta vẽ người đã quen tay rồi, nếu người bây giờ bảo ta vẽ cái khác, có thể rất khó khăn.” Giang Phong Nguyệt trịnh trọng nói, nói dối không chớp mắt.

“... Người đây là đang trách ta?” Tiểu Khinh Trần nâng cằm lên, ánh nhìn có chút nguy hiểm.

“Mỹ nhân người suy nghĩ nhiều, đúng rồi, người ăn sáng chưa? Ta đã tới quán Vương Ký Bao Tử mua một chút bánh bao rồi, đặt ở trong nồi, vẫn còn nóng, mùi vị không tệ.” Giang Phong Nguyệt sáng suốt nói sang chuyện khác.

“...” Tiểu Khinh Trần cảm thấy suy nghĩ của mình so với người này không cùng một cấp độ.

...

Tiểu Khinh Trần đến Phong Châu thành cụ thể là làm chuyện gì thì Giang Phong Nguyệt không biết, nhưng nhiệm vụ chủ tuyến của Giang Phong Nguyệt vẫn phải tiếp tục, từ Phong Châu thành đến Phong Đô Thành cũng không xa lắm.

“Mỹ nhân, ta không làm nhiệm vụ chủ tuyến được không?” Giang Phong Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Vì sao?” Tiểu Khinh Trần nhìn hắn một cái.

“Cấp bậc của ta cao hơn cấp bậc yêu cầu của nhiệm vụ chủ tuyến, sát quái cũng không khó.” Giang Phong Nguyệt thực thà nói, mỗi NPC nhiệm vụ chủ tuyến tuyên bố nhiệm vụ, cấp bậc tiểu quái và BOSS sẽ cao hơn ngoạn gia phổ thông hai ba cấp, ba bốn cấp, nhưng hắn thì ngược lại, cao hơn tiểu quái và BOSS gần mười cấp, đánh quái không chút áp lực hay phiền não gì.

“Sát quái không có, vậy sát người là được rồi.” Tiểu Khinh Trần đề nghị.

“... Lại kéo giá trị cừu hận sao?” Giang Phong Nguyệt nhìn trời, chẳng lẽ hắn phải trở thành công địch của toàn server, mỹ nhân mới không tiếp tục bảo hắn đi kéo giá trị cừu hận?

Khoan đã, nếu hắn không trở thành công địch toàn server mà Tiểu Khinh Trần vẫn luôn nhìn hắn, điều này có phải biểu thị rằng...

Tiểu Khinh Trần không định để một tên suốt ngày gọi y là “mỹ nhân” trong trò chơi sống khá giả được, giết hắn sao, cấp bậc quá thấp, không có ý nghĩa gì; tra tấn hắn, hắn ngay cả nhảy vực Đoạn Tình Nhai cũng nhảy rồi, uy hiếp hắn mỗi ngày chơi nhảy cầu sao? Hắn cho dù không có chứng sợ độ cao thì cũng bị chơi đùa vài lần làm cho sợ thật. Chặt tay chân hắn? Y không phải là tên sát nhân cuồng biến thái, không có cái ham mê đó...

Cho nên, mục tiêu của y là khiến cho Quân Lâm Thiên Hạ trở thành công địch của toàn bộ ngoạn gia trong Giang Hồ, việc tự mình dẫn hắn thăng cấp là do y luyện đến mãn cấp rồi nhàm chán quá mức thôi.

Kể tiếp cũng không có việc gì làm, không bằng nhìn hắn như thế nào kéo giá trị cừu hận của ngoạn gia cũng tốt.

Tâm tư Tiểu Khinh Trần quả thật ác độc ngoài dự đoán, bắt quá, y mang Quân Lâm Thiên Hạ đi thăng cấp, coi như là một việc thiện đi?

“Quân, Lâm, Thiên, Hạ, chúng ta lại gặp mặt ...” Trước cửa ‘Hảo Lai Khách’, Tiểu Khinh Trần đi yêu cầu NPC tuyên bố nhiệm vụ mã xa hồng sắc, đột nhiên có một giọng nói âm trầm phát ra sau lưng Giang Phong Nguyệt.

Tương ứng cùng thanh âm trầm trầm kia là biểu tình khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu ... Là gã.

Đã xuất hiện bài viết mới về cặp đôi tai tiếng Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Thiên Hạ, LZ cũng đổi người, đồng thời cũng tiết lộ tung tích của Quân Lâm Thiên Hạ và Tiểu Khinh Trần —— bọn họ đang ở Phong Châu Thành.

Phong Châu thành nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ít nhất muốn tìm một người ở Phong Châu Thành cũng giống như mò kim đáy bể.

Số ngoạn gia trong Giang Hồ OL một năm tới đây có xu hướng tăng mạnh, vài server mới được mở ra, số người ở server này của bọn họ đã sớm vượt qua khỏi giới hạn rồi. Nếu không có hậu trường cường đại chống đỡ, chỉ sợ đã đông nghịt đến nỗi bị ngắt mạng.

Đơn giản mà nói, Phong Châu thành là thành thị có xu hướng khuếch trương lớn nhất trong lục đại thành thị, nhân số ngoạn gia rất đông.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu dùng 5000 kim, huy động gần trăm ngoạn gia tự do làm nghề “thám tử” đi tìm kiếm tung tích của Quân Lâm Thiên Hạ. Cuối cùng, trời không phụ người có lòng, Quân Lâm Thiên Hạ đã bị hắn tìm thấy trước khi rời khỏi.

Giang Phong Nguyệt đối Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cũng không xa lạ, lúc trước gã bị hắn giết, tại Kinh Hồng lâu làm bại lộ thân phận hắn ra khỏi ánh sáng, hai ngày trước Âm Thư còn thay mặt y tới đòi kiếm, kiếm không lấy được rồi muốn giết hắn... Hắn đối với y một chút cũng không xa lạ.

“Người muốn gì?” Giang Phong Nguyệt không nóng không lạnh hỏi.

“Ta muốn gì? Người còn không biết xấu hổ hỏi ta muốn gì?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cơ hồ có xúc động đem hắn ăn tươi nuốt sống, ánh mắt gắt gao trừng hắn,”Người con mẹ nó đánh lén ta trước, sau đó đoạt mất Hồng Loan Kiếm của ta, còn giết Âm Thư, người con mẹ nó cư nhiên hỏi ta muốn gì?”

Giang Phong Nguyệt bị nước miếng gã bay tứ tung làm cho nhũu mảy: Người này ăn nói không hợp vệ sinh.

Hắn vô thanh vô tức lui về phía sau hai bước, nhìn vào mắt gã: “Người muốn lấy lại Hồng Loan kiếm?”

“Ta không những muốn lấy lại Hồng Loan kiếm, ta còn muốn làm thịt người!” Không làm thịt hắn tám chín mươi lần, khó có thể giải được mối hận trong lòng!

“Người nằm mơ.” Giang Phong Nguyệt lạnh lùng trả lời, không đợi gã rút kiếm lại nói: “Ta bây giờ còn ở trong thành, người nếu giết ta, chờ ngồi trong đại lao đi.”

“Ngồi xổm đại lao có thể vượt ngục như thường!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đã bị hắn kích thích không còn lý trí, giờ phút này gã chỉ muốn băm hắn ra thành mảnh nhỏ.

Dược sư cấp 15 đối kháng với kiếm khách cấp 88, dược sư ngoại trừ chết vẫn là chết. Nhưng mà, hai người đã bị đẩy ngã ... Giang Phong Nguyệt thật tình cảm thấy huyết lượng dược sư rất gặt người.

Chết một lần không thành vấn đề lớn cho lắm, vấn đề là, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu không phải một mình tới đây, bên cạnh gã còn có hai người khác, trong đó có một người là dược sư, chờ hắn chết, bọn họ sẽ không cho hắn cơ hội chạy thoát, sẽ lại hồi sinh cho hắn.

“Người nếu không giao ra Hồng Loan kiếm, hôm nay ta sẽ khiến cho người hối hận vì đã chơi trò chơi này!”

Mộ Dung Bất Lưu Hạ nhìn Phó bang nhà mình yên lặng không nói gì: Nguyệt Hạ Tiểu Lâu sau khi bị đoạt mất Hồng Loan kiếm, tâm lý đã bị vụn vỡ.

Trong lúc Mộ Dung Bất Lưu Hạ đang cảm khái Hồng Loan kiếm tạo cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu tâm lý bóng ma, một đạo âm thanh sắc bén cơ hồ đâm thủng màng tai người khác, cắt ngang không khí ——

32. Chương 32

Mộ Dung Bất Lưu Hạ chức nghiệp cũng là nhạc sĩ, là một nhạc sĩ cao cấp, nhạc sĩ cao cấp có một kỹ năng là Ma Âm Quán Nhĩ, kỹ năng quần công chính, có thể công kích địch nhân trong phạm vi nhất định.

Cấp bậc Ma Âm công kích của Tiểu Khinh Trần không phải là hai ba giọt huyết có thể so sánh. (câu này có lẽ ý nói cấp bậc kỹ năng của Tiểu Khinh Trần cao hơn nhiều so với Mộ Dung)

Cũng may Giang Phong Nguyệt tổ đội với Tiểu Khinh Trần, nếu không, Giang Phong Nguyệt nhất định bị vạ lây.

Tiểu Khinh Trần vừa ra tay, người vô tội dính phải cũng không ít, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, Mộ Dung Bất Lưu Hạ và vị được sư kia là đối tượng công kích chủ yếu của y, Mộ Dung Bất Lưu Hạ bo bo giữ mình, lúc luân phiên công kích cuối cùng của Tiểu Khinh Trần phóng vào hần cuối cùng thì hần đã vận dụng kinh công kéo ra khoảng cách.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, một thích khách ra tay sau lưng hần.

—— Tiểu Bạch Lang Cam Sắc.

“Cho các người một đám không tiết tháo dám đánh lên người yêu Phó bang chúng ta, đánh chết các người đồ tiểu nhân bỉ ổi.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc một bên âm thầm nói thầm, một bên âm hiểm phóng ám khí.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ mặt than có chút vận vẹo, hần nghe lời nói của thích khách dùng kỹ năng ẩn thân.

Giang Phong Nguyệt lại được Tiểu Khinh Trần cứu một lần nữa, việc này không khỏi làm hần có chút ảo não, mỹ nhân cứu anh hùng cái gì... Một lần trước có thể lấy thân báo đáp, vậy lần này nên dùng cái gì báo đáp đây?

Tiểu Khinh Trần cơ hồ không cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu có cơ hội thở dốc, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mặt trắng bệnh, bỗng thấy sau lưng chợt lạnh, Giang Phong Nguyệt nhanh tay lẹ mắt cầm kiếm nhào tới, hung hăng... đâm vào.

Được sư và Mộ Dung Bất Lưu Hạ đồng thời nghe được tin tức hệ thống quen thuộc, sự kiện phát sinh ẩu đả trên đường giữa Dự Chiến Thiên Hạ và Hoàng Triều đã xảy ra hơn một phút đồng hồ, bang chúng hai bang đều biết, sôi nổi chạy tới vây xem... có lẽ là gia nhập chiến đấu.

Đương nhiên, hiệu quả nhất là dẫn bộ khoái Phong Châu thành tới đây.

Trên đường cái tấn công nhau giữa ban ngày ban mặt, không muốn sống chăng?!

Không ai muốn đi ngồi xổm đại lao, bộ khoái đáng người khôi ngô mặc dịch phục lam đỏ đan xen, tay cầm đại đao sáng lóa, mặt mày uy nghiêm dữ tợn tới rồi, có lẽ là đang suy nghĩ sẽ cấp cho đám nháo sự này một bài học cả đời khó quên.

“Hồ ly, Thiên Hạ đây, nhanh lên xe.” Yên Chi Triều Tuyết cười xe ngựa tới, trường tiên (roi dài) vung lên, mở ra một con đường đi.

Tiểu Khinh Trần từ bắt đầu tới giờ đều mang nụ cười nguy hiểm tà mị, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu bị Giang Phong Nguyệt giết lần nữa, nhưng tên được sư này, Tiểu Khinh Trần không để cho hần chết nhanh như vậy.

Hơn nữa trong đám người này còn có thành viên của Hoàng Triều, vì thế y lúc này công kích tới Nguyệt Hạ Tiểu Lâu và được sư, còn ra tay với các ngoạn gia dính lú đến, tràng diện nhất thời trở nên hỗn loạn.

Tiểu Khinh Trần cho Giang Phong Nguyệt một cái phòng hộ, để bảo vệ điểm mỏng da huyết (huyết lượng thấp) của hần. Yên Chi Triều Tuyết đã đến làm y thở phào một hơi, lúc này hai người dần dần hồi máu lại.

Tiểu Khinh Trần mang theo Giang Phong Nguyệt nhảy lên xe ngựa, bộ khoái đến làm tràng diện càng thêm hỗn loạn, cũng bởi vì vậy mà bọn họ quên mất Tiểu Bạch Lang Cam Sắc khi nãy âm thầm ra tay.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc: “Uy, còn ta nữa...”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc bất đắc dĩ vô tình bị vứt bỏ, chỉ có thể khê cần môi, tóm được tên nào đó rồi chạy đi, người bất hạnh này chính là Mộ Dung Bất Lưu Hạ bị hần dùng “ám khí” trọng thương.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ trình độ kinh công cực cao, muốn ở tình huống hỗn loạn này đào tẩu trước mặt bộ khoái cũng không phải là chuyện khó.

Cái khó ở đây chính là, có một người kéo y phục của hần.

Khinh công thích kháng cũng tốt, nhưng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thân thể nhỏ bé bị người chen tới chen lui, căn bản không có đất dụng võ. Mộ Dung Bất Lưu Hạ vì để bản thân không bị bắt lại, đành phải mang theo tên này chạy luôn.

Hai người nhân cơ hội trốn lên một chiếc xe ngựa rời khỏi thành, sau đó... mất to trừng đôi mắt nhỏ.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ là nhạc sĩ cấp 65, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc là thích khách cấp 64, hai người này nếu đánh nhau thì thật khó mà nói phần thắng ai lớn hơn ai. Dù sao thích khách công kích cự ly gần mạnh hơn nhạc sĩ công kích cự ly xa, hơn nữa năng lực đánh lén của thích khách rất mạnh mẽ, mà khoảng cách giữa hai người lại gần như vậy...

Bang chúng Dự Chiến Thiên Hạ và bang chúng Hoàng Triều cùng ngồi trong một chiếc xe ngựa, kết quả là gì?

“Tiền xe mỗi người một nửa.” Lên xe ngựa cần trả tiền, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tuyệt đối không để người khác chiếm tiện nghi của mình.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ khóe mắt nhú nhú, nói: “Được.”

Về phần mục đích không biết tên về sau, hai người lại hành động như thế nào, không thể biết được.

...

Mạc Tiểu Tam cảm thấy bản thân mình thật là số xui xẻo, bang chúng Dự Chiến Thiên Hạ được chở một chút cũng không để ý đến hắn, có điều Yên Chi Triều Tuyết là một tỷ tỷ hào phóng, hắn giảm giá cho nàng còn có thể lấy chút tiền boa. Đương nhiên, đây không phải xui xẻo, xui xẻo chân chính là, xe ngựa của hắn bị tỷ tỷ hào phóng đoạt đi rồi.

Yên Chi Triều Tuyết thấy được Tiểu Khinh Trần “vì” Quân Lâm Thiên Hạ gây xung đột với người Hoàng Triều, mất thấy bộ khoái chạy tới tự nhiên không còn đứng xem được nữa. Phải biết, nếu bang chúng trong bang bị chop đi đại lao, danh dự bang phái sẽ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa Tiểu Khinh Trần là Phó bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ, về tình về lý, nàng đều phải ra tay.

Vì thế, xe ngựa Mạc Tiểu Tam tạm thời bị đoạt.

Vì thế, độ trung thành của Mạc Tiểu Tam giảm xuống.

Vì thế, Mạc Tiểu Tam yêu cầu bạc số lượng lớn để trang hoàng xe ngựa hắn, cho ngựa hắn ăn, năng lực kinh doanh rất tốt...

Yên Chi Triều Tuyết sau khi ra khỏi thành ném roi ngựa lại cho Mạc Tiểu Tam, sự kiện ẩu đã ba ngày sau mới có thể bình ổn trở lại, người gây chuyện trong vòng ba ngày sẽ bị quan phủ truy nã, ở trong thành không an toàn, ngoài thành mới an toàn. Bất quá ở tình huống bình thường, ngoạn gia gây chuyện không kịp chạy ra khỏi thành.

“Mỹ nhân, bây giờ chúng ta tới Phong Đô thành sao?” Giang Phong Nguyệt hoàn toàn không có cảm xúc chạy trốn gì, hắn thực bình tĩnh hỏi Tiểu Khinh Trần.

“Ân.” Tiểu Khinh Trần cũng không nói gì, rồi nói với Mạc Tiểu Tam đang đánh xe: “Mạc Tiểu Tam, đi đường đến Phong Đô thành.”

“... Vâng.” Mạc Tiểu Tam khổ sở đáp ứng.

Yên Chi Triều Tuyết nhìn cách thức ở chung giữa Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần, biểu tình càng ngày càng quỷ dị, hồi lâu sau nàng mới nói: “Hồ ly, người bây giờ nếu nói ta hắn không phải là người yêu của ngươi, ta nhất định sẽ giết chết Mạc Tiểu Tam.”

“Đâu, đâu có liên quan gì tới ta?!” Cửa xe ngựa mở ra, Mạc Tiểu Tam nghe được Yên Chi Triều Tuyết nói, chợt cảm thấy đầu gối như bị trúng đạn.

Yên Chi Triều Tuyết trực tiếp nhìn thẳng Tiểu Khinh Trần, muốn nhìn một tia sơ hở nào đó từ trên mặt y. Giang Phong Nguyệt cũng nhìn Tiểu Khinh Trần, hắn vẫn như trước mặt không đổi sắc, nhưng đáy lòng lại hiện lên năm chữ thần du —— người yêu của mỹ nhân.

Tiểu Khinh Trần mắt đối mắt với Giang Phong Nguyệt, Giang Phong Nguyệt như trước giả bộ bình tĩnh; Tiểu Khinh Trần nhìn Giang Phong Nguyệt một lát, vươn tay, nắm cầm hắn...

Yên Chi Triều Tuyết yên lặng vươn tay, đem cầm mình đẩy đẩy lên —— mẹ nó hồ ly cư nhiên đùa giỡn Quân Lâm Thiên Hạ!

Nàng muốn chụp hình! Nàng muốn chụp hình!! Nàng phải chụp hình!!!

Kỳ thật Giang Phong Nguyệt cũng không biết tại sao Tiểu Khinh Trần nắm cầm hắc, trong ấn tượng của hắc, trong phim truyền hình võ hiệp bình thường, luôn có một ác bá trên đường bắt gặp phải một bé gái bộ dạng không tồi, sau đó bàn tay vung lên, nói: “Đại gia ta xem trọng người này, mang nàng về phủ đi.”

Mọi việc như thế. (ơ thể anh nghĩ sao mà đi so sánh ác bá với Tiểu mỹ nhân thế =)

“Ồ ly...” Yên Chi Triều Tuyết nhìn mấy phút đồng hồ, thấy Tiểu Khinh Trần không chút dấu hiệu thu tay, rốt cục nhịn không được co rút khóe miệng, lên tiếng.

Càng khó hiểu là, Giang mỗ bị người đùa giỡn không có điểm nào không được tự nhiên, cứ như vậy bình tĩnh nhìn Tiểu Khinh Trần, trong đầu suy nghĩ chuyển động liên tục.

Tiểu Khinh Trần dần mất đi hứng thú buông tay ra, lưỡi nhấc tựa vào vách xe ngựa, “Khi chúng ta đến Phong Đô thành rồi làm thật Mạc Tiểu Tam sau. A, nhắc nhở người một câu, cẩn thận đừng để hắc đi báo cáo làm người ngồi tù.”

--|||

Mạc Tiểu Tâm tiếp tục bị trúng đạn: ta đây chọc phải ai rồi a?

Đi đường nhỏ không thể so với đi đường lớn, người đi đường nhỏ rất hiếm, hơn nữa, đường nhỏ trong rừng thường thường có khả năng có một hai mãnh thú nhảy ra, vào nửa đêm còn nghe được tiếng sói tru.

Yên Chi Triều Tuyết quyết đoán chạy đi trước khi vào đường nhỏ, trước khi đi, nàng vỗ cánh tay Giang Phong Nguyệt, lấy ngữ trí trường bối nói với hắc: “Huynh đệ, gánh nặng đường xa a!”

Giang Phong Nguyệt khóe miệng co rút.

Đằng trước có một gian khách ***, niên đại khách sạn này có vẻ đã lâu đời, khách *** tổng cộng có hai tầng, dáng vẻ xiêu vẹo. Hai cánh cửa lắc lắc lắc lắc, tùy thời có khả năng ngã xuống.

“Cái kia... Phô bang, vào núi đi đường nhỏ cũng phải đến hai ngày một đêm mới có thể tới Phong Đô thành, chúng ta có nên đi bổ sung một ít vật tư a?” Mạc Tiểu Tam trúng đạn vô số lần cố lấy dũng khí, nhưng thanh âm vẫn yếu xìu.

“Cho người một giờ.” Tiểu Khinh Trần nhìn khách *** rách nát kia lay động trong gió, trầm giọng nói.

“...”

Mạc Tiểu Tam phụ trách mua đồ ăn, nhưng nơi này thật xa a, đi tới thôn nhỏ cũng mất một đoạn, cho dù muốn mua chút lương khô cũng rất khó. Về phần ở khách *** ...

Đừng nhìn khách *** này bộ dạng người không thể ở được, trên thực tế khi Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần bước vào, tiền thính trong khách *** đẩy người ngồi, những người này biểu tình nghiêm túc, tay xoa xoa, dường như sắp phải thực hiện một phen đại sự.

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt đi vào, những người đang tán gẫu không hẹn mà ngừng lại, biểu tình nguy hiểm nhìn bọn họ.

“Là Dự Chiến Thiên Hạ Tiểu Khinh Trần...” Có người dùng thanh âm không lớn không nhỏ lên tiếng.

Tiểu Khinh Trần nổi tiếng khắp Giang Hồ, biết được y chẳng có gì lạ.

“Khách quan, bên trong, thỉnh.” Tiểu nhị dáng vẻ xanh xao vàng vọt, quần áo có vài miếng chắp vá, nhưng tinh thần rất không tệ. Cũng khó trách, hôm nay thật nhiều người đến đây, bọn họ nhất định có một khoảng doanh thu ngân lượng lớn.

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần đi theo tiểu nhị vào khách ***, tới cái bàn duy nhất trống người ngồi xuống.

Tiền thính trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, Giang Phong Nguyệt lỗ rất thỉnh, nghe được sư bàn bên cạnh nói: “Kế bên Tiểu Khinh Trần chính là Quân Lâm Thiên Hạ.”

“Đừng động bọn họ, chúng ta trước hết phải hoàn thành xong nhiệm vụ.” Tên còn lại nói.

“Ân.”

Giang Phong Nguyệt tầm mắt dừng trên người Tiểu Khinh Trần, ngồi sát vào, thấp giọng hỏi: “Mỹ nhân, gần đây có nhiệm vụ gì lớn sao?”

Tiểu Khinh Trần nâng chung trà lên, nghe thấy, đặt chén trà lên bàn lại, y có đôi chút khiết phách, không thích ngồi ở đây, trên mặt bàn còn chút tro bụi, trong nước trà có dính chút dầu mỡ.

“Bọn họ phát động ẩn tàng nhiệm vụ.” Tiểu Khinh Trần thản nhiên nói.

Tiểu Khinh Trần thanh âm cũng không thấp, đủ để cho mấy người ngồi kế nghe rõ. Quả nhiên, sau khi nói ra bốn chữ “ẩn tàng nhiệm vụ”, vài ngoạn gia vỗ bàn đứng dậy, cảnh giác nhìn bọn họ.

“Tiểu Khinh Trần, đây là nhiệm vụ bang phái chúng ta.” Một gã trung niên đi tới, hắn ta là một đạo khách, thân thể rắn chắc, làn da ngăm đen, tóc bím thành nhiều cọng nhỏ cột cao lên trên, giống như một đại hán phương bắc.

Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu liếc mắt nhìn hắn, nói: “Cho nên?”

33. Chương 33

Cho nên? Còn cho nên cái gì? Nhanh thu dọn đồ đạc rồi cút đi!

Bang chúng bang Đại Phong Vô Úy hai mặt nhìn nhau, vài ngoạn gia cấp bậc cao biết rõ thực lực của Tiểu Khinh Trần đều nhăn mày lại.

Bang chủ Dã Nhân biểu tình có chút chất phác, nhưng không phải người ngu ngốc, cho dù hiện tại đang đối mặt với Tiểu Khinh Trần, hắn cũng biết tiến thoái.

“Tiểu Khinh Trần, mục tiêu nhiệm vụ của chúng ta tại Hồng Minh sơn.” Bang chủ Dã Nhân nói.

Tiểu Khinh Trần bất động thanh sắc nhìn hắn, ý bảo hắn tiếp tục nói tiếp.

“Các người muốn vào núi phải không?” Bang chủ Dã Nhân tiếp tục hỏi.

Tiểu Khinh Trần khước miệng cong lên, ý tứ như đang cười nhạo hắn, không vào núi thì chạy tới đây làm gì? Húp gió Tây Bắc trải nghiệm cuộc sống?

Vài thuộc hạ của Bang chủ Dã Nhân không quen nhìn thái độ cao ngạo tự đại của Tiểu Khinh Trần, trong tay cầm vũ khí muốn tiến lên, không ai không bị Bang chủ Dã Nhân ngăn lại.

“Mục tiêu của chúng ta là Hồng Minh sơn nhân 102 cấp, Hồng Minh sơn nhân một tháng ra ngoài bảy ngày, các người nếu gặp được, ngàn vạn lần phải cẩn thận.” Lời nói của Bang chủ Dã Nhân tuy mơ hồ không rõ ràng, nhưng thông minh như Tiểu Khinh Trần, làm sao có thể không nghe được thâm ý trong đó?

...

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt đêm nay không định ở lại khách *** rách nát này, nhưng đột nhiên Tiểu Khinh Trần lại muốn một gian.

Khi Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần lên lầu vào phòng, Đại Phong Vô Úy bang chủ và bang chúng đã đi ra ngoài. Hồng Minh sơn chính là ngọn núi ngày mai bọn Giang Phong Nguyệt muốn vào, Hồng Minh sơn nhân là BOSS cấp cao nhất ở Hồng Minh sơn, tỷ lệ xuất hiện vào ban đêm rất cao.

Đám người Đại Phong Vô Úy chờ cả buổi tối, nhưng mà, BOSS cấp 102 nói có thể đối phó là có thể đối phó được thật sao?

Đương nhiên không có khả năng.

Giống như ngày trước, hái hoa tặc 95 cấp ở Phong Đô thành đều phải dựa hơn trăm người và nhờ Tiểu Khinh Trần ra tay mới bắt được. Bất quá bây giờ ngấm lại, Tiểu Khinh Trần chỉ một chiêu đã giải quyết được nửa cây máu của hái hoa tặc ...

“Mỹ nhân, BOSS cấp 102 người có thể đối phó không?” Giang Phong Nguyệt không phải không tò mò, hỏi Tiểu Khinh Trần miễn cưỡng nhìn hắn một cái, “Người biết rõ trò chơi mẫn cấp là bao nhiêu?”

“Cấp 89.”

“Cấp 102 so với mẫn cấp cao hơn 12 cấp, người nghĩ ta có thể đối phó hắn?” Đây không phải là Tiểu Khinh Trần không tự tin, mà là theo bản chất cấp bậc mà hỏi vấn đề này, trừ phi BOSS cấp 102 là gổi thêu hoa chứa rơm rạ. (ý nói không có bản lĩnh gì)

“Nhưng nếu giết con BOSS cao cấp kia, nhất định sẽ có rất nhiều kinh nghiệm và phần thưởng đi?” Giang Phong Nguyệt cười tùm tùm nhìn y, ý tưởng trong đầu đều hiện hết lên mặt.

Tiểu Khinh Trần không hiểu hắc tuyến, “Đừng có suy nghĩ kì quái đó, cho dù người hiện tại giết BOSS cũng không nhận được kinh nghiệm và phần thưởng.”

“Vì sao?”

“Người đã quên lúc ở tân thủ thôn làm nhiệm vụ, người có tiếp nhận nhiệm vụ này sao?” Tiểu Khinh Trần cười lạnh.

“...”

Trò chơi dù sao cũng không phải cuộc sống thực, không phải có năng lực là muốn làm gì cũng được, trong trò chơi, cần phải tiếp nhận nhiệm vụ trước.

Giang Phong Nguyệt buồn rầu rồi.

Tiểu Khinh Trần nhìn bộ dạng mất mát của hắn không nói gì, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất thú vị.

“Người muốn tiếp nhiệm vụ này?” Tiểu Khinh Trần từ bi hỏi.

“Ta muốn thăng cấp.” Giang Phong Nguyệt nói.

Bình thường để có được nhiệm vụ đại BOSS đều phải thông qua phát động nhiệm vụ ẩn tàng, có lẽ có rất nhiều ngoạn gia biết ở Hồng Minh sơn có một Hồng Minh sơn nhân trở thành BOSS, nhưng tự dưng đang êm đẹp lại chạy tới cho hắn giết thì không có bất luận kẻ điên nào. Ngoài ra, đại BOSS 102 cấp, cho dù có năm ngoạn gia mẫn cấp cũng không nhất định đủ cho hắn chém a!

“Nếu như vậy...” Tiểu Khinh Trần sờ sờ cằm, quyết định nên thỏa mãn nguyện vọng của người này.

Tiểu Khinh Trần lý giải cho bản thân là: Hắn cấp bậc càng cao, đi giết ngoạn gia cấp cao càng dễ dàng, tốt nhất là cũng phải giết tên Cửu Triều Phong Hoa một lần, đến lúc đó ...

Mỗ Bang chủ nào đó được nhớ thương đánh một cái hất xì thật mạnh, liền đem quần áo quần quanh người.

...

Cảnh đêm mờ lung, tính theo âm lịch, hôm nay là đầu tháng ba, ánh trăng tựa như lông ngỗng, cong cong tinh tế, đừng nói đến việc chiếu sáng, chỉ cần một đám mây nhỏ là có thể che lấp rồi.

Bang chúng Đại Phong Vô Úy giờ được đi trong rừng cây tối mực, bọn họ không dám tách ra. Bọn họ mấy hôm nay luôn tìm kiếm tung tích Hồng Minh sơn nhân trong núi, nhưng Hồng Minh sơn nhân thật âm hiểm xảo trá, không để lại chút dấu vết nào, các ngoạn gia cứ mặc danh kỳ diệu biến mất —— người bị Hồng Minh sơn nhân bắt được, đều bị ném vào trong một cái động đen thui.

Hồng Minh sơn nhân là chủ nhân Hồng Minh sơn, mấy ngày qua, đám người Đại Phong Vô Úy đại khái đã thăm dò được phạm vi hoạt động của Hồng Minh Sơn nhân. Hôm nay chính là ngày cuối cùng trong tháng mà Hồng Minh sơn nhân xuất hiện, chỉ được phép thành công, không được thất bại.

Giang Phong Nguyệt bị Tiểu Khinh Trần mang đi, ném lên cây, Giang Phong Nguyệt tuy vẫn còn mắc phải di chứng sợ độ cao, nhưng đã giảm bớt, quả nhiên, năng lực thích ứng của hắn có thể so với Tiểu Cường [1]. Đồng thời hắn cũng phát hiện ra một chỗ —— hắn hoàn toàn có thể mượn cơ sở hải mà ôm chặt Tiểu Khinh Trần, đây là một thu hoạch ngoài ý liệu.

Bất quá Giang Phong Nguyệt cũng không dám quá minh mục trương đảm (trắng trợn), cha hắn nói, nếu chưa xác định được đối phương thích nam nhân hay nữ nhân, tuyệt đối không được tùy tiện hành động, bằng không sẽ chỉ làm cho người ta chán ghét, đến lúc đó mất nhiều hơn được.

Giang Phong Nguyệt nhớ kỹ mỗi câu cha hắn nói.

Tiểu Khinh Trần quả thật không nhận thấy được Giang Phong Nguyệt có tâm tư khác thường, lúc đứng trên cây còn cười nhạo một câu: “Người còn là nam nhân sao?” Y chưa từng gặp qua nam nhân nào sợ độ cao đến thế.

“... Ta trước kia không sợ, nhưng sau khi nhảy xuống từ nơi cao như vậy, vướng phải tâm lý bóng ma.” Giang Phong Nguyệt trong lòng cắn răng: Ai không phải nam nhân, gia đây chính là nam nhân tiêu chuẩn!

“Người nên đi tìm bác sĩ tâm lý.” Tiểu Khinh Trần nói.

“Ta trạch, không thích xuất môn.”

“...”

Tiểu Khinh Trần hoàn toàn không ý thức được, bây giờ y cùng Giang Phong Nguyệt tán gẫu về rất nhiều đề tài, hơn nữa càng ngày càng hiểu thêm về tên trạch nam này, cảm thấy hắn rất thú vị, thậm chí nhiều lần còn nổi lên suy nghĩ trêu chọc.

Mặt khác, y cũng không để ý tới, khi Giang Phong Nguyệt nói muốn thăng cấp, y liền dẫn hắn đến ngọn núi, tùy cơ hành động, đây hoàn toàn là dụng túng cho hành vi của Giang Phong Nguyệt.

Nếu Yên Chi Triều Tuyết ở đây, cặp mắt hỏa nhãn kim tinh của nàng tuyệt đối đã nhìn ra được bản chất thật của y.

“Mỹ nhân, chúng ta phải làm gì?” Giang Phong Nguyệt điều chỉnh hệ thống thành hình thức ban đêm, hình thức ban đêm giúp cho ngũ cảm ngoạn gia càng thêm mãn tuệ, năng lực nhìn ban đêm gì đó cũng không phải là không có khả năng.

“Trước nhìn.” Tiểu Khinh Trần nói.

Vì thế, hai người lâm vào trầm mặc.

Từ góc độ Giang Phong Nguyệt nhìn, cần phải nghiêng đầu mới có thể nhìn thấy mặt Tiểu Khinh Trần. Hắn dựa vào thân cây, cánh tay Tiểu Khinh Trần thì vòng qua thân cây hắn dựa, tựa hồ như đang ôm hắn vào trong ngực.

Giang Phong Nguyệt đối với tư thế mặc danh này có chút phát , vóc dáng hắn cùng Tiểu Khinh Trần xấp xỉ nhau, loại tư thế nữ nhân này hắn thật sự chịu không nổi. Nhưng gần gũi với Tiểu Khinh Trần như thế, thậm chí còn có thể nghe được tiếng tim đập và hô hấp của y lại khiến hắn thỏa mãn ngoài ý muốn.

“Mỹ nhân, bang phái ngươi không cần lo sao?” Giang Phong Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Có cái gì quan trọng?” Tiểu Khinh Trần thản nhiên hỏi lại.

Y tuy là Phó bang chủ tại Dự Chiến Thiên Hạ, nhưng sự tình trong bang bình thường không để tâm tới, trong bang còn có Phó bang chủ khác, còn có nguyên lão, y muốn quản cũng không biết quản cái gì cho tốt.

Hơn nữa thanh danh của y sớm lan xa, trừ bỏ vài “cao tăng” không sợ y bên ngoài, một nửa trong bang phái đều xem y như độc xà mãnh thú. Có lẽ y thật sự là độc xà mãnh thú, nhưng nếu không đắc tội với y, y rõ ràng rất dễ ở chung. Tiểu Khinh Trần tự bản thân cảm thấy rất tốt đẹp.

Sao cũng được, y chơi trò chơi không phải chỉ vì kết giao bằng hữu, có người nghĩ y thanh cao, vậy y trở nên thanh cao là được rồi, không cần phải vì những người không quen biết gì mà cúi mình, y sẽ không bao giờ ủy khuất bản thân.

Giang Phong Nguyệt cẩn thận nghiền ngẫm ý tứ lãnh đạm trong lời nói của Tiểu Khinh Trần, không tự chủ nhớ tới ngày đó hắn ‘nhảy xuống vực’, Tiểu Khinh Trần và Hoàng Thái Tử ở dưới đáy Đoạn Tình nhai làm gì?

“Người...” Giang Phong Nguyệt bản năng cảm thấy giữa hai người này có ‘bí mật’ gì đó không thể cho ai biết, vừa định dò xét ẩn ý Tiểu Khinh Trần đã bị tiếng động lớn cách đó không xa đánh gãy.

Hồng Minh sơn nhân xuất hiện.

Cả bầu trời xàm tối, hơn phân nửa lá cây nhánh cây túng hoành giao thác. (dạng như giao nhau lộn xộn cùng một chỗ, không có trật tự)

Giang Phong Nguyệt xa xa nhìn tới, lập tức liền thấy một tấm màn đen lớn hình chữ nhật phi động giữa không trung, nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện giữa trung tâm màn đen có một điểm tròn màu đen —— đầu người.

Đại Phong Vô Úy đã trở nên hỗn loạn, kỹ năng mạnh nhất của Hồng Minh sơn nhân là đem ngoạn gia ‘biến không’, lần này hắn mới xuất hiện đã có hai ngoạn gia bị ‘biến’ đi.

“Mỹ nhân, chúng ta khi nào đi?” Giang Phong Nguyệt đành phải đem vấn đề mình muốn hỏi thu lại.

“Tiếp tục nhìn.” Đại BOSS 102 cấp không giống như hái hoa tặc 95 cấp, cho dù y đột nhiên ra tay cắt bỏ đầu hắn cũng không thể làm hắn mất mạng ngay lập tức.

Hôm nay ngoạn gia Đại Phong Vô Úy có lẽ liều mạng, chiếu theo tình huống này, Hồng Minh sơn nhân ở trên trời, ngoạn gia có khinh công cũng không cần nổi, chính diện đối mặt chỉ có một con đường chết.

Tiểu Khinh Trần dự đoán chính xác, Hồng Minh sơn nhân nhất phi cao, nhất lạc địa (bay lên, hạ xuống) là có thể ‘nuốt’ một ngoạn gia, hơn nữa còn là loại không phun ra xương cốt.

Có mấy ngoạn gia trở nên nóng nảy, trực tiếp ném cây đuốc tới, thật ngoài ý muốn, Hồng Minh sơn nhân sợ lửa. Đám người Đại Phong Vô Úy giống như gặp được phao cứu sinh, hai mươi mấy người còn lại mỗi người cầm cuốc trong tay, một bên dùng đuốc làm tấm chắn, một bên sử dụng kỹ năng công kích.

Hồng Minh sơn nhân đứng trên một cành cây cao, da của hắn khá trắng, như nếp uốn vỏ cây, đồng tử màu đỏ, lỗ tai nhon lên, tựa như hắc sơn lão yêu.

“A Đạt, Đại Hà.” Bang chủ Dã Nhân ra hiệu cho thủ hạ của hắn, lập tức liền có hai thích khách ẩn thân vào trong bóng tối.

Năm tên cung thủ còn lại sử dụng ưu thế hỏa công, mũi tên thường đổi thành mũi tên lửa, hiện giờ, viễn công có phần thắng lớn hơn so với cận chiến.

Giống như sở liệu, mũi tên lửa công kích có tác dụng hơn đao khách kiếm khách cận chiến, Hồng Minh sơn nhân bị buộc phải phiêu dăng giữa không trung, khi hắn tới chỗ nào thì công kích cung thủ cũng đi tới chỗ đó —— y phục quá lớn, mục tiêu càng rõ ràng.

Hai tên thích khách thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng Hồng Minh sơn nhân, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai (nhanh như cắt) từ trong bụi cỏ nhảy ra, hai thanh chủy thủ nhỏ bé dài bằng cánh tay đâm về phía hắn.

Hồng Minh sơn nhân bị đâm trúng, nhưng đại BOSS không lập tức tử vong, cử động kia của bọn họ thành công chọc giận Hồng Minh sơn nhân.

Đại thẩm tử y phục của Hồng Minh sơn nhân chính là vũ khí của hắn, song chưởng vung lên, thẩm tử y phục đánh bay hai tên thích khách ra ngoài.

“Lên!” Bang chủ Dã Nhân biết rõ BOSS đều là BOSS trí năng cao, BOSS cũng có tính tình, hiện tại hiển nhiên đã nổi điên lên.

Boss phát động công kích, phạm phụ tục tử không có khả năng thừa nhận được, chỉ thấy nội lực ngoại chấn, đem ngoạn gia trong phạm vi hai trượng quanh hắn đánh bay, càng ở gần càng bị ‘nội thương’ nặng.

Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần trên cây nhìn chiến trường hỗn loạn, Đại Phong Vô Úy đơn thuần là bị ngược đãi, ngoạn gia học ba lít máu bị ném như rác rưởi, tùy ý ném, ném xong lại tiếp tục xông lên.

Giang Phong Nguyệt nhìn một tên ngoạn gia bị ném ra ngoài, bổ nhào tới một cục đá nhám ráp ... Nhìn cũng cảm thấy đau.

“Không sai biệt lắm.” Tiểu Khinh Trần cong môi mỉm cười, một tay xách Giang Phong Nguyệt nhảy xuống cành cây.

Chú thích

[1] Tiểu Cường []: là một tên gọi khác của loài gián – loài côn trùng có nhiều chân, màu nâu, có cánh, 2 râu dài trên đầu, thường sống ở nơi tối tăm, ẩm thấp như góc tủ, cống rãnh...

Cái tên Tiểu Cường thường xuất hiện trong các phim Trung Quốc, Hồng Kông. Gọi là Tiểu Cường vì chúng thân hình bé nhỏ mà sống dai, giẫm đạp lên cũng chưa chết. Tiểu = bé, cường = mạnh mẽ, dai dẳng.

34. Chương 34

Lại một lần nữa thể nghiệm nhảy cầu, Giang Phong Nguyệt phi thường bình tĩnh ... vờ sợ hãi.

Mục tiêu Tiểu Khinh Trần chọn chỉ có một—— Đại Phong Vô Úy bang chủ.

Dị tộc dã nhân Bang chủ ID Đại Phong Phi Dương, thủ tự Đại Phong Ca trong câu Đại phong khởi hề Vân Phi Dương [1], hẳn là một đao khách cấp 80, trong tay cầm thanh đại đao hắc kim, vung lên một chém, cây lớn đều có hơn một lỗ hồng lớn, hai cây sau tất ngã không thể nghi ngờ.

Thảm tử y phục của Hồng minh sơn nhân chính là tử huyết của hắn, nội lực hắn cực cao, dù sao cũng là lão yêu quái sống trăm năm, dĩ nhiên không thể so với người bình thường.

Đại Phong Phi Dương bị một thảm đánh bay, vài bang chúng khác cũng không may mắn tránh khỏi... Mẹ nó, không ai nói cho bọn họ biết thảm tử của Hồng Minh sơn nhân có thể co duỗi a!

Đại Phong Phi Dương nhanh chóng lấy hồng được ra hồi máu, một bên tiếp tục chỉ huy, làm Bang chủ như hắn cũng không dễ dàng a!

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt đứng bên người Đại Phong Phi Dương, Đại Phong Phi Dương phản xạ có điều kiện ra tay với bọn họ, nhưng Giang Phong Nguyệt may mắn thức được một màn thường thấy trong kịch truyền hình —— Tiểu Khinh Trần dùng hai ngón tay kẹp lấy đao Đại Phong Phi Dương.

Chụp hình chụp hình, phải chụp hình!

“Tiểu Khinh Trần?” Đại Phong Phi Dương nhíu mày.

Tiểu Khinh Trần cười dịch đao hắn ra chỗ khác, “Đại Phong bang chủ, sao trùng hợp vậy?”

Trùng hợp? Làm sao có thể trùng hợp như vậy được? Ngài hơn nửa đêm không ngủ được vào núi tản bộ sao? Đại Phong Phi Dương nghe y nói thiếu chút nữa phun máu, nhưng lại không biết làm sao.

“Bang chủ, chúng ta không được...” Đại Phong Phi Dương định mở miệng, một bang chúng liền kêu lên, lời còn chưa dứt, hắn đã đi đánh bay, hóa thành một đạo bạch quang giữa không trung —— đi địa phủ ăn canh.

Hồng Minh sơn nhân huyết lượng còn phân nửa, Đại Phong Phi Dương biết, nếu tiếp tục như vậy, Hồng Minh sơn nhân không chết mà toàn quân bọn họ bị diệt.

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt không tiếp nhận nhiệm vụ, bọn họ nhìn không thấy huyết lượng Hồng Minh sơn nhân, nhưng Tiểu Khinh Trần hoàn toàn từ mặt Đại Phong Phi Dương nhìn ra, vấn đề nghiêm trọng rồi.

Bất quá, y chỉ chờ đến lúc này.

“Tiểu Phó bang, ta nguyện ý đem nhiệm vụ cho hai người cùng hưởng, phần thưởng nhiệm vụ sau đó tùy ý cho hai người chọn trước, người có thể giúp chúng ta không?” Đại Phong Phi Dương nội tâm rối rắm, vật phẩm đại BOSS rút xuống cực kỳ quý giá, cho nên đại đa số tình huống, ẩn tàng nhiệm vụ là do một bang hay một đội ngũ đi làm, không nhờ cậy ngoại nhân.

Nhưng hiện tại Đại Phong Phi Dương bất chấp, ẩn tàng nhiệm vụ đều có thời hạn. Thời hạn nhiệm vụ này là nửa năm, đây là lần thứ sáu bọn họ đi xoát Hồng Minh sơn nhân, nếu lần này không được, nhiệm vụ sẽ tự động biến mất. Đến lúc đó, đừng nói tới phần thưởng lớn, tất cả mọi người lãng phí thời gian và tiền tài một cách vô ích.

“Được, ta đồng ý.” Tiểu Khinh Trần vuốt cằm.

“Bang chủ...” Một ngoại gia bị rút thăm trúng bên cạnh Đại Phong Phi Dương hoảng sợ hô một tiếng.

Đại Phong Phi Dương đối hắc hắc đầu, mời ngoại gia phụ cận “Tiểu Khinh Trần, Quân Lâm Thiên Hạ” gia nhập đội ngũ, sau đó kéo ra bản khống chế lựa chọn nhiệm vụ cùng hưởng.

“Nhận.” Tiểu Khinh Trần nói với Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt chọn xác định, trong tay áo Tiểu Khinh Trần bỗng nhiên bay ra một dây tơ lụa bạch sắc. Lúc trước tại Kinh Hồng Lô, Tiểu Khinh Trần dùng sợi tơ bạc cùng loại với dây huyền cầm cắt bỏ đầu hái hoa tặc, bây giờ y dùng tơ lụa... Giang Phong Nguyệt lại nhớ đến hình ảnh máu chảy đầm đìa.

Bất quá lúc này, dây tơ lụa bạch sắc bay về phía Hồng Minh sơn nhân bị hắc bắt lại được.

Cho dù trời rất tối, nhưng mặt cương thi trắng bệch của Hồng Minh sơn nhân có thể thấy rõ được.

“Tiểu nhi vô tri, dám đánh lén lão phu, ta sẽ băm thầy vạn đoạn người!” Hồng Minh sơn nhân từ lúc bắt đầu đến giờ không mở miệng nói chữ nào hiện tại lên tiếng, hơn nữa thanh âm vô cùng khàn khàn thô ráp.

Tiểu Khinh Trần vừa xuất hiện liền thu hút sự chú ý của Hồng Minh sơn nhân.

Giang Phong Nguyệt cho rằng: Hồng Minh sơn nhân là ghen tị sắc đẹp mỹ nhân

Từ trình độ nào đó mà nói, Giang Phong Nguyệt thấy được chân tướng rồi.

Dù là BOSS, cũng là BOSS có trí tuệ. Tiểu BOSS khi lên tới cấp 20, trí năng trở nên siêu cường, thậm chí có khi còn cao hơn trí thông minh của người. Vì thế, BOSS cũng có phân biệt xấu đẹp, Hồng Minh sơn nhân đối với bản mặt mình ban ngày ra ngoài có thể dọa tiểu hài tử sợ mất mật rất phi thường oán hận.

Đại khái đây cũng là lý do bên trò chơi đặt ra chuyện Hồng Minh sơn nhân một tháng chỉ được ra ngoài kiếm ăn bảy ngày, hơn nữa mỗi lần ra ngoài đều vào ban đêm.

Tiểu Khinh Trần lạnh lùng nhìn cái mặt ghê tởm kia, cổ tay khẽ động, chỉ thấy bạch trù (lụa trắng) bỗng hỏa quang lan tràn, du tẩu như rồng. Lửa trong nháy mắt thiêu đốt đến tay Hồng Minh sơn nhân, hắc cả kinh, tóc tai đều dựng thẳng lên.

Tiểu Khinh Trần lần này khích lệ nhân tâm, Hồng Minh sơn nhân giằng co với Tiểu Khinh Trần nửa phút, làm cho bang chúng Đại phong Vô Úy có cơ hội thở dốc.

Đa số người Đại Phong Vô Úy bất mãn với việc Đại Phong Phi Dương cho người khác cùng hưởng nhiệm vụ, nhưng Tiểu Khinh Trần là ngoại gia mãn cấp duy nhất trong trò chơi, công kích y cực mạnh, có ý ở đây có thể giảm được phần lớn áp lực của Hồng Minh sơn nhân.

So với việc nhiệm vụ không hoàn thành tự động biến mất, hiển nhiên nhờ ngoại nhân trợ giúp thì tốt hơn nhiều.

Cả đám người tính cả Hồng Minh sơn nhân đều trong trạng thái chiến đấu, một người duy nhất không đếm xỉa đến tất nhiên chỉ có Giang Phong Nguyệt. Hắc mới cấp 15, cấp bậc khiến người dẫn đầu, hắc có muốn lên thì cũng bị Hồng Minh sơn nhân vừa lúc đánh bay tới địa phủ đi.

Hắc tự mình hiểu được, không nên đi lên làm vương bọn họ.

Tiểu Khinh Trần một thân bạch y, lướt lướt xuyên qua đám người như ngôi sao sáng lóe lên giữa bầu trời đêm. Trong đội ngũ còn có người mặc bạch y khác, nhưng không có ai có thể xuất ra được cảm giác phiên phiên dục tiên như vậy.

Giang Phong Nguyệt chỉ chú ý đến một tiêu điểm là Tiểu Khinh Trần, nhìn thân y nhẹ như yển chạy trong đám người, nhìn y xem Hồng Minh sơn nhân như con khỉ mà đùa giỡn, nhìn chiêu thức công kích không thấy nhưng không thể xem nhẹ của y.

Có Tiểu Khinh Trần gia nhập, người Đại Phong Vô Úy như đánh máu gà, chết hoặc luân hồi rất nhanh, hoặc nhờ được sư cứu bọn họ một mạng. Mệnh được sư như chỉ bạc, dù cho trong đội ngũ có hơn bảy tám được sư cũng không đủ dùng.

Giang Phong Nguyệt lúc này mới nhớ tới, bản thân mình là một được sư, Hồi Huyết thuật cơ bản đã học, đối tượng hẳn muốn thêm huyết, chỉ có một.

Được sư Đại Phong Vô Úy cơ hồ là chạy theo Tiểu Khinh Trần, lúc này không ai để ý y thuộc bang phái nào, chỉ cần có thể giúp bọn hắn vượt ra nhiệm vụ, y chính là thần. Vì thế, huyết lượng Tiểu Khinh Trần luôn duy trì hơn 70%.

Tiểu Khinh Trần nhàn rỗi nhìn thanh máu của mình, ngoại trừ mấy trăm điểm được khôi phục, còn có con số hai mươi điểm hai mươi điểm liên tục nhảy nhót, không khỏi nhếch khóe miệng.

Nửa giờ sau, thảm tử của Hồng Minh sơn nhân đã bị đông phá một khối tây phá một khối, hắn bị Tiểu Khinh Trần kéo lê trên mặt đất, Đại Phong Phi Dương dẫn đầu vài Đại thần đao khách kiếm khách cận chiến đồng loạt ra trận; thích khách trên đỉnh đầu Hồng Minh sơn nhân kéo ra một vòng lưới lớn gần đầy ám khí phòng ngừa Hồng Minh sơn nhân đào tẩu; được sư lúc này không công kích mà đứng xa bên ngoài, hồi máu cho đồng đội.

Một giờ sau, Tiểu Khinh Trần dùng bạch trù bao lấy Giang Phong Nguyệt, nhẹ nhàng động, Giang Phong Nguyệt liền bay về phía đám người.

Giang Phong Nguyệt vọt vào liền rút ra kiếm và ngân châm, hai người ra trận, loạn phóng xoát xoát xoát mục tiêu.

[Hệ thống nhắc nhở]: Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ “Giết chết Hồng Minh sơn nhân”, đạt được kinh nghiệm 100000.

Một trăm ngàn kinh nghiệm nháy mắt thăng Giang Phong Nguyệt hai cấp, chiếm được 10 khối đan kinh nghiệm x2, cộng thêm một truyền tống phù nháy mắt, giá cả truyền tống phù nội thành nháy mắt là thiên kim (nghìn vàng).

Giang Phong Nguyệt nhìn thuộc tính nhân vật mình thấy có một cái 188080, hình như lúc trước chỉ hơn một trăm ngàn.

“Mỹ nhân, ta thăng hai cấp, học được kỹ năng mới, cấp bậc Hồi Huyết thuật cũng tăng lên.” Giang Phong Nguyệt không nhìn con số kia, nói với Tiểu Khinh Trần như gặp điều mới lạ.

Tiểu Khinh Trần gật đầu, tầm mắt lại dừng trên người Đại Phong Phi Dương đang đi tới.

Ẩn tàng nhiệm vụ không giống như nhiệm vụ dấu chấm hỏi, nhiệm vụ dấu chấm hỏi ngoài việc thưởng thêm kinh nghiệm còn có vật phẩm thưởng cho, ẩn tàng nhiệm vụ chỉ có thưởng kinh nghiệm, nhưng vật phẩm rơi xuống từ BOSS rất phong phú, phong phú hơn nhiệm vụ dấu chấm hỏi nhiều.

Từng có người nói qua, BOSS Giang Hồ chính là tiểu thư khuê các, người bắt được nàng mới có thể lấy được của hồi môn phong phú. So sánh này quả thật vô cùng đúng đắn, nhưng vấn đề là, tiểu thư khuê các này rất khó chơi a!

“Tiểu Phó bang, Hồng Minh sơn nhân rơi xuống tổng cộng 32 kiện vật phẩm, đều ở bên kia, các người tới chọn trước đi.” Đại Phong Phi Dương không phải là người vong ân phụ nghĩa, hoặc là nói, hắn không muốn phân chia đồ với Tiểu Khinh Trần và Giang Phong Nguyệt, nhưng Tiểu Khinh Trần là Phó bang chủ Dự Chiến Thiên Hạ, nếu đắc tội với y, chẳng khác nào trở thành địch với Dự Chiến Thiên Hạ.

Bang hội Đại Phong Vô Úy là một bang phái bậc trung, muốn chống lại với Dự Chiến Thiên Hạ chính là mang đến tai họa cho Đại Phong Vô Úy.

Tiểu Khinh Trần đương nhiên không từ chối, một đồng đồ lớn được đặt trên miếng vải đen to, có y phục, hài tử (giày), hạng liên (dây chuyền), giới chỉ (nhẫn), chai lọ đựng dược, hòm chứa không biết tên, ngoài ra còn hai đồng vàng nhỏ.

Bang chúng Đại Phong Vô Úy liên can vây quanh, có vài ánh mắt không có ý tới, lúc này họ luôn sát cánh chiến đấu với Hồng Minh sơn nhân, nhưng mà Quân Lâm Thiên Hạ căn bản không động thủ gì, hẳn hoàn toàn là một quần chúng đứng nhìn, dựa vào cái gì hẳn cũng được phân chia vật phẩm, hơn nữa Bang chủ còn cho hẳn chọn trước?

Thế nhưng, không ai dám nói, bởi Hồng Minh sơn nhân khúc cuối là do bị Quân Lâm Thiên Hạ kia đâm chết, Tiểu Khinh Trần rõ ràng là đang kéo “người mới”.

Tiểu Khinh Trần ngược lại không có lòng tham lấy đi đồ tốt nhất, y dùng luôn cơ hội của Giang Phong Nguyệt chọn một lúc, chọn lấy một kiện y phục và một cái hộp, hai dạng đồ vật khác biệt đều ném cho Giang Phong Nguyệt thu lại.

Đa số người thở phào một hơi, trong lòng người Đại Phong Vô Úy buông xuống một tảng đá lớn.

Trong đồng vật phẩm Hồng Minh sơn nhân rút ra, có một vật là lệnh bài mở rộng bang phái, có vật này, bang phái bọn họ có thể thăng lên một cấp.

“Chỉ hai thứ này thôi?” Đại Phong Phi Dương vẫn có trách nhiệm hỏi một câu.

“Ồ.” Tiểu Khinh Trần ứng thanh.

Y vốn không thiếu đồ, Dự Chiến Thiên Hạ là đệ nhất bang hội, lệnh bài mở rộng bang phái căn bản dùng không ít. Hôm nay ra tay bất quá là giúp Giang Phong Nguyệt lăn lộn kinh nghiệm, tuy y thực buồn bực bản thân tốt như vậy làm gì, nhưng làm cũng đã làm rồi, có đổi ý cũng không thể quay ngược thời gian.

Sau đó Đại Phong Phi Dương cấp thêm cho Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt một thỏi vàng và hai thỏi bạc, bình quân chia xuống, hai người bọn họ cũng nhận được phần này.

“Mỹ nhân, bây giờ đã trễ rồi?” Giang Phong Nguyệt được mỹ nhân tự mình kiểm kinh nghiệm cho hẳn cảm thấy phi thường hưng phấn và hạnh phúc, để ý thời gian đã mười giờ, một giờ nữa mỹ nhân sẽ hạ tuyến.

“Ừm.” Xem Đại Phong Phi Dương đánh boss hơn nửa giờ, y gia nhập đánh một giờ, trễ thế này cũng phải.

“Bụng thật đói, không biết khách *** còn bán đồ ăn hay không... Mỹ nhân, ta muốn ăn đồ ăn người làm...” Giang Phong Nguyệt vuốt bụng, tội nghiệp nhìn y.

Tiểu Khinh Trần khoe miệng co rút, không tính sổ với hẳn, hẳn được một tác muốn tiến thêm một bước.

“Người có nguyên liệu nấu ăn?” Y biết Giang Phong Nguyệt không phân biệt được rau hẹ với hành lá, cho nên... căn bản không cần cần nhắc sâu xa, túi trữ vật của Giang Phong Nguyệt không có nguyên liệu nấu ăn.

Giang Phong Nguyệt trầm mặc một lúc lâu, sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra một quả “trứng đà điểu”, đưa tới trước mặt Tiểu Khinh Trần, hỏi: “Quả trứng này được không?”

Chú thích

[1] Đại phong khởi hề Vân Phi Dương []: Theo “Cao Tổ bản kỷ” – Sử Ký (Tư Mã Thiên), Hán Sở tranh hùng khi chấm dứt, Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ, lên ngôi thiên tử (202 TCN – tức Hán Cao Tổ), rồi về thăm cố hương ở đất Bái, nhân khi bày tiệc rượu say sưa với bà con, làng xóm, họ Lưu ứng khẩu mà ca rằng:

Trí dũng và mưu lược – Đó là những gì 3 câu thơ trên muốn khắc họa về hình tượng của vị anh hùng Hán Cao Tổ.

35. Chương 35

Tiểu Khinh Trần sững sốt, trong lòng buồn bực: nguyên liệu nấu ăn trong trò chơi đều dựa trên hiện thực, trong hiện thực y gặp qua quả trứng lớn như vậy cũng chỉ có trứng đà điểu, nhưng trong trò chơi đã một năm, y chưa bao giờ gặp qua con đà điểu nào.

“Đây là trứng gì?” Y hỏi.

Giang Phong Nguyệt lắc đầu, “Ta cũng không biết, nhiệm vụ hồi trước thưởng.” Nói xong, hắn còn dung tay gõ vỏ trứng, có vẻ rất cứng, “Trứng lớn như vậy, hẳn là đủ cho hai người chúng ta... Ai nha, mỹ nhân người đánh ta làm gì?”

Tiểu Khinh Trần đen nửa mặt, một quyền vừa rồi xuống đầu hắn không chút lưu tình.

Nguyên bản y cho rằng Quân Lâm Thiên Hạ có chút tiểu tâm, chút phúc hắc, nhưng hiện tại hắn hỏi y cái “trứng” kia có thể ăn được không, còn bảo đủ hai người bọn họ... Y cảm thấy bản thân định là nhìn xa quá rồi.

Người này rốt cuộc ngu đến trình độ nào mới lẫn lộn được tới cấp 17?

—— Mỹ nhân, người quen hai cấp mới thăng lên của hắn là nhờ công lao của người sao ←_←

“Mỹ nhân, chẳng lẽ vật này không thể ăn?” Giang Phong Nguyệt gãi gãi tóc, quả trứng nhìn thật lớn... Hắn rất đói bụng.

Tiểu Khinh Trần thái dương gân xanh không khống chế được nhảy lên, y thậm chí còn nổi lên xúc động đập chết Giang Phong Nguyệt cho thống khoái, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, y yên lặng nhủ thầm: nghiêm túc với hắn người liền thua.

“Đây là trứng sủng vật.”

“Sau đó... Không ăn được sao?”

Tiểu Khinh Trần muốn lấy trứng đập đầu hắn, nhưng trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo linh quang —— người này có ý!

Giang Phong Nguyệt đúng là cố ý, hôm qua hắn chỉnh lý túi trữ vật liền phát hiện trứng sủng vật này bị ném ở trong góc, mới đầu hắn thật sự muốn đưa cho Tiểu Khinh Trần làm trứng ốp la, nhưng sau đi lên website trò chơi tra xét được tình hình trứng sủng vật, mới biết được, trứng sủng vật là một vật hi hữu. (hiếm thấy)

Nếu xem nhẹ biểu tình âm u của Tiểu Khinh Trần lúc này, hắn có thể đủ viên mãn rồi.

“Đùa vui lắm?” Tiểu Khinh Trần âm trầm tới gần hắn đặt câu hỏi.

Giang Phong Nguyệt thu lại nụ cười, thay thành vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Mỹ nhân, ta không phải cố ý, tha thứ ta lần này đi!”

“...” Tiểu Khinh Trần đỡ trán, bỗng nhiên tà mị mỉm cười: “Người đem trứng ấp đi, ta liền tha thứ người lần này, thế nào?”

“Bây giờ ấp trứng không được, cấp độ yêu cầu không đủ.” Giang Phong Nguyệt vô tội nói ra sự thật.

“Còn thiếu ba cấp, làm thêm vài nhiệm vụ là được.” Tiểu Khinh Trần lạnh lạnh bỏ lại một câu, đi về phía khách ***.

Giang Phong Nguyệt nhìn bóng lưng của y, lộ ra nụ cười gian trá.

...

... ..

Giang Phong Nguyệt mặc vào bạch y được sư do Tiểu Khinh Trần lấy được từ chỗ Đại Phong Phi Dương, vô luận phòng hộ hay độ bền của y phục này đều cao hơn mấy chục cấp bậc so với kiện y phục kia của Giang Phong Nguyệt, thuộc tính coi là có phẩm bậc, quan trọng nhất là không có cấp bậc hạn chế.

Mạc Tiểu Tam vừa lên tuyến liền nhìn thấy y phục mới của Giang Phong Nguyệt, phối với vẻ mặt tươi cười đến hưng phấn của hắn, Mạc Tiểu Tam quyết định bảo trì trầm mặc.

Chín giờ đúng, Tiểu Khinh Trần thượng tuyến, ba người tiến vào Hồng Minh sơn.

Giang Phong Nguyệt lấy ra một kiện chiến lợi phẩm tối qua, đó là một cái hòm màu đen, hòm này không có chỗ nào đặc thù, đặc thù duy nhất là Giang Phong Nguyệt mở kiểu gì cũng không ra.

“Đưa cho ta xem.” Tiểu Khinh Trần nói.

Giang Phong Nguyệt đưa hòm qua, “Ngày hôm qua ta đã thử, nhưng vẫn mở ra không được, cũng không thấy được chỗ nào có dấu vết khóa lại.”

Tiểu Khinh Trần không trả lời, hôm qua lấy cái hòm này căn bản là do khoảng cách gần đó, y nhìn trúng là do kiện quần áo kia mà thôi, hòm này chứa vật phẩm, trên cơ bản mở hòm ra sẽ được một ít được vật giá cả sang quý.

Vấn đề là, cái hòm này hiện tại mở không ra!

Giang Phong Nguyệt mở không ra, Tiểu Khinh Trần mãi cấp cũng mở không ra.

“Có phải do hệ thống BUG hay không?” Giang Phong Nguyệt đối với hệ thống Giang Hồ không có cảm tình gì.

Tiểu Khinh Trần xem xét thuộc tính hòm một chút.

Tên gọi: Hắc Mộc hạp (vật phẩm nhiệm vụ, đã buộc định)

Thuyết minh nhiệm vụ: tập hợp tám Hắc Mộc hạp, có thể mở ra được cánh cửa bảo tàng trong mê thất sơn cốc.

Tiểu Khinh Trần nhìn đến dòng cuối cùng, nhú mày, đem hòm đặt vào tay Giang Phong Nguyệt, “Nhìn thuộc tính xem.”

Giang Phong Nguyệt nghe lời, khi nhìn đến dòng cuối cùng thì biểu tình giống như Tiểu Khinh Trần, nhưng hắn càng để ý đến bốn chữ “mê thất sơn cốc”: “Mỹ nhân, mê thất sơn cốc... Là cái mê thất sơn cốc ở Dục Vương cốc sao?”

“Giang Hồ có rất nhiều mê thất sơn cốc?” Tiểu Khinh Trần buồn cười hỏi lại.

“... Trong mê thất sơn cốc cư nhiên có bảo tàng.” Giang Phong Nguyệt nhớ đến sau khi “độc chết” Dục Vương trốn tới mê thất sơn cốc, số lần hắn đi vào trong cũng không ít, vậy mà không biết có bảo tàng bên trong.

“Trò chơi đã hoạt động một năm, không thiếu người đi vào mê thất sơn cốc, nhưng mà, chưa từng có ai tìm kiếm được bảo tàng, người có biết nguyên nhân không?” Tiểu Khinh Trần lười biếng hỏi.

“Bảo tàng mê thất sơn cốc?!” Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần nói chuyện cũng không có kiêng kị Mạc Tiểu Tam, hắn nghe thấy vài từ này cũng động dung.

“Người biết?” Tiểu Khinh Trần hỏi.

Mạc Tiểu Tam rung mình một cái, ngượng ngùng đáp: “Hai ngày trước ta nghe người ta nói, có vẻ như có người Hoàng Triều nhận được nhiệm vụ này, còn rao trên kênh thể giới muốn thu thập Hắc Mộc hạp gì đó, Tiểu Phó bang không nhìn kênh thể giới sao?”

Tiểu Khinh Trần có khả năng nhìn kênh thể giới sao? Trên thể giới toàn một đám người nhàm chán nói nhảm, nói câu đầu tiên đã bị che đi mất rồi, y tại sao lại muốn nhìn? Đừng nói kênh thể giới, y ngay cả kênh bang hội còn thường xuyên che lại, chỉ duy nhất mở kênh tán gẫu mật và hòm thư.

“Nguyệt Hạ Tiểu Lâu tại Hoàng Triều.” Giang Phong Nguyệt đột nhiên nói.

Tiểu Khinh Trần nhìn hắn một cái.

“Mỹ nhân, chúng ta cũng đi làm nhiệm vụ này đi!” Lời nói Giang Phong Nguyệt hoàn toàn trong dự kiến của Tiểu Khinh Trần.

“Nhiệm vụ cũng không đơn giản như thế được không?” Mạc Tiểu Tam xen mồm, “Ta nghe người trên thế giới nói, loại Hắc Mộc hạp này chỉ có BOSS trong ẩn tàng nhiệm vụ rút ra, Giang Hồ đã hoạt động một năm, ẩn tàng nhiệm vụ chỉ mới xuất hiện sáu bảy cái. Cho dù làm toàn bộ hết ẩn tàng nhiệm vụ, thu thập vài hộp gỗ, đi mê thất sơn cốc cũng không có cách. Mê thất sơn cốc là địa phương ngoạn gia Giang Hồ ghét nhất, đương nhiên là do nơi đó chỉ có vào không có ra...”

Nghe Mạc Tiểu Tam bla bla nói trước vài câu, mấy câu sau Giang Phong Nguyệt không tử tế nghe tiếp.

Mê thất sơn cốc...

“Mỹ nhân, người có biết ta vào trò chơi vài ngày đã đem Được Vương độc chết?” Giang Phong Nguyệt tới gần bên cạnh Tiểu Khinh Trần, thấp giọng hỏi.

Tiểu Khinh Trần không có thói quen gần gũi với người khác, nhưng nhìn Giang Phong Nguyệt vẻ mặt đứng đắn, không có xích ra.

“Sự kiện kia có mấy người Giang Hồ không biết?” Tiểu Khinh Trần trêu tức hỏi lại.

Giang Phong Nguyệt sờ sờ chóp mũi, “Kỳ thật ta thật sự vô tội...”

“Người nói chuyện này với ta là để tỏ vẻ người vô tội?”

“Không phải.” Giang Phong Nguyệt liếc nhìn Mạc Tiểu Tam một cái, lần thứ hai đề thấp thanh âm: “Ta ngộ sát hần xong rồi không phải chạy trốn sao...”

“Trốn vào mê thất sơn cốc?” Tiểu Khinh Trần bổ sung.

Giang Phong Nguyệt nghiêm túc gật gật đầu, “Được Vương trước khi chết có đưa cho ta một bản đồ, mê thất sơn cốc.”

Nghe vậy Tiểu Khinh Trần kinh ngạc, bản đồ mê thất sơn cốc? Không, phải nói là, mê thất sơn cốc còn có bản đồ?

Giang Phong Nguyệt đem tấm da dê nhét vào tay Tiểu Khinh Trần, “Là cái này.”

“... Người đưa ta làm gì?” Tiểu Khinh Trần không nói gì nhìn hần.

Y không tham tài, cho nên bảo tàng tài phú trong mê thất sơn cốc không có lực hấp dẫn gì với y, nhưng y ngược lại rất hứng thú với nhiệm vụ. Lần trước y đã làm qua một nhiệm vụ ẩn tàng, nội dung vở kịch rất phong phú, so với nhiệm vụ bình thường thú vị hơn nhiều lắm.

“Mỹ nhân, người nhận đi, ta sợ ngày nào đó lúc ta chỉnh lý đồ vật không cẩn thận bị ta xem thành rác rưởi rồi ném đi.” Giang Phong Nguyệt thản nhiên ngồi lại chỗ của mình.

Tiểu Khinh Trần hừ lạnh, tùy tay ném đồ vật trở về, “Ta không thu rác rưởi.”

“...” Giang Phong Nguyệt lại xích lại gần Tiểu Khinh Trần, “Mỹ nhân, cấp bậc ta thấp.”

“Cấp bậc cao là tốt rồi, không cần phải gấp.” Tiểu Khinh Trần cười tủm tỉm đáp lại.

“...”

...

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần một bên nói một bên trả lời tán gẫu không chút dinh dưỡng, hoàn toàn không biết bên trong tiểu phân tử Dự Chiến Thiên Hạ đã muốn nổi tung.

Ở đầu khung bình luận có một bức ảnh được dán lên (dạng như sticky), hình ảnh là hai người ghé vào nhau cùng trò chuyện, cực kỳ thân mật.

Tiểu Khinh Trần Tiểu Phó bang chủ từ trước đến nay đều lấy nụ cười tà làm biểu tượng, giờ phút này lộ ra “sủng nịnh” tươi cười, mọi người chấn kinh rồi.

Cái gì, Tiểu Phó bang người cư nhiên chỉnh lý đầu tóc cho người yêu, bản chất quỷ súc [1] của ngài đâu, ngài sao có thể trở mặt thành trung khuyển?!!!

Chân tướng trên hình ảnh là: khoảng cách giữa Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần có chút gần, do trang phục cổ đại, bất luận nam hay nữ tóc đều dài ra, bởi vậy, tóc rũ xuống là chuyện cực kỳ bình thường. Tiểu Khinh Trần chỉ cảm thấy tóc Giang Phong Nguyệt rũ xuống có chút vướng vãn, trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó thuận tay phất một chút, thật ra là đem tóc Giang Phong Nguyệt đá trở về vị trí cũ sau lưng...

Cho nên nói, sự hiểu lầm bao giờ cũng đẹp như thế.

Bang phái

[Hoa Khai Trà Mỹ]: Kháo, tuyệt bức lão nương đang nhìn không phải là thật đi!!!

[Manh Đại Nãi]: Phắc, lần đầu tiên chứng kiến hình ảnh kinh bạo như vậy.

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Ta đã nói Tiểu Phó bang cùng Quân Lâm Thiên Hạ có JQ.

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: ...

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: Huynh đệ của ta bị bệnh gì mà đi coi trọng hồ ly đó?

[Thỏ Bảo Bảo]: Tiểu Phó bang mới không coi trọng hắn, hắn tính là cái cọng hành gì chứ (#)

[Yên Chi Triều Tuyết]: Tiểu Thỏ Tử người lại ghen tị o()o

[Hoa Khai Trà Mỹ]: Yên Chi người nói thật đi, hình ảnh này do cao thủ nào làm ra thế?

[Yên Chi Triều Tuyết]: Hoa Hoa ta thực thương tâm, chẳng lẽ ta không đáng để tín nhiệm sao

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Nhưng mà thật khó làm người ta tin được a...

[Thỏ Bảo Bảo]: Tiểu Phó bang tuyệt đối không coi trọng Quân Lâm Thiên Hạ, ta dám đánh cược!!!

[Yên Chi Triều Tuyết]: Tiểu Thỏ muội muội đừng quá kích động, đây là sự thật a

[Yên Chi Triều Tuyết]: Hình ảnh này do Tiểu Tam cấp, Hồ ly và Quân Lâm Thiên Hạ đang ở trên xe hắn, nếu ai không tin thì bây giờ có thể phi bồ câu cho Tiểu Tam để chứng thực tình báo.

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: Ta đây liền đi hỏi Tiểu Tam nhi

~[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Ta cũng đi

[Thỏ Bảo Bảo]: Ta đi hỏi Tiểu Phó bang

Mặc Tiểu Tam đang đánh xe liên tục đánh n cái hất xì, sau lưng lạnh run cả người, hắn nhất định là đang bị thứ gì đó nguy hiểm theo dõi.

Không tới mấy phút đồng hồ, một đoàn bồ câu phô thiên cái địa [2] bay về phía hắn, nhảy mất bao trùm hết thân thể nhỏ bé của hắn.

Còn có hai con bay vào trong xe ngựa, Tiểu Khinh Trần và Giang Phong Nguyệt mỗi người một con.

Giang Phong Nguyệt ——

Thỏ Bảo Bảo: Đồ hồ ly tinh.

Tiểu Khinh Trần ——

Hoàng Thái Tử: Ta chờ người ở Nghi Thủy cư.

Chú thích

[1] Quỷ súc: dạng như có sở thích hành hạ, lạnh lùng vô tình, không có lòng từ bi

[2] Phô thiên cái địa []: trải khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh, ừn ừn kéo tới.

36. Chương 36

Hồ ly tinh?

Giang Phong Nguyệt nhìn ba chữ kia tràn đầy hoang mang, thứ nhất, hắn không biết Thỏ Bảo Bảo là ai; thứ hai, hắn vào Giang Hồ chưa đến hai tháng, một tháng đầu ở ẩn, tháng sau luôn cùng Tiểu Khinh Trần một chỗ, hắn có làm chuyện gì khiến người hiểu làm sao?

Tất nhiên không có, cho nên Giang Phong Nguyệt cho rằng Thỏ Bảo Bảo phi bồ câu sai người, tùy ý ném tờ giấy ra khỏi xe ngựa.

Tiểu Khinh Trần nhận được bồ câu Hoàng Thái Tử không trả lời, một con bồ câu khác lại bay đến.

Hoàng Thái Tử: Nhiệm vụ ẩn tàng

Tiểu Khinh Trần nhếch môi, xuất ra một con bồ câu hồi âm.

Y hồi âm rất đơn giản, chỉ có ba chữ: Kéo người mới.

Hoàng Thái Tử không tiếp tục phi bồ câu cho y, Giang Phong Nguyệt cũng không nhỏ nhen đi nhìn lên Tiểu Khinh Trần nói chuyện với ai. Hắn đã may mắn lắm rồi, một tháng này vẫn luôn cùng Tiểu Khinh Trần một chỗ, với lại sẽ còn tiếp tục...

So với hai người bọn họ không hề có áp lực, Mạc Tiểu Tam mặt mày khổ sở.

Đại bộ phận ngoại gia Dự Chiến Thiên Hạ đều biết hắn, hắn dù là ngoại gia tự do nhưng lai lịch cũng không đơn giản, quan hệ với người trong bang không tồi, trong đó có vài người là cao tầng trong bang phái.

Hắn cùng Yên Chi Triều Tuyết quan hệ tốt nhất, tựa như tỷ đệ, hồi đó Mạc Tiểu Tam còn là người mới, bị không ít người khi dễ, Yên Chi Triều Tuyết luôn bảo vệ hắn, bởi vậy Mạc Tiểu Tam cực kỳ phúc hậu đem hình Tiểu Khinh Trần và Giang Phong Nguyệt “thân mật” phát qua cho nàng.

Vì thế, hắn trở thành mục tiêu cho mọi người công kích.

Gần như những người tán gẫu trên kênh bang của Dự Chiến Thiên Hạ đều nghiệm chứng tính chân thật của bức ảnh, trừ lần đó ra, địa chỉ quan trọng hơn.

Mạc Tiểu Tam bị dọa đến nỗi phải đóng lại kênh tán gẫu mật, đi đường hai ngày rồi mà sắc mặt vẫn không khá hơn.

...

Giang Phong Nguyệt tại Phong Đô thành chờ nửa tháng, nhưng nếu bảo hắn nói ở Phong Đô thành có địa phương nào tốt không, từ đường nào tới đường nào, hắn thật sự không nói được. Trong ký ức hắn chỉ khắc sâu nơi hắn làm công là Duyệt Lai khách ***, Lan Ý phường và Kinh Hồng Lâu, trong đó ấn tượng về Kinh Hồng Lâu là sâu sắc nhất.

Không còn nhiệm vụ hái hoa tặc, ngoại gia đi trên đường cũng không có nhiều.

“Mỹ nhân, ta làm công nửa tháng ở Duyệt Lai khách *** nên được phần thưởng nhiệm vụ là trứng sủng vật.” Giang Phong Nguyệt liếc mắt nhìn liền thấy tờ hồng thiếp chiêu công (chiêu công = tuyển dụng việc làm) dán trước cửa Duyệt Lai khách ***.

Tiểu Khinh Trần theo sau hắn đi qua nhìn xem, vừa lúc Tiểu Ngũ bước ra, bắt gặp Giang Phong Nguyệt, ánh mắt sáng lên, “Thiên Hạ, đã lâu không gặp.”

“Tiểu Ngũ ca, đã lâu không gặp.” Giang Phong Nguyệt không có cự nhân vu thiên lý chi ngoại. (cự nhân vu thiên lý chi ngoại: ra vẻ xa cách)

“Hắc hắc, sao lại rảnh rỗi đến Phong Đô thành?” Tiểu Ngũ lôi kéo hắn tán dóc chuyện thường ngày.

“Ta đến làm nhiệm vụ.” Giang Phong Nguyệt đáp.

“Làm nhiệm vụ a... Vậy thì không có thời gian làm công rồi?” Tiểu Ngũ có chút chờ mong hỏi, thuận tiện liếc mắt nhìn giấy chiêu công mới dán lên, ý tứ thực rõ ràng.

Mở cửa tiệm trong trò chơi cũng khiến người ta bối rối a, kiếm không được tiểu nhĩ sẽ bị lão bản mắng đó!

“Đúng vậy.” Giang Phong Nguyệt gật gù đầu, tiện thể hỏi: “Gần đây khách *** rất bận sao?”

“Rất đông, giấy chiêu công vẫn luôn bán, bây giờ người a... Ai, người có việc thì đi nhanh đi, có rảnh thì tới đây ngồi chơi, ta sẽ mời người và bằng hữu người ăn cơm.” Tiểu Ngũ nhiệt tình vỗ vỗ bả vai Giang Phong Nguyệt.

“Vây cảm ơn Tiểu Ngũ ca trước.” Giang Phong Nguyệt liếc nhìn Tiểu Khinh Trần một cái.

Tiểu Khinh Trần dán mắt vào giấy chiêu công nửa phút, loại giấy chiêu công này y đã thấy chưa tới 100 tờ cũng đã có 50 tờ, luôn cho rằng loại vật này trò chơi tạo ra để tạo không khí, dùng để trưng cho vui.

Tiền lương làm công cũng không cao, hơn nữa địa phương chiêu công không là ngành phục vụ (dạng như ăn uống, may mặc, khách sạn,...) thì là lao động chân tay —— kiêng bao.

Nếu muốn kiếm tiền thì hoàn toàn có thể đi làm nghề tự do, không thì có thể đi xoát BOSS, lượm đồ bán lấy tiền... Phỏng chừng không ai nghĩ ra đằng sau giấy chiêu công chính là nhiệm vụ.

“Mỹ nhân, ta tới Lan Ý phường trước để mua chút giấy.” Đạo gần đây, Giang Phong Nguyệt đã vẽ hơn mấy chục bức, trong túi trữ vật hiện giờ chỉ còn một tờ giấy lẻ loi, hàng dự trữ không đủ, phải đi bổ sung.

“Đi thôi.” Mặc dù đã biết đi làm công sẽ nhận được phần thưởng nhiệm vụ không tệ, nhưng vẫn không có nửa điểm hấp dẫn đối với Tiểu Khinh Trần.

Song, nói thật, sủng vật trong trò chơi quá ít, cũng không phải do vấn đề thiếu thốn, mà do do xác xuất ấp trứng thành công quá nhỏ. Bên cạnh đó, trò chơi tôn trọng vấn đề thực tế, yêu cầu ấp ra sủng vật đều là động vật dễ trứng, tỷ như: gà, vịt, ngỗng, chim sẻ.

Ngoài ra, có một loại sủng vật cần phải mua ở cửa hàng động vật, thông thường đều là mèo, chó các dạng, tuyệt đối không có loại thần thoại sủng vật uy phong lẫm lẫm như hổ, sư tử, sói này nọ.

Tiểu Khinh Trần rất ngạc nhiên, trứng sủng vật lớn như vậy của Giang Phong Nguyệt có thể ấp ra được cái gì, không biết trứng sủng vật trong trò chơi có phải đều dựa trên thực tế hay không, nếu như nhìn kích thước mà nói, trứng lớn như vậy... là trứng đà điểu hay là trứng cá sấu?

Giang Phong Nguyệt chỉ biết nơi duy nhất bán giấy là Lan Ý phường, so với Kinh Hồng Lâu đối diện, Lan Ý phường vẫn như con nít ranh đi đập ổ chó.

Trong túi trữ vật Giang Phong Nguyệt lượng kim tệ ngân tệ không nhiều lắm, số tiền chỉ đủ mua 50 tờ tốt nhất.

Tiểu Khinh Trần đơn giản nhìn qua Lan Ý phường một lần, Giang Phong Nguyệt đã cùng lão bản bàn bạc giá tiền xong, lão bản giảm giá cho hắn một chút, hắn dùng số tiền giảm giá đó đi mua giấy. Vì thế giao dịch hoàn thành xong, trong túi của hắn chỉ còn lại mấy trăm đồng tiền.

Hắn tuy hà tiện, nhưng khi cần mua vật phẩm thì không chút nào keo kiệt.

“Người còn tiền sao?” Tiểu Khinh Trần không biết số tiền còn lại của Giang Phong Nguyệt, nhưng một tân thủ mới 17 cấp với điều kiện tiên quyết là không nạp tiền, vàng bạc tuyệt đối có hạn. So với ngoạn gia khá mà nói, Giang Phong Nguyệt có lẽ được xem như là một phú ông.

Nhưng hắn cũng thực bại gia!

“Ta còn mấy trăm đồng, đổi chết được.” Mấu chốt là, mấy trăm đồng này không đủ để hắn ở khách ***. Giang Phong Nguyệt hậu tri hậu giác [1] nghĩ tới vấn đề này.

“...” Tiểu Khinh Trần không nói gì nhìn thoáng qua, xoay người đi ra ngoài.

Giang Phong Nguyệt đem giấy Tuyên Thành bỏ vào trong túi, vội vàng chạy theo.

Tiểu Khinh Trần không có chỗ ở cố định trong Phong Đô thành, không có biện pháp, trò chơi chỉ cho hpe1p ngoạn gia đặt mua một chỗ phòng ở, nhiều hơn không được. Tiểu Khinh Trần cũng không phải là người ủy

khuyết bản thân, y tuy không qua đêm trong trò chơi, nhưng y có phòng cố định trong Kinh Hồng Lâu. Lại nói, lần đầu tiên y qua đêm trong trò chơi, là do Giang Phong Nguyệt ban tặng.

Cùng ăn cơm trưa với Tiểu Khinh Trần xong, Giang Phong Nguyệt lại bị mang đi làm chủ tuyến nhiệm vụ.

Tuy rằng tính cách giữa các NPC không giống nhau, nhưng sẽ dựa theo thái độ ngoạn gia mà bày ra đủ cách ứng xử, ngoạn gia tính tình xấu có khả năng đắc tội với NPC giao nhiệm vụ, tình huống khoa trương nhất là NPC kéo tới một tháng mới giao nhiệm vụ cho hắn. Nếu không đắc tội với NPC hoặc NPC nhìn người không vừa mắt, về cơ bản có thể nhận nhiệm vụ tốt.

Cả một buổi chiều, Giang Phong Nguyệt làm 20 nhiệm vụ, thể lực trở thành 0, kinh nghiệm mới miễn cưỡng thăng lên cấp 18. Việc này còn phải quy công cho cấp bậc nhiệm vụ hắn hoàn thành, tốc độ, kỹ năng giết quái đề cao lên rất nhiều, nếu là người khác có cùng cấp bậc làm nhiệm vụ, chỉ sợ đến trời tối, 1/5 thành kinh nghiệm cấp 18 cũng không đạt tới.

“Thăng cấp quá chậm.” Tiểu Khinh Trần ngồi cạnh bờ hồ yên tĩnh, đây cũng chính là địa phương ngày thứ hai y tìm được sau khi Giang Phong Nguyệt chính thức tiếp xúc với y, nhìn bộ dạng sắp hư thoát của người nào đó, vô tình phun ra bốn chữ.

Giang Phong Nguyệt nhìn trên bàn một bàn thức ăn ngon, bụng kêu cục cục lên. Trong trò chơi đồ ăn không thể thiếu, nếu không sẽ đói chết.

“Mỹ nhân, ta đói bụng.” Có thể ăn cơm trước hay không? Ánh mắt Giang Phong Nguyệt ý bảo nửa câu sau.

“Nếu ta nhớ không lầm, người còn mấy trăm văn tiền.” Tiểu Khinh Trần cười lạnh, “Người nghĩ một bàn đồ ăn này giá trị bao nhiêu?”

Bào ngư kho tàu [2], thủy tinh trầu [3], tuyết ngư hấp [4]... Một bàn có 12 đĩa đồ ăn, tám món mặn bốn món chay, cho dù là một đĩa rau xanh nhỏ, mấy trăm đồng tiền của hắn cũng không đủ.

“... Mỹ nhân, người thật lãng phí.” Giang Phong Nguyệt hắc tuyến nhìn y.

“Vậy thì sao, ta không thiếu chút tiền này.” Nếu Tiểu Khinh Trần bộ dạng “phúc hậu” một chút, sau đó kiêu ngạo thêm một chút, hoàn toàn có thể nói một câu “gia không thiếu nhất là tiền”.

“... Phải đem tiền sử dụng vào chỗ hữu dụng.” Giang Phong Nguyệt nghiêm trang chững chạc nói. Được rồi, có tiền trong trò chơi cũng vô dụng, không thể đổi thành RMB.

“Cái gì gọi là chỗ hữu dụng?” Tiểu Khinh Trần buồn cười nhìn hắn, y một tay chống cằm, ngón tay trên cằm nhẹ nhàng vuốt ve một lúc lâu, mới nói: “Ta nếu bao dưỡng người, vậy có tính là dùng ở chỗ hữu dụng?”

Giang Phong Nguyệt ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm Tiểu Khinh Trần khoảng mười giây đồng hồ, sau đó mãnh liệt xoay người, lấy ra một cái gương... chỉnh lý bản thân.

Tiểu Khinh Trần bị hành động của hắn làm cho khóe miệng co rút, không tới nửa phút, Giang Phong Nguyệt thu hồi gương lại, xoay người, ngồi nghiêm chỉnh, như là một tiểu bằng hữu chăm chú nghe giảng trong lớp, nghiêm túc nhìn Tiểu Khinh Trần.

“...”

“Ta rất dễ nuôi, nhưng bây giờ ta rất nghèo, chờ ta cấp cao có thể đánh quái kiếm tiền, sẽ không xài bảy tiền của người, bao dưỡng ta tuyệt đối có lợi.” Giang Phong Nguyệt phi thường nghiêm túc nói.

“...”

“Bao dưỡng cần thủ tục gì không? Có cần hợp đồng bao dưỡng, bất quá không sao, ta sẽ không để ý.”

“... Đi chết đi.”

...

Văn Tĩnh hạ tuyến sớm, ra khỏi du hý thương liền thấy quần gia đưa quần áo tắm rửa của y tới.

“Thiếu gia, ngài hôm nay sao thoát sớm vậy? Du hý bảo trì sao?” Quần gia thấy y hạ tuyến, có chút ngoài ý muốn, hơi cúi người hỏi.

Quản gia nhìn Văn Tĩnh từ nhỏ cho đến khi lớn lên, thời gian y làm việc và nghỉ ngơi, quản gia rõ ràng hơn bất cứ ai. Sau khi thiếu gia bắt đầu chơi trò chơi, cách làm việc và nghỉ ngơi vẫn có quy luật, trừ khi trò chơi bảo trì, y sẽ hạ tuyến trước 11 giờ tối.

“Không có.” Văn Tĩnh hoạt động bả vai một chút, mặc dù là ngồi trong du hý thương, nhưng đã ngồi khoảng vài tiếng, thân thể có chút cứng ngắc.

Cái tên kia cơ hồ cả ngày cũng không hạ tuyến, nếu hạ tuyến, thân thể dám chắc đã thành cương thi.

Nụ cười trên mặt Văn Tĩnh nhất thời dừng lại, vì cái gì mà mới hạ tuyến đã nghĩ đến ngu ngốc kia?

Quản gia thực khiếp sợ... Thiếu gia hôm nay hạ tuyến cười rất chân thật, dường như gặp chuyện vui vẻ gì trong trò chơi, một chút cũng không giống bình thường cười cho có lệ hoặc nhìn người trong gia tộc rồi cười lạnh.

Hắn chưa thấy thiếu gia nở nụ cười phát ra từ nội tâm đã bao nhiêu năm rồi?

Nhưng mà, thiếu gia tại sao chỉ cười được một phút đồng hồ, sau đó nụ cười liền cứng đơ?

Tựa hồ nhận thấy được ánh mắt quỷ dị của quản gia, Tiểu Khinh Trần thu lại cảm xúc, Quan Lâm Thiên Hạ và vân vân, đều bị y dẫn dắt trong lòng hết.

“Phí thúc, ta đói bụng, cho ta một bát mì đi.” Tiểu Khinh Trần nói.

“Vâng, thiếu gia.” Quản gia cung kính khom người, “Thiếu gia muốn ăn mì gì?”

“Tùy tiện, không cần ngại quá.”

“Vâng, thiếu gia.” Quản gia ứng thanh, bước ra khỏi phòng.

Văn Tĩnh mở ra máy tính, bối cảnh màn hình là bức vẽ rất quen —— chụp hình trong trò chơi có thể in ra, bức vẽ trong trò chơi cũng có thể tải xuống làm hình nền.

Nhớ đến Giang Phong Nguyệt, Văn Tĩnh lại nghiêng răng nghiêng lợi, y đây là lần đầu tiên gặp một tên không mặt không da (ý nói anh Giang không chút xấu hổ, mặt dày) như vậy. Y nói bao dưỡng hắn thuần túy chỉ là hứng khởi nhất thời, tên kia cứ nhiên xem y nói thật, còn nghiêm túc thảo luận với y sau này bao dưỡng nên làm cái gì, không nên làm cái gì...

Một câu: Giang Phong Nguyệt từ trước đến giờ chưa bị người bao dưỡng qua, cho nên những chuyện bao dưỡng này đều không hiểu!

Nếu ở Kinh Hồng Lâu không có hệ thống bảo hộ, Văn Tĩnh tuyệt đối cho hắn đi địa phủ ăn canh.

Lúc này, nhìn mặt bánh bao dạng tiểu tức phụ Quan Lâm Thiên Hạ, so với nhân vật trong trò chơi... Văn Tĩnh không nói gì nhìn trời, tên kia nhất định là mang thể chất M.

“Cốc cốc...” Cửa bị gõ, đánh gãy phân tích của Văn Tĩnh về Giang Phong Nguyệt.

Thanh âm quản gia từ bên ngoài truyền đến: “Thiếu gia, Hoàng thiếu gia đến đây.”

Chú thích

[1] Hậu tri hậu giác: (theo Hạ Nguyệt)

Nghĩa là nói / thấy rồi mới hiểu. Ngược lại tiên tri tiên giác là không cần nói cũng có thể hiểu.

VD: Anh ta tựa vào bên giường kê lắc đầu từ chối nói chuyện với cô, anh nói anh mệt lắm rồi

Lúc ấy cô mới hậu tri hậu giác phát hiện anh không hề muốn cô xuất hiện ở đây.

[2] Bào ngư kho tàu

[2] Thủy tinh trầu

[3] Tuyết ngư hấp

37. Chương 37

Hoàng Tử Quyết đến đây không nằm trong dự liệu của Văn Tĩnh, vả lại bây giờ đã trễ rồi.

Văn Tĩnh không cho rằng do y cự tuyệt đi Nghi Thủy cư nên Thái tử gia mới tìm tới cửa, vì thế, nhìn thấy Hoàng Thái Tử cầm trong tay một túi văn kiện đi tới, y không chút nào kinh ngạc.

“Người nghỉ đã được một tháng rồi, nên làm việc.” Hoàng Tử Quyết đem túi văn kiện đặt trên bàn trà, thản nhiên nói.

“Ta suýt nữa quên ta còn có công việc...” Văn Tĩnh vuốt vuốt mái tóc dài, lại hỏi: “Sao lại tự mình đưa tới đây?”

“Ngày mai có thể dành chút thời gian ra không?” Hoàng Tử Quyết không trả lời vấn đề của y.

“Sao?”

“Sáng ngày mai Zoe sẽ đến công ty, buổi tối rồi đi, người có thể thừa dịp này gặp mặt hắn một chút, bàn luận về bài hát mới của người.” Hoàng Tử Quyết uống trà quán gia đưa tới, vẫn như cũ diện vô biểu tình.

“Zoe tên này luôn tùy hứng như thế.” Bằng hữu của Văn Tĩnh chỉ đếm trên đầu ngón tay, Zoe chính là một trong số đó. Nhưng Zoe từ nhỏ đã có giấc mộng đi khắp nơi trên thế giới, một năm chỉ có thể gặp hắn một hai lần.

Hoàng Tử Quyết nhìn y hơi nhíu mày, nói: “Hắn tùy hứng, còn người thì không?”

“Thái tử gia, người nói thế là không đúng, ta chỗ nào tùy hứng?” Văn Tĩnh cười thực vô tội.

Hoàng Tử Quyết trong lòng khê động, rũ mắt xuống, thản nhiên nói: “Trong trò chơi, người thân là Phó bang chủ nhưng không có chút trách nhiệm nào với chức vụ của người.”

“Đó không phải là chuyện của ta, ta ngoài ca hát thì chơi trò chơi, chuyện khác ta không động đến, người cũng không phải không biết.” Văn Tĩnh phải không còn một mảnh.

“Quên đi, nhiệm vụ Phó bang chủ người ta không nhắc tới nữa.” Hoàng Tử Quyết nhún vai, lại nói: “Thanh Ca nhận được nhiệm vụ Hắc Mộc hạp, cần tập hợp tám cái Hắc Mộc hạp để mở ra bảo tàng mê thất sơn cốc, người hắn là có hứng thú?”

“... Việc này không thể thảo luận trong trò chơi sao?” Văn Tĩnh không nói gì nhìn hắn, rõ ràng chỉ cần chia sẻ nhiệm vụ là y có thể tiếp nhận rồi?

Lại nói, nếu y nhận nhiệm vụ, tên Quân Lâm Thiên Hạ kia làm thế nào?

Hoàng Tử Quyết ngược lại không chú ý tới suy nghĩ của Văn Tĩnh, hắn chỉ nói: “Người trong trò chơi rất bận rộn?” Hắn đến nỗi hắn bảo tới Nghi Thủy cư chờ hắn cũng lười đi.

Lời này hắn nói có chút ủy khuất, nhưng Văn Tĩnh dường như không phát hiện ra, cười vô cảm (nguyên văn là vô tâm vô phế), “Ta lần đầu tiên mang theo người mới, nhìn bộ dáng cái gì không hiểu của người mới rất thú vị.”

Chỉ đơn giản mang người mới như vậy thôi sao? Hoàng Tử Quyết nguy hiểm nhìn y.

“Giờ không còn sớm, người nên về trước đi, sang mai ta sẽ kêu lái xe đưa ta tới công ty.” Từ nhà đến công ty mất hai giờ đường xe, đêm nay y nên ngủ sớm một chút.

Hoàng Tử Quyết há to miệng, nhưng cái gì cũng không nói.

Căn cứ vào hiểu biết của hắn về Văn Tĩnh, Văn Tĩnh tuyệt đối không phải là loại kiên nhẫn mang người mới, y chơi trò chơi là để giết thời gian. Nếu y muốn mang người mới thì từ lúc mãn cấp xong đã bắt đầu mang, không cần phải đợi đến bây giờ.

Quân Lâm Thiên Hạ...

...

“Hắt xì...”

Giang Phong Nguyệt đã bó tay với trò chơi rồi, nói là sinh bệnh, nhưng trò chơi tựa hồ không có công năng này, nhưng hắt xì hắn đã có một cái rồi.

Hắt xì một cái, là có người nhắc tới hắn đi...

Nhớ lại Tiểu Khinh Trần gần như chạy trốn, Giang Phong Nguyệt có chút bất đắc dĩ, chẳng lẽ do hắn biểu hiện quá mức, dọa mỹ nhân chạy đi?

Tuyệt chiêu thứ nhất của cha: vào thời điểm cần thiết da mặt phải dày!

Giang Phong Nguyệt vươn tay sờ sờ mặt mình, không có biện pháp, hắn là da mỏng tiêu chuẩn, sờ kiểu gì cũng không dày lên được —— kỳ thật da mặt người lúc chào hàng với mỹ nhân có thể so với tường thành ←_←

Xem phản ứng của Tiểu Khinh Trần, Giang Phong Nguyệt cảm thấy y ít ra cũng có cảm giác, nếu không, lấy hiểu biết của hắn lúc trước, loại tính cách như Tiểu Khinh Trần, tuyệt đối sẽ xách hắn ra bên ngoài sau đó bồi hấn chơi vài lần nhảy cầu, còn không thì giết hắn vài lần.

Nhưng cuối cùng Tiểu Khinh Trần chỉ hạ tuyến... Giang Phong Nguyệt lộ ra nụ cười âm hiểm.

Phòng Tiểu Kinh Trần thuê quanh năm hiện tại trở thành phòng của Giang Phong Nguyệt, trong trò chơi tắm rửa thoải mái, nằm trên giường mềm mại, cuộc sống thích ý đến bao nhiêu. Nếu mỹ nhân cũng ở đây thì tốt rồi...

Giang Phong Nguyệt nằm trên giường không ngủ ngay, hắn cũng không vẽ mà là lên trang website trò chơi tham khảo cách tấn công. Hôm nay hắn làm không ít chủ tuyến nhiệm vụ, nhưng lại thiếu kinh nghiệm đến đáng thương.

Nhiệm vụ dấu chấm hỏi và nhiệm vụ ẩn tàng đều yêu cầu ngoạn gia phát động, tận lực tìm kiếm, người không nhất định có thể tìm được, có khi một tiểu khát cái (ăn mày) ngồi ven đường chính là một NPC nhiệm vụ nào đó. Tổng kết mà nói, nhiệm vụ dấu chấm hỏi và nhiệm vụ ẩn tàng đều dựa vào nhân phẩm.

Hiện tại cấp bậc hắn quá thấp, mà trọng yếu nhất là —— nghèo.

Giá cả giấy Tuyên Thành rất đắt đỏ, nếu không mười hai lượng hoàng kim lúc trước của hắn đủ cho hắn ăn một tháng, nhưng sau này cấp bậc dần dần tăng lên, màn thầu bánh bao không thể giảm bớt độ đói khát được nữa. Bây giờ trong túi chỉ còn có mấy trăm đồng, đừng nói mua giấy Tuyên Thành, tiền cơm sáng trưa tối ba bữa cũng không đủ.

Cho nên, biểu hiện hắn trước mặt Tiểu Khinh Trần vẫn rất bình tĩnh.

Không tiền sâu đời a, cũng không thể cứ để cho mỹ nhân luôn bỏ tiền ra đi, tuy hắn rất thích được Tiểu Khinh Trần bao dưỡng, nhưng lý giải của hắn về bao dưỡng tuyệt đối không phải dạng ý trên mặt chữ.

Lúc hắn tiến vào Kinh Hồng Lâu thấy trên môn trụ Kinh Hồng Lâu có dán giấy chiêu công, có nên tốn nửa tháng đi làm công không? Nhưng mà nếu đi làm công thì sẽ không có thời gian với mỹ nhân... Thật khổ a!

Giang Phong Nguyệt mở ra bảng nhiệm vụ của mình, sau đó nhìn thấy một nhiệm vụ hàng dưới cùng: nhảy ra nhiệm vụ của mình liệt biểu, sau đó tại tối phía dưới thời điểm thấy được một cái nhiệm vụ: Long Bá yêu cầu người sau 20 cấp trở về Long Khê thôn gặp lão.

Nhiệm vụ này là một nhiệm vụ dấu chấm hỏi, thời gian còn ở Long Khê thôn, nhiệm vụ hắn nhận được không là mấy nhiệm vụ nhỏ thì là nhiệm vụ dấu chấm hỏi. Hắn đã lên diễn đàn xem mục nói về nhiệm vụ dấu chấm hỏi, chỉ có hơn sáu mươi bài viết, mỗi bài viết đều do ngoạn gia nhận được nhiệm vụ dấu chấm hỏi rồi đăng lên, ghi chú NPC tuyên bố nhiệm vụ và nội dung nhiệm vụ, kể bao quát phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ vân vân.

Phúc đáp phía dưới bài viết làm cho người nhiệt huyết buồn rầu, sau khi hoàn thành một nhiệm vụ dấu chấm hỏi, NPC sẽ không tuyên bố nhiệm vụ lại lần nữa, vì thế, nhiệm vụ dấu chấm hỏi đều là nhiệm vụ duy nhất.

Suy xét mà nói thì nhiệm vụ ẩn tàng cũng là nhiệm vụ duy nhất, nhưng về phương diện khác thì ngoại gia có thể phát động cùng một nhiệm vụ từ NPC khác nhau.

Giang Phong Nguyệt tâm địa rất đen tối, hẳn bây giờ không có hứng thú làm chủ tuyến nhiệm vụ, hẳn muốn tìm nhiệm vụ dấu chấm hỏi và nhiệm vụ ẩn tàng, nhưng nếu hai loại nhiệm vụ này dễ tìm như thế, các ngoại gia tân tân khổ khổ đi làm chủ tuyến làm gì?

Hắc Mộc hạp trong túi trữ vật kia là vật phẩm nhiệm vụ, Mạc Tiểu Tam nói đây là nhiệm vụ ẩn tàng, phần thưởng nhiệm vụ là bảo tàng mê thất sơn cốc...

Bảo tàng sao, nhất định là có nhiều núi vàng bạc châu báu chồng chất như núi.

Giang Phong Nguyệt từ trước đến giờ không có chấp nhất nhiều đối với tiền bạc, nhưng sau khi bị mỹ nhân “bao dưỡng” xong, suy nghĩ này bắt đầu xuất hiện trong đầu hẳn. Nếu về sau lừa gạt mỹ nhân tới tay rồi, mà mỹ nhân thân gia đình giàu có, hẳn là một tên nghèo kiết xác... Chỉ nghĩ thôi cũng khiến cho người ta đau răng.

Trên tay hẳn có một khối Hắc Mộc hạp, bản đồ mê thất sơn cốc hẳn cũng có, vấn đề là, hiện tại hẳn chưa tiếp nhận nhiệm vụ, cho dù hẳn có thể bình an ra vào mê thất sơn cốc cũng không có cách.

Trong vòng một tiếng, Giang Phong Nguyệt đã nghĩ không dưới hai mươi phương thức thăng cấp và kiếm tiền, cuối cùng cũng không cho được cái kết luận nào thỏa đáng.

Mặc kệ, chờ mỹ nhân thượng tuyến rồi hỏi ý kiến của y một chút!

“Phanh ——” Giang Phong Nguyệt vừa mới nhắm mắt lại, cửa sổ bỗng dưng có tiếng động thật lớn.

Khách *** không cho phép có bất luận sự kiện ẩu đả đánh nhau nào phát sinh, một khi phát sinh sẽ bị hệ thống cưỡng chế đưa vào đại lao. Nhưng có một tình huống ngoại lệ —— sát thủ.

Sát thủ cũng là một nghề, làm sát thủ có thể trở thành bất cứ ngoại gia môn phái nào, cũng có thể thuận túy làm ngoại gia chức nghiệp sát thủ. Làm ngoại gia môn phái có thể được hai loại thân phận, khi chấp hành nhiệm vụ phải mang mặt nạ, mặc quần áo chuyên môn để chấp hành nhiệm vụ, học tập kỹ năng sát thủ.

Nhưng mà! Ngoại gia môn phái kiêm chức sát thủ hoặc là hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là bị ngoại gia bắt được, một khi bị bắt, lột mặt nạ xuống, thân phận ngoại gia cũng sẽ bại lộ. Trừ phi ngoại gia động tác nhanh chóng, tự sát trước khi bị lộ ra, sau đó lập tức đi địa phủ luân hồi. Nhưng bình thường thì tự sát không kịp.

Cho nên nói, tìm sát thủ để giết người là cách tốt nhất. Sát thủ vốn lấy tiền giải quyết vấn đề cho người khác, cho dù bị bắt sống, họ cũng không lộ ra tin tức của cố chủ.

Đến ám sát Giang Phong Nguyệt là hai người chức nghiệp sát thủ.

Hai sát thủ này cũng cực kỳ buồn bực, bọn họ đều là sát thủ mãn cấp, tuy muốn xâm nhập Kinh Hồng Lâu cần có sát thủ cao cấp, nhưng giá cả quy định mời sát thủ mãn cấp cao gấp đôi giá của sát thủ cao cấp. Để bọn họ đi giết một tên được sư 17 cấp có phải là giết gà dùng dao mổ trâu không?

—— Hai tên sát thủ này chưa từng chú ý tới bất kỳ tin tức hệ thống nào, cho nên bọn họ không biết Quân Lâm Thiên Hạ “đại danh đỉnh đỉnh”.

Bọn sát thủ chỉ cho rằng cố chủ này tiền nhiều không chỗ xài, dù sao có người cho tiền bọn hắn đi hoàn thành nhiệm vụ đơn giản này, bọn họ còn cầu không được đâu!

Giang Phong Nguyệt không biết mình sao lại đáng để kéo giá trị cừu hận, nhưng hẳn biết rõ, hai người này muốn mạng của hẳn.

Chần bồng và gối đầu bị ném tới, hai sát thủ lắc mình tránh đi, quay đầu lại đã không còn thấy người trên giường.

Cảm tạ Tiểu Khinh Trần, khinh công của hắn miễn cưỡng có tác dụng vào lúc này.

Bọn sát thủ tất nhiên không có khả năng để hấn chạy, không nói đến khinh công Giang Phong Nguyệt căn bản không khác chạy bộ bao nhiêu, cho dù khinh công của hấn mãn cấp, khinh công của sát thủ cũng không kém so với hấn.

Phòng quá rộng, Giang Phong Nguyệt từ giường chạy tới cửa cũng không ngăn, điều này làm cho bọn sát thủ có thời gian truy đuổi.

Vì thế, Giang Phong Nguyệt bị một cước đá bay, đụng ngã cửa.

Trong lúc ngã xuống, tay hấn cầm ngân châm và thuốc bột phóng tới. Được sư cấp 17 vô luận là võ công hay năng lực hạ độc đều không có chút uy hiếp nào, nhưng, hai sát thủ vẫn theo bản năng mà tránh đi.

Giang Phong Nguyệt lúc này đứng lên bỏ chạy: cho dù là sát thủ cũng không thể ra tay ở địa phương đông người, nếu không, ngoạn gia khác có quyền ra tay với bọn hấn.

Đại khái là do ăn no, hay là do đùa giỡn Tiểu Khinh Trần nên tâm tình rất cao hứng, tóm lại, Giang Phong Nguyệt chạy cực kỳ nhanh, khi bọn sát thủ đuổi tới đã thấy hấn chạy tới cầu thang.

Hai sát thủ thấy vậy lập tức liền nổi giận, nếu hấn thật sự chạy tới địa phương đông người, bọn họ muốn ra tay cũng rất phiền toái, hơn nữa nếu bọn họ thất thủ giết lầm người, việc này sẽ ảnh hưởng đến bài danh và giá cả của bọn họ.

Ám khí đồng loạt ra trận, Giang Phong Nguyệt sắp biến thành nhím.

Giang Phong Nguyệt có cảm giác nguy hiểm tới gần, xoay người lại chỉ thấy ám khí màu đen uy hiếp trước mắt.

“Boong boong boong boong tranh ——” Một thanh kiếm chắn ngang mặt hấn, thủ pháp cực nhanh đánh rớt ám khí.

“Là người?” Giang Phong Nguyệt chưa hết hoảng hốt, nhìn thấy người tới càng kinh ngạc.

38. Chương 38

Âm Thư thu hồi kiếm, duy trì thói quen tốt im lặng là vàng, gật gật đầu.

Bọn sát thủ thấy công kích thất bại, tất nhiên sẽ không dừng tay.

Khó là khó ở chỗ, trước mặt Giang Phong Nguyệt xuất hiện một người.

Âm Thư không phải kiếm khách, hấn là cung thủ, hơn nữa, là du hý đệ nhất cung thủ. Về phần thanh kiếm thay Giang Phong Nguyệt gật bỏ chướng ngại, chẳng qua là hấn làm một cái theo yêu cầu để trấn an Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, nhưng vẫn chưa giao cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, hấn tạm dùng nó.

Bất quá, kiếm chung quy không phải là vũ khí Âm Thư thông thạo, việc hấn có thể làm là chắn đi một ít ám khí. Nhưng vũ khí hấn tiện tay dùng...

Hai gã sát thủ sao dự đoán được, nửa đường xuất hiện một tên Trình Giảo Kim. Vả lại bọn họ đã trúng khối thiết bản Âm Thư rồi, luận theo thực lực, hai thích khách mãn cấp bọn họ tuyệt đối không thua Âm Thư, nhưng mà hao phí thời gian có hay không? Bị ngoạn gia khác chú ý có hay không?

Quyết đấu tại địa phương khác thì không có gì, nhưng nơi này là Kinh Hồng Lâu a!

Kinh Hồng Lâu là nơi tiêu phí sa hoa, nếu quá nhiều đến khách nhân, người phụ trách Kinh Hồng Lâu sẽ treo thưởng truy nã người nháo sự. Cho nên, lúc này ngoạn gia nhận được nhiệm vụ Kinh Hồng Lâu tuyên bố —— đuổi sát thủ đi, hay là bắt sát thủ lại.

Trước có nói qua, người có thể xông vào Kinh Hồng Lâu đều là cao cấp sát thủ, không dễ đối phó, không giống với việc bắt bọn họ lại, thù lao Kinh Hồng Lâu trả lại càng cao.

Đây là bút ý ngoại chi tài, không ai ngại tiền nhiều.

Nếu Giang Phong Nguyệt biết giết chết hai tên sát thủ này có thể đạt được một khoản tiền lớn, hẳn tuyệt đối sẽ không vội vàng nhường đường cho đám ngoạ gia kia, mà tự mình đi lên đâm mấy tên đó vài đao, nói không chừng nhân phẩm bạo phát, hẳn phát tài thì sao?

Bất đắc dĩ, bọn sát thủ biết có chuyện, nhanh chóng chuẩn bị. Nhiệm vụ không hoàn thành là một chuyện, nếu bị bắt lại, ngoài nhiệm vụ thất bại, họ còn phải bồi thường tiền đập nát đồ vật, rất không có lời.

Bọn họ muốn chạy trốn nhưng các ngoạ gia cao thủ sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Kinh Hồng Lô tốt xấu gì cũng là đệ nhất tửu lâu Phong Đô thành, phần thưởng nhiệm vụ không cần phải nói, có thể không động tâm sao?

Giang Phong Nguyệt không đuổi theo, Âm Thư càng không.

Âm Thư đưa Giang Phong Nguyệt một chai hồng được, tuy y xuất hiện rất đúng lúc, chặn lại phần lớn ám khí, nhưng vẫn có vài cái phóng vào người Giang Phong Nguyệt, lượng máu của hắn hơi giảm xuống.

Trên thực tế, Giang Phong Nguyệt đã bị nội lực của bọn sát thủ lan tới, lúc này cây máu chỉ còn lại một miếng nhỏ.

Nhìn hồng được Âm Thư đưa tới, lại nhìn người y, Giang Phong Nguyệt có chút nghi hoặc.

Âm Thư thấy vậy lại dùng mắt ý bảo, ý tứ thực rõ ràng, là đưa hắn uống.

“Ta mới cấp 17, không uống được hồng được cao cấp.” Hắn từ trong túi lấy được dược phẩm cấp thấp, yên lặng uống xong, lượng máu đầy lại.

Âm Thư cũng không xấu hổ, y đem bình hồng được ném trở lại túi.

“Cám ơn.” Giang Phong Nguyệt vẫn có lễ phép, người ta cứu hắn, đương nhiên nên nói lời cảm tạ.

“Không cần.” Âm Thư nói.

“... Người sao lại ở chỗ này?” Giang Phong Nguyệt tùy ý hỏi một câu, hiện tại đường lên phòng đã bị phá hỏng, hắn đánh phải xuống lầu trước, chờ người tản ra rồi trở về, Âm Thư theo sau hắn, hắn chỉ có thể tìm đề tài nói chuyện.

“Đặt phòng.” Âm Thư thành thật trả lời.

Giang Phong Nguyệt không biết nên nói gì tiếp, thời gian hắn tiếp xúc với Âm Thư không dài lắm, trong ấn tượng của hắn, người này biểu lộ tâm tình rất ít, nói cũng rất ít... Hắn là còn thích vẽ.

“Vị khách nhân này.” Vừa xuống lầu, Giang Phong Nguyệt bị một nam nhân hay nữ nhân chặn đường lại.

Nhìn vị này nam nhân hay nữ nhân hay bất nam bất nữ này, Giang Phong Nguyệt bối rối, người này ngũ quan tinh tế, mắt phượng hẹp dài, cằm nhọn, ngũ quan đẹp nhưng có cảm giác sắc bén. Hắn hay nàng rất cao, khoảng một thước tám, dáng người thon dài, ngực bằng phẳng, một thân hồng y búi tóc thẳng đứng.. Theo ấn tượng bề ngoài ban đầu thì đúng là nữ nhân, nhưng thanh âm của hắn, hay nàng rất trầm, hình như có hầu kết...

“Hắn là lão bản Kinh Hồng Lô, Mạnh Kinh Hồng, nam nhân.” Âm Thư thấp giọng nói.

Đừng trách Giang Phong Nguyệt, bất cứ ai nhìn thấy lão bản Kinh Hồng Lô Mạnh Kinh Hồng đều sẽ bối rối về giới tính của hắn.

Giang Phong Nguyệt càng im lặng, một nam nhân đang tốt lành sao lại phải đi mặc nữ trang, ăn mặc theo nữ nhân? Tuy bộ dạng không tồi, nhưng một đại nam nhân mặc y phục nữ đồ tươi như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy quái lạ sao?

“Ta đang nói với ngươi, ngươi phát giác cái gì?” Mạnh Kinh Hồng tính tình đặc biệt không tốt, nhất là người có liên quan tới Tiểu Khinh Trần, kiên nhẫn của hắn càng ít.

Giang Phong Nguyệt thu hồi suy nghĩ, nhìn mặt Mạnh Kinh Hồng khó chịu các loại.

“Có chuyện gì?” Giang Phong Nguyệt mặt không đổi sắc hỏi.

“Người đây là thái độ gì?” Mạnh Kinh Hồng hừ lạnh, kiêu căng nói: “Người cho là người đang nói chuyện với ai, ta tùy thời có thể sai người ném người ra.”

Giang Phong Nguyệt trầm mặc một lúc lâu, nói: “Kinh Hồng Lâu có thể tồn tại đến giờ thật sự là một kỳ tích.”

“Người nói cái gì?” Mạnh Kinh Hồng nguy hiểm trừng mắt, tựa hồ có xúc động muốn bóp chết hắn bất cứ lúc nào.

Âm Thư một bên nghiêng đầu, số lần y gặp qua Mạnh Kinh Hồng cũng không ít, ngoạn gia bình thường cũng đều nói vị lão bản này tính tình không tồi, hôm nay sao lại thay đổi thành cái dạng này? Trong ấn tượng của y, chỉ có nói chuyện với một người hắn mới trở nên nóng nảy như vậy.

Giang Phong Nguyệt còn buồn bực hơn hắn, đây là lần đầu tiên hắn gặp vị lão bản này nha, chưa đắc tội với người này bao giờ, vậy thái độ này là ý gì?

“Mạnh lão bản, người tìm ta có chuyện gì?” Cho dù muốn bảo hắn bồi tiền cửa sổ bị đập nát, hắn cũng không có khả năng bồi lại, bởi vì không phải do hắn làm.

Mạnh Kinh Hồng ngược lại không có ý tứ bảo hắn bồi thường, hắn còn muốn đưa tiền cho Giang Phong Nguyệt.

Một thổi vàng ném vào tay Giang Phong Nguyệt, Giang Phong Nguyệt lại mờ mịt.

“Cùng một dạng như Tiểu Khinh Trần, đều không coi ai ra gì.” Mạnh Kinh Hồng hừ mạnh một tiếng, xoi mói đánh giá hắn một phen, “Uy, phòng Tiểu Khinh Trần bây giờ cần sửa chữa, người thông tri y một tiếng, ta muốn đổi phòng cho.”

“Mỹ nhân không ở, lúc y thượng tuyến ta sẽ nói với y.” Giang Phong Nguyệt đáp.

Nghe vậy, Mạnh Kinh Hồng kinh ngạc há hốc miệng, Âm Thư cũng nghiêng đầu nhìn hắn một cái: hắn ở phòng Tiểu Khinh Trần?

Mạnh Kinh Hồng lại lần thứ hai đánh giá hắn một phen, lộ ra nụ cười kỳ quái: “Đúng rồi, ta còn chưa hỏi, quan hệ giữa người với y là gì mà y để người ở trong phòng của y?”

Ta ngược lại hy vọng có quan hệ thân mật nào đó với y, đáng tiếc... Giang Phong Nguyệt có chút bất đắc dĩ, mỹ nhân đã bị hắn dọa chạy mất, xem ra lần sau hắn phải có điểm hàm súc.

“Người cho rằng quan hệ chúng ta là như thế nào?” Giang Phong Nguyệt nhếch môi hỏi lại.

Mạnh Kinh Hồng sửng sốt, bộ dạng Giang Phong Nguyệt nhếch môi cười lộ lên dần dần trọng điệp lên bộ dạng Tiểu Khinh Trần cười âm hiểm xảo quyết. Nụ cười của Tiểu Khinh Trần là yêu mị, còn trên mặt Giang Phong Nguyệt là phong tình.

“Người nếu cười lần nữa ta liền kêu người ném người ra ngoài!” Mạnh Kinh Hồng y phục tung lên, xoay người bước đi. Giang Phong Nguyệt nghe được hắn nhỏ giọng nói thầm: “Học cười tốt thì không học, cố tình đi học theo cách cười tên yêu tinh kia!”

Giang Phong Nguyệt không nói gì, Âm Thư đồng dạng.

Hai mươi ba giờ đúng, cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu. Kinh Hồng Lâu sang như ban ngày, các ngoạn gia đa phần đến tiêu tiền mua kinh nghiệm. Hai tên sát thủ oanh động hồi lâu đã qua, Giang Phong Nguyệt được phân một gian phòng mới, bố trí trong phòng như phòng cũ.

Vì sợ Tiểu Khinh Trần thượng tuyến không thấy hắn, hắn dùng bồ câu đưa thư và hòm thư nhắn lại cho y.

“Người vẽ tốt lắm.” Lúc Giang Phong Nguyệt chuẩn bị lên lầu tìm phòng, Âm Thư tích chữ như vàng mở miệng.

Giang Phong Nguyệt cực bộ dừng lại, chỉ thấy y đã lấy ra giấy bút, vẽ mặt “chờ mong” nhìn hắn, “Có thể dạy ta hay không?”

“... Xem như thù lao người cứu ta?” Giang Phong Nguyệt tự biết thiên hạ không có bữa cơm nào ăn chùa, được người cứu là phải báo ân. Đương nhiên, mỹ nhân cứu hắn là một chuyện khác.

“Người nghĩ vậy cũng được.” Âm Thư không cần hắn báo ân, bất quá nếu như có thể để hắn dạy mình cũng có lời.

“Vào trong đó đi.” Giang Phong Nguyệt không định cho hắn vào phòng tỉ mỉ giải thích, suy nghĩ của hắn hiện giờ là: phòng của mỹ nhân, không được mỹ nhân cho phép, hắn không thể mang người khác vào.

Âm Thư cũng không để ý, hai người liền chọn một cái bàn trong góc an tĩnh ngồi xuống.

Nhìn Âm Thư lấy giấy từ trong túi ra dùng để luyện tập, Giang Phong Nguyệt cảm thù nhà giàu. Hắn dùng toàn bộ gia sản mới mua được mấy chục tờ Tuyên Thành tốt nhất, người này tùy tiện liền mua hơn trăm tờ, hơn nữa chỉ là giấy luyện tập.

Giàu nghèo chênh lệch a!

Giang Phong Nguyệt chưa dạy cho ai bao giờ, nhưng hắn còn nhớ thầy giáo dạy thư pháp thời tiểu học có dạy hắn ít tri thức trụ cột, sau đó dựa theo kinh nghiệm của hắn, đơn giản nói cho Âm Thư nghe.

Bút lông và bút đầu cứng bản chất đều là bút, nhưng phương pháp sử dụng lại khác biệt rất lớn. Cho dù là đường cong đơn giản nhất cũng có thể cho kết quả bất đồng.

Bước đầu Âm Thư phải học, là tay vững.

Luyện tập bút lông chân chính, tay nhất định phải vững để không chế được lực đạo hạ bút xuống.

Điều Âm Thư phải làm trước, là buộc một khối thạch chặn giấy trên tay, vẽ đường ngang đường thẳng đứng, độ dày phải đều đặn mà không phải là dạng con giun vặn vẹo.

“Vị lão bản kia của Kinh Hồng Lâu luôn ăn mặc như thế?” Giang Phong Nguyệt nói nội dung trọng yếu cho Âm Thư xong, tạm thời không còn chuyện gì của hắn nữa, bất quá hắn không đi ngay lập tức. Đương nhiên, hắn không phải muốn nhìn chăm chú tiến triển của vị “đồ đệ” này, mà là buồn bực vị lão bản quái dị kia.

Âm Thư tay không dừng, hồi đáp: “Hắn là nam nhân.”

“Ta biết hắn là nam nhân, nếu là nam nhân thì tại sao phải mặc y phục nữ nhân?”

Trong hiện thực có rất nhiều nam nhân bộ dạng đẹp mắt sẽ ăn diện thành nữ nhân, tục xưng ngụy nương [1]. Nhưng bây giờ là trong trò chơi, trò chơi chú ý coi trọng thể hiện tính cổ đại, chẳng lẽ ở cổ đại cũng có loại ham thích mê ngụy nương này? Đám người thiết kế trò chơi tạo ra một nam nhân như vậy có mục đích gì? Giải trí quần chúng sao?

“Vấn đề này...” Âm Thư tạm thời dừng tay lại, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Ân?”

“Sao không hỏi Tiểu Khinh Trần?” Âm Thư thản nhiên hỏi.

“Mỹ nhân biết à?” Giang Phong Nguyệt tò mò.

Âm Thư hơi hơi híp mắt, chậm rãi, đọc rõ ràng từng chữ “Không có ai biết rõ hơn Tiểu Khinh Trần,” Ý chỉ chỉ Mạnh Kinh Hồng đang bưng khay đưa điểm tâm cho khách nhân, khí phách mười phần, “Hắn vì sao lại ăn mặc như nữ nhân.”

Đỉnh đầu Giang Phong Nguyệt toát ra một dấu chấm hỏi, tầm mắt vừa lúc đối lại với mục quang của Mạnh Kinh Hồng.

Mạnh Kinh Hồng xem thường hừ một tiếng, quảng lại cho Giang Phong Nguyệt bóng dáng cao ngạo.

“Người bị Tiểu Khinh Trần làm liên lụy.” Âm Thư vô tình nói.

Liên lụy... Giận chó đánh mèo.

Chú thích

[1] Ngụy nương: trích từ truyện “Câu chuyện của Thụ làm ca sáng và Công làm ca tối”:

A: Ngụy nương? Cái gì là ngụy nương?

Công: Chính là loại thiếu nam cậu thích ấy, mặc trang phục của nữ, đội tóc giả, trang điểm.....

39. Chương 39

Ngày hôm sau Tiểu Khinh Trần không lên mạng, Giang Phong Nguyệt chờ từ chín giờ đến mười giờ, lại chờ từ mười giờ đến mười một giờ... Vẫn không thấy hình avatar của Tiểu Khinh Trần sáng lên.

Hít một hơi, hắn quyết định không đợi nữa, đi làm nhiệm vụ.

Đồng thời trong lòng tự nhủ: nhất định phải dè dặt, nhất định không thể dọa mỹ nhân lần nữa!

—— Kỳ thật Tiểu Khinh Trần hôm nay có việc nên mới không thượng tuyến ←_←

Lúc xuống lầu lại gặp Mạnh Kinh Hồng, vẫn như tối qua, Mạnh Kinh Hồng không cho hắn ánh nhìn hòa nhã, phảng phất như hắn là ruồi muỗi hoặc là ta kinh tởm sâu bọ.

Giang Phong Nguyệt đem tình huống như vậy quy tội cho việc Mạnh Kinh Hồng đánh cược với Tiểu Khinh Trần, kết quả Mạnh Kinh Hồng thua, cho nên hắn ta không vừa mắt với Tiểu Kinh Trần các loại.

Theo một ý nghĩa nào đó, hắn nhận ra chân tướng rồi.

Ly khai Kinh Hồng Lâu, Giang Phong Nguyệt chậm rì rì đi làm nhiệm vụ, hiện tại hắn chỉ có mấy trăm đồng, mua được một ít màn thầu bánh bao ... Thường ngày ăn thịt ăn cá ở các quán lớn, đột nhiên biến thành màn thầu bánh bao, chênh lệch rất lớn có phải hay không?

Nhiệm vụ chủ tuyến đối Giang Phong Nguyệt mà nói, so với uống nước còn đơn giản hơn, vượt cấp làm nhiệm vụ rất dễ dàng, điều này được mọi người công nhận.

Nhưng mà, không ai giống như Giang Phong Nguyệt, tiền trò chơi không làm nhiệm vụ chủ tuyến đầu tiên mà là bị đuổi giết, sau đó có một đoạn kỳ ngộ...

Lại hoàn thành xong một nhiệm vụ, Giang Phong Nguyệt nhìn xuống tiến độ thanh kinh nghiệm, kinh nghiệm Giang Hồ lửa đảo hiện ra, cách cấp 18 còn một khoảng nhỏ.

“Quân Lâm Thiên Hạ...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhảy ra trước mặt Giang Phong Nguyệt, tâm tình thoát nhìn không tởi.

Ngoạn gia Giang Hồ tám chín phần mười đều biết tên Quân Lâm Thiên Hạ này, nếu là lúc trước, hắn nhất định sẽ bị ngoạn gia giớ kiếm đuổi giết. Nhưng từ khi quan hệ ‘đặc biệt’ giữa hắn và Tiểu Khinh Trần được phơi bày, người có chủ ý chém hắn dần ít đi.

Giang Phong Nguyệt đối với việc này dường như không chút cảm kích nào, lại dường như mọi việc đều nắm rõ, tâm tư Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tương đối đơn thuần, không suy nghĩ nhiều đến vậy.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

“Người không thể biểu hiện ra một chút cao hứng gì sao?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mặt mày méo xệch, “Ta đặc biệt tới tìm người.”

“Tìm ta?” Quan hệ giữa hắn và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tựa hồ còn chưa đến mức độ này đi?

“Tiểu Phó bang phát bưu kiện cho ta, nói hôm nay có công tác, không thượng tuyến được, bảo ta mang người đi thăng cấp.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tự hào, vỗ vỗ bộ ngực không hề dày chút nào của hắn ta.

Cậu ta không biết, câu nói tự hào này của mình ngược lại làm cho Giang Phong Nguyệt chịu đả kích bội lần.

Mỹ nhân hôm nay có công tác, nhưng không nói cho hắn biết mà là nói cho Tiểu Bạch Lang Cam Sắc biết ...

“Người rất thân với mỹ nhân?” Giang Phong Nguyệt không nóng không lạnh hỏi.

“Cũng không thân thuộc lắm.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không chú ý tới giọng nói có chút lạnh lẽo của hắn, “Đại khái Tiểu Phó bang đánh ta vài lần rồi nhớ kỹ ta đi.”

“Y thượng tuyến lúc nào vậy?” Giang Phong Nguyệt lại hỏi.

Lần này Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đã nhìn ra, tâm tình Giang Phong Nguyệt không tốt lắm.

“Ngạch, y thượng tuyến lúc ba giờ sáng, vừa lúc ta đang ở.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc gãi gãi tóc, thấy Giang Phong Nguyệt càng lúc càng âm trầm, nhanh chóng chuyển đề tài: “Ta còn kêu Đại Tổng Quản đến, a, đây rồi ...”

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nhìn thấy biểu tình Giang Phong Nguyệt cùng lúc Tiểu Bạch Lang nhìn thấy hắn, bất quá do vẫn thân quen với Giang Phong Nguyệt hơn Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhiều, đầu tiên liền kề vai bá cổ với Giang Phong Nguyệt.

“Huynh đệ, người được a, cư nhiên thật sự vượt ma quỷ về phía Tiểu hồ ly.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cười đến *** dâng.

“Ta rất nghiêm túc.” Giang Phong Nguyệt bĩu môi.

“Trời ạ, còn nghiêm túc?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cười càn khoa trương, “Có điều, thân thể nhỏ nhắn của người có thể chịu đựng được sao? Vị Phó bang của chúng ta không phải thiện nam tín nữ gì, người xác định thật muốn xuống tay với y? Người cân nhắc y còn không bằng cân nhắc ta, không thì Tiểu Lang của bọn ta cũng được, tuyệt đối dễ khống chế hơn so với y.”

Giang Phong Nguyệt mặt không đổi sắc, bắt lại cánh tay Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối trên vai hắn, nói: “Các người không được.”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nguyên bản còn muốn phản bác một câu: “Ta thích nữ nhân”, kết quả bị người ta chê bai, lập tức thẳng thắn đánh trả, “Ta sao lại không được?”

Trừ bỏ bộ dạng không yêu mị như Tiểu Khinh Trần, tính cách của mình cũng không tồi, vả lại, là một nam nhân, bộ dáng lớn lên không kém là được rồi?

Giang Phong Nguyệt trên dưới soi mói nhìn cậu ta một phen, nhìn đến khi lông tơ Tiểu Bạch Lang Cam Sắc dựng đứng hết mới nhếch môi mỉm cười: “Ngượng ngùng, ta không thích tính cách của người.” Còn có, ta không phải dân luyện đồng.

Một câu sau Giang Phong Nguyệt chưa nói ra, nếu nói ra, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tuyệt đối xù lông tại chỗ.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cao thấp nhìn Giang Phong Nguyệt một phen, chắc chắn nói: “Ta có lẽ hiểu được, huynh đệ người kỳ thật là một tên M đi?” Thích ai không thích, cố tình đi coi trọng Tiểu Khinh Trần, đây không phải là tự tìm ngược sao?

“Đại Tổng Quản, nói như thế ... Thái tử gia có phải hay không cũng là M?” Trầm tư một lát, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sâu kín hỏi.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối: “...”

Thái tử gia? Hoàng Thái Tử ... sao?

Hồi lâu sau Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mới kịp phản ứng: Giang Phong Nguyệt thật sự coi trọng Tiểu Khinh Trần?

Khoan đã, dường như cũng không có gì để khiếp sợ, Tiểu hồ ly chẳng phải đối xử với hắn rất đặc biệt sao, còn tự mang đi thăng cấp, lúc đi công tác còn nhờ người khác mang theo hắn... Y có thể đối đãi với người bình thường như vậy sao?

“Huynh đệ, người làm được nhiệm vụ nào?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối một bên lật xem thông tin của Giang Phong Nguyệt, một bên hỏi, nhìn đến cấp bậc thì nhíu mày: “Nha, cũng cấp 18, được Phó bang mang thăng cấp thật nhanh. Nhớ năm đó ta lên cấp 18 phải mất tới một năm.”

“Ta thì tốn nửa năm!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hừ hừ.

Nghe nói như thế, Giang Phong Nguyệt chấn kinh rồi, nửa năm mới lên tới 18 cấp? Vậy các người hiện tại 64 cấp, 72 cấp là bài trí sao?

“Huynh đệ người không biết chứ, chúng ta kỳ thật là nhóm người đầu tiên chơi trò chơi, không ai mang, hết thầy đều dựa vào bản thân, khi đó đến cái bản đồ không thềm nhìn, thanh kinh nghiệm lừa đảo người cũng không phải không biết ...” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bắt đầu kể khổ, “Trò chơi hoạt động nửa năm, Tiểu Phó bang và Thái tử gia, còn có Cửu Triều Phong Hoa một đám cao thủ xuất hiện đầu tiên, thành lập bang phái, sau này có người gia nhập bang phái cùng nhau đi xoát phó bản, cấp bậc mới bay lên nhanh.”

“Đúng vậy đúng vậy, người đừng nhìn bây giờ bảy mươi tám mươi cấp không ít, đều là cùng nhau xoát phó bản mới được đó.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ở một bên phụ họa.

“Từ từ...” Giang Phong Nguyệt đánh gãy lời bọn họ, “Ý các người là, xoát phó bản kinh nghiệm nhiều phải không?”

“Tất nhiên, xoát phó bản khó thì kinh nghiệm mới cao tương xứng.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nói, “Có điều vài phó bản cao cấp cần phải có Đại thần mang theo mới được, hoặc là đi phó bản không hạn chế người, nói tóm lại, vẫn rất khó khăn.”

“Ta có thích hợp xoát phó bản?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

“Người? Người mới 18 cấp được không?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mở to hai mắt, cậu muốn chứng minh cậu không phải đang khinh bỉ Giang Phong Nguyệt.

“18 cấp ... Ta nhớ có một cái phó bản sơn tặc 19 cấp đi?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối sờ sờ cằm, “Đúng rồi, ta nhớ tới cấp 15 là có thể đi phó bản được rồi? Người hiện tại đã 18 cấp, phó bản sơn tặc không hạn chế số lần đi, có thể xoát nhiều lần.”

Giang Phong Nguyệt trầm mặc một lúc lâu, hỏi: “Nhiệm vụ kia tiếp nhận ở đâu?”

“Nha môn đó, người không phải mắc bệnh hay quên đi?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hoài nghi nhìn hắn.

Giang Phong Nguyệt trầm mặc, mời hai người bọn họ gia nhập đội ngũ, sau đó chia sẻ nhiệm vụ...

Sự thật chứng minh, Giang Phong Nguyệt không phải mắc chứng hay quên, mà là tiến độ nhiệm vụ không phù hợp với hắn.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc buồn bực, cấp bậc cao hơn nhiệm vụ, làm nhiệm vụ thật dễ dàng a, so với lúc trước bọn hắn chậm rãi dây dưa thích hơn nhiều.

Hai người rất nhanh cùng Giang Phong Nguyệt tiếp tục nhiệm vụ của hắn, vẫn là nhiệm vụ chủ tuyến. Không có biện pháp, bên trong nhiệm vụ chủ tuyến có phó bản, còn có nhiệm vụ chi nhánh không có phó bản, phần nhiệm vụ chi nhánh có thể nhận tuần hoàn, dùng để xoát kinh nghiệm là tốt nhất.

Có Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc gia nhập, Giang Phong Nguyệt hoàn toàn trở thành một tên nhàn rỗi.

Giang Phong Nguyệt chưa có tọa kỵ, nên chạy bộ có chút cực nhọc. Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sát quái không chút nường tay, Giang Phong Nguyệt thu kinh nghiệm thực thích. Nhưng hắn luôn tưởng niệm thời gian ở cùng Tiểu Khinh Trần.

Không biết mỹ nhân làm việc gì?

Người nào đó đang thử âm mũi ngựa hắt hơi một cái.

...

“Lát nữa tới sào huyết sơn tặc, người không cần chạy loạn, cứ nhắm thẳng chạy tới bên trong cái trại nhỏ đó, sơn tặc ở trong đó.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc vừa chỉ sơn trại xa xa vừa nói với Giang Phong Nguyệt.

“Để ta đi khiêu khích BOSS?” Giang Phong Nguyệt nhú mày hỏi.

“Sao có thể để người đi khiêu khích BOSS được?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bất đắc dĩ nhìn hần một cái, “Thời điểm chúng ta tới, BOSS hần là đang ngủ, trên người nó có hai khối ngọc bội, nhìn vậy nhưng rất đáng giá, trước khi nó tỉnh lại người phải đi trộm ngọc bội rồi quay về.”

“... Đại Tổng Quản người bệnh cũ lại tái phát.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sâu kín toát ra một câu.

Đại Tổng Quản tất nhiên là Đại tổng quản, hần là đại tổng quản của Dự Chiến Thiên Hạ, đối với tất cả những thứ đáng giá đều cảm thấy hứng thú, toàn bộ Giang Hồ trừ bỏ đám thương nhân vất cổ chày ra nước, không ai hiểu công việc hơn hần.

“Nếu không đề cập tới thì lúc đánh nhau nhất định sẽ vỡ mất.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối hắc hắc nở nụ cười, “Huynh đệ, đến lúc người lấy xong, ta ra giá cao mua của người, chúng ta 3 7, thế nào?”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc há to miệng, kinh ngạc nhìn Đại Tổng Quản, người này cũng quá vô sỉ đi?

“Thành giao!” Càng làm cho Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hậm hực chính là, Giang Phong Nguyệt không chút chần chờ đáp ứng rồi.

Trại nhỏ của sơn tặc gọi là Hắc Phong trại, vừa đến cửa liền gặp hai người.

“Là tên chết tiệt này!!!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc lập tức nhảy dựng lên.

40. Chương 40

Mặt Mộ Dung Bất Lưu Hạ nhất thời đen thui.

Hần gặp qua Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không chỉ một lần, ngoại trừ lần trước cùng Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đi tìm phiền toái với Quân Lâm Thiên Hạ, gặp y chính diện một lần, sau đó tại dã ngoại đánh một trận thì không gặp nhau nữa.

Hiện tại ở tân thủ trấn đến Hắc Phong trại thì gặp mặt, là oan gia ngõ hẹp đây sao?

“Đêm nay có rảnh không?” Đi theo Mộ Dung Bất Lưu Hạ còn có Âm Thư.

Âm Thư vẫn duy trì phẩm chất trầm tĩnh tốt đẹp, nói khó nghe chính là y là một hũ nút. Mộ Dung Bất Lưu Hạ rất hiểu biết Âm Thư, luôn nghe y nói không vượt quá hai mươi câu, hôm nay thấy y mở miệng thật ngoài ý muốn.

Không đúng, vấn đề ở đây không phải Âm Thư mở miệng, mà là lời y nói với Quân Lâm Thiên Hạ... Đêm nay có...rảnh không?

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc liếc nhau, thấy được dị sắc trong mắt nhau.

“Không biết.” Giang Phong Nguyệt đáp, nếu mỹ nhân thượng tuyến, hần nhất định không rảnh; nếu mỹ nhân không lên, mà hần không muốn đi xoát kinh nghiệm, có lẽ rảnh.

Âm Thư gật gật đầu, không nói gì nữa.

“Âm Thư, người cư nhiên nói chuyện!!!” Còn có một ngoạn gia trung niên đi theo Âm Thư và Mộ Dung Bất Lưu Hạ, chúc nghiệm kiếm khách. Âm Thư vừa lên tiếng làm hần ta khiếp sợ vô cùng.

Âm Thư không mặn không nhạt nhìn hần ta một cái.

Người nọ hắc hắc mỉm cười, chột chột mặt y, nói: “Đừng cứ như vậy, suốt ngày mặt nghiêm không nói gì ai mà thích được, thúc thúc luôn chờ ngày uống rượu mừng của người nha!”

Nếu lúc hần ta nói không nhìn Giang Phong Nguyệt, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tuyệt đối sẽ không hiểu lầm, mấu chốt là hần ta không chỉ có nhìn, mà còn quan sát không chút che giấu.

“Tiểu huynh đệ gọi là gì?” Thúc thúc Âm Thư tới trước mặt Giang Phong Nguyệt, hữu hảo vươn tay, “ID ta là Sở Đại Ca, người có thể gọi ta Sở Đại Ca, có điều có thể như Âm Thư gọi ta thúc thúc cũng được.”

Giang Phong Nguyệt nhìn nhìn tay hắn ta, lại nhìn Âm Thư, vươn tay ra bắt tay Sở Đại Ca, đáp: “Quân Lâm Thiên Hạ.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Ta không quen y.”

Ta không quen Âm Thư, cho nên, không cần phải gọi ngươi là thúc thúc.

Giang Phong Nguyệt tỏ rõ ý tứ, Đại Tổng Quân Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thở phào một hơi, may mắn, Quân Lâm Thiên Hạ cùng Âm Thư không có JQ, nếu không bọn họ nhất định sẽ tìm Tiểu Khinh Trầm cáo trạng.

Sở Đại Ca ngược lại bộ dáng hoàn toàn nghe không hiểu, “Các ngươi chắc cũng đang làm nhiệm vụ sơn tặc đi, muốn hợp tác hay không? Nhiều người lực lượng mạnh, làm nhiệm vụ càng mau.”

Dự Chiến Thiên Hạ cùng Hoàng Triều tổ đội làm nhiệm vụ...

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đã đánh lộn với Mộ Dung Bất Lưu Hạ được không?

Nhiệm vụ phó bản Hắc Phong trại là nhiệm vụ cấp 19, hạn chế nhân số tổ đội là 6 người, có cao thủ theo thì ba người là có thể qua. Cho nên, Giang Phong Nguyệt và bọn Sở Đại Ca lúc đi vào vẫn là hai đội tách biệt như cũ.

Về phần BOSS... cướp thôi.

Xoát tân phó bản nhiệm vụ đều có hạn định, đó cũng là để ngoạn gia khác có thể trong phó bản kiếm kinh nghiệm, đương nhiên, loại cấp bậc cao như Âm Thư, Đại Tổng Quân Thời Kỳ Cuối ở trong phó bản cấp 19 này muốn kiếm kinh nghiệm cũng không có.

Hai tổ đội Giang Phong Nguyệt đồng thời tiến vào phó bản, lúc này nếu không kết thành liên minh tạm thời, BOSS chết vào tay ai thì người đó mới được tính là nhiệm vụ hoàn thành.

Hắc Phong trại trừ bỏ trại chủ còn có trên 100 tên tiểu sơn tặc, tiểu sơn tặc đều là cấp 19, ở tình huống bình thường phải quét dọn hết đám tiểu quái mới có thể gặp BOSS, nhưng mà Đại Tổng Quân Thời Kỳ Cuối đã đánh chủ ý lên ngọc bội trên người trại chủ, hiện tại có thêm người đoạt BOSS, bọn họ càng thêm ra sức.

“Huynh đệ, chút nữa ngươi đi theo lộ tuyến ta đã nói, trên đường có khả năng gặp phải một hai tên sơn tặc, lấy cấp bậc của ngươi chém vài phát là giải quyết được rồi. Mặt khác, BOSS là cấp 25, nếu ngươi đánh thức hắn cũng không sao, dùng sức sử dụng thuật Hồi Huyết cho bản thân, chúng ta giải quyết xong đám tiểu quái sẽ tới giúp ngươi.” Đại Tổng Quân Thời Kỳ Cuối an bài chu đáo.

Sơn tặc hơn mười cấp không tạo thành uy hiếp với bọn họ được, nhưng hiện tại có thêm hai người, kinh nghiệm Quân Lâm Thiên Hạ nhất định sẽ bị giảm bớt, ngoài ra, ngàn vạn lần không thể để cho Âm Thư và Mộ Dung Bất Lưu Hạ giết chết BOSS trước, nếu không bọn họ phải chờ thêm một tiếng.

Giang Phong Nguyệt gật gật đầu, chuẩn bị tốt hồng được, chuẩn bị thừa dịp loạn chiến chạy đi.

Bất quá...

“Tiểu Quân, ngươi nói ngươi là tân thủ, ta cũng là tân thủ, nhưng sao ta lại kém hơn ngươi nhiều như vậy?” Sở Đại Ca không biết từ lúc nào đứng sau lưng Giang Phong Nguyệt.

Không riêng gì Giang Phong Nguyệt bị người xuất hiện sau lưng làm hoảng sợ, ngay cả Đại Tổng Quân Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đều kinh hãi, người này khi nào đến gần Quân Lâm Thiên Hạ vậy?

“Tiểu tử lông mọc chưa xong cũng dám xông vào Hắc Phong trại, chán sống rồi sao?” Tiểu sơn tặc phi thường chuyên nghiệp chạy ra, ngón tay chỉ mấy người họ, bàn tay lớn vung lên, một đám sơn tặc bao vây bọn họ.

“Huynh đệ, chúng ta yểm hộ, ngươi vút hắn chạy đi.” Đại Tổng Quân Thời Kỳ Cuối nói xong rút kiếm ra mở đường cho Giang Phong Nguyệt.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc theo sát, đánh phó bản cấp thấp không cần nói nhảm nhiều, đánh mới là đạo lý cứng rắn.

Thanh kinh nghiệm Giang Phong Nguyệt bắt đầu tăng, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cùng Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối chỉ được chia một ít kinh nghiệm, đương nhiên, bọn họ không thiếu chút kinh nghiệm đó. Nhưng một điểm kinh nghiệm nhỏ đó rất cần thiết với Giang Phong Nguyệt.

“Tiểu Quân, từ từ, chờ ta một chút a...” Sở Đại Ca có chút chật vật chạy theo Giang Phong Nguyệt. Hắn thăng cấp tương đối bình thường, mới được cấp 15, tựa hồ không quen cách đánh giết giết kiểu này, chạy trốn không có nửa điểm trôi chảy nào.

Đừng trông mong Giang Phong Nguyệt sẽ hảo tâm chạy kéo theo hắn ta, hắn đang nhớ thương ngọc bội trên người Đại trại chủ, hắn đang thiếu tiền...

“Chậm, chậm một chút a!” Sở Đại Ca ba phút trước trêu ghẹo đuổi theo Giang Phong Nguyệt, nhưng ba phút đồng hồ sau hắn ta không hứng thú nữa. Tuy bảo trong trò chơi chạy không mệt mỏi, nhưng một bên chạy một bên bị sơn tặc truy đuổi đã có thể khiến chiến điểm mấu chốt của hắn ta.

Giang Phong Nguyệt mắt diếc tai ngơ, lướt qua đám sơn tặc, hắn đã phát hiện được cái trại nhỏ.

Bốn tên sơn tặc đột nhiên xông ra, bọn họ là thủ vệ sơn trại, cấp bậc cao hơn đám tiểu sơn tặc hai cấp.

“Nạp mạng đi!” Sơn tặc 1 hét lớn một tiếng, quắc mắt trừng trừng nhìn chằm chằm Giang Phong Nguyệt, ngay sau đó cầm theo thanh Phương Thiên kích [1] thật lớn đâm về phía hắn.

Giang Phong Nguyệt khóe miệng co rút, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối không có nói với hắn trước trại còn có vài tên canh cổng!

Trong lòng nghĩ vậy, hắn không ngăn người nữa, một cái né tránh tránh được công kích tên canh cửa, thừa cơ vứt độc dược ra, có thể trong một thời gian nhất định làm cho nội lực phòng ngự vật lý và kiên nhận của địch nhân giảm xuống.

(kiên nhận: dạng như sức chống đỡ, tiếng anh là durable)

Một sơn tặc khác vọt lên, hắn phóng ra mấy cây ngân châm. Vô công hắn là kỹ năng bình thường nhưng công kích gia tăng. Vận khí hắn không tồi, tốc độ di chuyển của sơn tặc 2 giảm xuống...

Sở Đại Ca bị vứt bỏ trên đường chạy tới, phát hiện có bốn tên sơn tặc cấp cao cuốn lấy Quân Lâm Thiên Hạ, hắn ta không phúc hậu nở nụ cười.

“Tiểu Quân, người chậm rãi mà đánh a.” Sở Đại Ca hai tay khoanh lại, không nhanh không chậm nói.

Giang Phong Nguyệt mới cấp 18, trong Giang Hồ có thể đánh quái vượt cấp nhưng rất khó khăn. Hiện tại có bốn tên sơn tặc 21 cấp bao vây Giang Phong Nguyệt, nếu một mình một người Giang Phong Nguyệt nắm chắc giải quyết được, nhưng một lần bốn người, máu của hắn tiêu hao rất nhanh.

Dư quang khóe mắt liếc tới tên nhân nhả đứng kia, trong mắt Giang Phong Nguyệt hiện lên một tia bốn cột.

Hắn xoay người tránh đi tên sơn tặc cầm búa, hô lên: “Tên đó nói muốn cướp ngọc bội của trại chủ các người, ta tới báo tin!”

Bốn sơn tặc đồng thời dừng lại công kích, nụ cười người đứng xem bên cạnh cùng lúc cứng đờ.

“Hắn sắp ra tay!” Giang Phong Nguyệt hợp thời bổ sung thêm một câu.

“Ta, ta không...” Sở Đại Ca theo bản năng lùi về sau một bước, nhưng trong tay hắn cầm kiếm, như vậy, thoát nhìn giống không có uy hiếp gì sao?

Nhóm canh cửa nổi giận, cứ nhiên dám đánh chủ ý lên người trại chủ bọn họ, tội không thể tha!

Sở Đại Ca mặt mũi trắng bệch, ba tên canh cửa công kích về phía hắn, tên còn lại... ngăn trở Giang Phong Nguyệt.

Đối phó một tên tuyệt đối đơn giản hơn đối phó bốn tên, Giang Phong Nguyệt đem toàn bộ sở học sử dụng, khi thanh máu tên canh cửa kia chỉ còn lại một chút, hắn trực tiếp cầm kiếm đâm tới.

“Cứu mạng a...” Sở Đại Ca dày đặc hồi hận, hẳn không nên đứng xem cuộc vui một bên, sớm biết vậy đi vào sơn trại cho xong, đứng xem kịch làm chi a!

Bất đắc dĩ, bây giờ hồi hận cũng không kịp rồi.

Giang Phong Nguyệt lúc tiến vào sơn trại quay đầu lại nhìn, cấp hấn ta một nụ cười mỉa mai.

Ở chung với Tiểu Khinh Trần nhiều ngày như vậy, nếu ngay cả điểm bốn sự ấy học không được, về sau sao có thể đủ khả năng bồi dưỡng nhân?

Trong sơn trại không có sơn tặc, Giang Phong Nguyệt từ tiền viện đi tới hậu đường. Dựa theo chiến lược tấn công trong đầu, hẳn chuẩn xác tới phòng trại chủ.

Sơn trại không như khách **, mỗi phòng có cửa linh tinh... Trừ bỏ gian phòng có đại môn bên ngoài, địa phương khác hoặc có hình dáng cửa hoặc chỉ treo bố màn, không cần lo lắng khi mở cửa sẽ có âm thanh cọt kẹt.

Trại chủ đang ngủ, tiếng ngáy to đến nỗi có thể đánh bay óc nhà.

Giang Phong Nguyệt vén rèm lên, liền thấy một con gấu chó to sừng yên biển lặn nằm trên mặt đất —— thân thể cường tráng, làn da cực đen, râu tóc cực quăn, không khác gì gấu chó.

Giang Phong Nguyệt khoe miệng co rút, cúi đầu nhìn thân thể bản thân, hẳn không lùn, có điểm gầy, nhưng khổ người tên này thấy thế nào cũng bằng bốn người mình đi? Tên này ăn cái gì mới được như vậy?

Xem nhẹ dáng người cự hùng, lực chú ý của hắn dừng trên hai khối ngọc bội, kích thước lớn cỡ cái chén, khó trách Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cố ý dặn dò hắn, hẳn là giá trị không ít.

Khinh thủ khinh cước tới gần? Đương nhiên không có khả năng.

Giang Phong Nguyệt lúc còn trọ ở trường có bạn cùng phòng cũng như vậy, đương nhiên, bạn cùng phòng của hắn không mập mạp cho lắm, tiếng ngáy không nhỏ hơn trại chủ bao nhiêu. Cái lộn không đánh thức cậu ra, ngược lại âm thanh sột soạt hoạt khinh thủ khinh cước tới gần mới dễ đánh thức cậu ta.

Giang Phong Nguyệt không thật sự làm ra tiếng động lớn, thanh âm bước đi của hắn là âm thanh bình thường, cũng không có thật sự làm ra rất lớn tiếng vang, tiếng bước chân của hắn là tiếng bình thường, dựa theo tư duy bình thường, nếu như hắn lén lút bước vào, trái lại sẽ làm cho người nghỉ ngơi.

Nhưng mà, mọi chuyện luôn luôn có sự ngoài ý muốn, như hiện tại ——

Trại chủ đột nhiên tỉnh giấc, ngồi dậy, song mâu thẳng tấp ngoắc ngoắc nhìn Giang Phong Nguyệt, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Chú thích

[1] Phương Thiên kích:

41. Chương 41

Tim Giang Phong Nguyệt đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp, đây là chột dạ của kẻ trộm.

Chột dạ thì chột dạ, nhưng nếu bây giờ quay đầu bỏ chạy hay trực tiếp xông lên công kích, Giang Phong Nguyệt dám khẳng định, vị trại chủ đại nhân này sẽ xài chiêu lấy thịt đè người ép hắn thành bánh thịt.

“Ta hỏi ngươi có chuyện gì?” Trại chủ đại nhân lặp lại câu hỏi.

Giang Phong Nguyệt cúi đầu vội ho một tiếng, nói: “Trại chủ, bên ngoài có người muốn xông vào, có điều đã ngăn lại, ta tới hỏi ngài phải xử lý như thế nào ạ?”

“Người ngày đầu làm sơn tặc sao?” Trại chủ rống lên một tiếng, “Còn không làm thịt nó...”

Lời còn chưa dứt, trại chủ cự hùng đã ngã xuống, tiếng ngáy rung trời.

Tuy thoát nhìn lúc cự hùng trại chủ nói chuyện với Giang Phong Nguyệt rất thanh thản, nhưng thần trí của hắn ta vẫn còn buồn ngủ, hơn nữa...

Giang Phong Nguyệt thu lại chai được thôi miên có tính bốc hơi, thứ này không tính là độc, cũng không có hiệu quả gì đối với người bình thường, lượng được tăng thêm một chút sẽ khiến người ngủ mất mà thôi. Đối với người đang ở trạng thái buồn ngủ hiệu quả càng lớn, cự hùng trại chủ là một chứng minh tốt nhất.

Sau khi cự hùng trại chủ ngủ rồi, hắn tính toán thời gian cho hắn ta dùng thêm hai loại độc được, khi hắn ta tựa hồ hơi thanh tỉnh, lại đem chai được thôi miên đặt dưới mũi hắn ta, hít vào càng nhiều thì giấc ngủ của hắn ta càng sâu.

Cảm tạ sự phụ Long Bá ở Long Khê thôn của Giang Phong Nguyệt, tay nghề này là do Long Bá thân truyền, không có quan hệ tới kỹ năng.

Một bên hạ độc cự hùng trại chủ, một bên lấy kim đâm hắn ta, Giang Phong Nguyệt nhanh tay lấy hai khối ngọc bội trên người trại chủ xuống, nhét vào túi của mình.

Công kích ngân châm không kém, cho dù mài dần, hắn cũng có thể chà hết huyết lượng của cự hùng trại chủ. Trừ bỏ ngân châm, còn có kiếm, hắn tuy không phải kiếm khách, công kích sử dụng kiếm không bằng một nửa kiếm khách thật, nhưng tốc độ nhanh hơn nhiều so với một căn ngân châm.

Do đó, khi Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc và Sở Đại Ca chỉ còn một hơi thở được cứu ra, Âm Thư, Mộ Dung Bất Lưu Hạ đuổi tới, liền nhìn thấy họ Giang nào đó đang đâm cự hùng trại chủ cả người đầy lỗ máu.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đang so đấu với Mộ Dung Bất Lưu Hạ, bọn họ giết sạch mấy trăm tên sơn tặc rồi một đường đánh tới đây, chỉ cần giết chết Đại trại chủ Hắc Phong trại trước, nhiệm vụ có thể hoàn thành.

Dự Chiến Thiên Hạ cùng Hoàng Triều thủy hỏa bắt dung, thế bất lưỡng lập.

Mấy người bên ngoài há hốc miệng nhìn Giang Phong Nguyệt đem chút huyết của cự hùng trại chủ chém rụng, sau đó hệ thống nhắc nhở, trại chủ Hắc Phong trại bị giết chết.

Giang Phong Nguyệt đem trang bị, bạc và đồng tiền rút xuống từ người cự hùng trại chủ thu vào, lau cái trán không giọt mồ hôi, thở ra một hơi, mới cười tủm tỉm chào hỏi: “Các người chậm quá, ta giải quyết xong rồi.”

Một mình giết chết trại chủ Hắc Phong trại, Giang Phong Nguyệt chiếm được toàn bộ kinh nghiệm, lát nữa đi đệ trình nhiệm vụ nha môn có thể đạt thêm một đồng, hôm nay có lẽ hoàn toàn lên cấp 20.

“Người, người... Người cư nhiên một mình giết tên gấu chó này?!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc khép miệng lại, không thể tin được.

Không chỉ có một mình Tiểu Bạch Lam Cam Sắc có loại phản ứng này, ngoại trừ Âm Thư, mấy người khác không sai biệt lắm.

Sở Đại Ca khéo miệng co rút, một tay khoát lên vai Âm Thư, thấp giọng hỏi: “Ta nói, Tiểu Âm Thư, người có nghĩ suy xét đối tượng khác hay không?” Người này tuy cấp bậc không cao, nhưng thật tình hung tàn a!

Âm Thư đậm mặt liếc nhìn thúc thúc của mình, không nói.

“Huynh đệ, người thật là, việc này cũng làm được.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối đến cạnh y, cười có chút khoa trương, cuối cùng còn dùng ánh mắt xem thường nhìn ba người Sở Đại Ca.

Giang Phong Nguyệt ngược lại không lộ ra biểu tình tự hào, hắn lấy ra hai khối ngọc bội, “Có thể bán cái giá tốt đi?”

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối nhìn thấy hai khối ngọc bội, trong ánh mắt lóe lên lục quang, “Tin tưởng ca, ca tuyệt đối có thể để người bán một giá cao.”

“Ân, tin người.” Giang Phong Nguyệt lại nhìn danh sách nhiệm vụ, lát nữa đi nha môn đệ trình nhiệm vụ có thể nhận thêm một thỏi vàng và kinh nghiệm, có thể thăng lên cấp 19.

Quả nhiên, xoát phỏ bản chính là kiếm tiền a!

“Ta còn nhặt được một cây đao, một kiện y phục và một cái vòng cổ, có thể bán luôn không?” Giang Phong Nguyệt lại lấy ra cây đao, y phục và vòng cổ nhặt được lúc này, trừ bỏ trang bị đều có thể bán lấy tiền.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối tiếp nhận, xem xét thuộc tính một chút, nhíu mày: “Thuộc tính không tồi, thích hợp dùng cho tân thủ. Xét người là huynh đệ của ta, hai thứ này ta mua người thêm 10 đồng giá thị trường, đừng bảo ca không chiều cổ người.”

“Được.” Giang Phong Nguyệt cũng rất dễ nói chuyện, nếu để hắn tự đi bán, hắn còn không biết con đường cụ thể là cái gì.

“Đại Tổng Quản, người bắt công cũng thái quá đi?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc liếc xéo y, “Sao lúc người mua đồ của ta không tăng giá lên?”

“Người không phải người yêu của Phó bang, ta tăng giá cho người cũng không được hảo cảm của Tiểu phó bang a!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bõn cợt cười.

“... Đồ dựa hơi.”

“Huynh đệ, về sau muốn bán hay mua cái gì, trực tiếp tìm ca là được, nhất định sẽ cho người một cái giá ưu đãi.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối vỗ ngực nói.

“Cám ơn.” Giang Phong Nguyệt gật gật đầu, “Bất quá, người tốt nhất đừng tự xưng là ca của ta, nếu bị anh trai ta nghe được, hắn sẽ làm thịt người.”

“... Anh trai người là ai? Lai lịch là gì?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối hắc tuyến hỏi.

Lại nói tiếp, hắn giờ cũng chẳng biết anh hắn là ai, chơi môn phái nào, ID gọi là gì. Đương nhiên, hắn không muốn có tiếp xúc gì với anh hắn trong trò chơi, tiếp xúc với mỹ nhân là được rồi.

Vì cái gì mỹ nhân còn chưa lên mạng a?

“Đi thôi đi thôi, quay về đệ trình nhiệm vụ, hôm nay còn thời gian, có thể lại xoát tiếp lần nữa.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cũng không tiếp tục tự hỏi việc Giang Phong Nguyệt một mình giết chết cự hùng trại chủ, hắn thực kiêu gao, bởi vì bọn họ hoàn thành nhiệm vụ.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ gắt gao trừng hắn, Dự Chiến Thiên Hạ Tiểu Bạch Lang Cam Sắc quả thực đời trước kết thù với y, đời này bọn họ chính là kẻ thù.

Sở Đại Ca nghiêng răng, chỉ vào Âm Thư và Mộ Dung Bất Lưu Hạ, rống giận: “Hai người các người, còn bảo là đại tướng Hoàng Triều, ngay cả chút việc nhỏ thế mà làm không xong, còn khiến người khác nhanh chân đến trước?”

Kết quả đâu?

Mộ Dung Bất Lưu Hạ vẫn cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc luyện nhãn lực, giương mắt nhìn nhau; Âm Thư mặt không đổi sắc nhìn nhìn Giang Phong Nguyệt trò chuyện với Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối thật vui vẻ.

“Huynh đệ, đi thôi.” Cự hùng trại chủ đã bắt đầu xoát tân, phó bản một tiếng sắp đến rồi, bây giờ bọn họ phải ra ngoài, nếu không sẽ bị hệ thống cưỡng chế đập ra.

“Ân.” Giang Phong Nguyệt mới vừa đi một bước, rồi dừng lại, “Hình như có tiếng gì đó?”

“Tiếng gì?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hỏi, đồng thời nghiêng tai lắng nghe, sau đó nghe được một tiếng giống như mèo kêu.

“Mèo sao?” Sở Đại Ca vuốt cằm nhìn bốn phía chung quanh.

“Phía dưới.” Âm Thư nhìn chằm chằm dưới chân Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt dịch chuyển cước bộ, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc hừ hừ, “Một con mèo thôi, cần phải ngạc nhiên vậy sao?”

“Không phải mèo, là tiếng khóc tiểu hài tử.” Giang Phong Nguyệt khom lưng gõ xuống mặt đất, sàn trong sơn trại là ván gỗ, nhưng đây là chỗ ngủ lúc nãy của cự hùng trại chủ, tiếng vang có chút khác biệt.

Cẩn thận nghe, đúng là tiếng khóc tiều hài tử, hơn nữa còn là một trẻ sơ sinh.

Khoảng nửa phút sau, mọi người tìm được cửa vào “tầng hầm ngầm”—— phía sau mảnh chiếu.

Tầm ván gỗ kéo ra, tiếng khóc liền biến mất. Nhưng nhiều người đều nghe được, chứng minh không phải ảo giác.

“Đi xuống xem một chút.” Sở Đại Ca đẩy Mộ Dung Bất Lưu Hạ lên trước, nhưng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tới trước mặt y, cùng với Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối mang theo Giang Phong Nguyệt bước xuống.

Sở Đại Ca vẻ mặt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép trừng mắt nhìn Mộ Dung Bất Lưu Hạ, Mộ Dung Bất Lưu Hạ rất vô tội, không phải y không nghĩ đi trước, mà Tiểu Bạch Lang Cam Sắc căn bản không cho y cơ hội này.

Trong lúc Mộ Dung Bất Lưu Hạ bị Sở Đại Ca liên tục giáo huấn, Âm Thư đã đi qua bọn họ, hướng tới “tầng hầm ngầm”..

Nói là “tầng hầm ngầm”, kỳ thật cũng một cái hầm mà thôi, là nơi giấu vàng bạc châu báu đoạt được, còn có rất nhiều rượu.

“Phát tài rồi!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối mở ra một trong ba cái thùng, đập vào mắt là một đồng vàng bạc châu báu.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cũng mở ra hai cái còn lại, phân lượng không nhiều như cái kia nhưng cũng là tài phú thật lớn.

“Nhanh, nhanh thu lại.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối không bị đồng tài phú trước mắt dọa mù mắt, càng không quên phía sau còn đó đám người Hoàng Triều, lúc này không đoạt thì đợi tới khi nào?

Âm Thư xuống dưới hầm liền nhìn thấy hai người đang dùng sức đem tài bảo vào trong túi, nhưng lực chú ý của y không có dừng lại trên người hai người đó.

Giang Phong Nguyệt thiếu tiền không có đi theo Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc giắt tiền, chút nữa ra ngoài, hẳn không tin hai người này sẽ độc chiếm.

“Cứu, cứu mạng...” Thanh âm suy yếu truyền từ góc phòng, làm dọa Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc tóc tai dựng đứng cả lên.

Sở Đại Ca và Mộ Dung Bất Lưu Hạ vừa bước xuống cũng bị thanh âm này làm hoảng sợ, Giang Phong Nguyệt đã mở ra tấm ván gỗ ở trong góc.

Âm Thư trong tay cầm một chén đèn dầu nhỏ, ánh sáng mỏng manh chiếu tới góc tối kia —— một nữ nhân quần áo tả tơi đang ôm một hài nhi.

Nữ nhân ý thức tựa hồ không rõ ràng, khi nhìn thấy ánh lửa, cả người nàng cố gắng chống đỡ, “Cứu, cứu tiều... thiếu gia, đưa hắn về nhà... Cha của hắn... Là Dương Tân An...”

Nữ nhân tắt thở, Giang Phong Nguyệt chợt nghe đến âm thanh hệ thống gợi ý nhiệm vụ.

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Ngài ở trong sào huyệt sơn tặc vô ý phát hiện tỳ nữ Tiểu Thúy và tiều thiếu gia do Tiểu Thúy hầu hạ bị sơn tặc bắt cóc, Tiểu Thúy trước khi lâm chung hy vọng ngài có thể đưa tiều thiếu gia về nhà, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Nhiệm vụ thưởng cho: Tài phú sơn tặc lưu trữ.

Đạt được kinh nghiệm: 100000

Giang Phong Nguyệt do dự chọn tiếp thu, số vàng bạc châu báu trong rương hắn thấy được, không bàn tới việc có tài phú hay không, chỉ 100000 kinh nghiệm đủ cho hắn thăng lên cấp 20.

Nhưng mà...

“Đứa nhỏ này làm sao bây giờ?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ngơ ngác hỏi, trong trò chơi chưa có ai trong phó bản Hắc Phong Trại tìm thấy đứa nhỏ này đi?

“Làm bây giờ cái gì nữa, đương nhiên là mang đi.” Sở đại ca nguyệt hấn một cái.

“Các người không nhận được nhiệm vụ?” Giang Phong Nguyệt ôm hải nhi vào lòng, xoay người hỏi bọn Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, nhiệm vụ cái gì bọn họ đều không nghe được!

“Nhanh lên nhanh lên, nhiệm vụ chia sẽ.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối thúc giục.

“... Chúng ta còn cùng một đội ngũ đi?” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc sâu kín nói.

Trong cùng một đội ngũ, nếu đụng vào nhiệm vụ che dấu, toàn bộ đội viên đều có thể nhìn đến, không lý do nào chỉ có một người mới nhận được nhiệm vụ.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cứng lại rồi.

Đứa nhỏ trong tay Giang Phong Nguyệt đột nhiên lớn tiếng khóc lên, làm hấn sợ tới mức suýt chút nữa ném nó đi mất.

Mặt Giang Phong Nguyệt đen thui, đúng lúc này, hấn nghe được một tiếng “đình” ——

[Hệ thống nhắc nhở]: Hảo hữu của ngài Tiểu Khinh Trần thượng tuyến.

42. Chương 42

Hảo hữu thượng tuyến trong trò chơi sẽ không cố ý nhắc nhở, trừ phi thiết lập sẵn.

Thực hiện nhiên, Giang Phong Nguyệt đã thiết định hệ thống thông tri Tiểu Khinh Trần.

“Giúp ta ôm nó, tối nay tới Kinh Hồng Lâu tìm ta.” Giang Phong Nguyệt thuận tay đứa nhỏ đang khóc nhét vào tay người đứng gần nhất, sau đó... chạy.

Năm người đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Giang Phong Nguyệt vọt đi, hỗn độn trong gió...

Hỗn độn nhất, chính là Âm Thư.

—— Giang Phong Nguyệt đem đứa nhỏ nhét vào trong tay của y.

...

Tục ngữ nói, một ngày không gặp như cách ba thu.

Giang Phong Nguyệt cuối cùng thể nghiệm được tâm tình một ngày như ba thu, được rồi, kỳ thật có chút khoa trương, nhưng khi những ngày trước hấn đã quen cùng y một chỗ, đột nhiên có một ngày y vô thanh vô tức không thấy đâu, hấn không quen.

Địa điểm Tiểu Khinh Trần thượng tuyến vẫn tại Kinh Hồng Lâu, sự tình Giang Phong Nguyệt bị thích khách ám sát y đã biết, bất quá muốn truy ra ai cũng không dễ dàng, cái gì cũng có quy củ của nó phải không?

“Không nghĩ tới người tìm tiểu tình nhân như vậy... thường thức thật độc đáo a?” Tiểu Khinh Trần vừa bước xuống lầu, sau lưng có giọng nói xa xăm truyền tới.

Mạnh Kinh Hồng như trước một thân nữ trang, trang điểm trên mặt không tính là dày nhưng tuyệt đối có thể nhìn ra được.

“Người ghen tị?” Tiểu Khinh Trần không bởi vì hấn ta châm chọc mà tức giận, xoay người nhìn thẳng hấn ta, nguyên bản mặt yêu mị bây giờ cười lên tô điểm theo vẻ yêu dị.

“Ai ghen tị?” Mạnh Kinh Hồng mặt tối sầm, “Người cho ai cũng giống người yêu thích long dương sao?” (long dương: nói đơn giản là tình yêu nam với nam)

“Nói như vậy, người thích nữ nhân?” Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu hỏi.

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Mạnh Kinh Hồng cao ngạo hất cằm, hừ lạnh.

Tiểu Khinh Trần cười nhạo, “Người cảm thấy với dáng vẻ nữ nhân của người, sẽ có yếu điệu thực nữ coi trọng người sao?”

Vừa nghe lời này, mặt Mạnh Kinh Hồng nhất thời tái mét, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nếu không phải người ngày đó gian lận, ta sao có thể thất bại, nếu không phải người đề nghị ta mặc nữ trang một năm, ta sao phải mặc hồng trang nữ tử?”

“Kỳ thật ta chỉ là nói nói, ai bảo người xem là thật?” Tiểu Khinh Trần vô tội nhìn hắn.

“Người @# %...”

“Mạnh lão bản, người nói thô tục, yếu điệu thực nữ lại càng không yêu mến người, cần phải sửa lại thói quen này.” Tiểu Khinh Trần chậm rì rì nhắc nhở.

“...”

“A đúng rồi, kỳ thật ta cảm thấy, bộ dáng Mạnh lão bản mặc nữ trang còn xinh đẹp hơn cả thiên kim tiểu thư Phong Đô Thành.” Để lại những lời này, Tiểu Khinh Trần lỵ khai Kinh Hồng Lâu.

Không khí trong Kinh Hồng Lâu lập tức thấp đi nhiều vô kể, tiểu nhị chạy bàn Kinh Hồng Lâu đưa đồ ăn đưa rượu cũng không dám tới gần lão bản bọn họ trong phạm vi hai trượng, nhóm khách nhân quen thuộc cơm nước xong cũng không dám tới chào hỏi hắn ta.

Sát khí trên người Mạnh lão bản hôm nay a... rất rợn người.

...

Từ ngoại thành chạy về nội thành, Giang Phong Nguyệt chạy ước khoảng hai mươi phút hơn, vẫn là câu nói kia, nếu không phải trong trò chơi, hắn sẽ rụng mất nửa cái mạng.

Khi Tiểu Khinh Trần vừa lên mạng liền mời đội ngũ Giang Phong Nguyệt hắn, cho nên bọn họ đều có thể nhìn thấy tọa độ lẫn nhau, Giang Phong Nguyệt tìm y cũng không khó.

Thời điểm tìm được Tiểu Khinh Trần, y đang chậm rì rì tiêu sái trên đường, tay cầm quạt giấy, phong độ nhẹ nhàng. Tới lúc Giang Phong Nguyệt thở không ra hơi xuất hiện trước mặt y, tay lay động quạt của y dừng một chút,

“Hai mươi hai phút mười sáu giây.” Tiểu Khinh Trần nói số lượng.

Từ Hắc Phong trại ngoại thành chạy đến, mất hai mươi hai phút, tốc độ không chậm. Phải biết, Giang Phong Nguyệt vì muốn gặp y sớm một chút, ngay cả khinh công đều dùng tới.

“Mỹ nhân, làm xong việc rồi? Mệt không?” Giang Phong Nguyệt che dấu vô cùng tốt, một chút bất mãn đều không biểu lộ ra. Đương nhiên, hắn nếu bất mãn, nguyên nhân tất nhiên là do Tiểu Khinh Trần hôm nay công tác không thượng tuyến mà không nói cho hắn, dù là bưu kiện hay tin mật đều không có nhắc lại cái nào.

“Ta còn chưa quyết định bao dưỡng người, nhanh như vậy liền tự thân nhập vai rồi?” Tiểu Khinh Trần híp mắt hỏi lại.

“Mỹ nhân, ta hôm nay làm nhiệm vụ kiếm được tiền, người bao dưỡng ta cũng không tốn tiền của người.” Giang Phong Nguyệt nghe y nói hai chữ “bao dưỡng” sợ run lên, hắn còn tưởng rằng Tiểu Khinh Trần sẽ một mực lơ hắn luôn!

“Không tốn tiền của ta, vậy coi như là bao dưỡng sao?”

“... Nếu tiêu tiền mới là bao dưỡng, ta đây sẽ làm, được không?” Giang Phong Nguyệt nghiêm túc hỏi.

“...”

“A đúng rồi, mỹ nhân, ta còn kém một chút là lên cấp 20. Còn có, ta lúc này ở Hắc Phong trại nhận được nhiệm vụ ẩn tàng, nhiệm vụ này hoàn thành xong là đủ thăng cấp rồi.” Giang Phong Nguyệt nói xong đem ẩn tàng nhiệm vụ chia sẻ với y.

Nhiệm vụ chia sẻ có thể là một bang phái, có thể là một đội ngũ, Giang Phong Nguyệt hiện tại nhiệm vụ cùng hưởng là hình thức đội ngũ, nhưng vấn đề đầu tiên xuất hiện — hấn trong đội ngũ phát động nhiệm vụ ẩn tàng, nhưng sao Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không nhận được nhiệm vụ?

[Gợi ý]: Nhiệm vụ này là nhiệm vụ hai người, nhân số đội ngũ vượt qua hạn mức cao nhất.

Khóe miệng Giang Phong Nguyệt không khỏi co rút, nhiệm vụ ẩn tàng còn có vụ hạn chế người?

Giang Phong Nguyệt đem nội dung gợi ý nói cho Tiểu Khinh Trần, Tiểu Khinh Trần cũng có chút ngạc nhiên, nhiệm vụ ẩn tàng đều là nhiệm vụ khó khăn, toàn bộ bang phái hoặc bang phái liên minh cùng nhau đi làm không hiếm, không nghĩ tới cứ nhiệm vụ hạn chế hai người.

Nếu nhiệm vụ hạn chế hai người, đội trưởng Giang Phong Nguyệt rất không phúc hậu tính toán đã ra đối tượng đã dành ra nửa buổi chiều như trâu như ngựa giúp hấn Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, Tiểu Khinh Trần bỗng mở miệng.

“Nhìn tán gẫu đội ngũ.”

Đội ngũ

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]: Phó bang cứu mạng.

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: Huynh đệ cứu mạng a.

“Bên ngoài Hắc Phong trại có quái sao?” Tiểu Khinh Trần quay đầu hỏi Giang Phong Nguyệt.

“Chắc không, lúc ta trở về không thấy.” Hấn một đường chạy từ Hắc Phong trại về, trừ bỏ nhìn thấy hai con thỏ rừng hô ở ngoài, quái khác không đụng tới.

Bản đồ toàn tức vòng du không ghi rõ tiểu quái, xem như bản đồ chỉ ghi đại khái, không rõ ràng cụ thể. Nhưng Tiểu Khinh Trần nhớ rõ, tiểu phó bản Hắc Phong trại kia dường như không có quái gì. Dù vào phó bản lần nữa, với thực lực của hai người Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, hoàn toàn có thể thông qua.

“Đi xem.” Tiểu Khinh Trần triệu hồi tọa kỵ, Giang Phong Nguyệt còn chưa kịp phản ứng đã bị y xách lên ngựa.

Đừng hy vọng Tiểu Khinh Trần sẽ ôn nhu, không dừng trông cậy Giang Phong Nguyệt bị ném phía sau y sẽ theo quán tính mà ôm mỹ nhân vào lòng.

Chân tướng thường rất tàn nhẫn — Giang Phong Nguyệt ngồi lên yên ngựa, cái gì cũng chưa tóm được, bạch lông câu hí lên một tiếng, bốn vó tung bay chạy đi.

Sau lần này, Giang Phong Nguyệt không chút nghi ngờ, hấn sẽ mắc bệnh sợ hãi lên ngựa.

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt đuổi tới ngoại thành,, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cũng đang chạy về hướng nội thành, bên cạnh bọn họ còn có thêm bảy tám tên như cự hùng sơn tặc trại chủ. Nói quỷ dị chính là, đó là quỷ hồn của cự hùng trại chủ.

Bị bao vây ngoài Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc còn có hoàng triều Âm Thư cùng Mộ Dung Bất Lưu Hạ, và Sở Đại Ca.

Quỷ hồn cự hùng trại chủ tập trung lên năm người bọn họ, cố tình chính là trừ nhóm bọn hấn không ai nhìn thấy Quỷ hồn Đại trại chủ. Bởi vậy, bọn họ một đường biểu tình dữ tợn chạy như điên, phóng thích kỹ năng tứ phía, người chơi bên người bị dọa hoảng hồn.

“Đứa nhỏ, giao đứa nhỏ ra đây —” Quỷ hồn nào đó rống lên, chấn động bốn người trên lưng ngựa thiếu chút ù tai, người còn lại... đi địa phủ ăn canh.

Đứa nhỏ là vật phẩm nhiệm vụ, tuy bọn họ không nhận được nhiệm vụ này, nhưng tính cách Âm Thư rất chất phác. Vả lại, đứa nhỏ này là do Giang Phong Nguyệt đưa cho y bảo quản, từ phương diện đạo nghĩa, y không thể giao ra đứa nhỏ được.

Vì thế, bốn người chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần đến ngoại thành, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bốn người cũng tới rồi, Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần đều trong đội ngũ, cho nên có thể nhìn thấy bạch quỷ hồn phiêu phiêu trong không trung.

“Mau vào thành.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối hét lớn một tiếng.

“Đừng để hấn ta cướp lấy đứa nhỏ!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc chỉ tay vào Âm Thư.

Âm Thư ôm đứa nhỏ trong ngực, y vốn là mục tiêu công kích của Quỷ hồn, hơn nữa y là cung thủ tấn công tâm xa, cận chiến Quỷ hồn y không có biện pháp. Không đúng, đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng là, quái là Quỷ hồn, bọn họ chưa dùng bất kì loại công kích nào, trừ phi đi tìm đạo sĩ phù chú sư Mao sơn gì đó...

“Quân...” Âm Thư mắt đối mắt với Giang Phong Nguyệt, chỉ nói một chữ, liền vứt đứa nhỏ ra ngoài.

“Mỹ nhân, tiếp lấy đứa nhỏ.” Giang Phong Nguyệt khẩn trương mở to hai mắt.

Mà ngay cả Tiểu Khinh Trần cũng bị quỷ hồn đột nhiên xuất hiện làm hoảng hốt, hiện tại có một đứa nhỏ bị ném qua, y theo bản năng phóng ra tơ lụa, cuốn lấy đứa nhỏ thu về.

Đứa nhỏ dừng trong ngực Tiểu Khinh Trần, bắt đầu khóc to lên, phản ứng y cùng Giang Phong Nguyệt giống nhau, suýt chút nữa quăng đứa nhỏ ra ngoài, cuối cùng lý trí chiến thắng xúc động, ném đứa nhỏ cho Giang Phong Nguyệt phía sau.

Giang Phong Nguyệt ngồi thẳng, hấn có thể ôm đứa nhỏ ổn thỏa trong tay.

Đứa nhỏ thay đổi người, hai tên Quỷ hồn cũng liền thay đổi mục tiêu công kích, Tiểu Khinh Trần lúc này chuẩn bị phản công.

“Mấy tên đó miễn dịch kỹ năng.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cúi người xuống tránh đi một búa vào đầu của Quỷ hồn, công kích bọn họ đối Quỷ hồn không hiệu quả, nhưng mà công kích của Quỷ hồn thật hung tàn!

Không hề nghi ngờ, Tiểu Khinh Trần công kích cũng thất bại.

“Mỹ nhân, chúng ta vào thành.” Giang Phong Nguyệt nói.

Tiểu Khinh Trần quyết định thật nhanh, thu vũ khí kéo dây cương, giơ roi giục ngựa.

Bạch lông câu bốn vó tung bay, Tiểu Kinh Phàm không phải là người lo trước lo sau, tuy bên cạnh có hai Quỷ hồn đuổi theo, nhưng nếu chạm phải sẽ có thể xuyên qua người y, y cần gì phải lãng phí thời gian. Cho dù ngăn cản trước ngựa, y như cũ một mực trực tiếp xuyên qua.

Những Quỷ hồn khác như bị kích thích, ào ào đuổi theo bọn họ, cho nên bốn người Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối bốn người cùng với Sở Đại Ca mới trở về từ địa phủ thở phào một hơi.

“Hô, hù ta chết mất, trò chơi chết tiệt này cứ nhiên có Quỷ hồn.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc vuốt mặt không giọt mồ hôi, than thở.

“... Lúc này chúng ta bị truy đuổi chặt vật như vậy, sao lại không nghĩ bỏ qua bọn nó trực tiếp chạy qua luôn?” Nhìn Tiểu Khinh Trần chạy đi thoải mái tự nhiên, thậm chí còn có xu thế đem Quỷ hồn vứt ra phía sau, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối vô cùng hối hận.

“Đều là đứa nhỏ kia mang họa!” Trong thời gian ngắn ngủi, Sở Đại Ca chết hơn mười lần cắn răng nói, không biết hấn ta nói “đứa nhỏ” là chỉ Giang Phong Nguyệt hay là đứa nhỏ thật.

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt thuận lợi vào thành, Giang Phong Nguyệt quay đầu lại nhìn lại, mấy tên Quỷ hồn hung thần ác sát đuổi theo bọn họ không tha đã biến mất.

Tiếng khóc đứa nhỏ làm cho đông đảo các ngoạ gia kinh ngạc không ngậm lại miệng được, Tiểu Khinh Trần trực tiếp đưa Giang Phong Nguyệt tới Kinh Hồng Lâu, không đợi Giang Phong Nguyệt chủ động xuống

ngựa, Tiểu Khinh Trần thu thu ngựa lại đồng thời mang hấn lên lầu hai —— tiến vào cửa chính, y không qua được mắt tên kia.

“Giải thích rõ ràng cho ta, đây là chuyện gì!” Tiểu Khinh Trần mặt lạnh, nguy hiểm nhìn Giang Phong Nguyệt cùng với... đứa nhỏ trong tay hấn.

Giang Phong Nguyệt còn chưa kịp nói, cửa phòng bị một cước mạnh mẽ đá văng.

“Tiểu Khinh Trần ngươi xem Kinh Hồng Lâu ta là nơi nào? Ngươi muốn tới thì tới, muốn chạy thì...” Câu nói kế tiếp Mạnh Kinh Hồng mắc trong cổ họng, tầm mắt dừng trên người đứa nhỏ khóc không ngừng trong tay Giang Phong Nguyệt, biểu tình quý dị nhìn hai người một lúc lâu rồi hỏi: “Mới một khắc không gặp, đứa nhỏ các ngươi đều có? Ngươi tới qua không ở đây, không phải là trốn đi sinh đứa nhỏ đi?”

Chú thích

[1] Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu [,]: người con trai tốt thường thích mong cầu tìm kiếm người con gái điệu dàng và tính nết đoan trang hiền ngoan để làm vợ.

43. Chương 43

Tiểu Khinh Trần mười phút trước vừa gặp Mạnh Kinh Hồng, còn Giang Phong Nguyệt thì đã nửa ngày không thấy hấn ta.

“Đứa nhỏ này... các ngươi ai sinh?” Mạnh Kinh Hồng ánh mắt lưu luyến trên mặt hai người một phen, trong mắt đã thay thế bằng sự vui sướng khi người gặp họa.

Tiểu Khinh Trần nguy hiểm nhìn về phía Giang Phong Nguyệt, Giang Phong Nguyệt trong lòng run lên, vừa định giải thích chợt nghe Mạnh Kinh Hồng lại ngữ khí không sợ thiên hạ bất loạn: “Tiểu Khinh Trần ngươi tức giận như vậy, chẳng lẽ là người yêu người thừa dịp ngươi không ở đây hồng hạnh xuất tường, làm lớn bụng nữ nhân?”

Giang Phong Nguyệt nhìn thấy hai bên thái dương Tiểu Khinh Trần nổi lên gân xanh chữ thập.

Bất quá, Tiểu Khinh Trần không then quá thành giận trực tiếp đập chết Mạnh Kinh Hồng, y thu liễm cảm xúc, cười lạnh hất cằm, chậm rãi nói: “Kế tiếp chắc ngươi không định nói, đối tượng “người yêu” ta hồng hạnh xuất tường là ngươi, đứa nhỏ là do ngươi sinh?”

Giang Phong Nguyệt một đầu hắc tuyến.

“Ta là nam nhân!!!” Mạnh Kinh Hồng phát điên, xắn lên tay áo định đánh nhau với Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần cũng móc ra vũ khí, Giang Phong Nguyệt nhanh chóng nhảy vào giữa hai người, tiếng đứa trẻ khóc đều khiến hai người nhú mảy.

“Mỹ nhân, ngươi đừng nghe hấn ta nói hươu nói vượn, đứa nhỏ này là vật phẩm nhiệm vụ ẩn tàng của ta.” Giang Phong Nguyệt vội vàng nói với Tiểu Khinh Trần, Mạnh Kinh Hồng hiểu lầm không quan hệ gì tới hấn, nhưng hấn không muốn để cho Tiểu Khinh Trần hiểu lầm.

Nói xong, hấn còn đá Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ra đội ngũ, sau đó chính nhiệm vụ chia sẻ với Tiểu Khinh Trần.

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Ngài ở trong sào huyệt sơn tặc vô ý phát hiện tỷ nữ Tiểu Thúy và tiểu thiếu gia do Tiểu Thúy hầu hạ bị sơn tặc bắt cóc, Tiểu Thúy trước khi lâm chung hy vọng ngài có thể đưa tiểu thiếu gia về nhà, có hay không tiếp nhận nhiệm vụ?

Tiểu phó bản kia có loại nhiệm vụ ẩn tàng này sao? Tiểu Khinh Trần nhớ lại khi trước mình hoàn thành nhiệm vụ phó bản này... giết chết xong trực tiếp chạy lấy người.

Bất quá, Giang Phong Nguyệt cũng hiểu lầm, ngữ khí Tiểu Khinh Trần không tốt không phải là lo lắng Giang Phong Nguyệt hồng hạnh xuất tường, không đúng, không phải vấn đề này, y đúng là bởi vì Giang Phong Nguyệt “hồng hạnh xuất tường” mới cảm tức —— rõ ràng trước đó một ngày mới cùng y nói lời

ái muội, kết quả ngay hôm sau quan hệ thân thiết với Âm Thư, y vẫn không quên lúc này Giang Phong Nguyệt gặp mặt Âm Thư, hai người rất “ăn ý” với nhau.

Tóm lại, y cảm tức Giang Phong Nguyệt vẫn bởi vì Âm Thư. Có điều, khả năng này ngay cả y cũng không nhận ra được.

Về phần đứa nhỏ hiện tại trong ngực Giang Phong Nguyệt, trò chơi hoạt động đã hơn một năm, chưa từng nghe qua trong trò chơi có thể kết hôn sinh tử. Đúng vậy, trò chơi không mở ra hệ thống kết hôn.

“Cha của hần là ai?” Tiểu Khinh Trần nhìn phần thưởng nhiệm vụ và kinh nghiệm thưởng cho phía dưới, suy ngẫm, nếu Giang Phong Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ là đủ cấp 20 rồi.

“Tiểu Thúy nói gọi là Dương Tân An.” Giang Phong Nguyệt thấy sắc mặt Tiểu Khinh Trần tựa hồ ổn hơn, nói chuyện cũng thoáng có can đảm trở lại.

“Dương Tân An? Là ai?”

“Không biết.” Tiểu Thúy nói tên xong rồi chết, mà đứa nhỏ này, hần khi nhìn thấy Tiểu Khinh Trần thượng tuyến liền ném qua cho người khác.

Nói như vậy, nếu lúc ấy hần không ném đứa nhỏ cho Âm Thư chạy mất, hần tuyệt đối trốn không thoát ma trảo của Quỷ hồn cự hùng trại chủ. Nếu Âm Thư cùng thúc thúc y và người khác không ở đó, với thực lực của Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cũng không có khả năng mang đứa nhỏ rời khỏi ngoại thành.

Cho nên nói, đây chẳng lẽ là RP hần? Giang Phong Nguyệt toát ra một suy nghĩ vẫn vơ.

“Mỹ nhân, đứa nhỏ khóc thật to, có phải nó đói bụng hay không?” Giang Phong Nguyệt rồi rảo nhìn đứa nhỏ mô phỏng thật trăm phần trăm, thân hình thật mềm mại, rốt cuộc làm sao có thể phát ra loại âm thanh này được chứ.

“Người hỏi ta, ta làm sao biết?” Tiểu Khinh Trần cũng lần đầu tiên đụng tới loại vật phẩm nhiệm vụ này.

“Nhanh chóng đem nó đi thôi, nhưng Dương Tân An ở đâu?” Giang Phong Nguyệt đối với đứa nhỏ khóc lóc này không có cách, từ nhỏ đến lớn, hần ngay cả trong hiện thực chưa từng tiếp xúc qua đứa nhỏ như vậy.

Tiểu Khinh Trần lười nói chuyện, y không phải cái gì đều biết, làm sao biết được nơi ở tất cả các NPC?

“Dương Tân An a...” Đang lúc Giang Phong Nguyệt mặt mày ủ ê, Tiểu Khinh Trần không nói gì, tiếng Mạnh Kinh Hồng thấp thấp cười truyền đến, ánh mắt mỉa mai vô cùng.

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần nhìn về phía hần ta, Giang Phong Nguyệt hỏi: “Mạnh lão bản biết hần?”

“Phong Đô thành có ai ta không biết?” Mạnh Kinh Hồng thực kiêu ngạo ưỡn ngực, đáng tiếc hần hiện tại một thân nữ trang, ưỡn ngực cỡ nào cũng không ra dáng gì cả.

Tiểu Khinh Trần và Giang Phong Nguyệt liếc nhau, lại đồng thời nhìn về phía Mạnh Kinh Hồng.

Quả nhiên, Mạnh Kinh Hồng nói xong, lại âm hiểm bổ sung thêm câu tiếp: “Bất quá, ta không nói cho các người biết. Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Tiểu Khinh Trần người mặc nữ trang.” Mạnh Kinh Hồng ngón tay chỉ vào Tiểu Khinh Trần, khoe miệng cong lên tà ác vô cùng.

Giang Phong Nguyệt cứng ngắc quay đầu nhìn Tiểu Khinh Trần, Tiểu Khinh Trần trên mặt không biểu hiện dấu hiệu tức giận gì, nhưng Giang Phong Nguyệt có điều hiểu biết y, rõ ràng, đây là yên lặng trước cơn giông bão.

“Mỹ nhân, giết NPC thì sẽ như thế nào?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

Tiểu Khinh Trần nghiêng đầu nhìn hần, thân nhiên đáp lại: “Ngồi tù.”

“Giết người có thể trốn sao?” Giang Phong Nguyệt lại hỏi.

“Đối với NPC cấp bậc địa vị cao, đào tẩu trong vòng nửa năm không thể hồi Phong Đô thành.” Tiểu Khinh Trần nói xong, ý vị sâu sa liếc nhìn Mạnh Kinh Hồng một cái.

Mặt Mạnh Kinh Hồng tái mét rồi, “Các người muốn làm gì? Ta cảnh cáo các người, nếu các người dám động thủ với ta, ta lập tức gọi nha dịch tới bắt...” Hắn ta chưa nói xong đã chạy ra ngoài, kết quả tốc độ Tiểu Khinh Trần nhanh hơn nhiều, trong nháy mắt Tiểu Khinh Trần đã đứng sau lưng hắn ta, chặn đường đi.

“Người đừng xằng bậy.” Mạnh Kinh Hồng lui lại mấy bước, không còn chút bộ dáng kiêu ngạo như lúc này.

“Ta không xằng bậy.” Tiểu Khinh Trần lấy ra đàn cổ, khoe miệng mang theo ý cười, nhưng ý cười không có trong mắt y, “Xem ra, lần trước ta vẫn còn nhân từ với người, lần này... người biến mất đi!”

“Không cần...” Mạnh Kinh Hồng liền nhảy dựng lên, hắn ta có khinh công, hơn nữa cấp bậc không thấp, khinh công vừa vận dụng đã nhảy tới đằng sau Giang Phong Nguyệt.

Vài giây trước, tư duy Giang Phong Nguyệt còn dừng lại ở hai chữ “lần trước”, nhưng trong vài giây đồng hồ, thái độ Mạnh Kinh Hồng biến hóa quá lớn —— thực đáng tiếc, hắn không thể trực tiếp nhảy cửa sổ ra ngoài.

Mạnh Kinh Hồng đem Giang Phong Nguyệt trở thành tấm mộc, nhưng Giang Phong Nguyệt không muốn làm tấm mộc cho hắn ta.

“Đừng đi...” Mạnh Kinh Hồng nhanh tay lẹ mắt giữ chặt Giang Phong Nguyệt, “Ta nói cho người biết Dương Tân An ở nơi nào.”

“Chậm rồi.” Sợi tơ bạc bay ra từ trong tay áo Tiểu Khinh Trần, cuốn lấy Giang Phong Nguyệt tính cả đứa nhỏ, ném về phía bên cạnh, công kích đập thẳng vào Mạnh Kinh Hồng.

...

“Tiểu Khinh Trần, ta nguyện rửa người cả đời xem được ăn không được!” Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần ly khai, Mạnh Kinh Hồng bởi vì tức giận mà cào nát khung cửa.

Muốn nói Mạnh Kinh Hồng oánh nhau với Tiểu Khinh Trần, kỳ thật cũng là do vị NPC Mạnh Kinh Hồng này đơn phương khiêu khích, NPC tính cách rất đa dạng, loại như Mạnh Kinh Hồng là điển hình cho ương ngạnh kiêu ngạo, tính cách trương dương [1], vô luận nhìn ai đều là cảm hướng lên trời.

Nhưng hắn hết lần này tới lần khác gặp mặt Tiểu Khinh Trần, một nam nhân còn trương dương hơn cả hắn.

...

... ..

Ngày hôm sau, Tiểu Khinh Trần đứng giờ thượng tuyến.

“Mỹ nhân, người rốt cuộc làm gì với hắn vậy?” Giang Phong Nguyệt tò mò tâm ngứa ngáy, hắn hỏi Âm Thư, Âm Thư nói không biết tình huống cụ thể, hỏi Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cũng nói không biết, lên diễn đàn tra xét chỉ tìm thấy tin Mạnh Kinh Hồng đánh cuộc với Tiểu Khinh Trần, đánh cuộc xong Mạnh Kinh Hồng liền mặc nữ trang.

“Ta có thể làm gì hắn?” Tiểu Khinh Trần hỏi lại.

“Nếu không làm gì thì hắn hận người như vậy làm chi?” Vừa nghĩ tới Mạnh Kinh Hồng hoa dung nguyệt sắc biến thành mặt cương thi, hắn cực kỳ tò mò, lão bản Mạnh Kinh Hồng này đâu còn chút khí chất nữ vương nào?

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, đi giao nhiệm vụ.” Tiểu Khinh Trần đá hắn một cước, để hắn đi gõ cửa.

Dương Tân An là một viên ngoại binh thường ở Phong Đô thành, các ngoại gia sẽ không chú ý trong nhà NPC nào có chuyện gì, có người chết ở hộ nhà nào không, nhà nào cưới vợ sinh con, nhưng nhóm NPC ngược lại có chút số liệu liên hệ với nhau.

Nhà Dương Tân An đang lo liệu tang sự, Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt bước vào liền nhìn thấy linh đường treo đầy giấy trắng. Dương viên ngoại Dương Tân An đầu tóc hoa râm, khóc sắp ngất xỉu mất, ngoài người giữ quan tài còn có người thân Dương viên ngoại.

Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần đều cảm thấy đây không phải thời điểm thích hợp, vả lại khi tiếng khóc đứa nhỏ vang lên, cơ hồ mọi ánh mắt đều phóng lên người bọn họ.

Tiểu Khinh Trần đẩy Giang Phong Nguyệt tới.

Giang Phong Nguyệt rơi vào đường cùng, đành phải kiên trì hỏi người nam nhân khóc không thành tiếng kia: “Xin hỏi, ngài là Dương viên ngoại sao?”

“Người là người nào?” Trưởng tử Dương viên ngoại là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, cảnh giác nhìn hắn, tầm mắt cũng lướt qua người đứa nhỏ trong lòng ngực của hắn.

“Chúng ta phát hiện đứa bé này ở trong Hắc Phong trại, có người gọi là Tiểu Thúy cô nương bảo chúng ta đem đứa nhỏ tới phủ của cha...” Chữ “nó” còn chưa kịp nói ra, Dương viên ngoại đã đỏ mắt nhào tới.

“Con a, con của ta a...” Dương Tân An khóc còn vang dội hơn tiếng khóc đứa nhỏ, không chỉ thế, mọi người Dương gia từ cao đến thấp đều bắt đầu khóc, tiếng khóc này có thể làm bay nóc nhà.

“Lão gia, tiểu thiếu gia bình an vô sự, ngài nên cao hứng a!” Quản gia một bên gạt lệ một bên an ủi Dương Tân An, đồng thời hướng về phía linh vị bái bái, “Phu nhân, tiểu thiếu gia bình an trở về, ngài trên trời có linh thiêng, có thể ngủ yên rồi...”

Người ngoài cuộc Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần không biết nói gì, trong hỗn loạn, Giang Phong Nguyệt không nghe thấy thanh âm hệ thống thông báo hắn nhiệm vụ hoàn thành, ngược lại bị quản gia kéo sang một bên kể chuyện em nghe.

Nguyên lai, thê tử Dương viên ngoại lần thứ hai mang thai, mà Dương viên ngoại năm nay đã năm mươi tuổi, thê tử của hắn nhỏ hơn hắn bảy tuổi, hai người có đứa bé này hết sức cao hứng. Đứa nhỏ gần mười tháng, Dương phu nhân nói muốn đưa nó vào miếu cầu phúc. Dương viên ngoại không đồng ý, nhưng không lay chuyển được thê tử, đành phải đi cùng.

Thời điểm đi không phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì, nhưng lúc quay về bị sơn tặc Hắc Phong trại chặn đường. Bọn sơn tặc đoạt đi tiền tài, trói hắn lại rồi bắt đi Dương phu nhân và Tiểu Thúy tuổi còn nhỏ. Xuống núi bao quan, bọn bộ khoái nói đã có hiệp sĩ đi trước, bảo hắn yên lặng chờ tin tức...

Ai ngờ, hai ngày sau, quan sai đưa tới di thể Dương phu nhân. Tất cả mọi người cho rằng Tiểu Thúy và tiểu thiếu gia đều đã chết, không ngờ Tiểu Thúy dùng tính mạng nòng bảo hộ tiểu thiếu gia...

Nghe quản gia khóc sụt sùi nói xong nội dung vở kịch, Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần nghe được âm thanh nhiệm vụ hoàn thành.

Giang Phong Nguyệt nháy mắt thẳng một bậc, được một đồng bô câu đưa thư.

Sau đó, Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần ly khai Dương phủ, dừng hỏi bọn họ đối với chuyện xảy ra ở Dương gia có thể có tâm tình trắc ẩn hay không, hoặc là đồng tình, hoặc là thờ ơ lạnh nhạt ... Bọn họ chỉ có thể tự nói với mình, đây là trò chơi.

Mới vừa đi không bao lâu, hai thanh âm thê lương liền truyền tới ——

“Tiền của chúng ta bị trộm rồi —— “

Chú thích

[1] Tính cách trương dương: (Theo baidu)

Trương dương, tên như ý nghĩa, chính là tuyên dương; lộ ra

~Nghĩa rộng ra là ý nghĩa tùy tiện, nói đúng ra là hết sức khinh cuồng.

44. Chương 44

Tiền bị trộm, đó là đại sự.

Hai người Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc chạy vội tới trước mặt Giang Phong Nguyệt, phản ứng của Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối mãnh liệt hơn cả Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, hắn cầm lấy tay Giang Phong Nguyệt, hai mắt lóe lên ánh nhìn chua xót: “Huynh đệ, ta thực xin lỗi người, người đánh ta đi, người mắng ta đi, ta đánh mất tiền rồi, đồng vàng bạc châu báu dưới hầm, đều bị ta làm mất...”

“Ta không phải cố ý, ta phát thệ, ta thật sự không biết sao lại không còn ở đó.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhắc tay phát thệ, biểu tình cực kỳ ủy khuất và vô tội.

Giang Phong Nguyệt yên lặng kéo tay ra khỏi tay Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, lùi ra bản khổng chế, chọn mở túi trữ vật liền thấy... Quả nhiên, một đồng tài bảo giá trị xa xỉ.

“Huynh đệ, người phải tin tưởng ta, ta không phải độc chiếm, thật sự.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối dùng đôi mắt chân thành nhìn Giang Phong Nguyệt, bên trong tràn ngập “tin tưởng ta, tin tưởng ta đi”.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cùng Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối song song mà đứng, hai người biểu tình y chang nhau.

Giang Phong Nguyệt quay đầu nhìn Tiểu Khinh Trần.

“Phó bang, cho dù có cho ta một trăm lá gan ta cũng không dám đánh chủ ý lên người Tiểu phu nhân, ngài phải tin tưởng ta a!” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối dời mắt cầu xin đối tượng tha thứ, trong mắt hắn, Tiểu Khinh Trần mới là lão đại của Quân Lâm Thiên Hạ.

“Ta cũng vậy ta cũng vậy, cho ta một ngàn cái lá gan ta cũng không dám đánh...” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nói được một nửa, kinh sợ chuyển hướng sang Giang Phong Nguyệt, “Tiểu phu nhân?”

Tiểu, phu, nhân...

Tiểu phu nhân = Quân Lâm Thiên Hạ?

Tiểu phu nhân = Giang Phong Nguyệt??

Trừ bản nhân Giang Phong Nguyệt, hai tầm mắt người khác đều dừng trên người hắn.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối biểu tình nghi hoặc: “A, ta vừa mới nói Tiểu phu nhân sao?”

Khóe miệng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc co rút, xem thường trừng mắt nhìn hắn ta một cái: “Người không nói chẳng lẽ là ta nói?”

“Ta không có nói sai a, huynh đệ của ta không phải là lão bà Phó bang sao?” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối chân chó nhìn về phía Tiểu Khinh Trần, lấy lòng nháy mắt chó: “Phó bang, ngài nói có đúng không?”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trong mắt toát ra sắc thái hưng phấn bất quá, thậm chí còn vút chuyện tiền tài bị “trộm” ra sau đầu.

Tuy Yên Chi Triều Tuyết và Hoa Khai Trà Mỹ vẫn luôn đùa giỡn Phó bang cùng Quân Lâm Thiên Hạ có JQ, nhưng mà Tiểu phó bang chưa từng chính thức thừa nhận qua, nếu bây giờ thừa nhận, bọn họ có thể bắt được tư liệu trực tiếp, a ha ha ha ha...

Giang Phong Nguyệt bình tĩnh nhìn Tiểu Khinh Trần, hắn cũng muốn biết Tiểu Khinh Trần sẽ trả lời như thế nào, đương nhiên, hắn tuyệt không hy vọng y nói “không phải”.

Như nghênh hợp tâm tình chờ mong của hắn, Tiểu Khinh Trần chưa nói không phải.

Y cười tủm tỉm nhìn về phía Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, hai người đối với nụ cười này không chút xa lạ, đột nhiên sinh ra xúc động muốn bỏ chạy, không phải xúc động, bọn họ thật sự làm như vậy, sau đó... bị Tiểu Khinh Trần xách trở về.

“Xem ra các người luôn luôn tìm cơ hội để ta giết các người, chúc mừng các người, hôm nay các người có thể như nguyên nhận phần thưởng rồi.” Tiểu Khinh Trần chậm rì rì nói bên tai hai người, “Nháo sự trong thành không tốt lắm, cho nên, ta xách hai người ra khỏi thành, hay là tự mình đi?”

“Tự chúng ta đi!!!” Lòng tơ toàn thân Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đều dựng đứng lên.

Tiểu Khinh Trần buông tay ra, hai người quyết đoán chạy ra ngoài thành, đương nhiên, bọn họ không dám chuồn đi, nếu không hoặc là trực tiếp đi Đoạn Tình nhau tự sát, hoặc là cả đời không cần thượng tuyến, bằng không họ không có ngày nào sống khá giả được.

Bang phái

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]:Yên Chi tỷ cứu mạng, Hoa Hoa tỷ cứu mạng

[Manh Đại Nãi]:Tiểu Lang Tể bị bệnh gì sao?

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: Cùng cầu cứu

[Hoa Khai Trà Mỹ]:Các người QJ hoa cúc khuê nữ sao? (QJ là cưỡng gian)

[Thỏ Bảo Bảo]: Phốc, Hoa Hoa tỷ người thật hàm súc.

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]:Hoa Hoa tỷ, cứu mạng, Tiểu phó bang muốn đại khai sát giới

[Mặc Thanh Ca]: Nguyên nhân

[Tiểu Bạch Lang Cam Sắc]:Đều do Đại tổng quản, hắn nói năng lung tung

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: Xin lỗi Tiểu Bạch Lang, ca liên lụy người, ôm đầu khóc

[Yên Chi Triều Tuyết]:Gian tình a gian tình

[Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối]: Ai có thể cứu ta một lần về sau có thứ gì tốt ta sẽ giảm 8%

[Mặc Thanh Ca]: Địa chỉ

[Yên Chi Triều Tuyết]: ...

[Tiểu Khinh Trần]:Muốn chết thì đến

[Mặc Thanh Ca]: ...

[Hoa Khai Trà Mỹ]: ...

[Manh Đại Nãi]: ... Người thật hả?

...

“Phát ngốc cái gì, còn không đi?” Kênh bang phái hằng năm Tiểu Khinh Trần không xuất hiện, y không có hứng thú nhìn kênh tán gẫu, nhưng kênh này mới nãy nhảy lên, là do y trước khi hạ tuyến không cẩn thận chọn tiếp nhận.

Y đóng lại kênh bang, phát hiện Giang Phong Nguyệt còn đứng yên tại chỗ, không biết là đang ngẩn người hay trầm tư.

Tầm mắt Giang Phong Nguyệt chuyển tới mặt Tiểu Khinh Trần, nhìn chăm chăm y khoảng mười giây, nhếch nhếch môi đến khi nụ cười của Tiểu Khinh Trần dần tắt đi mới mở miệng nói: “Mỹ nhân, ta đây xem là được thăng cấp sao?”

“?”

“Từ tình nhân thăng lên chính phu, là thăng cấp phải không?”

“...”

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc còn chưa đi địa phủ ăn canh, Giang Phong Nguyệt đã đi đưa tin cho diêm vương trước rồi.

Ngồi xổm ở địa phủ âm u, Giang Phong Nguyệt gãi gãi tóc: quả nhiên, cấp bậc thấp quá không tốt, mỹ nhân vừa ra tay là có thể miếu mình chết. Hắn phải cố gắng đi thăng cấp mới được, tối thiểu là phải đỡ được vài chiêu.

Tiểu Khinh Trần giết Giang Phong Nguyệt phải trả đại giới, chính là bị nha môn truy nã.

Nếu không phải khinh công y tốt, ngựa chạy nhanh, phỏng chừng phải nghỉ ngơi mấy tiếng trong nhà giam.

Chết tiệt Quân Lâm Thiên Hạ, y không để yên cho hắn được!

Sau khi Hoàng Thái Tử bị Quân Lâm Thiên Hạ giết chết, ngoại gia Dự Chiến Thiên Hạ lại một lần nữa lại nghe được bốn chữ Quân Lâm Thiên Hạ ở hệ thống bang phái, lúc này, người bị giết là Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc. Tiểu Bạch Lang Cam Sắc thì thôi, không phải toàn bộ bang chúng đều biết, nhưng Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng chính là tổng quản đại nhân đại quyền chưởng quản tài chính cư nhiên cũng bị giết, cái này thì bó tay rồi.

Bất quá hiện tại vài ngoại gia nam nữ yêu thích bá quát ở Dự Chiến Thiên Hạ đang tự hỏi một vấn đề: Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đều nói đắc tội Tiểu Khinh Trần, Tiểu Khinh Trần cũng nói muốn chết thì đến, như thế nào kết quả không phải do Tiểu Khinh Trần giết chết Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mà là Quân Lâm Thiên Hạ?

Chẳng lẽ là, Quân Lâm Thiên Hạ xông quan giận dữ vì lam nhan?

Lại nói, Quân Lâm Thiên Hạ hiện tại mới cấp mấy mà có thể giết được Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc?

Lấy cấp bậc hiện tại của Giang Phong Nguyệt, đương nhiên giết không được, nhưng nếu nhất định phải chết, Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc rõ ràng lựa chọn không phản kháng, trực tiếp để Giang Phong Nguyệt xuống tay.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng trước khi hắn xuống tay còn đồng tình vỗ vỗ vai hắn: “Huynh đệ, ta rốt cục biết người vì sao giết chết nhiều đại nhân vật như vậy, đây đều là kéo giá trị cừu hận a, người về sau nên cẩn thận.”

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc ngược lại không nói lời này, hắn chỉ nói: “Thiên Hạ, hạ thủ nhẹ một chút, ta sợ đau.”

Giang Phong Nguyệt rất áy náy với bọn họ, hai người này tốt xấu gì cũng dành nửa ngày giúp hắn làm nhiệm vụ, kết quả là bị hắn lấy oán trả ơn giết chết. Đương nhiên, thật ra hắn vốn không nghĩ giết bọn họ, hắn cũng có cân nhắc đôi chút, tuy thích Tiểu Khinh Trần, nhưng loại giết người không phân tốt xấu này, hắn không thể xuống tay. Bất quá Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc kiên quyết muốn hắn xuống tay, bằng không ngày sau bọn họ gặp mặt Tiểu hồ ly sẽ càng thêm hại hơn.

Đến đó một hồi, Giang Phong Nguyệt đành phải lấy hai người họ luyện độ thuần thực kỹ năng. Cho đến khi chà hết cây máu của hai người, mới nói với hai người ở trạng thái linh hồn: “Vàng bạc châu báu trong hầm là phần thưởng nhiệm vụ ẩn dấu của Tiểu Thúy, ta lúc này quên nói cho các người.”

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng và Tiểu Bạch Lang Cam Sắc nhất thời phun ra một ngụm máu thật xa.

Giang Phong Nguyệt vẫn đưa một phần châu báu qua cho hai người bọn họ, ngoài ra hắn còn đem phần mình đưa Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng, nhờ hắn ta hỗ trợ bán một chút, về phần giá cả, hắn không hiểu giá thị trường, toàn quyền giao cho Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng xử lý.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng nhận được châu báu và tin nhắn của Giang Phong Nguyệt nhắn lại, không có nửa điểm trách cứ, ôm đồng châu báu nói: “Hảo huynh đệ a, đây mới là hảo huynh đệ chân chính!”

...

“Mỹ nhân, ta bây giờ mãn cấp 20, có thể không làm nhiệm vụ chủ tuyến không, ta muốn về Long Khê thôn một chuyến tìm sư phụ ta.” Túi của Giang Phong Nguyệt lại có vàng bạc, cấp bậc cũng ổn, có thể hoàn toàn phúc đáp nhiệm vụ Long Bá.

“Người còn có sư phụ?” Tiểu Khinh Trần ngược lại tò mò, rốt cuộc sư phụ kiểu gì mới dạy dỗ được đồ đệ như vậy, sư phụ hẳn lâu rồi không có liên hệ với hắn, có phải sợ bị hắn liên lụy hay không? Nếu như vậy, loại sư phụ này không cần cũng được.

Tiểu Khinh Trần không chút ý thức được chú ý của mình đối với Giang Phong Nguyệt đã vượt qua tường tượng của y.

“Sư phụ ta là NPC Long Bá ở Long Khê thôn, không phải ngoại gia.” Giang Phong Nguyệt chỉnh trang nhiệm vụ chia sẻ cho Tiểu Khinh Trần nhìn, “Sư phụ lúc trước cho ta Y Kinh và Độc Kinh, còn một quyển Châm Cứu Kinh, lão nói đặt ở mê thất sơn cốc, đợi ta 20 cấp rồi quay về.”

Tiểu Khinh Trần nghe vậy ánh mắt nhìn hắn có chút vi diệu, NPC tự tay cấp sách kỹ năng, so với sách kỹ năng phổ thông xuất ra ít nhất hơn 10% hiệu dụng, khó trách độc được và thuật Hồi Huyết của hắn cao hơn ngoại gia khác.

“Đi thôi.” Tiểu Khinh Trần nói

“Người cùng đi với ta?” Giang Phong Nguyệt kinh ngạc nhìn y.

“Như thế nào, ta không thể đi?” Tiểu Khinh Trần hỏi lại.

“Đương nhiên không phải.” Giang Phong Nguyệt vội vàng lắc đầu, hắn ước gì Tiểu Khinh Trần có thể đi cùng hắn, để sư phụ hắn trông thấy tức phụ đồ đệ của lão và vân vân...

“Người đang nghĩ gì?!” Tiểu Khinh Trần đánh một phát.

Giang Phong Nguyệt lần này không thu liễm suy nghĩ trong lòng, trên mặt vẫn là biểu tình thật đáng khinh, cho nên đáng đánh.

Giang Phong Nguyệt gãi gãi nơi bị đánh, ngu ngốc cười cười.

Tiểu Khinh Trần xem thường, y rốt cuộc trúng gió gì mới tin tưởng tên gia hỏa này nghiêm túc?

“Mỹ nhân, nhiệm vụ Hắc Mộc hạp kia, Dự Chiến Thiên Hạ các người cũng có ngoại gia nhận được phải không?” Giang Phong Nguyệt tìm đề tài nói.

“Àn.” Tiểu Khinh Trần tùy ý gật gật đầu.

“Bao nhiêu cấp có thể gia nhập bang phái? Chỗ ta có bản đồ.” Không phải hắn lòng dạ hẹp hòi không đem bản đồ mê thất sơn cốc giao cho Tiểu Khinh Trần, mà là đơn thuần muốn ở cùng bang phái với Tiểu Khinh Trần.

Như nhận ra tâm tư của hắn, Tiểu Khinh Trần cười bảo: “Tập hợp đủ tám cái Hắc Mộc hạp cộng thêm bản đồ của người mới có chút công dụng, ngoài ra, Dự Chiến Thiên Hạ không thu nhận ngoại gia dưới 60 cấp.”

“Thật hà khắc.” Giang Phong Nguyệt xấu hổ.

“Bằng không người nghĩ sao Dự Chiến Thiên Hạ trở thành du hý đệ nhất bang phái?”

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần trò chuyện câu được câu không, trên cơ bản do Giang Phong Nguyệt tìm đề tài, hơn nữa đề tài cổ quái, thường xuyên là đồng một cái tây một cái, nghĩ đến cái gì nói cái đó, một buổi chiều cứ như vậy mà qua đi.

Cho đến khi Tiểu Khinh Trần hạ tuyến ăn cơm chiều mới nhớ ra, y có tọa kỵ, vì sao phải cùng tên ngốc tử Quân Lâm Thiên Hạ đó chậm rãi tiêu sái đi bộ nói chuyện phiếm không chút dinh dưỡng nào.

45. Chương 45

“Mặc kệ thị phi đúng sai... Tuân theo quy tắc...

Hàng nghìn năm sau... Ai còn nhớ rõ ai...

...

Nhất thế phồn hoa... Tàn thành mây khói...”

“Sai rồi.” Tiểu Khinh Trần vừa thượng tuyến chợt nghe thấy người nào đó ngâm nga bài ca không thành giai điệu, nghe xong vài câu thật sự nhin không được đánh gãy hẳn ngừng lại.

Giang Phong Nguyệt đang nghiên cứu quả “trứng đà điểu”, miệng vô ý thức ngâm ra, so với việc Tiểu Khinh Trần sửa đúng hẳn, hẳn càng cao hứng khi thấy Tiểu Khinh Trần thượng tuyến.

“Mỹ nhân, hôm nay ngươi lên sớm nửa tiếng.” Giang Phong Nguyệt ném trứng sủng vật vào trong túi, như một tân phụ chờ vợ trở về, cười vô cùng ngọt ngào.

Tiểu Khinh Trần bị nụ cười hân làm túa ra mồ hôi lạnh, nhin không được tát qua một phát, “Đi thôi.”

Mặc dù tát một cái, Giang Phong Nguyệt không có nửa điểm oán niệm, tựa hồ như một tiểu tức phụ theo sau Tiểu Khinh Trần, không nhắc nhớ y y có tọa kỵ.

“Mỹ nhân, ngươi cũng thích nghe Văn Cảnh (không phải Trùng) hát?” Giang Phong Nguyệt tìm được đề tài mới.

“Không thích.” Tiểu Khinh Trần đạm mạc trả lời.

“Sao không thích? Hẳn ta chính là ca sĩ trẻ được hoan nghênh nhất trong vòng hai năm gần đây, giọng ca của hẳn được vô số chuyên gia nhận định là âm thanh của tự nhiên, nghe nói toàn cầu đều đam mê bài hát của hẳn.” Giang Phong Nguyệt có chút kích động khi nhắc tới vị ca sĩ này, bởi hẳn cũng là một trong những người hâm mộ người đó.

“Ngươi thích?” Tiểu Khinh Trần hỏi lại.

“Ừ, rất thích.” Giang Phong Nguyệt thừa nhận, “Hẳn hát nghe rất thoải mái.” Là loại khiến toàn thân người ta thả lỏng, trước đây, lúc tay hẳn còn chưa có bị thương, vẽ tranh hồi lâu, khi nghỉ ngơi chợt nghe được giọng ca của Văn Cảnh, rất dễ giảm bớt mệt nhọc.

Tiểu Khinh Trần không nói tiếp, một lát sau Giang Phong Nguyệt lại nói: “Mỹ nhân, ngũ âm ta không được đầy đủ, ngươi đừng cười trộm ta trong lòng.”

Tiểu Khinh Trần nghe vậy nhú mày, nếu không nghe ra ngũ âm hẳn không được đầy đủ như bình thường, y mới lười nói chuyện.

“Ngươi ấp trứng sao rồi?” Tiểu Khinh Trần không tiếp tục thảo luận với hẳn vấn đề hát hay không hát, thời gian làm việc toàn là ca hát sáng tác lời nhạc, trò chơi là nơi giúp y thả lỏng giết thời gian, y không muốn tiếp tục đàm luận ca khúc.

Giang Phong Nguyệt đã mãn cấp 20, tất nhiên, cái khối hẳn từng cho là “trứng đà điểu” cũng có thể ấp rồi.

“Phải khoảng 26-30 cấp mới có thể ấp, hơn nữa còn phải đặt ở địa phương ẩm áp nhưng thoáng khí, phía dưới trải bông hoặc rơm rã, cần giữ ẩm.” Nói đến trứng sủng vật này, Giang Phong Nguyệt thực rất rắm, trong lúc ấp trứng còn phải chú ý thoáng khí rồi lật tới lật lui, hẳn mỗi ngày phải làm nhiệm vụ, làm gì có thời giờ đi chăm sóc cái trứng này được?

“Đơn giản như vậy?” Tiểu Khinh Trần hỏi.

“Đơn giản sao?” Giang Phong Nguyệt thực mờ mịt nhìn y.

Tiểu Khinh Trần không nói gì nhìn hẳn một cái, theo hiểu biết của y, trứng sủng vật trong Giang Hồ đều nghiêm khắc áp dụng đủ loại các quá trình ấp trứng trong hiện thực, chỉ cần thời gian, đặt ở địa phương ẩm áp thoáng khí không phải rất đơn giản sao? Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

... Đó là do Giang Phong Nguyệt bỏ qua không nói tới việc cách hai giờ lật qua lật lại một lần.

Cuối cùng, trứng sủng vật này được Tiểu Khinh Trần gửi tới tiêu cục, thỉnh người áp tải hộ tống tới nhà y trong Phong Châu thành, quần gia thông minh trí năng cao sẽ xử lý tốt hết thảy. Được rồi, cũng miễn cho Giang Phong Nguyệt cứ chỉ lo “ấp trứng” đại đà điểu.

Sau khi lên cấp 20, Giang Phong Nguyệt nhận được một bộ y phục do hệ thống đưa tặng, thêm một bao vũ khí mới — ngân châm.

Có điều, trừ bỏ y phục phòng ngự cao hệ thống tặng cho, về ngoài không có gì đáng nói, so với Tiểu Khinh Trần mặc công một thân bạch y cứ như đậu hủ cùng bạch ngọc, khác biệt như ngày khác đêm, khỏi bàn tới công kích.

Hai người từ Phong Đô thành đến Long Khê thôn mất khoảng năm ngày, đương nhiên, đi mất thời gian như vậy là do trên đường xuất hiện hai ba việc — giết người.

Từ 11 cấp đến 30 cấp cơ hồ đều bị Giang Phong Nguyệt tàn phá một phen, tân nhân thì không nói, bọn họ không có hậu phương, giận mà không dám lên tiếng, bị giết tranh thủ đi đường vòng; mà người có hậu phương cứ luôn quăng ra câu nói, người sẽ biết tay ta.

Lại nói, được sư cấp 20 có thể xử lý kiếm khách thích khách hơn hẳn 10 cấp, ngoạn gia cấp 30 còn mặt mũi gì mà nói báo thù? Tài nghệ không bằng người thì đòi trách ai?

Nói tóm lại, hạng mục kéo giá trị cừu hận Tiểu Khinh Trần hạn định cho hắn vẫn còn kéo dài, hiện tại mục tiêu của hắn là 30 cấp, chờ hắn cấp bậc cao, sẽ khuếch trương tới mục tiêu cấp 40, 50.

Tiểu Khinh Trần không hỏi hắn vì sao lại ngoạn ngoạn nghe lời như vậy, Giang Phong Nguyệt cũng không định chủ động nói nguyên nhân cho y biết, việc bây giờ hắn muốn làm chỉ là thăng cấp kiếm tiền.

...

Đại thúc đại thẩm ở Long Khê thôn còn nhớ rõ Giang Phong Nguyệt, thôn trang nhỏ này vẫn như trước khi hắn rời khi, yên tĩnh tốt lành, thôn dân sinh hoạt vẫn vô ưu vô lo tự cấp tự túc, không cần sợ người tới quấy rối.

Từ thôn khẩu tới nhà Long Bá, trên đường Giang Phong Nguyệt bị hơn mười người ngăn cản, trong đó có Phương đại tẩu và Phương đại ca, hơn nữa làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Phương Nhị Ngưu thành thân, tức phụ là một tiểu mỹ nhân rất dịu dàng, cười rộ lên rất ngọt ngào.

Mấy điều này hắn không để ý nhiều, Tiểu Khinh Trần ngược lại rất bất ngờ khi thấy Giang Phong Nguyệt được nhiều NPC quan tâm như vậy.

Giang Phong Nguyệt dẫn Tiểu Khinh Trần tới nhà Long Bá, bắt gặp Long Bá đang một mình cố gắng phơi nắng thảo dược, động tác chậm chạp hơn lúc trước, nhưng nhìn đồng thảo dược chất đầy trong được trảng mà xem, lão nhân vẫn như cũ cố chấp nghiêm túc như vậy.

“Sư phụ, ta đến rồi” Giang Phong Nguyệt nhanh chân đến bên cạnh Long Bá, tiếp nhận việc trong tay lão.

Nếu ngoại nhân giúp lão làm việc này, Long Bá nhất định không chút do dự đẩy hắn ra, nhưng thanh âm này... Không phải là đồ đệ không có chút thành tựu nào của lão hay sao?

Long Bá đem việc giao cho hắn làm, mâu quang lợi hại đảo qua người Tiểu Khinh Trần, nhìn y như một kẻ trộm từ bên ngoài tới, cái loại cảnh giác này thật khiến người khó chịu.

Bất quá Tiểu Khinh Trần là ai? Y trong trò chơi dạng NPC gì đều đã gặp qua, Long Bá trước mắt này bất quá đối y cảnh giác nghiêm một chút mà thôi, không thể nói là có làm chuyện gì.

“Y là ai vậy?” Tầm mắt Long Bá như trước dừng trên người Tiểu Khinh Trần nhưng đặt câu hỏi với Giang Phong Nguyệt. Lão sống ở Long Khê thôn đã nhiều năm, trong thôn có ai lão đều nhất thanh nhị sở, tuyệt đối không có người trước mắt này.

(nhất thanh nhị sở: một rõ hai ràng)

“Sư phụ, y là ... bằng hữu ta.” Giang Phong Nguyệt dừng lại một chút mới nói ra hai chữ “bằng hữu”, không nhìn đến biểu tình Tiểu Khinh Trần mà nói Long Bá: “Sư phụ, ta có thể thăng lên cấp 20 nhanh như vậy là do y giúp ta.” Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc giúp hắn nửa ngày tự động xem nhẹ.

“Giang hồ hiểm ác, người như thế nào lại kết giao với kiểu người này?” Long Bá lời này là nhìn mặt Tiểu Khinh Trần nói.

Tiểu Khinh Trần nguy hiểm híp híp mắt, xem ra tên sư phụ của Quân Lâm Thiên Hạ không phải đối y đơn giản cảnh giác như vậy, mà là không quen nhìn y a?

“Ngạch, sư phụ, y có vấn đề gì sao?” Giang Phong Nguyệt nghi hoặc hỏi, lại nhìn sang Tiểu Khinh Trần, y phục 100%, khuôn mặt... 120%.

Từ từ, lúc trước sư phụ hắn cũng do nhìn thấy khuôn mặt của hắn mà sinh ra nghi ngờ với năng lực hắn. Cho nên nói...

Mặc kệ như thế nào, Long Bá không nói đuổi Tiểu Khinh Trần ra khỏi nhà gì đó, cho dù lão muốn đuổi cũng phải hỏi đồ đệ là hắn một chút có chịu hay không.

Giang Phong Nguyệt lại đạt thêm được một đồng kinh nghiệm, tiến lên cấp 21. Đồng kinh nghiệm này làm Tiểu Khinh Trần có chút ghen tị. Nhớ khi xưa, bọn họ là nhóm người thăng cấp đầu tiên trong trò chơi, bị lừa gạt đến dẫn đau.

“Người đã hơn cấp 20, còn có một cao thủ theo giúp đỡ, người nên đi Mê Thất Sơn Cốc tìm về Châm Cứu Kinh thôi.” Long Bá giao nhiệm vụ kế tiếp, “Nhớ lấy, trước mặt trời lặn phải rời khỏi sơn cốc, với thực lực bây giờ của người mà ở lại sơn cốc chính là đi tìm chết.”

“Vâng, sư phụ, ta nhớ kỹ.” Giang Phong Nguyệt nhìn kinh nghiệm nhiệm vụ thưởng cho, nở nụ cười.

Tiểu Khinh Trần tất nhiên cùng hắn đi Mê Thất Sơn Cốc, giai đoạn sau của nhiệm vụ chủ tuyến có một nhiệm vụ cần phải tới Mê Thất Sơn Cốc tìm đồ vật, đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất y tới Mê Thất Sơn Cốc, có điều thật bất hạnh... lạc đường mất.

Nếu không phải y có cái nhìn xa, khi tiến vào Mê Thất Sơn Cốc bắt đầu chụp hình lại, phỏng chừng bị nhốt trong sơn cốc rồi. Y còn nhớ, khi trước Hoàng Thái Tử và Hoàng Triều bang chủ Cửu Triều Phong Hoa làm nhiệm vụ này đều lạc đường, trừ lần đó ra, các ngoại gia cấp cao khác cơ hồ gặp phải tình huống giống nhau, càng ít người lạc đường bởi nhiệm vụ Mê Thất Sơn Cốc.

Long Bá đưa địa chỉ Châm Cứu Kinh cho Giang Phong Nguyệt, Giang Phong Nguyệt liền cầm bản đồ tiến nhập vào bên trong.

“Mỹ nhân, không cần lo lắng, sư phụ nói chỗ này không xa với chỗ bình thường ta hay hái thuốc, sẽ không lạc đường.”

Giang Phong Nguyệt thuần túy dẫn Tiểu Khinh Trần tiến vào Mê Thất Sơn Cốc như chỗ không người.

Đại khái tựa như lời hắn nói, Tiểu Khinh Trần đi theo hắn không đi chút đường vòng nào, liền tìm được địa điểm Long Bá chỉ định—— một gian trúc ốc.

Trong sơn cốc còn có một gian trúc ốc?

Tuy niên đại thoát nhìn cực kỳ lâu đời, nhưng quả thật là trúc ốc không thể nghi ngờ, hơn nữa sau khi hai người bước vào, nhìn thấy bài trí bên trong càng kinh ngạc: trong phòng có bàn có ghế dựa, trên bàn có ấm trà và chén trà, còn có một cái giường, tuy bốn phía đã đầy khắp mạng nhện, nhưng nơi này quả thật có dấu vết người sinh hoạt qua.

Tiểu Khinh Trần thấy trong góc có một giá sách bị sâu ăn không ra hình dáng, đó là một giá sách được làm bằng trúc mộc thô sơ, đại khái có hơn hai mươi quyển sách, còn có thêm một cái hòm được chạm khắc hình chim đầy tro bụi.

“Này.” Tiểu Khinh Trần hô Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt xoay người, cái hòm được Tiểu Khinh Trần ném bay tới trước mặt, lúc này luồng cuồng tay chân chụp lại.

“Mỹ nhân, ta không gọi ‘Này.’” Giang Phong Nguyệt bất đắc dĩ nhắc nhở y tên hắn, rồi mở hòm ra.

Tiểu Khinh Trần đối với việc xưng hô với Giang Phong Nguyệt không chút để ý nào, vả lại, gọi hắn là “này” đã cho hắn mặt mũi rồi.

Trong hòm có một quyển sách, chính là Châm Cứu Kinh Long Bá đã nói, âm thanh hệ thống nhắc nhở hoàn thành, cùng lúc một âm nhắc nhở khác vang lên ——

[Hệ thống]: Chúc mừng ngài đạt được Hắc Mộc hạp.

Tên gọi: Hắc Mộc hạp (vật phẩm nhiệm vụ, đã buộc định)

Thuyết minh nhiệm vụ: tập hợp tám Hắc Mộc hạp, có thể mở ra được cánh cửa bảo tàng trong Mê Thất Sơn Cốc.

Tiểu Khinh Trần và Giang Phong Nguyệt cùng đội ngũ, Giang Phong Nguyệt nhìn thấy, y cũng nhìn thấy.

Hai người liếc nhau.

“Mỹ nhân, cái này gọi là đập phá thiết hại vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu[1] đi?” Giang Phong Nguyệt lộ ra nụ cười tà ác.

“Thu hồi nụ cười của ngươi lại cho ta.” Nhìn thấy nụ cười âm hiểm của hắn, Tiểu Khinh Trần có xúc động một tát đánh bay.

“Mỹ nhân, trên tay chúng ta đã có hai cái Hắc Mộc hạp, còn thiếu sáu cái...” Giang Phong Nguyệt ngược lại thật thu lại nụ cười, “Bên Hoàng Triều có một cái, mỹ nhân, chúng ta đánh ngất xỉu bọn họ rồi cướp đi?”

Kỳ thật bản tính người này căn bản là đại từ ác liệt phải không?

“Chú ý, là ngươi, không phải chúng ta.” Tiểu Khinh Trần nhắc nhở.

“Chúng ta còn phải phân biệt lẫn nhau à?” Giang Phong Nguyệt thuận miệng trả lời.

Tiểu Khinh Trần mặt nhất thời trầm xuống, y chưa kịp động thủ chợt nghe thanh âm kinh hãi truyền đến cách đó không xa: “Nhanh một chút, chúng ta tìm được...” Đang nói chợt nhìn thấy hai người trong phòng rồi im bật trong cổ họng.

Chú thích:

[1] Đập phá thiết hại vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu [,]: Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công hoặc tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng đến khi nào đó vô tình lại tìm ra.

46. Chương 46

Giang Phong Nguyệt nghĩ, hiện tại là ứng với câu nói “nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến”, không chút miễn cưỡng.

Hắn sở dĩ phán định mấy người kia là Tào Tháo, tất nhiên do trong sáu người này có hai người hắn nhận thức —— Nguyệt Hạ Tiểu Lâu và Nam Phong Thụ.

Một giây trước đàm luận với Tiểu Khinh Trần đi đoạt Hắc Mộc hạp bên Hoàng Triều, ngay sau đó liền gặp được ngoạ gia Hoàng Triều, đây không phải là duyên phận sao?

Bất quá, dùng lời Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cùng Nam Phong Thụ mà nói, chính là oan gia ngõ hẹp.

So với dáng vẻ gọn gàng sạch sẽ của Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần, vài người bên Hoàng Triều có vẻ chật vật không thành hình dạng, tóc tai tán loạn, quần áo dính đầy bụi đất, còn có hai tên đang đi tới như mới chui ra từ vũng bùn, toàn thân dơ bẩn.

Lại nói, trong trò chơi không phải sau hai phút sẽ đứng lúc xoát tân ngoạ gia sao? Tiểu Khinh Trần nghi hoặc nghĩ.

“Trừ con đường chúng ta đi, phụ cận đều là đầm lầy.” Giang Phong Nguyệt vui sướng khi người gặp họa, kẻ tài nói nhỏ với Tiểu Khinh Trần.

Cho nên bọn họ mới có bộ dáng chật vật như vậy sao?

“Người đang làm gì?”

“Chụp lại a.” Trước khi Nguyệt Hạ Tiểu Lâu xông tới trước, Giang Phong Nguyệt chụp hình lưu trữ dáng vẻ lương khô của hắn ta lại, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu sớm đã cùng hắn kết thành một mối thù oán, hơn nữa mối thù oán này tùy thời có thể bắt hắn lại đập chết.

“...” Tên này nhất định rất phức tạp.

Nhìn thấy Giang Phong Nguyệt, kí ức đã lâu Nguyệt Hạ Tiểu Lâu được khơi gợi lên, mấy việc như có thể rời Mê Thất Sơn Cốc hay không, có thể tìm thấy Hắc Mộc hạp hay không không còn ở trong phạm vi tự hỏi của hắn ta nữa, hắn ta bây giờ chỉ có một loại xúc động —— giết Quân Lâm Thiên Hạ.

Nam Phong Thụ và mấy ngoạn gia khác lý trí vẫn còn, tuy Nam Phong Thụ cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mức độ vẫn chưa bằng Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

“Phó bang bình tĩnh một chút, Tiểu Khinh Trần cũng ở đây.” Nam Phong Thụ hận không phải Giang Phong Nguyệt, mà là Tiểu Khinh Trần, lúc trước hắn bị Giang Phong Nguyệt giết chết đều do một tay Tiểu Khinh Trần tạo thành.

“Ta muốn giết tên chết tiệt kia!!!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đã đỏ mắt, bộ dáng kia căn bản là muốn đem Giang Phong Nguyệt nuốt sống.

Nam Phong Thụ và bốn người khác đồng thời ôm chặt Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, ân oán Hoàng Triều và Dự Chiến Thiên Hạ hai ngày trước lại thăng cấp thêm, hiện tại hai bang như nước với lửa, chỉ cần có một biến động nhỏ thì sẽ gây chiến, nóng bỏng đến nỗi có thể ở trong thành đánh lộn với nhau. Bởi vậy, mấy ngày nay ngoạn gia bị giam trong đại lao càng nhiều thêm.

Trước mắt, ngoạn gia hai bang đánh nhau không phải là chuyện mới mẻ gì, cho dù hiện tại có người bị giết cũng sẽ không cố ý đi báo thù, cơ bản là gặp người bên đối phương liền chém.

Nhưng hiện tại đối mặt là Tiểu Khinh Trần, sáu người bọn họ chỉ sợ không phải đối thủ của y, trong Mê Thất Sơn Cốc này, bọn họ không có thể trốn đi đâu.

Bị giết là việc nhỏ, rụng kinh nghiệm lạc đường là việc lớn.

Dưới sự lôi kéo của Nam Phong Thụ và bốn ngoạn gia kia, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Hắn không một khắc nào không nghĩ tới làm thịt Quân Lâm Thiên Hạ, thậm chí buổi tối ngủ nằm mơ cũng mơ thấy đem tên đó chặt thành tám khúc. Chỉ bằng thực lực mà nói, Quân Lâm Thiên Hạ tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, dù hắn muốn giết tên đó trăm lần ngàn lần cũng không thành vấn đề.

Nhưng!

Bên người Giang Phong Nguyệt có Tiểu Khinh Trần che chở.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết, Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Thiên Hạ quan hệ không bình thường, có Tiểu Khinh Trần bảo vệ, cho dù đang ở Phong Châu thành, ngoạn gia Dự Chiến Thiên Hạ cũng không dám thay Hoàng Thái Tử báo thù.

Gian phu *** phu này...

“Tiểu Khinh Trần, đây là ân oán giữa ta với Quân Lâm Thiên Hạ, không có quan hệ gì tới ngươi.” Mấy người Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đã được xoát tân hình tượng, cho dù hắn ta có khuôn mặt không tồi, nhưng giờ phút này phi thường thối tha.

Tiểu Khinh Trần nhướng mày cười cười, “Ta chưa nói có liên quan tới ta.”

“Nói như vậy, cho dù ta giết hắn, ngươi sẽ không hỏi tới phải không?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nắm chặt vũ khí trong tay, song mâu gắt gao nhìn chăm chăm Giang Phong Nguyệt, tựa hồ tùy thời đều có thể xông lên lấy mạng của hắn.

“Ta sao lại hỏi tới? Nhiều nhất cũng chỉ giết người bồi thường tính mạng hần một chút mà thôi.” Tiểu Khinh Trần nói từng chữ từng chữ.

“Người...” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cảm giác như bị y đùa giỡn, tức giận đến nỗi muốn giậm chân.

“Phó bang bình tĩnh, bình tĩnh.”

“Người mẹ nó bảo ta như thế nào bình tĩnh?!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nổi giận rống lên một tiếng, hần ta giờ kiếm chỉ vào Tiểu Khinh Trần, “Tiểu Khinh Trần, ý người là bảo vệ hần gây khó dễ ta phải không?”

“Bây giờ là người đang gây khó dễ ta đi?” Tiểu Khinh Trần cười lạnh, tay nhấc lên, đàn cổ liền xuất hiện trong tay y.

Sáng nay Mặc Thanh Ca phi hai con bồ câu cho y, bảo Hoàng Triều đoạt BOSS bang bọn họ, cơ hồ bang bọn họ tới địa phương nào, mấy tên Hoàng Triều sẽ xía một chân vào. Hoàng Triều tuy ít nhưng công kích cường đại, đoạt BOSS thì không nói, lại còn giết rất nhiều người. Trong đó là tên Nguyệt Hạ Tiểu Lâu giết người không chớp mắt cầm đầu.

Y tuy không hỏi đến sự vụ bang phái, nhưng tốt xấu gì cũng mang danh Phó bang đệ nhất, làm sao cũng phải thay mặt bang chúng một phen.

Việc chủ động đi tìm người tính sổ y không muốn làm, nhưng người khác tự động đưa tới cửa, y không bao giờ biết khách khí.

Tiểu Khinh Trần vừa xuất vũ khí, năm người Hoàng Triều kia cũng không bảo trì tình trạng thuyết phục, vũ khí Tiểu Khinh Trần sáng lên, tỏ vẻ y bắt đầu động thủ. Hoàng Triều bọn họ tuy kiêng kị Tiểu Khinh Trần nhưng không phải dân hiền lành gì, không đứng yên để mặc người khác chém giết.

Hai đối sáu, thắng bại khó phân.

Dưới sự cầm đầu của Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, năm người Hoàng Triều không nắm chắc khả năng có thể thắng được Tiểu Khinh Trần, nhưng Giang Phong Nguyệt bên cạnh y không phải là cao thủ, tuy hần là Quân Lâm Thiên Hạ tiếng tăm lừng lẫy, dù vậy chỉ là được sư cấp 20, thực lực có cường thịnh cũng không giúp được gì.

Đối với tràng chiến này, Giang Phong Nguyệt tựa hồ là tên không ở trạng thái nhất, hần không xuất vũ khí ra, cũng không có tư thế công kích, cứ đứng như thế đến một phút đồng hồ sau...

“Mỹ nhân, trời sắp tối.” Giang Phong Nguyệt nói với Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần trong lúc nhất thời không kịp phản ứng ý tứ lời hần, Giang Phong Nguyệt bổ sung thêm: “Buổi tối, trong núi rất nguy hiểm.”

Lúc này Tiểu Khinh Trần mới nhớ tới, trước khi bọn họ tới tìm Châm Cứu Kinh, Long Bá đã dẫn dò qua, phải rời khỏi trước khi trời lặn, nếu không chính là đi tìm chết.

Nam Phong Thụ bị nhắc nhở Giang Phong Nguyệt cũng nhớ tới dự tính ban đầu của bọn họ khi vào trong cốc, thấp giọng nói với Nguyệt Hạ Tiểu Lâu: “Phó bang, chúng ta vào Mê Thất Sơn Cốc đã ba ngày, lại không tìm thấy Hắc Mộc hạp trở về, chúng ta nên...”

Thanh âm của hần ta đủ để cho mấy người Hoàng Triều khác nghe được, vừa nghe xong, bốn người họ đều biến sắc.

Bọn họ tiến vào Mê Thất Sơn Cốc không phải tìm bảo tàng, nhưng cũng có liên quan đến bảo tàng — mục đích bọn họ chính là Hắc Mộc hạp, vật phẩm cần thiết đầu tiên để mở ra bảo tàng.

Từ tám giờ sáng đến sáu giờ tối, sáu người họ một mực trong sơn cốc quanh quẩn tìm đường, ngẫu nhiên bị dã thú cỡ lớn tập kích, ba ngày ngắn ngủi đã khiến người mệt mỏi về tinh thần lẫn thể xác, cảm giác này tương đối khổ sở.

Nguyên bản bọn họ nghĩ tới buổi tối rồi tìm tiếp, nhưng sau khi trời tối đen, Mê Thất Sơn Cốc không có ánh sáng, bọn họ cũng không chuẩn bị đầy đủ vật phẩm để chiếu sáng, còn có vài sinh vật hoạt động ban đêm qua lại... Trời tối trong Mê Thất Sơn Cốc càng khủng bố hơn.

Không nói tới việc có thể tìm thấy Hắc Mộc hạp hay không, bọn họ phải tìm đường ra ngoài, Mê Thất Sơn Cốc này chính là địa điểm lừa đảo trong Giang Hồ.

“Phó bang, bọn họ từ trong phòng đi ra, Hắc Mộc hạp có thể đã...” Một tên thích khách hắc y đứng phía sau Nguyệt Hạ Tiểu Lâu phía sau, mở miệng dự đoán.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu lộ bộ trong lòng, bang bọn họ và Dự Chiến Thiên Hạ cùng phát động nhiệm vụ bảo tàng Mê Thất Sơn Cốc, nhưng đầu mối trong Mê Thất Sơn Cốc có một cái Hắc Mộc hạp, Tiểu Khinh Trần hẳn là không biết...đi?

Nhìn thấy đám người Hoàng Triều đang dần khấn trương, Tiểu Khinh Trần đại khái đoán được bọn họ đang nghĩ gì.

“Sư phụ người bảo người trước mặt trời lặn rời khỏi mê thất sơn cốc, cho nên, đi thôi.” Tiểu Khinh Trần ý vị sâu sa liếc nhìn sáu người nọ, tay vừa lật, thu đàn cổ trở về.

“Đi thật sao?” Hắc còn muốn giết chết Nguyệt Hạ Tiểu Lâu lần nữa.

“Không đi, người muốn chờ bị dã thú ăn hay muốn bị bọn họ giết?” Tiểu Khinh Trần hỏi lại, một bên đã vận dụng khinh công mà bay đi.

“Không phải có người ở đây sao, bọn họ không giết được ta.” Nói vậy, Giang Phong Nguyệt đành phải dùng khinh công đuổi theo.

Giang Phong Nguyệt vận dụng khinh công phi thường không tự nhiên, tư thế kia như bị đại bàng chọc cục hoa, không có chút điệu bộ khinh công nào, lộn ngược tứ phía như nghệ nhân hài trình diễn.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cùng Nam Phong Thụ mặt biến sắc, nếu Hắc Mộc hạp thực sự trong tay Tiểu Khinh Trần, vậy nhóm người hắc vạt và ba ngày nay đã uống phí rồi.

“Đuổi theo!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu ra lệnh.

Không cần hắc nói, nhạc sĩ và thích khách trong đội ngũ đã thi triển khinh công trác tuyệt đuổi theo, ở trong Mê Thất Sơn Cốc tìm kiếm hơn ba ngày, thật vất vả tìm được địa phương chứa Hắc Mộc hạp, sao lại có thể để người nhanh chân đến trước?

Khinh công Giang Phong Nguyệt tất nhiên thấp nhất, dù cho hắc dồn hết sức thì khoảng cách giữa hắc và đám bên Hoàng Triều càng kéo gần hơn.

May mắn, thời điểm hắc bị đuổi theo, Tiểu Khinh Trần vung ta ra, dùng tơ lụa kéo hắc lại.

Giang Phong Nguyệt tận dụng thời cơ ôm lấy Tiểu Khinh Trần, muốn ăn đậu hủ cũng cần phải có trình độ phải không?

“Người biết làm gì chưa?” Tiểu Khinh Trần thừa cơ đẩy hắc hai lần, nhưng không làm hắc buông ra, đành phải kiềm chế, chờ sau khi đem mấy tên phía sau giải quyết xong rồi tính sổ với hắc.

“Hiểu được.” Giang Phong Nguyệt giả hoạt mỉm cười.

Sáu người Hoàng Triều phía sau đồng thời rung mình một cái, bất quá không ai để ý dự cảm bất hảo này sẽ mang đến bi kịch như thế nào.

Việc Giang Phong Nguyệt thực hiện kỳ thật rất đơn giản, là chỉ đường cho Tiểu Khinh Trần.

Khinh công Tiểu Khinh Trần ở trạng thái đỉnh phong, mặc dù khinh công của vị nhạc sĩ hơn tám mươi cấp kia cũng tương đối tốt nhưng địch không lại Tiểu Khinh Trần. Càng không nói tới kiếm khách và đao khách cung thủ.

“Mỹ nhân, không sai biệt lắm.” Mười phút sau, Giang Phong Nguyệt nói với Tiểu Khinh Trần.

“Đi bên nào?” Đi vài vòng, Tiểu Khinh Trần không còn nhận ra phương hướng.

“Bên kia,” Giang Phong Nguyệt chỉ một hướng, “Bên kia có ba đường, đi đường bên trái, có thể bỏ lại bọn họ.”

Thiên Hạ hần, có bản đồ trong tay.

Vì thế, sau khi kiến thức được khinh công Tiểu Khinh Trần, sáu người Hoàng Triều chỉ còn nhìn thấy bóng trắng biến mất trong tầm mắt bọn họ. Ba con đường, 1/3 khả năng.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu tức giận, trực tiếp bổ xuống một thân cây.

Động tĩnh thật lớn quấy nhiễu đám sinh vật đang nghỉ ngơi, một đôi mắt màu lục xuất hiện trong đêm tối.

“Phó bang, chúng ta bị bọn họ đùa giỡn!”

Phắc, bọn họ bây giờ đang ở đâu đây?!

47. Chương 47

Ba ngày sau, bảng treo thưởng có thêm hai cái tên —— Tiểu Khinh Trần, Quân Lâm Thiên Hạ.

Ra giá: một vạn kim, hai vạn kim.

Người treo thưởng: Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Nếu không phải bị chọc giận tới cực điểm, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu tuyệt đối sẽ không đi treo thưởng.

Trong Giang Hồ, để treo giải thưởng chỉ cần có tiền, tương ứng, người có thể nhìn đến bảng treo thưởng cũng nhiều, kiểm thêm khoản thu nhập dễ dàng hơn. Nhưng mà, người tiếp nhiệm vụ sẽ lưu lại ID, nếu không sợ bị trả thù, có thể đi tiếp nhận.

Bởi vậy, tên Tiểu Khinh Trần từ trước đến giờ chỉ xuất hiện trên bảng treo thưởng của sát thủ, mà không phải trên bảng treo thưởng đại chúng ở Giang Hồ.

Sáng sớm, tên của Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Giang Hồ xuất hiện trên bảng treo thưởng Giang Hồ, đông đảo ngoạn gia bị chấn kinh rồi.

Đầu óc tên Nguyệt Hạ Tiểu Lâu này bị chó gặm hay sao, người có tiền thì đi treo thưởng ở bảng liên minh sát thủ a, sát thủ chuyên nghiệp hơn ngoạn gia bọn họ nhiều, đang yên đang lành chạy tới đây làm gì, kéo giá trị cừu hận sao?

Cái này xem như Hoàng Triều chính thức tuyên chiến với Dự Chiến Thiên Hạ sao?

“Mỹ nhân, vì sao ta treo giải còn cao hơn cả ngươi?” Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần nhìn bảng treo thưởng nhật báo Giang Hồ, Giang Phong Nguyệt hắc tuyến hỏi Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần ngược lại không chút kỳ quái, “Ngươi nói xem?”

“...”

Được rồi, cừu hận giữa hần và Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mới là đại cừu hận, hần giết Nguyệt Hạ Tiểu Lâu một lần, đoạt đi Hồng Loan kiếm đã là kết oán rất sâu rồi, sau đó còn xảy ra vài sự kiện nho nhỏ, tính luôn việc Âm Thư cũng coi như... Sau đó ba ngày trước lại cùng Tiểu Khinh Trần đùa giỡn bọn Nguyệt Hạ Tiểu Lâu và Nam Phong Thụ một lần, để cho bọn họ ba ngày sau mới ra khỏi Mê Thất Sơn Cốc được...

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu lần này phỏng chừng muốn lãng trì hần đến chết.

“Được rồi, đừng động đến hần.” Tiểu Khinh Trần không nhìn đến bảng treo thưởng trên nhật báo Giang Hồ nữa, y không có tự tin không ai dám động tới y, nhưng mà nếu thực sự có người dám, y rất có hứng thú tự xử lý một phen.

Giang Phong Nguyệt đang muốn hỏi y kế tiếp đi làm cái gì, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc và hai người khác đã tìm tới.

“Tiểu Phó bang, chúng ta đi thôi!” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trước sau như một vẫn sôi nổi, trừ lúc đối mặt với Mộ Dung Bất Lưu Hạ, cả người hần giống như ăn thuốc nổ.

Sao ngươi lại tới đây? Ánh mắt Giang Phong Nguyệt ý bảo.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc không tiếp thu được tin tức của hắn.

Yên Chi Triều Tuyết Như như lần đầu tiên nhìn thấy Giang Phong Nguyệt, lại cao thấp đánh giá hắn một phen, cuối cùng vươn tay ra: “Chính thức giới thiệu một chút, Yên Chi Triều Tuyết, đồng dạng với Tiểu hồ ly, đều là Dự Chiến Thiên Hạ Phó bang chủ. Bất quá Thiên Hạ người có thể gọi ta là Tuyết tỷ.”

“Yên Chi...” Tiểu Khinh Trần nhìn nàng, hơi hơi nhíu mắt lại.

“Được rồi được rồi, ta không chiếm tiện nghi người yêu người.” Yên Chi Triều Tuyết bĩu môi.

“...” Tuy rằng ngữ khí Yên Chi Triều Tuyết làm Giang Phong Nguyệt thực bất đắc dĩ, nhưng câu “người yêu” này hắn rất hưởng thụ.

“Tiểu Phó bang, người sao không trở về trợ giúp bang hội, gần đây hoạt động rất nhiều, xoát BOSS luôn tuôn ra không ít đồ tốt.” Một vị ngoại gia khác Thổ Bảo Bảo dường như không thấy Giang Phong Nguyệt, nguyên nhân nàng tới đây là Tiểu Khinh Trần.

“Ta dẫn hắn thăng cấp.” Tiểu Khinh Trần ra hiệu với Giang Phong Nguyệt một thoáng.

Thổ Bảo Bảo nghiêng đầu, tầm mắt dừng trên mặt Giang Phong Nguyệt, Giang Phong Nguyệt phản xạ có điều kiện đối nàng nở nụ cười, bất quá bị người ta không chút hữu hảo trừng mắt lại.

Giang Phong Nguyệt đoán không ra địch ý của Thổ Bảo Bảo đối với hắn, tuy nàng có che dấu nhưng trong lúc lơ đãng tỏa ra sự chán ghét rất rõ ràng. Lại nói, có thời gian trước có ngoại gia kêu Thổ Bảo Bảo phi cho hắn một con bồ câu, trên đó viết cái gì ấy nhỉ?

Hình như là hồ, ly, tình...

Để ý thấy lực chú ý của nàng đều dừng trên người Tiểu Khinh Trần, liên tục nói chuyện với y, Giang Phong Nguyệt ngộ ra, cô nàng này là tình địch, đến đây đoạt nam nhân với hắn.

“Đại Tổng Quản sao không tới?” Giang Phong Nguyệt hỏi Tiểu Bạch Lang Cam Sắc.

“Hắn rất bận a, hai ngày trước chúng ta đánh nhau với Hoàng Triều khí thế ngất trời, rất nhiều tài vụ cần Đại Tổng Quản tới xử lý.” Tiểu Bạch Lang Cam Sắc trả lời thực thẳng thắn, “Có điều chúng ta dạo này không có việc gì làm, liền nhận lời Phó bang đến giúp người xoát phó bản. Ờ, ta nói này...” Nói xong hắn tới bên người Giang Phong Nguyệt, vẻ mặt ái muội, “Người chừng nào có thể bắt được Phó bang của chúng ta a?”

Vừa lúc tầm mắt Giang Phong Nguyệt chạm với của Tiểu Khinh Trần, tim đập nhanh hơn, sau đó dời tầm mắt vô vô bả vai Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, khẽ cười nói: “Chờ ta giải quyết tình địch người mang đến đây.”

Tình... địch...

Thổ Bảo Bảo? Tiểu Bạch Lang Cam Sắc mở to hai mắt nhìn.

Mặc kệ có tình địch hay không, tóm lại đội ngũ này tổ hợp lại rồi.

Giang Phong Nguyệt đã lên tới cấp 21, học tập Châm Cứu Kinh cấp 2, so với loại sách kỹ năng mà tiểu quái rút ra, sách Long Bá truyền cho hắn uy lực đề cao không ít.

Hắn cùng Tiểu Khinh Trần tỏ vẻ, làm nhiệm vụ chủ tuyến quá chậm, kinh nghiệm quá ít, cho nên, ý tứ của hắn là trực tiếp đi làm nhiệm vụ phó bản.

Tiểu Khinh Trần cũng không phản đối, nhiệm vụ chủ tuyến thăng cấp quả thật rất chậm.

Bọn họ bái biệt Long Bá, trở về Phong Châu thành, Tiểu Khinh Trần dẫn hắn đi tiệm may làm vài bộ quần áo, sau đó tới chỗ đoán tạo sư đi khảm vài cục bảo thạch. Tuy Giang Phong Nguyệt nói hắn bây giờ mới cấp 21, về sau còn phải làm cái khác, nhưng Tiểu Khinh Trần kiên trì, hắn sẽ không từ chối y. Nhưng hắn khẳng khái muốn tự mình trả tiền.

Tiểu Khinh Trần lúc ấy nói một câu: “Người không phải đang được ta bao dưỡng sao? Người có nghe qua kim chủ đề tình nhi mình bao dưỡng xuất tiền túi sao?”

Vì thế, Giang Phong Nguyệt hợp tình hợp lý tiếp nhận tiền kim chủ cho hắn mua quần áo.

...

Giang Phong Nguyệt cấp 21, bây giờ có thể đi phó bản dưới 30 cấp. Đại đa số phó bản là phó bản nhiệm vụ chủ tuyến, nhưng bình thường ngoạn gia không có hứng thú với nội dung vở kịch, có thể trực tiếp tiếp thu nhiệm vụ của NPC phó bản nơi đó.

Giang Phong Nguyệt nhìn trúng điểm này.

Phó bản thứ hai của hắn là Lang Quật cấp 27, Lang Quật phó bản ở phụ cận Hoàng Kim thôn phía bắc Phong Châu thành, Lang đầu lĩnh là một con bạch lang cao gần một trượng, chỉ cần một cái đuôi là có thể đánh bay Giang Phong Nguyệt.

Lang Quật tứ phương bát đạt (thông cả bốn mặt suốt cả tám phía), tùy thời đều có tiểu lang chui ra từ trong động, Giang Phong Nguyệt và Thỏ Bảo Bảo là được sự trong đội, nhưng hiển nhiên ngay cả bản thân Giang Phong Nguyệt hắn cũng không bảo vệ được, càng miễn bàn với chuyện thêm máu cho đội hữu.

Cho nên, Giang Phong Nguyệt bị Thỏ Bảo Bảo chế nhạo.

Nhìn nụ cười chế giễu của nàng, Giang Phong Nguyệt không có nửa điểm xấu hổ và bất mãn, hắn vòng qua một con hôi lang, vận dụng khinh công nhảy ra phía sau Tiểu Khinh Trần, sau đó phóng ngân châm tới, hôi lang nhất thời quay đầu lại đến cắn hắn.

Ngân châm cứ vậy phóng ra, không chỉ tập kích đến một đầu hôi lang này mà ba con hôi lang khác cũng bị hắn kéo giá trị cừu hận.

“Người làm cái gì?” Tiểu Khinh Trần xách gáy Giang Phong Nguyệt ném hắn ra phía sau mình, gây huyền cầm một cái, nhất thời mấy con lang ngã xuống đất nằm ngay đơ.

“Mỹ nhân, người nói xem, khi ta đến cấp bậc như người thì có thể miểu sát hôi lang như người sao?” Giang Phong Nguyệt một bên kéo giá trị cừu hận, một bên để Tiểu Khinh Trần giải quyết phiền toái cho hắn, nháo đến nỗi Tiểu Khinh Trần hận không thể làm thịt hắn cho hắn đi địa phủ ăn canh.

“Chờ người có bản lĩnh thăng tới cấp bậc như Tiểu phó bang rồi nói sau!” Thỏ Bảo Bảo không cam lòng xen vào, đương nhiên, nàng chạy tới đây thật ra là thay Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần giải quyết cừu hận chung quanh.

Đích xác, trong Giang Hồ muốn mãn cấp như Tiểu Khinh Trần, không dễ dàng, tuyệt đối không dễ dàng. Nếu không, toàn trò chơi tới bây giờ sẽ không chỉ có một người mãn cấp.

Tiểu Khinh Trần cũng định nói câu đó nhưng bị Thỏ Bảo Bảo giành trước. Ấn tượng y đối Thỏ Bảo Bảo không sâu sắc lắm, nhưng biết danh tự, trước kia không chú ý tới nữ hài tử này bao nhiêu, nhưng hiện tại...

“Hồ ly các người có thể chém xong rồi nói sau được không, BOSS sắp xuất hiện rồi.” Yên Chi Triều Tuyết cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cố gắng giết tiểu quái, tiểu quái bên bọn họ còn đông hơn bên Giang Phong Nguyệt.

Tiểu Bạch Lang Cam Sắc giận mà không dám nói gì, Yên Chi Triều Tuyết là thuần túy nhìn JQ, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu nàng đi giúp Giang Phong Nguyệt xoát phó bản.

“Nắm chặt đồ vật bên người...”

Yên Chi Triều Tuyết đang nói xong, toàn bộ Lang Quật liền xảy ra địa chấn mãnh liệt.

Giang Phong Nguyệt chỉ thấy Thỏ Bảo Bảo do đột nhiên động đất đứng không vững mà nhào về phía Tiểu Khinh Trần, khoảng cách nàng với Tiểu Khinh Trần không xa, hơn nữa động đất xảy ra rất đột ngột, cho nên từ bên trái do quán tính nhào qua Tiểu Khinh Trần bên phải là cực kỳ tự nhiên.

Nhưng!

Giang Phong Nguyệt làm sao có thể để Thỏ Bảo Bảo thực hiện được?

Thân thể tuy rất khó bảo trì cân bằng, nhưng muốn kéo lại Tiểu Khinh Trần không phải là việc khó.

Cho nên, Tiểu Khinh Trần có thể bảo trì cân bằng lại bởi vì Giang Phong Nguyệt lôi kéo mà không đứng vững, toàn bộ đánh lên ngực Giang Phong Nguyệt, trước mắt y tối lại một chút, ngay sau đó làn môi bỗng nóng lên, y chưa kịp phản ứng thì trước mắt lại sáng trở lại.

Kéo Tiểu Khinh Trần qua xong vụng trộm hôn một cái rồi đứng vững mắt gần 5 giây, tốc độ nhanh đến nỗi Tiểu Khinh Trần còn cho rằng trong 5 giây này không phát sinh ra chuyện gì.

Lang Quật yên tĩnh trở lại, Thỏ Bảo Bảo vì không nhào vào ngực Tiểu Khinh Trần được mà ngã xuống đất, vì thế, nàng không nhìn đến một màn Giang Phong Nguyệt trộm hôn Tiểu Khinh Trần. Nếu nàng nhìn thấy, chỉ sợ lửa giận bốc lên trực tiếp xông tới bóp chết Giang Phong Nguyệt.

Xúc cảm mềm mại mà lạnh lẽo trên môi nhắc nhở Giang Phong Nguyệt đây không phải là nằm mơ, 10 giây đồng hồ trước hắn đã làm một sự tình to gan lớn mật.

“Người...” Tiểu Khinh Trần giật mình ngốc lảng hơn nửa phút, rốt cuộc thần trí kéo lại, song mâu nhìn thẳng Giang Phong Nguyệt, trong mắt hình như có hai ngọn lửa nhỏ.

“Mỹ nhân, lát nữa rồi nói, làm nhiệm vụ trước.” Giang Phong Nguyệt thực bình tĩnh nói, nhưng tâm tình hắn đã nhảy lên như nổi trống, việc hôn trộm này... là do hắn nhất thời hứng khởi, nhưng hắn tuyệt không hối hận.

“Ồ ily, đừng ngăn người, mau tới đây!” Giọng nói Yên Chi Triều Tuyết tạm thời cứu Giang Phong Nguyệt một mạng.

48. Chương 48

Hoàng Triều.

“Phó bang, người lần này thật là...” Cửu Nguyệt Vân Dã thuộc Hoàng Triều, hành tung khó đoán, là một siêu cấp thích khách thực lực không thể khinh thường, có một đặc điểm lớn: tham tiền.

Trong Giang Hồ, tất cả chức nghiệp có thể kiếm ra tiền hắn gần như đã làm cả, trò chơi cũng không hạn định ngoạn gia môn phái kiếm tiền, mặc dù có điểm như cướp sinh ý của ngoạn gia tự do, nhưng có được đền bù mong muốn hay không, phải nhìn bản thân ngoạn gia đề. Dù sao, Giang Hồ rộng lớn, người kiếm tiền không ít, thiếu đi một người cũng không sao.

Làm một thời gian sau, Cửu Nguyệt Vân Dã biết được một nghề kiếm lời rất khá —— sát thủ.

Hắn rất có danh tiếng trong liên minh sát thủ, là một khách quen của băng treo thưởng Giang Hồ, lần này trên băng bắt gặp Nguyệt Hạ Tiểu Lâu treo thưởng hai người, hắn cực kỳ bố tay.

“Là gì?” Nhìn mặt Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, không khó nhìn thấy tầng oán khí màu đen xung quanh y.

“Người muốn giết Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Thiên Hạ thì treo ở liên minh sát thủ là được rồi, cần chi phải đăng lên nhật báo Giang Hồ, đây không phải cố tình kéo giá trị cừu hận sao?” Không ai tiếp nhận nhiệm vụ, ba vạn lượng kia như tát nước đi bay luôn a!

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Liên minh sát thủ ai dám tiếp nhận tờ Tiểu Khinh Trần?”

“Cho dù không dám tiếp y, tên kia cũng được a.” Cửu Nguyệt Vân Dã gỡ gỡ tóc, hắn đã xem qua tư liệu Quân Lâm Thiên Hạ, chỉ mới cấp 20 đã xuất đầu, tuy nói thời gian trước đã gây phong phong vũ vũ trong trò chơi, nhưng tóm lại là phía sau có Tiểu Khinh Trần làm chỗ dựa.

Hai vạn lượng hoàng kim a...

“Người nếu giết hắn, ta cho người thêm hai vạn, hoàng kim.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu hừ lạnh.

“Thật không?” Cửu Nguyệt Vân Dã con mắt sáng ngời, bắt quá rất nhanh phai nhạt đi, “Quân Lâm Thiên Hạ ta không để vào mắt, nhưng Tiểu Khinh Trần...”

“Người sợ?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cười lạnh, nếu không phải kiêng kị Tiểu Khinh Trần, y cần gì phải treo thưởng cao như vậy? Muốn giết Quân Lâm Thiên Hạ, y có thể tự mình động thủ.

“Tiểu Lâu Lâu, người thật muốn làm thịt tên kia?” Cửu Nguyệt Vân Dã chưa kịp nói, Đại bang chủ Cửu Triều Phong Hoa không biết đã trở lại khi nào còn đặt lên vấn đề.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cùng Cửu Nguyệt Vân Dã vừa thấy Cửu Triều Phong Hoa đều kích động cả lên, Cửu Nguyệt Vân Dã thiếu chút ôm đùi kim quang lờ lờ của người nào đó, hai con mắt đều ký hiệu \$\$, lấy lòng nói: “Lão đại, người mấy ngày nay sao không thượng tuyến, ta nhớ người muốn chết.”

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu khóe miệng co rút: “Người muốn hầu bao của lão đại đi?”

“Nói bậy, người đừng oan uổng ta, ta rõ ràng là muốn bạc trong hầu bao lão đại!” Cửu Nguyệt Vân Dã nghiêm trang chững chạc sửa chữa sai lầm của Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

“...”

Cửu Triều Phong Hoa đem ma trảo người nào đó dời đi, ngồi xuống ghế trên, “Gần đây bận rộn muốn chết, phải đi xã giao khắp nơi, vất vả lắm mới có thời gian rảnh lên trò chơi.”

“Lão đại, người không phải có hai đệ đệ sao, sao chỉ có mình người quản công ty?” Lúc trước Cửu Triều Phong Hoa không giấu diếm mình là thiếu gia của một đại công ty nào đó, hiện tại là trưởng quản lý, làm việc bận rộn là đương nhiên.

“Nếu để cho đệ đệ ta đi làm cái chuyện quản lý công ty phiền phức này, vậy ta làm ca ca làm gì?” Cửu Triều Phong Hoa trềng mắt liếc hần một cái.

Cửu Nguyệt Vân Dã sờ sờ cái mũi, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cũng yên lặng thở dài: đệ không đau lòng đệ đệ thực khó đỡ.

(Đệ không: ý nói là tình yêu em trai quá mức)

“Đúng rồi Tiểu Lâu Lâu, tên Quân Lâm Thiên Hạ lần trước gì đó, hần lại chọc tới người sao?” Cửu Triều Phong Hoa không đề cập tiếp về đệ đệ của anh nữa, lại nói, anh cũng rất ảo não, như thế nào lại quên tra xét ID nhị đệ?

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu thuật lại tình huống ở Mê Thất Sơn Cốc từ đầu đến cuối cho hần, Cửu Triều Phong Hoa nghe xong như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm, “Xem ra, ta nên đi gặp hần!”

...

... ..

“Hồ ly, lại đi xoát lần nữa sao?” Ra khỏi Lang Quật, Yên Chi Triều Tuyết không hỏi ý kiến Giang Phong Nguyệt, bởi vì ai nấy cũng nhận ra, giữa hai người Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần, người làm chủ chính là Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần rút cục “cam lòng” dời tầm mắt trên người Giang Phong Nguyệt, dừng ở Yên Chi Triều Tuyết, nhếch môi, “Hôm nay vậy thôi, các người về đi.”

“Tiểu Phó bang, người đây cũng quá...” Bốn chữ “qua sông đoạn cầu” chưa kịp nói, Tiểu Bạch Lang Cam Sắc đã bị ánh mắt lạnh băng Tiểu Khinh Trần đông đá.

Thỏ Bảo Bảo nhìn ra, Tiểu Khinh Trần hiện tại tâm tình không tốt, phân nửa là có liên quan tới Quân Lâm Thiên Hạ, vì thế, nằng rất thức thời.

“Tiểu Phó bang, chúng ta đi trước, về sau có việc thì gọi, cúi chào.” Thỏ Bảo Bảo kéo Yên Chi Triều Tuyết, một bên đạp Tiểu Bạch Lang Cam Sắc một cước, ý bảo hần đi.

Tiểu Khinh Trần cũng không để ý nằng, tầm mắt lạnh lẽo lần thứ hai rơi xuống người Giang Phong Nguyệt.

Rời phó bản, nên tính sổ rồi.

Tiểu Khinh Trần nhìn hần chừng ba phút đồng hồ, khóe miệng nhếch lên như có như không, nụ cười này làm Giang Phong Nguyệt run run.

Lúc này hôn trầm hẳn có dũng khí rất lớn, nhưng bây giờ...

“Như thế nào, không mở miệng được?” Tiểu Khinh Trần hai tay khoanh lại, chậm rì rì dạo vòng quanh Giang Phong Nguyệt, nhìn hắn từ đầu đến chân một phen.

Giang Phong Nguyệt cảm giác bị y nhìn đến chỗ nào chỗ đó đều nổi hột lên, tóc tai dựng đứng, đến khi Tiểu Khinh Trần lần thứ hai đứng trước mặt hắn, y và hắn đối mắt với nhau.

Thật lâu sau, Giang Phong Nguyệt mới cười khổ: “Mỹ nhân, người đoán không ra sao? Ta thích người ...”

Tiểu Khinh Trần đã nghĩ hắn sẽ có nhiều cách giải thích, có lẽ có chút uyển chuyển, có lẽ trực tiếp phủ nhận, nhưng không nghĩ hắn cứ như vậy mà thừa nhận trắng trợn.

Trong lúc nhất thời không biết đáp lại cái gì.

Y không nói lời nào, Giang Phong Nguyệt cũng không mở miệng, kỳ thật hắn đã chuẩn bị tốt đi địa phủ ăn canh, nhưng ngẫm lại, nếu lập tức đi địa phủ ăn canh, thì không còn cơ hội nào nữa rồi.

Cho nên, hắn quyết định rèn sắt khi còn nóng.

“Tiểu Khinh Trần, ta thích người, kết giao với ta đi!”

“...” Tiểu Khinh Trần đầu óc trống rỗng, nhưng thần kinh y phi thường hơn người, 10 giây sau đã khôi phục lại bình thường, “Người thích ta? Người thích ta cái gì, gương mặt ta hay do ta có tiền, hay là do ta là đệ nhất Giang Hồ...”

“Mỹ nhân!” Giang Phong Nguyệt nhin không được đánh gãy lời y nói, “Dù sao người tin cũng được, không tin cũng được, ta chính là coi trọng người, đồng ý hay không người suy nghĩ rồi trả lời đi!”

Nghe vậy, Tiểu Khinh Trần thật sự muốn moi đầu hắn ra xem bên trong có cái gì, theo như trình tự thì, hiện tại tên này đang theo đuổi y đi, sao luyên thuyên một hồi đến nỗi hắn thành đại gia rồi? Còn đồng ý hay không suy nghĩ rồi trả lời?

Tiểu Khinh Trần giận quá thành cười, “Nhìn tư thế này của người, muốn bức ra tiếp nhận người sao?”

“Sao có thể, ta không phải đang hỏi ý kiến người à?” Giang Phong Nguyệt ý thức lời của mình có chút quá lỗ, nhanh chóng sửa chữa.

“Nhưng ngữ khí người không giống như đang hỏi ý kiến ta” Tiểu Khinh Trần cười lạnh.

“... Được rồi, mỹ nhân, người trực tiếp cho ta câu trả lời đi, ta chịu đựng được.” Cho dù bị cự tuyệt lần này, nhưng bọn họ còn ở chung trò chơi, hắn còn có cơ hội.

Tuy sớm thảng thẩn như vậy có khả năng làm cho Tiểu Khinh Trần cảnh giác hắn, nhưng hắn quyết định rồi, tuyệt đối phải làm, lữ chiến lữ bại [1], hắn lữ bại lữ chiến [2], nhất định phải lấy được tâm mỹ nhân!

“Xem ra người đã có giác ngộ bị cự tuyệt?” Tiểu Khinh Trần châm chọc nhếch miệng.

“Bây giờ cự tuyệt, ta còn lần tiếp theo. Lần tiếp theo cự tuyệt, ta còn lần sau nữa, cho nên...” Giang Phong Nguyệt cười âm hiểm.

“... Nhìn tư thế của người, là muốn ta trực tiếp giết người khỏi trò chơi?”

“Giết khỏi trò chơi ta còn có thể lập một nick khác.”

“...”

Giang Phong Nguyệt thổ lộ rất đột ngột, may là Tiểu Khinh Trần đã sớm nhìn thấu đầu mối một chút, nhưng tốc độ nhanh chóng như vậy thật ngoài dự đoán của y. Y nghiêm trọng hoài nghi, Quân Lâm Thiên Hạ đã động kinh hay bị gì rồi.

Kỳ thật thổ lộ với Tiểu Khinh Trần đột ngột, Giang Phong Nguyệt mới càng khó tin, hiện tại hắn nghĩ mình đang nằm mơ, hắn lúc trước cũng chỉ tỏ tình với Tiểu Khinh Trần trong mộng, sau đó... tỉnh.

Hai người đứng ở đường cái, ngoạn gia ưa thích bát quái lui tới không ngừng đã chụp N tấm hình, ở đây chính là đường cái Phong Châu thành, ngoạn gia qua lại có hơn trăm ngàn a!

Quân Lâm Thiên Hạ cùng Tiểu Khinh Trần đối mặt đứng ở trung tâm đường cái, vẻ ngoài rất xuất sắc, đồng dạng một thân bạch y, nhưng vật liệu may kém xa ngàn dặm, cấp bậc cũng thế, nhưng độ nổi tiếng của Quân Lâm Thiên Hạ không kém xa gì.

Hai người này đang nói chuyện yêu đương giữa ban ngày ban mặt sao? Không giống.

Chuẩn bị rút dao chém giết nhau? Cũng không giống.

Bọn họ rốt cuộc đang làm gì?

Thật lâu sau, Tiểu Khinh Trần mở miệng trước: “Nguyên nhân.”

“Nguyên nhân? Nguyên nhân vì sao thích người à?” Giang Phong Nguyệt nghiêng đầu hỏi.

Tiểu Khinh Trần hơi hơi hất cằm lên, giống như đang nói “Người giả bộ, có bản lĩnh thì giả bộ tiếp a”.

Giang Phong Nguyệt sờ sờ chóp mũi, nói: “Người xem như ta là M đi!”

Tiểu Khinh Trần nghe vậy sắc mặt phát lạnh, “Ý người ta là S?”

“Không...” Giang Phong Nguyệt thấy không đúng vội vàng lắc đầu, “Mỹ nhân, nguyên nhân này ta không nói cho người biết bây giờ, tóm lại người tin tưởng ta, ta không phải chỉ coi trọng gương mặt người, không phân biệt sắc đẹp là tốt rồi.”

“...” Tiểu Khinh Trần đỡ trán.

“Mỹ nhân, người đáp ứng ta sao?” Tuy rất không thực tế, nhưng đời người luôn tràn ngập kỳ vọng.

“Đáp ứng người...” Tiểu Khinh Trần chậm rãi mở miệng, “Cũng không phải không được.”

“Thật sự?” Giang Phong Nguyệt tươi cười.

“Ta có điều kiện, chỉ cần người có thể hoàn thành điều kiện ta nói, ta sẽ đáp ứng người, thế nào?” Tiểu Khinh Trần không yên lòng, nhưng bảo y cự tuyệt hẳn, y thừa nhận, y không nói nên lời.

“Được, người nói, ta đáp ứng.” Giang Phong Nguyệt lập tức vỗ ngực.

Tiểu Khinh Trần câu môi mỉm cười, “Đừng đáp ứng sảng khoái như vậy, điều kiện của ta không phải đơn giản như người nghĩ.”

“Người nói, ta tuyệt đối có thể làm được.” Cho dù giết Hoàng Thái Tử thêm một lần, hẳn tuyệt đối cũng phải thực hiện được.

Giang Phong Nguyệt đoán trúng phân nửa.

“Hoàng Triều bang chủ, Cửu Triều Phong Hoa, người giết hẳn chết, ta đáp ứng kết giao với người, thế nào?”

“Giết hẳn là được?”

“Còn có thời hạn, ngô... Trước khi trúng súng vật người ấp xong, hai mươi ngày, đừng bảo ta không cho người cơ hội.”

“Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ giết Cửu Triều Phong Hoa!” Giang Phong Nguyệt nắm chặt tay, trong mắt tràn ngập kiên định.

Chú thích

[1] Lũ chiến lũ bại []: ý chỉ người vô năng, thất bại nhiều lần, để cho người khác sinh ra cảm giác không tín nhiệm với năng lực người đó

[2] Lũ bại lũ chiến []: ý mang nghĩa dù thất bại nhưng vẫn còn có hy vọng, cho dù thất bại cũng không nản chí, không nổi giận, có tinh thần không đạt được mục tiêu sẽ không bỏ qua, biểu hiện của một người cố chấp có ý chí bất khuất.

49. Chương 49

Muốn giết Cửu Triều Phong Hoa, tuyệt đối không phải miệng nói giết là giết chết hẳn được.

Giang Phong Nguyệt ngồi trong nhà Tiểu Khinh Trần ngẩn người, đương nhiên, hẳn không phải đang tự hỏi nên dùng biện pháp gì để giết Cửu Triều Phong Hoa, mà là tuần tới, Tiểu Khinh Trần có công chuyện, không có thời gian thượng tuyến.

Nói cách khác, tuần tới, hẳn chỉ có một mình.

Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối cùng Tiểu Bạch Lang Cam Sắc cộng thêm Yên Chi Triều Tuyết và Hoa Khai Trà Mỹ Mao Toại tự tiến cử mình[1], là do Tiểu Khinh Trần lên tiếng giúp hẳn xoát phỏ bản.

Xoát cho tới trưa, Giang Phong Nguyệt phiền chán, bản thân mình tránh né Tiểu Khinh Trần trong nhà. Tiểu Khinh Trần cho hẳn tiến vào phạm vi của y, người khác không có cái vinh quang này.

Ra khỏi cửa, hẳn liền gặp Âm Thư và Sở Đại Ca.

“Tiểu Quân quân, lại gặp mặt a, nguyên lai người ở đây?” Sở Đại Ca vẫn nhanh nhẹn như trước, hoàn toàn không có tự giác của một trung niên.

Âm Thư không có mua bất động sản trong trò chơi, nhưng Sở Đại Ca thân cường hào, hai ngày trước liền mua một chỗ, bất quá lúc đó Giang Phong Nguyệt không để ý, chỉ thấy hàng xóm nhà bên lại cấp thủ bút cho công ty trò chơi.

Không nghĩ tới hàng xóm chính là Sở Đại... Thúc.

“Đây là phòng của mỹ nhân.” Giang Phong Nguyệt đáp

Nghe vậy, trong mắt Âm Thư xẹt qua một tia dị sắc, Sở Đại Ca ngẩn người, sau đó mới hữu hảo bá vai kề cổ Giang Phong Nguyệt, “Tiểu Quân Quân, người cùng Tiểu Khinh Trần có quan hệ như thế nào?”

“Người thấy sao?” Giang Phong Nguyệt hỏi lại.

Sở Đại Ca lại ngẩn ra, nói: “Người xem trọng Tiểu Khinh Trần ở chỗ nào chứ?”

Giang Phong Nguyệt dời tay hẳn ta ra khỏi vai, lạnh lùng trả lời: “Không liên quan tới người.”

“Đừng dễ giận như vậy, ta mới vào trò chơi không lâu, không hiểu gì về Tiểu Khinh Trần, người nói cho ta nghe một chút đi!” Sở Đại Ca vừa nói chuyện vừa liếc nhìn cháu trai một cái, ý bảo cậu chủ động một chút.

Âm Thư không thèm nhìn hẳn ta, mặt không đổi sắc nhìn về phía trước, bất luận ai muốn từ trên mặt cậu nhìn ra manh mối gì đều là si tâm vọng tưởng.

“Người muốn hiểu biết y làm gì? Muốn theo đuổi y sao?” Giang Phong Nguyệt cước bộ dừng lại, lạnh lùng chất vấn.

“Không...” Sở Đại Ca bị ánh mắt hẳn làm cho hoảng sợ, theo bản năng đưa tay chặn lại, “Ta không có ý gì với Tiểu Khinh Trần, người đừng hiểu lầm.”

“Phải không?” Giang Phong Nguyệt nhún mày, cười lạnh một tiếng, “Người tốt nhất không nên có tâm tư này, nếu không...” Nửa câu sau hẳn không nói ra, nhưng ý tứ biểu đạt có thể hiểu được.

Sở Đại Ca cùng Âm Thư đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng một mình một người Giang Phong Nguyệt rời đi.

Sở Đại Ca khủy tay chột chột Âm Thư, nói: “Tiểu Âm Thư, người đừng bảo ta người thật sự coi trọng người này, trong lòng hẳn đã có người khác.”

Âm Thư một mực không nói.

“Tên kia bất quá chỉ mới cấp 20, cho dù hẳn muốn giết ta cũng phải suy nghĩ tới phân lượng bản thân đi?” Sở Đại Ca sờ sờ cằm, đối Giang Phong Nguyệt lời “nếu không” phía sau tỏ vẻ nghi ngờ.

...

Giang Phong Nguyệt chậm rãi tiêu sái ở Phong Châu thành, không nghĩ, hắn vừa đi không bao lâu đã bị người theo dõi.

Người đến là thích khách một bang, như đêm đó ở Kinh Hồng Lâu, đúng là sát thủ được thuê mướn.

Động thủ ở Phong Châu thành phải cẩn thận nha dịch, Giang Phong Nguyệt đã được kiến thức qua một lần, lần trước có Yên Chi Triều Tuyết giúp đỡ, lần này...

Cũng có người tương trợ!

Nhưng mà!

Người ra tay chính là địch nhân của hắn —— Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu khinh công cực cao, muốn xách một người chạy đi tuyệt đối không thành vấn đề.

Khi Giang Phong Nguyệt bị người “cứu” đi, bọn sát thủ dừng truy kích, hai mặt nhìn nhau. Người được cứu đi rồi, người cứu là Hoàng Triều Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, bọn họ có thể chém được Quân Lâm Thiên Hạ nhưng không chém được Nguyệt Hạ Tiểu Lâu a!

Cho nên, người đi.

Giang Phong Nguyệt cách ngoại thành không xa lắm, bởi vậy Nguyệt Hạ Tiểu Lâu xách hắn đi liền trực tiếp ra khỏi thành. Chỉ cần tới ngoại thành, hắn ta có thể giết chết Giang Phong Nguyệt dễ dàng.

Mới tới khu rừng phía ngoài, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đã ném hắn xuống hơn mười thước cao. Trải qua nhiều lần ném của Tiểu Khinh Trần, Giang Phong Nguyệt đã luyện ra bản lĩnh, ít nhất khi bị ném từ mười thước xuống, hắn có thể vận dụng khinh công an toàn đáp xuống đất.

Giang Phong Nguyệt vừa mới đứng vững, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đã đứng trước mặt hắn.

Lúc này chỉ mới năm phút đồng hồ, Giang Phong Nguyệt tránh được một kiếp tử vong, hiện giờ...

“Quân Lâm Thiên Hạ, lần này ta xem ngươi trốn như thế nào.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu chậm rãi lau thanh kiếm trong tay, khóe miệng cười thị huyết.

Giang Phong Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn ta, đây đại khái gọi là trước có lang sau có hổ, với tình hình hiện tại, đầu lang trước mặt này còn đáng sợ hơn con hổ phía sau.

“Dừng dừng ánh mắt này nhìn ta, lúc trước, ngươi nên biết sẽ có ngày này.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cơ hồ nghiêng năng nói ra những lời này, hôm nay ở trên đường gặp được hắn, có lẽ là lão thiên nghe được ước nguyện của hắn ta rồi, cho hắn ta thỏa mãn như sở nguyện.

Ai nói nữ nhân oán niệm mới đáng sợ? Nam nhân oán niệm cũng rất đáng sợ.

Một phút đồng hồ sau, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mũi kiếm hướng vào Giang Phong Nguyệt, “Giao ra Hồng Loan kiếm, ta liền tha cho ngươi, nếu không...”

Nghe nói như thế, Giang Phong Nguyệt nở nụ cười.

“Hồng Loan kiếm... Ngươi nếu giết ta một lần, ngươi vĩnh viễn đừng hòng tái kiến Hồng Loan kiếm.” Có nhọc điểm trong tay, Giang Phong Nguyệt không hề lo lắng.

Hắn không thể hiện bất kỳ ý đồ phản kháng nào, không phải là không có chiêu thức thích hợp mà là do thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù hắn vận dụng khinh công chạy đi cũng không có cách nào đào tẩu trước mặt Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, đừng nói đến công kích mới cấp 22 của hắn.

“Lão tử cho dù không cần Hồng Loan kiếm, hôm nay cũng muốn làm thịt ngươi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu vốn định đoạt Hồng Loan kiếm về rồi giết Giang Phong Nguyệt, nhưng hiện tại, Hồng Loan kiếm ngược lại trở thành công cụ áp chế, nhưng không thể nhân được nữa.

Giang Phong Nguyệt theo bản năng tránh né, nhưng Nguyệt Hạ Tiểu Lâu là ai? Hắn ta là đại danh鼎鼎 giết người không chớp mắt đệ nhất kiếm khách Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, Giang Phong Nguyệt là người duy nhất để hắn ta ném được tư vị bại trận, không giết hắn hơn mấy trăm lần mấy trăm ngàn, khó tiêu được mỗi hận trong lòng.

“Đi tìm chết đi!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu một chém hơn ba trượng, chuôi kiếm trên tay nháy mắt biến hóa thật lớn, bao trùm xa qua cả phạm vi Giang Phong Nguyệt có thể trốn được.

Giang Phong Nguyệt theo bản năng dùng kiếm đón chiêu phía sau lưng, nếu để hấn tận mắt nhìn, chỉ sợ ngày sau hấn có tâm lý bóng ma.

“Boong boong boong boong tranh...” Mấy tiếng âm thanh chói tai làm Giang Phong Nguyệt bị kinh sợ, phía sau không có cảm giác nào, hấn chưa xuống địa phủ.

“Lão đại?!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu ra chiêu này chính là sát chiêu cực mạnh của kiếm khách, trừ phi là cao thủ nhất lưu trong Giang Hồ, người bình thường không thể tiếp được chiêu này. Mà cổ tình, người tiếp nhận chiêu này chính là Hoàng Triều lão đại.

Cửu! Triều! Phong! Hoa!

Giang Phong Nguyệt phản ứng cực nhanh, Cửu Triều Phong Hoa, không phải là điều kiện có thể cùng mỹ nhân cùng một chỗ sao?

Có động lực này, Giang Phong Nguyệt không hề nghĩ ngợi xuất độc được phóng về phía người trước mặt, đồng thời xuất kiếm ra đâm về phía Cửu Triều Phong Hoa.

“Lão đại!!!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nhất thời mở to hai mắt. Mặc dù biết Giang Phong Nguyệt một kiếm này không có khả năng giết chết nhà mình lão đại, nhưng hấn ta vẫn nhịn không được khẩn trương lên.

Giang Phong Nguyệt rút kiếm ra lần thứ hai đâm về phía Cửu Triều Phong Hoa, nhưng lần này chưa đâm xuống thì tay đã bị nắm lại, “Tiểu Phong, đừng đâm, là anh, là ca ca a!”

Thanh âm quen thuộc xuất hiện bên tai, Giang Phong Nguyệt nhất thời kích động thiếu chút nữa làm bản thân bị thương.

“Đại ca?” Giang Phong Nguyệt vừa ngẩng đầu liền thấy một gương mặt cực kì quen thuộc.

“Ôi, Tiểu Phong, anh rốt cuộc có thể thấy em rồi, đến, cho đại ca ôm một cái.” Cửu Triều Phong Hoa chưa dứt lời liền nhào tới ôm chặt lấy người.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu há hốc mồm, có thể nhét vào năm quả trứng gà, con mắt sắp rớt ra từ vành mắt.

“Đại ca, buông...” Giang Phong Nguyệt dùng sức đẩy ra, nhưng Giang ca đã lâu không thấy nhị đệ, nghĩ muốn ôm thật chặt.

Cửu Triều Phong Hoa, cũng chính là đại ca Giang Phong Nguyệt Giang ca, sau khi chà đạp đệ đệ năm phút đồng hồ rốt cuộc buông tha.

“Tiểu Phong, em quá nhẩn tâm, cứ nhiên lâu như vậy không trở về nhà nhìn ca ca, em có biết ca ca nhớ thương em biết bao nhiêu không?” Giang ca kéo Giang Phong Nguyệt đến ngồi ở dốc núi nhỏ, kể khổ sở trong lòng, lại muốn ôm hấn vào trong ngực.

“... Ca, được rồi.” Giang Phong Nguyệt nhanh chóng đẩy Giang ca ra, nói sang chuyện khác: “Ca, anh sao lại nhận ra em?”

“Cái này đi...” Giang ca gỡ gỡ tóc, có chút chột dạ.

Giang ca từ trước đến giờ chơi trò chơi chưa bao giờ lên website game, thậm chí không nhìn diễn đàn, không nhìn qua bài viết bát quái, cho nên, sau khi Giang Phong Nguyệt tiến vào trò chơi gây bất nháo huyền não, anh không biết nhân vật chính của vụ bát quái này là đệ đệ mình.

Nếu anh tùy tiện click mở một bài viết HOT, nhìn nội dung bên trong một cái, không cần nói nội dung, xem ảnh chụp thôi, cũng có thể nhận ra được rồi.

Hôm nay sở dĩ nhận ra Quân Lâm Thiên Hạ chính là Giang Phong Nguyệt, tất nhiên là bởi vì anh muốn làm thịt tên đầu sỏ gây tội giết người Hoàng Triều nhiều lần, mà ngày trước giết người, ngày sau gặp một lần giết một lần là đương nhiên.

Bằng không, khi Cửu Nguyệt Vân Đã đưa ảnh chụp cho anh nhìn, anh sao không nhận ra Quân Lâm Thiên Hạ kia là đệ đệ bảo bối của mình?

“Tiểu Phong, em sao không sớm nói anh biết em chính là Quân Lâm Thiên Hạ a?” Nếu anh không tới đúng lúc, đệ đệ anh đã bị Nguyệt Hạ Tiểu Lâu giết chết rồi, vậy thì nhiều người khổ sở a!

“Ca, em là chơi trò chơi, không phải đến nhận thân với anh.” Giang Phong Nguyệt mặt không đổi sắc nói.

“Đừng nói vậy Tiểu Phong, em biết rõ ca vẫn luôn muốn bồi dưỡng tình cảm với em, bằng không anh em chúng ta lạnh nhạt với nhau thì sao bây giờ?” Giang ca nhu nhu tóc Giang Phong Nguyệt, hoàn toàn đem hấn trở thành tiểu hài tử, “Hơn nữa, em vừa mới chơi trò chơi, anh không phải đã nói sau khi ra tân thủ thôn thì tới Phong Châu thành tìm anh sao? A anh nhớ ra rồi, em không thèm nghe tên bang phái anh nói thì cúp điện thoại mất rồi. Tiểu Phong, em chán ghét ca vậy sao...”

Càng nói, biểu tình Giang ca càng u oán, rất giống một oán phụ oán niệm chỉ trích lão công mình tiêu tiền bên ngoài.

Giang Phong Nguyệt đã quen với việc anh mình thường thường động kinh, nhưng Nguyệt Hạ Tiểu Lâu không quen a!

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu biết Giang ca là một người đệ khổng, trước kia cùng nhau luyện cấp luôn Tiểu Phong nhà ta Tiểu Lâm nhà ta, không nghĩ đệ khổng ca ca khi nhìn thấy đệ đệ là một bộ dạng... quý dị.

Không đúng, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, vì cái lông gì mà Quân Lâm Thiên Hạ chính là em ruột của bang chủ bọn hấn a?!

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu hỗn độn trong gió ——

Chú thích

[1] Mao Toại tự tiến cử mình []: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Bình Nguyên Quân liệt truyện”. Có thể đọc thêm ở đây

50. Chương 50

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu không được để mắt khoảng nửa tiếng, rốt cuộc lần thứ hai chiếm được sự chú ý của lão đại hấn, Giang ca rốt cuộc cũng nhớ tới sự tình lúc này anh nhìn thấy.

“Tiểu Lâu Lâu, ta giới thiệu, đây là nhị đệ của ta.” Giang ca kéo Giang Phong Nguyệt tới, nghiêm túc giới thiệu cho Nguyệt Hạ Tiểu Lâu.

Cho nên, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu hiểu được, nếu muốn động tới một cọng lông tơ của Quân Lâm Thiên Hạ thì phải bước qua xác lão đại hấn, vấn đề này còn nghiêm trọng hơn cả Tiểu Khinh Trần gấp trăm lần!

“Đại ca, anh khỏi cần giới thiệu, em với hấn đã rất “quen thuộc” rồi.” Giang Phong Nguyệt tự tiểu phi tiểu nhìn Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, hấn đến trò chơi không phải tìm thân thích, nhưng bây giờ hấn thật cao hứng.

“...” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi trùng hấn, “Lão đại, hấn là Quân Lâm Thiên Hạ, giết chết ta, còn giết Nam Phong và Âm Thư, còn đoạt Hồng Loan kiếm của ta...”

“Không phải là một thanh kiếm sao, có cái gì đâu, lão đại đi xoát cho người một cái.” Giang ca đánh gãy của hấn ta, “Bị giết một lần cũng không phải chuyện gì lớn, người trong giang hồ sao không thể bị chém vài đao, đúng không?”

“!!!!!!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Giang ca, nếu trên đỉnh đầu đối phương không phải là lão đại hấn, hấn nhất định rút kiếm chém người.

Đáng tiếc, hấn không dám làm như thế.

“Đúng rồi Tiểu Phong, em là Quân Lâm Thiên Hạ, em với Dự Chiến Thiên Hạ Tiểu Khinh Trần xảy ra chuyện gì, những lời đồn đó đều là thật?” Giang ca hỏi xong đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, “Ngày đó em nói với cha...”

Giang Phong Nguyệt ra hiệu ngăn cản lời anh nói, bây giờ không được, còn có người ngoài ở đây!

Giang ca ho khan hai tiếng, “Tiểu Lâu Lâu, tối nay ta sẽ giải thích với người, ta đi trước a, hỏi thăm bọn Âm Thư giúp ta.” Vừa nói anh đã kéo Giang Phong Nguyệt lên ngựa.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn lão đại nhà hắn cướp đi đại cừu nhân hắn ngay trước mặt mình.

...

Giang ca trong trò chơi không đặt mua nhà, không phải do anh không có tài lực vật lực mà là lười đặt mua, công việc của anh bận rộn quay như chong chóng, lúc nào rảnh rồi thì ở trong nhà, có thời gian thì đi làm nhiệm vụ giết người.

Bởi vậy, Giang ca trực tiếp mang Giang Phong Nguyệt tới bang phái.

Bang hội lúc này không có ai, Giang Phong Nguyệt lần đầu tiên tiến vào bang phái, bố trí trong bang không có gì đặc thù lắm, so với tửu lâu thì chỉ thiếu mấy cái bàn mà thôi.

“Tiểu Phong, thành thật khai báo, em với tên hồ ly bên Dự Chiến Thiên Hạ xảy ra chuyện gì?” Giang ca không phải là người bát quái, hầu hết các bát quái trong Giang Hồ là anh nghe người khác nói.

Anh biết Dự Chiến Thiên Hạ Tiểu Khinh Trần, du hý đệ nhất mỹ nhân, chính là một con độc hạt tử (bò cạp có độc). Khi vào trò chơi anh nghe không ít người đàm luận say sưa về chuyện Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Thiên Hạ hai người có JQ gì. Anh không để ý lắm, cho đến khi Cửu Nguyệt Vân Dã đem ảnh chụp Quân Lâm Thiên Hạ cho anh xem, cùng lúc thấy được Tiểu Khinh Trần, anh mới phát hiện sự tình ra ngoài dự liệu của anh rồi.

“Ca, đừng gọi y hồ ly.” Giang Phong Nguyệt nghiêm túc nói.

“... Được rồi, em cùng Tiểu... Khinh Trần xảy ra chuyện gì? Mấy vụ tai tiếng đó là thật hay giả? Em hôm đó gọi điện thoại nói với cha có đối tượng, có phải là Tiểu Khinh Trần hay không?” Giang ca hơi có vẻ khẫn trương hỏi.

“Ca, anh hỏi nhiều vấn đề như vậy, muốn em trả lời cái nào trước?” Giang Phong Nguyệt bó tay, đáp.

“Quan trọng nhất là trả lời anh, em nói với cha là có đối tượng, có phải là Tiểu Khinh Trần?” Lúc này anh có thời gian lên trò chơi là do nhận được ân chuẩn của thái thượng hoàng và hoàng thái hậu, thái thượng hoàng và hoàng thái hậu cực kì quan tâm tới người con bảo bối thứ hai.

Giang Phong Nguyệt không vội vàng trả lời, con mắt hắn dạo quanh một vòng, mới nói: “Em có thể nói cho anh biết toàn bộ mọi chuyện, cho anh đi báo cáo với cha và mẹ, nhưng, anh phải đáp ứng em một điều kiện.”

“Đừng nói một điều, mười điều cũng được.” Giang ca phi thường ngay thẳng đáp ứng.

“Anh không hỏi trước em sẽ nêu điều kiện gì?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

“Chỉ cần anh có thể làm được, anh khẳng định sẽ giúp em.” Cho dù làm không được, anh cũng sẽ cố gắng đi làm, tuyệt đối không làm cho đệ đệ thất vọng.

“Anh tuyệt đối có thể làm được.” Giang Phong Nguyệt thâm ý nở nụ cười.

Kế tiếp, Giang Phong Nguyệt đem toàn bộ quá trình mình nhận thức Tiểu Khinh Trần nói cho Giang ca một lần, nhưng tỉnh lược bớt chuyện Tiểu Khinh Trần cho hắn trải nghiệm nhảy cầu. (thật khôn =)))

Giang ca sau khi nghe xong, sờ sờ cằm, nói: “Như vậy, Tiểu khinh Trần tựa hồ không âm hiểm như lời đồn đãi a! Còn cho em ở trong phòng y, y có ý với em sao?”

“Ngô, có chút khả năng đi...” Giang Phong Nguyệt không tự tin lắm, Tiểu Khinh Trần đối xử với hắn không như những người khác, nhưng hắn không dám tóm gọn là do Tiểu Khinh Trần có ý với hắn.

Giang ca tựa hồ nhận thấy Giang Phong Nguyệt chán nản, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Tiểu Phong, phải có lòng tin một chút a, em ưu tú như vậy, y nhất định coi trọng em, y không phải còn nói em nếu em hoàn thành một việc, y sẽ đáp ứng em sao? Nếu y thật sự muốn cự tuyệt em thì đã sớm làm rồi, sao còn phải đùa giỡn thêm? Ăn no rồi việc sao?”

“Nếu em cho anh biết, y muốn em trong vòng 20 ngày giết chết Hoàng Thái Tử, anh xem có phải là cự tuyệt trá hình không?” Giang Phong Nguyệt đem tay Giang ca lấy xuống, chậm rãi hỏi.

“Y bảo em đi giết Hoàng Thái Tử mới đáp ứng?” Giang ca tròng mắt lớn, Giang Phong Nguyệt gật gật đầu, Giang ca lập tức vỗ ngực nói: “Yên tâm, có anh trai ở đây, tuyệt đối sẽ cho em như nguyện.” Dự Chiến Thiên Hạ Hoàng Thái Tử, mặc dù sẽ làm mâu thuẫn hai bang càng thêm gay gắt, nhưng anh muốn đệ đệ được hạnh phúc!

Giang Phong Nguyệt hắc tuyến nín chặt Giang ca định chạy ra ngoài giết người, “Được rồi ca, em chỉ là so sánh, mỹ nhân không phải bảo ta đi giết Hoàng Thái Tử.”

“Không giết Hoàng Thái Tử thì giết ai?” Giang ca hỏi.

Giang Phong Nguyệt nhìn anh trai hắn.

Nửa phút sau, Giang ca mới lảng lảng chỉ vào chính mình, “Y bảo em giết anh? Kháo, tên này rốt cuộc nghĩ gì vậy? Y cư nhiên bảo em giết anh em, rất độc, Tiểu Phong, y quá xấu xa...”

Giang Phong Nguyệt vô lực đỡ trán, “Ca, mỹ nhân không biết anh là anh của em.”

“...” Giang ca u oán ngậm miệng lại một lúc lâu, mới hỏi: “Tiểu Phong, em sẽ không vì tên hồ ly kia liền giết anh em đi?”

“Nếu không anh cho rằng vì sao lúc ở ngoại thành em cầm kiếm đâm anh?”

“... Em khi đó không phải không biết anh là anh trai đi?”

Giang Phong Nguyệt nhếch môi mỉm cười, “Ca, anh đã đáp ứng em, chỉ cần em nói cho anh biết chuyện em với mỹ nhân, anh sẽ đáp ứng em một điều kiện...”

= =

Giang ca ba phút đồng hồ sau mới khôi phục thần trí, sau đó, dưới ánh mắt cười tà của Giang Phong Nguyệt, đến góc đại sảnh ngồi xổm xuống ... vẽ vòng tròn.

Giang Phong Nguyệt một đầu hắc tuyến đi qua, “Ca, anh giúp em một lần đi.”

Giang ca nghiêng đầu sang chỗ khác, “Có vợ quên anh, em cái đồ vô lương tâm...”

“Phanh —— “

Tiếng vang vật nặng rơi xuống đất hấp dẫn tầm mắt Giang Phong Nguyệt cùng Giang ca, hai người nhìn về phía chỗ thanh âm phát ra, chỉ thấy Mộ Dung Bất Lưu Hạ xanh mặt, tay chân luống cuống từ mặt đất đứng lên.

“Lưu Hạ...” Giang ca đối đãi với thành viên trong bang rất hữu hảo, vì thế vẫy vẫy tay với hắn ta.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ mặt nhất thời trắng ngắt, hắn hiểu lầm ý tứ nụ cười Giang ca, vội vàng vàng nói: “Lão đại, ta cái gì cũng chưa nghe được, ta cái gì cũng chưa nhìn thấy, ta còn có việc, đi trước...” Nói xong, không đợi Giang ca lên tiếng, chạy đi như gió.

—— hắn chỉ nghe Giang ca nói “Em cái đồ vô lương tâm”.

Giang ca vẫy vẫy tay còn giữa không trung chưa thu hồi lại, đến khi thân ảnh Mộ Dung Bất Lưu Hạ biến mất vô tung, anh mới cứng ngắc nghiêng đầu, hỏi Giang Phong Nguyệt: “Anh làm cái gì sao?”

Giang Phong Nguyệt lắc lắc đầu.

Giang ca nhìn chăm chăm Giang Phong Nguyệt nửa phút, bỗng nhiên nói: “Tiểu Phong, em nghĩ xem, Tiểu Khinh Trần có chút hảo cảm với em, có thể là do tướng mạo của em hay không? Y có thể nhìn trúng về ngoài của em?”

“... Mỹ nhân không phải người nông cạn như thế.” Giang Phong Nguyệt lườm anh một cái.

“Người trong hiện thực thường xuyên bị người khác trêu chọc, trò chơi không thể so với hiện thực, người trong trò chơi càng không kiêng nể gì.” Giang ca không phải không kiêng dè.

Nghe vậy Giang Phong Nguyệt khoe miệng co rút, “Ca, anh gặp qua mỹ nhân chưa?”

Giang ca sững sốt, rồi nói: “Trước nhìn ảnh chụp em có liếc qua một cái.”

“Thế nào?” Giang Phong Nguyệt hỏi.

“Cái gì thế nào? Tuy nói là đệ nhất mỹ nhân, nhưng chỉ có vậy thôi, Tiểu Phong nhà ta mới là đẹp trai vô địch nhất vũ trụ, tuy kém hơn anh trai em một chút.” Giang ca tự kỷ hất hất cằm.

“... Được rồi ca, anh đừng khoe.” Giang Phong Nguyệt cảm thấy, bản thân mình ngồi ở đây nói chuyện với anh trai thật lãng phí thời gian, “Em nói trước cho anh biết, em thích mỹ nhân, muốn kết giao với y, anh không được phá rối. Bằng không, em mỗi ngày giết anh một lần, giết anh đến nỗi thoát trò chơi.”

Nghe uy hiếp của em trai, Giang ca cực kỳ bất nhả ngoáy mũi, “Tiểu Phong, em mới cấp 22, muốn giết anh, có bốn sự đó sao?”

“Ca, anh thử xem xem?” Giang Phong Nguyệt nhếch khoe môi.

“... Thôi, anh không thử.” Dù sao đi nữa, Giang ca không thích nhìn thấy cảnh anh em đấu đá nhau, “Có điều Tiểu Phong, em giết anh một lần anh phải rụng nửa cây kinh nghiệm, nửa cây kinh nghiệm này ta luyến tiếc...”

“Anh muốn sao?”

“Em không phải là còn có nhiệm vụ độc chết Dục Vương gì đó sao? Anh đã xem qua rồi, nhiệm vụ dấu chấm hỏi kinh nghiệm tuyệt đối không ít. Mấy ngày nay Tiểu Khinh Trần không ở cạnh em, mấy tên được sự chưa quên nhiệm vụ sẽ xuống tay với em, cho nên...”

“Nước phù sa không chảy ruộng ngoài phải không?” Giang Phong Nguyệt tự tiểu phi tiểu nương mày.

“Hắc hắc, Tiểu Phong em yên tâm, chỉ cần đưa ra nhiệm vụ, anh mang em đi, đến lúc đó trên người em không còn nhiệm vụ đuổi giết gì nữa, về sau chơi trò chơi không cần phải lo lắng đề phòng.”

“Cũng được, nhưng mấy ngày nữa. Gần nay em phải thăng cấp, anh dẫn em đi phó bản.” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu làm cho suy nghĩ muốn thăng cấp của hắn càng thêm kiên định, cấp bậc quá thấp chỉ có thể bị khi dễ, hắn không muốn lúc nào cũng đứng phía sau Tiểu Khinh Trần.

Hai anh em điều kiện thành giao, Giang Phong Nguyệt lần thứ hai bắt đầu con đường xoát phó bản thăng cấp, không quản ngày đêm.

Mãi cho đến bảy ngày sau, Tiểu Khinh Trần thượng tuyến, tin tức hệ thống đầu tiên làm y mặt biến lạnh

[Hệ thống]: Chúc mừng ngoạn gia Cửu Triều Phong Hoa hoàn thành nhiệm vụ Dục Vương cốc “Bắt nghịch đồ Quân Lâm Thiên Hạ”.

51. Chương 51

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Khinh Trần: làm thật Cửu Triều Phong Hoa!

Phản ứng thứ hai của y: tên hỗn đản nào đó cư nhiên đi giết Cửu Triều Phong Hoa thật, hắn ta không thể cân nhắc phân lượng bản thân sao?

—— Ngài đã quên ước định lúc trước cùng Giang Phong Nguyệt, người ta thì không ←_←

Sau hai phản ứng này, Tiểu Khinh Trần liền đi mua một vật, trong trò chơi được tung hô là vật phẩm có giá trên trời —— Nhật Hành Vạn Lý phù.

Tên như ý nghĩa, Nhật Hành Vạn Lý phù có thể khiến cho ngoạn gia một ngày đi một ngàn dặm, kỳ thật có chút khoa trương, Nhật Hành Vạn Lý phù thật ra chỉ giúp ngoạn gia nhảy mất tới bất kỳ một địa phương nào trên địa đồ, sau khi sử dụng một lần sẽ mất đi hiệu lực.

Khi lựa chọn địa điểm, y phát hiện có một phong bưu kiện nằm trong hòm thư, dường như lo y không nhìn nội dung bên trong, trên tiêu đề được đánh dấu với một bức ảnh rất bắt mắt.

Đó là...

...

“Tiểu Phong, chậm một chút, chậm một chút a...”

Lời này tuyệt đối không phải do người nào đó đang làm chuyện tình của đồng. (ý nói là chuyện XXOO 18+ gì gì đó QAQ)

Giang Phong Nguyệt và Giang ca đang tương sát, dừng hoài nghi, không phải đang làm bộ, mà là quyết đấu hàng thật giá thật giữa được sư với nhau.

Lại nói, sau khi Giang Phong Nguyệt bị Giang ca đưa đến Được Vương cốc, giao vào tay tân nhậm Được Vương, đám người Được Vương cốc chưa kịp tụ tập đông đủ, Giang ca đã hóa thân thành người bịt mắt, cứu người đi mất rồi.

Giang ca được một đồng kinh nghiệm, thuận lợi từ 88 cấp thăng lên mãn cấp, tin tức này đã ở trên hệ thống sóng gió một phen.

Nhưng trước mắt, anh có bảo giữ được cấp mãn cấp của mình không thì rất đáng nói.

Giang Phong Nguyệt lúc trước luôn “được” Tiểu Khinh Trần kéo đi giết một đám người, bảy ngày liên tục luôn ở trong phó bản xoát BOSS, trang bị không biết bị phá hư bao nhiêu, cũng may trong phó bản rụng không ít trang bị, còn có một ít vật phẩm hi hữu, nếu không, với thực lực hiện tại chỉ phát huy được bằng một nửa Giang ca mà đi tỷ thí, không thể nghĩ ngờ là đi tìm chết.

Nửa giờ sau, Giang Phong Nguyệt xoay người né qua công kích Giang ca, một lần nữa móc ra hai quả ám khí lùm được trong phó bản, một trước một sau ném tới Giang ca.

Giang ca theo bản năng né tránh, không nghĩ rằng, trong nhảy mất anh né đi Giang Phong Nguyệt nhảy lên, vung ra một bả độc phần... Huyết lượng Giang ca đã thấy đầy, hoa hoa lệ lệ ngã xuống bỏ mình, tư thế cực kỳ xấu.

Cùng lúc đó, hai tin tức hệ thống truyền bá khắp nơi.

[Hệ thống bang phái]: Người trong giang hồ, sao có thể không bị chém vài đao... Bang chủ đại nhân của chúng ta bị Quân Lâm Thiên Hạ cùng bang chém giết tại Phong Lâm đạo, các huynh đệ tỷ muội, thay bang chủ truy bắt phản đồ đi!

[Hệ thống thế giới]: Hoàng Triều bang chủ Cửu Triều Phong Hoa bị Quân Lâm Thiên Hạ chém giết tại Phong Lâm đạo —— Người trong giang hồ sao có thể không bị chém vài đao; Vừa vào giang hồ, thân bất do kỷ, ai!

...

“Tiểu Phong người rất không phúc hậu!” Giang ca lưu lại một câu rồi đi địa phủ đưa tin, bởi vì Giang Phong Nguyệt đang chụp hình —— thi thể của anh.

Giang Phong Nguyệt nhếch môi, đánh một trận với anh trai, hắn chỉ còn dư mười giọt máu. Nếu không phải thời điểm mâu chót phóng hai quả ám khí, chỉ sợ người đi địa phủ ăn canh là hắn rồi.

Hắn cực kỳ mỗi một ngời lên tăng đá khôi phục thể lực, nửa ngày chưa ăn gì, đánh nhau tổn máu, cho nên hiện tại trong mắt người khác, hắn chính là Giang muội muội trong tình trạng thiếu máu, tùy thời có thể bay theo gió.

Tiểu Khinh Trần không hề báo trước xuất hiện trước mặt hắn.

Nhật Hành Vạn Lý phù có thể đưa ngoạn gia đến tùy tiện một chỗ, cũng có thể đưa đến bên cạnh bất kì ngoạn gia nào, chỉ cần độ thân mật giữa hai người đạt tới một giá trị.

“Mỹ nhân, người đã trở lại?!” Giang Phong Nguyệt mặt mày sáng rõ, ý cười trên mặt không cách nào che dấu.

“Như thế nào, không chào đón?” Tiểu Khinh Trần hất cằm, “Hay là nói, quấy rầy chuyện tốt của người?”

Giang Phong Nguyệt không chú ý nửa câu sau, hần nhào tới trước mặt Tiểu Khinh Trần, vui sướng nói: “Mỹ nhân, ta giết Cửu Triều Phong Hoa.”

“Àn?” Tiểu Khinh Trần nhướn mày, “Sau đó?”

“Sau đó?” Giang Phong Nguyệt biểu tình trở nên nghiêm túc, nửa bình tĩnh hỏi: “Người trước khi hạ tuyến có công tác đáp ứng ta cái gì, người không phải quên đi?”

“?”

“Người nói nếu trước khi sủng vật ta ấp xong, giết Cửu Triều Phong Hoa, người sẽ đáp ứng kết giao với ta!” Giang Phong Nguyệt sắc mặt càng khó nhìn, càng thêm âm trầm.

“Chuyện đó a...” Tiểu Khinh Trần bộ dạng “Ta nhớ ra rồi”, thấy mặt Giang Phong Nguyệt càng lúc càng đen, mới chậm rãi mạch lạc nói: “Ta không quên.”

Nếu hỏi một người có thể đổi sắc mặt bao nhiêu lần, vậy bây giờ Giang Phong Nguyệt có thể biểu thị một phen.

“Người nói thật?” Giang Phong Nguyệt tràn đầy chờ mong nhìn y.

“Người muốn ta quyệt nợ cũng không phải không được...”

“Tuyệt đối không cho quyệt nợ, nếu không ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho người!” Giang Phong Nguyệt không để y nói hết lời.

Tiểu Khinh Trần nhú nhú mắt nhìn hắn, thần nhiên nói: “Hiện tại, người không phải nên giải thích với ta một chút, người và Cửu Triều Phong Hoa xảy ra chuyện gì?” Y kéo Giang Phong Nguyệt vào đối ngũ, chia sẻ hai tấm ảnh chụp.

Trên ảnh chụp là bộ dáng Giang Phong Nguyệt và Giang ca đi phỏ bản Thanh Minh sơn kê vai sát cánh bên nhau, tuy thấy rõ mặt mày Giang Phong Nguyệt rất không kiên nhẫn, nhưng ánh mắt không có tia chán ghét, mà là một loại bất đắc dĩ cùng nịnh.

Ảnh chụp khác là bên trong ở một phỏ bản khác, hai người lúc đánh BOSS trao đổi ánh mắt với nhau, có vẻ cực kỳ ăn ý.

Hai tình cảnh này, muốn để người khác không nghi ngờ bọn họ không có quan hệ gì cũng khó.

Bư kiện Tiểu Khinh Trần thu được do nặc danh phát tới, y không muốn đi đoán đối phương là ai, nhưng mục đích người nợ...

“Cái này a, là lúc chúng ta đi xoát phỏ bản. Mỹ nhân, người không phát hiện cấp bậc ta đã tăng lên rất nhiều sao?” So với việc hỏi Tiểu Khinh Trần vì sao có mấy tấm ảnh này, hắn càng muốn cho Tiểu Khinh Trần biết hắn đã thăng lên thật nhiều cấp.

Giang Phong Nguyệt đã 42 cấp, từ khi Tiểu Khinh Tuyên hạ tuyến tăng khoảng 20 cấp. Tiểu Khinh Trần trước đó nhìn avatar Giang Phong Nguyệt, tưởng mình nhìn lầm, cẩn thận kiểm tra lần nữa, y mới phát hiện y thật không nhìn lầm.

Từ 22 cấp lên 42 cấp trong bảy ngày, y sao không biết Giang Hồ thăng cấp đơn giản như vậy?

Từ từ, y đang muốn biết hắn với Cửu Triều Phong Hoa có quan hệ gì, hắn nói tới việc thăng cấp làm cái gì?

“Cửu, Triều, Phong, Hoa.” Tiểu Khinh Trần ngụy hiểm nhìn hần, tư thế như đang nói “người còn nói nhảm với ta ta liền làm thịt người”.

Giang Phong Nguyệt sờ sờ chóp mũi, “Anh ấy là anh của ta.”

“Cái loại như Đại Tổng Quân?” Tiểu Khinh Trần hừ lạnh.

“... Không phải, Cửu Triều Phong Hoa là anh ruột ta.” Giang Phong Nguyệt buồn tẻ trả lời, như sợ y không tin còn bổ sung thêm một câu: “Là cái loại anh em cùng cha cùng mẹ.”

“...” Tiểu Khinh Trần nhất thời không biết nói gì, có chút xấu hổ.

Hai người đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Lại nói, Giang ca đi đâu rồi? Đi địa phủ ăn canh, cho dù chống đỡ nằm chết thì hai phút sau đã có thể trở về rồi, năm phút đồng hồ trôi qua, anh như thế nào chưa trở lại?

—— Giang ca được mẹ call liên hoàn đoạt mệnh, call hạ tuyền. (call này của tác giả)

“Cho nên, người giết hần là ăn gian?” Tiểu Khinh Trần hiểu rõ quan hệ giữa Giang Phong Nguyệt và Cửu Triều Phong Hoa, sau đó hiểu ra một chuyện —— lúc này y nhìn đến ảnh chụp, trong lòng có chút điểm đặc biệt ghen tuông!

Nghe vậy, Giang Phong Nguyệt có chút ngượng ngùng, nhưng thực hợp tình hợp lý nói: “Mỹ nhân, người lúc ấy không hạn chế ta dùng phương pháp vì, mặc dù ta dùng toàn bộ mọi thủ đoạn lừa gạt hãm hại, thành công chính là thành công.”

“...”

“Lại nói, ta không để anh ta nhường ta, ta dùng toàn bộ tiền tích trữ đi mua một viên Bán Tuyết đan cho anh ấy ăn.” Nhìn túi tiền trống rỗng, Giang Phong Nguyệt có chút mất mát, “Mỹ nhân, ta thành kẻ nghèo nàn ...”

Giá cả Bán Tuyết đan tuy không bằng phù Nhật Hành Vạn Lý của Tiểu Khinh Trần, nhưng mức độ cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận được. Bán Tuyết đan có thể sử dụng đối với địch nhân, tỉ lệ trúng mục tiêu chỉ có 10%, nhưng một khi địch nhân trúng chiêu, tất cả kỹ năng đều sẽ giáng xuống một nửa. Nói cách khác, Cửu Triều Phong Hoa ban đầu 89 cấp biến thành 44.5 cấp được sự.

Cấp bậc không chênh lệch lắm, hiệu quả kỹ năng cũng xem xem, nhưng sách kỹ năng Giang Phong Nguyệt đều là sách kỹ năng bản thăng cấp, vì thế, lực sát thương của hần còn trên cơ Giang ca.

Đó cũng là lí do hần có thể chiến đấu với Giang ca gần một tiếng, cuối cùng hai người suýt đồng vu quy tận (chết chum, nhảm, kéo nhau cùng chết). Dù sao, so với Giang ca, kinh nghiệm chiến đấu của hần thực sự không phong phú mấy.

Chủ đề đi xa...

“Người ngu ngốc sao?” Tiểu Khinh Trần cười lạnh. Cư nhiên dùng tiền mua một món rác rưởi, đầu óc có vấn đề hay bị gì đây?

Người nào đó bị mắng ngu ngốc không có một chút mất hứng, ngược lại vì lời nói này mà vui vẻ một phen. Giang Phong Nguyệt nghĩ, hần tuyệt đối chắc chắn là một tên M.

“Mỹ nhân, dù ta ngu hay không ngu, người bảo ta giết Cửu Triều Phong Hoa ta đã giết rồi, hơn nữa trứng sủng vật còn chưa ấp ra, ta thành công, cho nên, người đáp ứng kết giao với ta phải không?” Giang Phong Nguyệt rất chú ý đến vấn đề này.

Tiểu Khinh Trần hơi không được tự nhiên dời tầm mắt, há to miệng chuẩn bị nói, kết quả lời nói vừa đến bên miệng đã bị Giang Phong ôm cổ.

Giang Phong Nguyệt hoàn toàn lo lắng quá sức, nếu không động tác lớn mật như thế hần sao dám làm?

“Không cho cự tuyệt, ta nói cho người biết, nếu người dám cự tuyệt, ta bây giờ liền hôn người, hôn đến khi người đồng ý mới thôi.” Giang Phong Nguyệt ngữ khí ác liệt cắn lỗ tai y, hai tay như bạch tuộc, gắt gao bám vào người y.

Tiểu Khinh Trần mặt đen thui, thấp giọng: “Buông ra.”

“Không buông!” Giang Phong Nguyệt ngoài ý muốn kiên trì, dừng một chút bổ sung: “Người đồng ý trước, đồng ý rồi ta buông.”

Giang Phong Nguyệt và Giang ca lựa chọn quyết đấu ở địa phương hẻo lánh, nhưng không bí mật đến nỗi trừ bọn họ ra người khác không thể tìm thấy. Bởi vậy, khi Tiểu Khinh Trần nhìn thấy hai ngoạn gia đi qua, ánh mắt trắng trợn nhìn y với Giang Phong Nguyệt, mặt hoàn toàn đen.

Ngược lại, Giang Phong Nguyệt lại vì khoảng cách gần với Tiểu Khinh Trần như thế mà cao hứng.

“Được rồi, ta đáp ứng người, mau buông ra.” Kỳ thật lấy thực lực Tiểu Khinh Trần, hoàn toàn có thể dùng nội lực đánh văng hắn ra, nhưng giờ phút này không biết hắn do quên hay không đành lòng đưa hắn đi địa phủ. Nếu như bây giờ Giang Phong Nguyệt bị giết, sẽ bị rúng kinh nghiệm.

“Mỹ nhân, ta thích người nhất!”

Giang Phong Nguyệt buông lỏng tay ra, nhưng Tiểu Khinh Trần còn chưa kịp thở, đôi môi đã bị cường thế lấp kín.

Tiểu Khinh Trần bỗng nhiên mở to hai mắt, xúc cảm ấm áp trên môi nhắc nhở y, y không phải đang nằm mơ —— bảy ngày trước đến nay, y cứ trong mộng mơ thấy một màn này, nhưng hiện tại...

Không phải là mộng!

Giang Phong Nguyệt không hôn sâu, chỉ duy trì mười giây.

“Ta rất thích người, thật sự.” Hắn ghé sát vào lỗ tai Tiểu Khinh Trần, dùng thanh âm cực kỳ từ tính tỏ tình lần thứ hai.

Tay Tiểu Khinh Trần định đẩy hắn ra không khỏi cứng lại, thâm tình tỏ tình và vân vân gì đó tuyệt đối không phải nói với y!!!

“Tiểu Tĩnh.” Giọng nói lạnh như băng đột nhiên xuất hiện phía sau hai người, nguy hiểm lộ ra không chút che giấu...

52. Chương 52

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần đồng thời nhìn về phía thanh âm phát ra, Tiểu Khinh Trần rất quen với giọng nói này, nhưng Giang Phong Nguyệt đích thực là lần đầu tiên.

Hoàng Thái Tử xuất hiện không thể nghi ngờ là gõ tiếng chuông cảnh báo cho Giang Phong Nguyệt, rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng sóng lớn mãnh liệt giữa hai người vô pháp dùng ngôn ngữ diễn tả.

Mặc dù Tiểu Khinh Trần không trong làn sóng đó, nhưng y có thể phát hiện bầu không khí quỷ dị giữa hai người.

Tiểu Khinh Trần nhìn nhìn Hoàng Thái Tử, lại nhìn Giang Phong Nguyệt, cuối cùng quyết định đứng xem kịch vui —— nếu hai người này vừa gặp một cái không vừa mắt đập lộn, y phải xách tên thả điếu kia đi.

“Tiểu Tĩnh, hắn là ai vậy?” Hoàng Thái Tử sóng triều trong lòng lên xuống hồi lâu rồi bình tĩnh trở lại.

Tiểu Khinh Trần nhướn mí, ánh mắt đậm đậm chế giễu không hề che giấu, y không tin Hoàng Thái Tử đến bây giờ còn không biết Quân Lâm Thiên Hạ.

“Quân Lâm Thiên Hạ.” Giang Phong Nguyệt mở miệng trước Tiểu Khinh Trần, mặt đối mặt với Hoàng Thái Tử, không nhanh không chậm nói: “Hoàng bang chủ, nghe danh đã lâu, hôm nay mới gặp mặt.”

Nếu Giang Phong Nguyệt nói lời này, trên mặt không có nụ cười khiêu khích, có lẽ có phần thành tâm thật lòng.

Đáng tiếc...

“Quân Lâm Thiên Hạ? Ai?” Hoàng Thái Tử hiển nhiên không phải người hiền lành gì, nhất là tên khiêu khích gã... quan hệ thân mật với Tiểu Khinh Trần.

“Hoàng bang chủ không biết không sao, ta biết Hoàng bang chủ là được.” Lời nói khinh miệt của đối phương không có khả năng làm cho Giang Phong Nguyệt cảm thấy bị miệt thị, như bản thân hắn đã nói, hắn chỉ cần biết rằng Hoàng Thái Tử là ai là được.

Tiểu Khinh Trần, một bên vô lực đỡ trán, thật muốn đánh Giang Phong Nguyệt, người này mới cấp 42 đi khiêu chiến Hoàng Thái Tử, hắn ngại sống lâu phỉ phò?

“Thái tử gia, người sao lại ở đây?” Tiểu Khinh Trần từ nãy đến giờ đều cười tà mị, Hoàng Thái Tử không nhìn thấu được nội tâm suy nghĩ của y.

Hoàng Thái Tử không tiếp tục dơ dài với Giang Phong Nguyệt, ánh mắt gã dừng trên người Tiểu Khinh Trần, vân đạm phong khinh nói: “Tiểu Tĩnh, người công tác liên tục nhiều ngày như vậy, sao không hảo hảo nghỉ ngơi? Lên trò chơi thoả cái không thấy, ta tưởng rằng có đại sự gì.”

Lời nói thân thiết như đốt lửa trong lòng Giang Phong Nguyệt, gã biết Tiểu Khinh Trần hạ tuyến công tác một tuần, Tiểu Khinh Trần làm cái gì hắn hoàn toàn không biết, nhưng nghe ngữ khí này của Hoàng Thái Tử, hai người không chỉ nhận thức nhau trong hiện thực, ngay cả Tiểu Khinh Trần làm gì gã đều biết.

Đây là khoe khoang hay là...

“Lên trò chơi cũng có thể thả lỏng, ta vừa lên tuyến đã thấy tên này giết Cửu Triều Phong Hoa nên lại đây xem hắn có bị người Hoàng Triều giải quyết không.” Tiểu Khinh Trần nửa thật nửa giả nói.

Giang Phong Nguyệt đối xứng hô “tên này” của Tiểu Khinh Trần không cách nào hài lòng, nhưng thấy y đối đáp Hoàng Thái Tử có lệ, ngay cả tươi cười cũng có chút giả tạo, cho nên tâm tình hắn không tồi.

Hoàng Thái Tử nhìn y lạnh lùng câu môi, đáp: “Quân Lâm Thiên Hạ quan hệ với Cửu Triều Phong Hoa không phải tốt lắm sao? Hắn là người Hoàng Triều, không cần người lo lắng.”

“Hoàng Triều?” Tiểu Khinh Trần sững sốt, chuyển sang Giang Phong Nguyệt: “Người gia nhập Hoàng Triều?” Hỏi xong y cảm thấy không đúng, Cửu Triều Phong Hoa là anh ruột hắn, hắn gia nhập Hoàng Triều cũng không có gì đáng trách. Cũng không đúng, hắn gia nhập Hoàng Triều, đứng hàng đối lập với y sao?

“Mỹ nhân, bang phái kinh nghiệm hằng ngày nhiều hơn.” Giang Phong Nguyệt giải thích.

So với phó bản, bang phái hằng ngày phần lớn là làm việc chạy chân, không cần đánh quái chém BOSS, bởi vậy đa số ngoạn gia đều lựa chọn gia nhập bang phái, kiếm kinh nghiệm nhanh chóng hơn a! Hơn nữa bang phái còn có bí cảnh phó bản, chỉ cần kêu gọi bằng hữu trong bang, xoát trên xoát dưới, kinh nghiệm tuyệt không thấp hơn phó bản cao cấp, chẳng qua là đồ vật không bằng.

“Àn.” Tiểu Khinh Trần vuốt cằm, không tiếp tục hỏi việc hắn gia nhập Hoàng Triều, dù muốn hỏi cũng phải chờ Hoàng Thái Tử đi rồi hỏi.

Hoàng Thái Tử nhíu mi khó thấy, lúc không gặp Quân Lâm Thiên Hạ, gã cho rằng hắn và Tiểu Khinh Trần chỉ đồn đãi đơn giản như vậy thôi, bởi gã từ nhỏ lớn lên cùng Tiểu Khinh Trần, đã sớm hiểu rõ tính cách Tiểu Khinh Trần, Tiểu Khinh Trần không giống người đi yêu đương trong trò chơi.

Nhưng hiện tại nhìn đến thái độ và quan hệ giữa Quân Lâm Thiên Hạ và Tiểu Khinh Trần, Hoàng Thái Tử cảm giác cực kỳ nguy cơ. Với cách gọi “mỹ nhân” kia của Quân Lâm Thiên Hạ, Tiểu Khinh Trần thế nhưng không hề giận cái gì.

“Hoàng bang chủ tìm mỹ nhân có việc sao, nếu không có việc gì, ta với mỹ nhân đi trước.” Vứt đi Hoàng Thái Tử, Giang Phong Nguyệt bây giờ tâm tình vui vẻ vì Tiểu Khinh Trần đáp ứng hắn hồi phục lại, mặt khác, làm việc nhiều ngày như vậy, Tiểu Khinh Trần cần nghỉ ngơi.

“Tiểu Tĩnh, ngày mốt...” Hoàng Thái Tử chỉ mới mở đầu, sau đó giảo hoạt chuyển đề tài, “Ngày mốt ta liên hệ với người, tiếc khánh công cụ thể ta sẽ báo cho người biết.”

“Àn.” Tiểu Khinh Trần kỳ thật không muốn Hoàng Thái Tử đem sự tình trong hiện thực lôi vào trò chơi, nhất là trước mặt Giang Phong Nguyệt.

Hoàng Thái Tử đánh cho Giang Phong Nguyệt ánh mắt cực kì khiêu khích rồi ly khai, Giang Phong Nguyệt không lạnh không nhạt đánh trả gã một ánh mắt đậm mạc.

Hoàng Thái Tử rời đi, Giang Phong Nguyệt mới ôm lấy tay Tiểu Khinh Trần, Tiểu Khinh Trần định bỏ ra, không nghĩ hần bám càng chặt, sau đó Tiểu Khinh Trần chợt nghe đến giọng người nào đó không vui: “Mỹ nhân, người đã đáp ứng ta, hiện tại chúng ta chính thức là người yêu!”

“...” Tha thứ cho y, người yêu này xuất hiện rất đột ngột, y trong lúc nhất thời còn chưa tiếp thu xong.

“Mỹ nhân, người nhận thức Hoàng Thái Tử đã lâu?” Giang Phong Nguyệt có chút chua hỏi.

“Ừm, thật lâu.” Lâu lắm, lâu đến nỗi y đã quên cụ thể là bao nhiêu năm.

“Gã cũng thích người.” Giang Phong Nguyệt không nóng không lạnh trần thuật.

Tiểu Khinh Trần nghe vậy nhú mày, tự tiểu phi tiểu hỏi: “Cho nên?”

“Ta có tình địch rất cường thế, bất quá...” Giang Phong Nguyệt tà ác nở nụ cười, “Hiện tại người đã là của ta.” Tiên hạ thủ vi cường, những lời này tuyệt đối là chân lý.

Nhìn Giang Phong Nguyệt đắc ý, Tiểu Khinh Trần thật sự không đành lòng nói với hần, yêu đương còn có thể chia tay.

Có điều, Hoàng Thái Tử... đại khái ứng với thành ngữ kia —— hữu duyên vô phận.

...

“Người vài ngày không ngủ?” Phong Vũ trấn, Giang Phong Nguyệt một đường ngáp đến khách ***, làm cho Tiểu Khinh Trần cảm thấy mình liên tục làm việc bảy ngày không tiện nói mệt mỏi.

Giang Phong Nguyệt lần thứ hai ngáp một cái, nói: “Một tuần này chưa ngủ ngày nào, vẫn luôn thức xoát kinh nghiệm.”

“Người cho là một tuần có thể xoát đến mãn cấp?” Tiểu Khinh Trần không nói gì nhìn hần.

“Cũng không phải.” Giang Phong Nguyệt ngồi ở băng ghế, một tay chống cằm, cười mỉa nói: “Ta chỉ là không cẩn thận phát hiện, người không ở đây, ta liền mắc bệnh tương tự, ngủ không được ai nha... Mỹ nhân người đánh ta làm gì, lời ta nói đều là thật, không lừa người.”

Tiểu Khinh Trần định cho hần một bốp tiếp, nhưng bị hần ngăn cản lại.

“Người ngủ đi!” Tiểu Khinh Trần có thể tự nhiên ứng phó bất cứ người nào, nhưng người yêu... Y là lần đầu tiên, không biết rốt cuộc nên ở chung với hần như thế nào, thậm chí cảm thấy cùng Giang Phong Nguyệt một phòng, y cũng rất không tự nhiên.

“Mỹ nhân, người làm việc nhiều ngày rồi, không cần nghỉ ngơi sao?” Giang Phong Nguyệt muốn nghỉ ngơi, không quên chuyện Tiểu Khinh Trần.

“Ta hạ tuyến.”

“Trong trò chơi cũng có thể nghỉ ngơi a, mỹ nhân, người đừng hạ tuyến, nơi này cũng có thể tắm rửa, giường cũng đủ lớn.” Giang Phong Nguyệt rất “chân thành” nói —— kỳ thật ý chính của người là biểu đạt giường đủ lớn đi ←_←

Sau đó Tiểu Khinh Trần không biết bị ma ám hay như thế nào, cứ nhiên tắm rửa thay quần áo ngay trong trò chơi, sau đó... trên giường ngủ say.

Trên giường... còn có một người khác.

Thời điểm dần thiếp đi, Tiểu Khinh Trần mơ mơ màng màng nghĩ đến: y hôm nay mới xác định quan hệ với Quân Lâm Thiên Hạ, sau đó bị hôn, còn mê hoặc y ngủ cùng một giường, tiến triển có quá nhanh hay không?

Mặc kệ tiến triển có phải quá nhanh hay không, tóm lại đêm nay, Giang Phong Nguyệt viên mãn.

Trừ bỏ nửa đêm bị vật nặng đè thở không được tỉnh lại vài lần...

Nhưng vừa tỉnh dậy, nhìn mỹ nhân ngủ bên cạnh, Giang Phong Nguyệt hoàn toàn toàn bị hạnh phúc bao phủ.

Lại nói tiếp, hần lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Khinh Trần ngủ không chút cảnh giác. Chuẩn xác mà nói, đây là lần đầu tiên hần thấy gương mặt ngủ của Tiểu Khinh Trần, nhìn đến nỗi hần quên chụp lại, đợi cho tới khi nhớ tới, hai tay bị cánh tay dài đè xuống.

“Người muốn làm gì?” Tiểu Khinh Trần ánh mắt thanh minh, bộ dạng hoàn toàn không giống vừa tỉnh dậy.

Giang Phong Nguyệt muốn sờ sờ cái mũi, đây là động tác đặc biệt khi hần xấu hổ. Nhưng hai tay đều bị tay Tiểu Khinh Trần đè lại, hần không có cánh tay thứ ba để làm động tác này.

“Mỹ nhân, người làm nghề gì, bình thường rất bận rộn sao?” Tiểu Khinh Trần ấn không mạnh, hần lại không định rút tay ra, cứ như vậy nằm đối mặt nói chuyện với y.

Tiểu Khinh Trần do khoảng cách quá gần mà mặt không tự nhiên, bất động thanh sắc rút tay về, trở mình một cái, mặt hướng lên trần nhà, đầu óc trống rỗng. Nếu y hiện tại vì kinh hoảng mà xuống giường, khẳng định cho thấy nội tâm y chột dạ, này không phù hợp với tính cách của y.

“Người hỏi cái này để làm gì?” Tiểu Khinh Trần ra vẻ lãnh tính hỏi.

“Tò mò a!” Giang Phong Nguyệt nói thật, khi nói lời này, tầm mắt hần lưu luyến trên tay Tiểu Khinh Trần, bây giờ để ý, ngón tay Tiểu Khinh Trần rất dài, hơn nữa hình dáng rất xinh đẹp, lúc đánh đàn phi thường đẹp mắt.

“Có cái gì tò mò?” Tiểu Khinh Trần cảm giác được tầm mắt trắng trợn kia, cực kỳ muốn quay đầu chặn đi ánh mắt của hần.

“Chúng ta không phải người yêu sao?” Giang Phong Nguyệt chuyển qua mặt Tiểu Khinh Trần, “Chẳng lẽ không thể nói cho ta biết?”

Tiểu Khinh Trần trầm mặc nhìn hần mười giây đồng hồ, sau đó ngồi dậy, “Quân, Lâm, Thiên, Hạ!”

“Có!” Giang Phong Nguyệt lập tức ngồi dậy chỉnh vạt áo.

“...” Tiểu Khinh Trần co rút khóe miệng, mới nói: “Người bình thường một chút, bằng không ta đáp ứng kết giao với người, cũng có thể chia...”

Từ “tay” tất nhiên Giang Phong Nguyệt không có khả năng nhượng y nói ra, chữ cuối cùng hần bưng kín miệng Tiểu Khinh Trần, nói: “Mỹ nhân, hôm qua chúng ta mới kết giao, người có thể hay không đừng nói xui xẻo như vậy?” Hần một chút không muốn chia tay với Tiểu Khinh Trần!

Tiểu Khinh Trần kéo tay hần ra, kiêu căng hất cằm lên, khóe môi gợi lên, lộ ra dấu hiệu tà cười: “Nhìn biểu hiện của người, mong rằng, người không để cho ta thất vọng.”

Dù sao, đây là mối tình đầu của y.

Giang hồ bạo quân

53. Chương 53

Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần chính thức yêu nhau rất nhanh bị Dự Chiến Thiên Hạ thậm chí toàn trò chơi biết được, kỳ thật việc này ngoài ý muốn, muốn trách cũng chỉ có thể trách hần trước mặt vô ý nói cho Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối, sau đó Đại Tổng Quản Thời Kỳ Cuối lẩm bẩm nói cho Tiểu Bạch Lang Cam Sắc, Tiểu Bạch cả kinh, nói cho Yên Chi Triều Tuyết và Hoa Khai Trà Mỹ nghe, sau đó...

Một nữ nhân = ba nghìn con vịt.

Dự Chiến Thiên Hạ trên dưới biết tin Tiểu hồ ly nói chuyện yêu đương, cả đồng con mắt sắp rớt ra khỏi vành, tin tức này nhanh chóng lan truyền, chưa tới một giờ, tất cả mọi người đều biết hai người yêu đương.

Nhưng đại đa số đều là một bộ không hề gì, Tiểu Khinh Trần và Quân Lâm Thiên Hạ đã sớm thông đồng với nhau, còn cần phải công bố yêu đương cái gì sao?

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt nói chuyện tình yêu không e ngại gì, nhưng có người không chịu đựng được tâm tình không vui.

“Phanh ——” một thanh cự đao dài khoảng nửa thước chém cây hòe thành hai mảnh.

Một hắc y nhân đứng đằng sau Hoàng Thái Tử, nhìn thái độ Hoàng Thái Tử, lời tới bên miệng không dám nói ra, đành phải chờ vị đại thiếu gia này phát tiết xong.

Hoàng Thái Tử phát tiết chỉ hủy một thân cây, cánh tay nắm chặt chuôi đao, tầm mắt dừng trên gốc cây bị chém đứt, thật lâu sau mới lạnh giọng hỏi: “Tiểu Tĩnh thật sự cùng một chỗ với tên kia?”

Hắc y nhân do dự một chút, trả lời: “Đúng vậy, thiếu gia, Văn thiếu gia và Quân Lâm Thiên Hạ... Cùng một chỗ.”

Hoàng Thái Tử nguy hiểm nheo mắt lại, xem ra gã đã đánh giá thấp tên Quân Lâm Thiên Hạ rồi.

“Thiếu gia, có cần phải treo giá ở liên minh sát thủ nữa không?” Hắc y nhân thật cẩn trọng đề nghị.

“Treo hai lần, giết được hán lần nào sao?” Hoàng Thái Tử xoay người, ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng vào hắc y nhân, khiến người không rét mà run.

Giang Phong Nguyệt bị người ám sát hai lần trong trò chơi, đều vào thời điểm Tiểu Khinh Trần không ở, Hoàng Thái Tử chính là nhìn chuẩn lúc đó. Ban đầu chỉ định cảnh cáo Quân Lâm Thiên Hạ, nhưng bây giờ, gã phải áp dụng một ít thủ đoạn rồi.

“Lâm Siêu, người tới công ty trò chơi tra xét, ta muốn tư liệu về Quân Lâm Thiên Hạ.” Hoàng Thái Tử ra lệnh.

“Vâng, thiếu gia.” Lâm Siêu cung kính khom người.

“Cẩn thận một chút, đừng để Tiểu Tĩnh phát hiện.” Hoàng Thái Tử hiểu rõ Tiểu Khinh Trần, Tiểu Khinh Trần quá mức sắc bén, nói vậy, hai lần trước gã treo giải Quân Lâm Thiên Hạ ở liên minh sát thủ, Tiểu Khinh Trần đã biết rồi.

Lâm Siêu định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Hoàng gia là một trong những gia tộc trường phái bảo thủ không nhiều lắm, Hoàng gia không cho phép con cháu cưới một người đàn ông, chơi đùa thì được, nhưng tuyệt đối không thể kết hôn. Nhưng Hoàng Thái Tử đối Tiểu Khinh Trần là thật tâm thực lòng, một “hạ nhân” Hoàng gia như Lâm Siêu, không có tư cách xen mồm vào.

...

... ..

Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần không chút để ý tới lời đồn đãi nhảm nhí trong trò chơi, bây giờ bọn họ đang vội vàng làm nhiệm vụ.

Giang Phong Nguyệt trước đó dạo khắp nơi trong phó bản cấp 40, sau đó nhân phẩm lần thứ hai bạo phát, nhận được nhiệm vụ ẩn tàng —— đưa thành chủ Phú Nhiêu thành một bức thư.

BOSS phó bản cấp 40 là Chung Chấn Sinh, một cao thủ võ lâm luyện công tẩu hỏa nhập ma thần chí không rõ, 20 năm trước trộm bí kíp trong tay Diệp Minh thành chủ Phú Nhiêu thành, nhưng do đó là bí kíp võ học gia truyền của Diệp gia gia, ngoại trừ huyết mạch Diệp gia, người khác luyện phải đều sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Chung Chấn Sinh không tin, lão và Diệp Minh vốn là bạn tốt, năm đó lão hạ độc Diệp Minh, nguyên bản chỉ muốn y hôn mê, nhưng dùng sai độc, khiến Diệp Minh mất hết nội lực, song mục thất miên, hạ thân tê liệt, trở thành phế nhân.

Chung Chấn Sinh áy náy không thôi, cảm thấy không còn mặt mũi gặp lại Diệp Minh, trốn khỏi Phú Nhiêu thành, phiêu bạc giang hồ, chuyên tâm luyện võ.

Mãi cho đến khi lão tẩu hỏa nhập ma, sợ không khắc chế được bản thân nên sáng lập một Ma cung, tự khóa bản thân ở bên trong, hy vọng một ngày nào đó bị người khác giết chết. Nhưng trước khi chết, lão có một nguyện vọng —— đem bí kíp trả lại cho Diệp Minh, trong phong thư còn có một viên thần dược, dùng để trị liệu thương thế cho Diệp Minh.

Giang Phong Nguyệt chia sẻ nhiệm vụ với Tiểu Khinh Trần, Tiểu Khinh Trần không biết có nên phát biểu một ít cảm nghĩ của y: RP tên này thật tốt. (RP: nhân phẩm)

Trong lục đại chủ thành, Phú Nhiêu thành là thành thị hẻo lánh nhất nghèo nàn nhất, có lẽ dưới sự quản lý của Diệp Minh phát triển không tồi, nhưng sau khi Diệp Minh gặp chuyện không may, Phú Nhiêu thành liền xuống dốc không phanh.

Hiện giờ, thành chủ Phú Nhiêu Thành là một thanh niên tên Diệp Thanh Y, con một của Diệp Minh, năm nay vừa tròn 20 tuổi, phu nhân Diệp Minh, tức mẹ Diệp Thanh Y, sau khi Diệp Minh gặp chuyện không may hạ sinh Diệp Thanh Y liền lấy hết tài sản quý giá trong phủ thành chủ chạy mất.

Diệp Thanh Y từ nhỏ tính tình quái dị, khi còn bé đánh đập hạ nhân để trút giận, sau khi lớn trực tiếp tự khóa mình trong viện tử, nghe nói, có rất nhiều hạ nhân nghe thấy tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong viện truyền ra. Từ đó, Diệp Thanh Y bị liệt vào hàng nhân vật nguy hiểm, gần nhân vật chó gặm.

Thời điểm Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần tới phủ thành chủ, một trận gió lạnh thổi qua, lá cây trên mặt đất cuốn bay.

“Mỹ nhân, đây là... phủ thành chủ đi?” Giang Phong Nguyệt do dự hỏi, hắn không phải xuyên không chứ?

“Gõ cửa.” Tiểu Khinh Trần bảo hắn.

Nước sơn trên đại môn đồ thảm đã phai nhạt rất nhiều, trái một miếng phải một miếng, tựa như người hói đầu, nơi phủ thành chủ uy nghiêm còn có những bức tường loang lổ, thậm chí kém hơn cả phòng của những người bình thường.

Giang Phong Nguyệt gõ cửa.. Không người đáp lại.

Tiểu Khinh Trần ra hiệu bảo hắn tiếp tục, Giang Phong Nguyệt đành phải gõ cửa lần hai, khoảng mười phút sau, cửa mới “chi nha” một tiếng mở ra.

Một lão nhân đầu tóc bạc trắng dò xét phía sau cửa, đôi mắt già nua đục ngầu cảnh giác nhìn chằm chằm bọn hắn, “Các người là ai, tới đây làm gì?”

Thanh âm khàn khàn làm Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần không khỏi nổi da gà, rất ghê sợ.

“Chúng ta tới tìm Diệp thành chủ, có một thứ muốn tự tay giao cho hắn.” Tiểu Khinh Trần thần nhiên đáp.

Ánh mắt sắc bén của lão nhân dừng trên người Tiểu Khinh Trần thật lâu, mới vươn ra một bàn tay, nói: “Giao cho lão hủ là được.”

“Thật có lỗi, món đồ này ta phải tự tay giao tận tay Diệp thành chủ.” Tiểu Khinh Trần cự tuyệt yêu cầu lão nhân, nhiệm vụ yêu cầu tự tay giao cho Diệp Minh.

Một lát sau, lão nhân rút cuộc tránh đường, mở cửa cho hai người bước vào.

Cảnh tượng hoang vắng bên trong làm cho Giang Phong Nguyệt tròn mắt, mấy cái cây trụ lơ lửng lơ, lá khô đầy đất, dường như tới một bụi hoa, ngay cả bóng dáng nhìn cũng không thấy.

Khắp viện đều đầy hương lá khô hư thối, rất khó ngửi.

Đi qua tiền viện, xuyên qua đại đường, bước vào một tiểu viện hẻo lánh... Cảnh sắc trước mắt khá hơn nhiều, tối thiểu viện tử rất sạch sẽ, lá rụng bị quét thành đống, cái ki được đặt ở một bên.

Viện tử này có khí tức con người, Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần liếc nhau.

“Nhiệm vụ trước tiên ở đây chờ một lát, lão hủ đi bấm báo thành chủ.” Lão nhân dùng thanh âm khàn khàn riêng biệt của lão nói một câu, sau đó cung kính khom người, đi vào phòng trong.

Giang Phong Nguyệt tiến đến gần Tiểu Khinh Trần, thân mật ôm chặt cánh tay y, “Mỹ nhân, hôm nay chúng ta tới quán thịt bò Dương Ký ăn trưa đi, ta lên mạng tra rồi, trên đó nói hương vị thịt bò Dương Ký ở Phú Nhiêu Thành ngon nhất trò chơi.”

Tiểu Khinh Trần không nói gì nhìn hắn, “Người mấy ngày nay chỉ lên mạng tra xem chỗ nào ăn ngon?”

“Ta còn nhìn bảng xếp hạng cao thủ, Hoàng Thái Tử bài danh thứ tư trò chơi, lấy bốn sự của ta hiện tại, giao thủ với gã sẽ không bị miếu sát, nhưng vẫn có thể đi chào Diêm vương.” Giang Phong Nguyệt nghiêm trang chững chạc nói.

“...” Tiểu Khinh Trần đánh gáy hắn, “Người đừng có rảnh rồi đi trêu chọc gã.”

“Bây giờ không phải ta trêu chọc, gã là tình địch của ta, tất nhiên là gã đi trêu chọc...” Giang Phong Nguyệt chưa dứt lời, lão nhân đầu bạc đã bước ra, ánh mắt thâm thâm nhìn hai người, Giang Phong Nguyệt tiếp tục nói thêm cũng không tốt lắm đành im re.

Tầm mắt lão nhân đảo qua mặt mũi hai người, cuối cùng nói Giang Phong Nguyệt: “Các hạ, thỉnh cùng lão hủ tiến vào.”

“Một mình ta?” Giang Phong Nguyệt nhướng mày hỏi.

Lão nhân gật đầu.

“Ta hỏi nguyên do không?” Giang Phong Nguyệt lại hỏi.

“Thứ cho lão hủ không thể trả lời.” Lão nhân thực kiên trì.

Cuối cùng Giang Phong Nguyệt vào phòng nhỏ cùng lão nhân, Tiểu Khinh Trần ở bên ngoài tản bộ hai vòng, sau đó thấy được một cái đầu lấp ló giấu sau cây cột.

“Ai?!” Tiểu Khinh Trần lúc này mới chú ý tới, thời điểm người nọ muốn chạy, y đã như một luồng khói nhẹ bay tới bên cạnh người nọ.

Người nọ bị xuất hiện đột ngột của Tiểu Khinh Trần làm hoảng sợ, toàn thân cứng đờ, khuôn mặt non nớt trắng bệch, hai tay đặt dưới cằm, bộ dáng tiểu bạch thỏ bị chấn kinh quá độ.

Tiếng kêu tiểu bạch thỏ đều làm Giang Phong Nguyệt và lão nhân giật mình, lão nhân thi triển khinh công, tốc độ như sét đánh chấn trước mặt Tiểu Khinh Trần, Giang Phong Nguyệt chậm hơn lão cả ba bốn giây.

“Thiếu gia.” Lão nhân chấn tiểu bạch thỏ phía sau, song mâu âm trầm cảnh giác nhìn Tiểu Khinh Trần, “Thật có lỗi, thiếu gia nhà ta không hiểu chuyện, mong công tử thứ lỗi cho.”

“Thiếu gia?” Giang Phong Nguyệt có chút ngoài ý muốn nhìn tiểu bạch thỏ, cũng chính là Diệp Thanh Y, đứa con Diệp Minh... Rõ ràng đã 20 tuổi, nhưng bộ dạng chỉ khoảng mười bốn mười lăm.

“Giang công tử, ngài không phải có đồ vật đưa cho thành chủ sao?” Lão nhân che chắn Diệp Thanh Y, lui về phía sau hai bước, dường như cực kỳ lo lắng Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần sẽ làm hại Diệp Thanh Y.

“Các người tới tìm cha ta sao?” Diệp Thanh Y trước khi Giang Phong Nguyệt định mở miệng nhảy ra, đôi mắt tròn vo đen nhánh dừng trên người Giang Phong Nguyệt, mang theo chút tò mò, rất thuần khiết.

Thiếu niên shota thiên chân vô tà = đứa con tà ác thần bí Diệp thành chủ?

Giang Phong Nguyệt nhìn Tiểu Khinh Trần rồi bước lên một bước, đối mặt với cặp mắt trong veo thuần khiết kia, hắn có chút áp lực.

“Thiếu gia, ngài sao lại ra ngoài, mau về phòng.” Lão nhân cau mày, dư quang cảnh giác nhìn Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần, lão sắp động thủ.

“Tăng bá, không có việc gì, ta có thể bảo vệ mình.” Diệp Thanh Y kéo ống tay áo lão nhân ổng, tầm mắt thẳng tắp nhìn Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần.

“Thiếu gia...” Lo lắng trên mặt lão nhân không giảm, mày nhăn có thể kẹp chết hai con ruồi.

Diệp Thanh Y không để ý tới lão nhân nữa, bước tới trước mặt Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần, cười mỉa nói: “Các người hảo, ta gọi Diệp Thanh Y, thành chủ đương nhiệm Phú Nhiêu thành, các người là ai?”

54. Chương 54

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần báo ID, Diệp Thanh Y rất vui vẻ chiêu đãi bọn họ, mời Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần vào phòng cha mình.

Diệp Minh ngồi trên một chiếc xe lăn, đối mặt với khung cửa sổ mở, tay đang cầm một cái hộp màu đỏ có hoa văn điêu khắc rất phức tạp, hộp này, chính là đồ Giang Phong Nguyệt giao cho lão cùng với một cái lọ nhỏ màu xanh lá cây.

“Cha.” Diệp Thanh Y đến bên người Diệp Minh, ngồi xổm xuống, nắm chặt tay Diệp Minh.

Diệp Minh mới hơn bốn mươi nhưng thoát nhìn như lão nhân sáu mươi, tóc đã xám trắng.

Bàn tay thô ráp nắm chặt bàn tay mềm trắng nõn của Diệp Thanh Y, “Thanh nhi, con trước ra ngoài với Tăng bá, cha có chuyện nói với hai vị công tử.”

“Thành chủ?” Lão nhân, cũng chính là Tăng bá, mí mắt nâng lên, có chút không vui nhìn Diệp Minh.

“Tăng bá, ra ngoài đi.” Thanh âm Diệp Minh mang theo chút nghiêm nghị không giận mà uy.

“Cha, con ở đây không được sao?” Diệp Thanh Y mắt chớp chớp nhìn cha nó, đáng tiếc, từ khi nó được sinh ra, ông không nhìn nó nhiều lắm.

“Thanh nhi, ngoan, đi ra ngoài trước.” Diệp Minh yêu quý sờ sờ đầu Diệp Thanh Y.

Diệp Thanh Y nhìn Diệp Minh, lại nhìn Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần, cuối cùng bị Tăng bá thúc giục rời khỏi phòng.

Trong phòng nhỏ, chỉ có ba người.

“Hắn... Có khỏe không?” Thật lâu sau, Diệp Minh mới mở miệng trước.

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần nhìn nhau, Giang Phong Nguyệt do dự có nên nói cho lão biết Chung Chấn Sinh đã chết rồi hay không, suy ngẫm lại một chút, phó bản mang tính chất tuần hoàn, bọn họ ra phó bản có thể được thiết lập xoát tân lại, Chung Chấn Sinh có thể sống.

“Hắn đã chết.” Tiểu Khinh Trần trả lời trước Giang Phong Nguyệt.

“Mỹ nhân...”

“Nhận được nhiệm vụ ẩn tàng, phó bản sẽ đóng cửa.” Tiểu Khinh Trần thản nhiên nói, dừng một chút, lại nói: “Người không chú ý phó bản Hắc Phong trại đã đóng cửa rồi sao?”

“...” Hắn thật không để ý tới.

Diệp Minh rất lâu không nói, lời đến bên miệng đều hóa thành một tiếng thở dài.

Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần cũng không nói gì, âm thanh nhiệm vụ gợi ý hoàn thành đã vang lên. Một đồng kinh nghiệm rớt xuống, Giang Phong Nguyệt nhất thời thăng lên cấp 45.

“Hai vị công tử, tại hạ có một chuyện muốn nhờ...” Diệp Minh lần thứ hai mở miệng.

Diệp Minh có nhiệm vụ, nhưng rất kỳ quái, yêu cầu của gã còn chưa nói, Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần nhận được nhiệm vụ trước một bước ——

[Nhiệm vụ nhắc nhở]: Diệp Minh có việc muốn nhờ, có tiếp nhận thỉnh cầu hay không?

“Nhận không?” Giang Phong Nguyệt hỏi Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần lần đầu tiên thấy nhiệm vụ kiểu này, chưa nói yêu cầu nhiệm vụ đã nhận nhiệm vụ trước, cảm thấy có chút kì quái, càng nghĩ càng thấy như đang có bầy rập đang chờ bọn họ.

...

“Mỹ nhân, ta có thể bỏ nhiệm vụ này được không?” Trên đường cái, Giang Phong Nguyệt vẻ mặt cầu xin hỏi Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần cũng đen mặt, nếu nhiệm vụ này có thể bỏ, y sau khi nghe đến chuyện Diệp Minh muốn nhờ liền nghĩ bỏ nhiệm vụ luôn, nhưng đáng tiếc, nhiệm vụ này không có lựa chọn vứt bỏ.

Chuẩn xác mà nói, nhiệm vụ đã hoàn thành, sủng vật đã buộc định, về phần buộc định vào tài khoản ai... Giang Phong Nguyệt cảm thấy may mắn không phải buộc định vào mình, nếu không mỹ nhân sẽ vứt bỏ hần QAQ

“Tiểu đại ca, Quân đại ca, ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm được không?” Thanh âm trong trẻo vui vẻ truyền từ phía sau lưng hai người, sau đó thân thể nhỏ nhắn của người kia liền cường thế chen vào giữa hai người, song mâu sáng như tuyết.

—— Yêu cầu Diệp Minh là nhờ bọn họ chiếu cố con gã, Diệp Thanh Y.

Bọn họ rõ ràng không phải cha mẹ, vì sao phải phó thác đứa nhỏ cho bọn họ? Lại còn không có kỳ hạn!

Nhưng nhiệm vụ tiếp nhận rồi, bọn họ không thể bỏ lại Diệp Thanh Y, ném Diệp Thanh Y đi, sẽ tự động trở về —— nó là một sủng vật hình người.

Sủng vật hình người duy nhất trong trò chơi, hơn nữa còn là sủng vật hình người có kỹ năng cao cấp, hơn nữa là một trong những sủng vật dưới tình huống đặc thù mới bỏ vào được cột sủng vật.

Về phần tình huống đặc thù, chính là ngủ và nghỉ ngơi.

Nói cách khác, Diệp Thanh Y thoát nhìn không khác ngoại gia, nhưng nó không có lực công kích như ngoại gia khác, cũng không có quyền tự chủ.

Các ngoại gia có ấn tượng về Diệp Thanh Y trong phủ thành chủ 20 năm nay chính là đứa con ác ma trong truyền thuyết, bảo nó bộ dáng đen hơn than, ánh mắt huyết tinh tàn khốc như mãnh thú, là một quái vật ăn thịt người.

Cho nên, tiểu shota trắng trắng sạch sẽ trước mặt này, vô pháp đứng ngang hàng với ác ma thượng đẳng trong truyền thuyết.

“Mỹ nhân, về sau nó cứ thế mà theo sau chúng ta?” Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần chen vào bên cạnh, Giang Phong Nguyệt nhìn Diệp Thanh Ý đang dựa vào lan can nhìn quanh bốn phía, hắc tuyến hỏi Tiểu Khinh Trần.

“Bằng không thì sao?” Tiểu Khinh Trần âm dương quái khí hỏi lại.

“Có nó ở rất bất tiện a!” Giang Phong Nguyệt rối rắm, “Chúng ta mới yêu nhau một tuần thôi, ta không muốn có người đến phá đám thể giới hai người chúng ta!”

“...” Tiểu Khinh Trần nhất thời không nói gì.

“Mỹ nhân, chúng ta quăng nó đi?” Giang Phong Nguyệt nắm tay Tiểu Khinh Trần, vẻ mặt nghiêm túc.

“Quân đại ca, nơi này thật khá.” Tiểu Khinh Trần chưa kịp phát biểu ý kiến, Diệp Thanh Y dạo chơi một vòng vui tươi hơn hồ trở về, nụ cười vô cùng thuần khiết.

Đến phiên Giang Phong Nguyệt không nói gì, đối mặt với cặp mắt vô tội tiểu bạch thỏ này, thật sự hấn không dậy nổi bất luận cái tà niệm gì.

“Ngồi xuống.” Tiểu Khinh Trần đẩy Giang Phong Nguyệt một phen, kế bên có một cái bàn vuông bốn cạnh, một người một ghế còn dư một cái, hai người đứng đôn đống ở đây làm gì?

Lại nói tiếp, từ khi hai người bắt đầu kết giao, cho đến khi cùng một chỗ như hiện tại, luôn bị người khác dùng ánh mắt khác thường đến nỗi có thể bình tĩnh tự nhiên đối mặt, tâm lý Tiểu Khinh Trần có không ít thay đổi. Không ai biết, y lúc đầu luôn không bước qua được cánh cửa trong lòng mình, mỗi lần gặp đều chạy trốn chết.

Quân Lâm Thiên Hạ là một tên kỳ lạ, Tiểu Khinh Trần gần đây khi ngủ đều nghĩ, như thế nào lại thích một người như vậy?

Diện mạo sao, xem như vạn người có một, cái này không chiếm phần nhiều, y thích hấn tuyệt đối không phải lý do đó. Thật ra, y thích nam nhân có tướng mạo bình thường hơn.

Tính cách sao, tính cách Quân Lâm Thiên Hạ sẵn sốc ôn nhu không phải loại y thích, so sánh mà nói, ngược lại tính cách Hoàng Thái Tử y thường thích nhiều hơn, tuy người có lạnh lùng đôi chút nhưng có thể bổ sung cho y.

Nhưng thực đáng tiếc, y không có cảm giác với Hoàng Thái Tử, mỗi lần đều cố gắng đem bản thân dung hòa vào bầu không khí, nhưng khi tới gần lại nhận không được giạt ra khoảng cách với gã.

“Mỹ nhân, người thích ăn sườn lợn, ăn nhiều một chút.” Đang lúc Tiểu Khinh Trần như đi vào cõi thần tiên, Giang Phong Nguyệt gấp mấy miếng sườn lợn nóng hôi hổi đặt vào bát của y.

Trừ cái đó ra, Giang Phong Nguyệt lấy dưa gấp thức ăn cho y đều dùng nước nóng rửa qua, cam đoan an toàn vệ sinh ==

Được rồi, từ điểm đó mà nói, Tiểu Khinh Trần rất hài lòng.

“Xương sườn không ngon như Tăng bá làm.” Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần vừa tiến vào trạng thái, Diệp Thanh Y bên kia bắt đầu phát biểu ý kiến, “Chân giò kho không đủ lửa, phiến ngó sen vẫn bla bla...”

Động tác Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần đồng thời cứng ngắc, “Câm miệng cho ta!”

“Ừ..c?” Diệp Thanh Y lời nói mắc trong cổ họng, con người chớp chớp vô tội nhìn hai người.

Giang Phong Nguyệt trong lòng xoắn xuýt một phen, sau đó gằm nhẹ với tiểu bạch thỏ nào đó: “Không ăn thì nằm trong cột sừng vật đợi đi, bằng không ta đập người về chỗ cha người đó!”

“Này này...” Tiểu Khinh Trần đá đá Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt đánh mắt an tâm với y, hấn rất không thích thế giới hai người bị quấy rầy, mặc dù tiểu bạch thỏ rất làm người khác đau lòng, không đành trách cứ.

Tiểu bạch thỏ Diệp Thanh Y nhìn Giang Phong Nguyệt, lại nhìn Tiểu Khinh Trần, cuối cùng chôn đầu xuống, thấp giọng nói: “... Ta ăn.”

Trông thấy ánh mắt tiểu bạch thỏ ủy khuất cô đơn, nội tâm Giang Phong Nguyệt sinh ra cảm giác tội lỗi, cái loại đại nhân khi dễ tiểu hài tử rồi chột dạ.

Tiểu Khinh Trần trừng mắt nhìn hấn một cái, cái nhìn này làm điểm ấy nát trong lòng Giang Phong Nguyệt tiêu thất vô tung.

“Mỹ nhân, chiều hôm nay chúng ta không xoát phó bản, đi chơi được không?” Giang Phong Nguyệt ghé sát vào y, nói.

“Xoát phó bản chán rồi?” Tiểu Khinh Trần buồn cười hỏi.

“Chúng ta đang kết giao, phải làm một ít việc người yêu hay làm.” Giang Phong Nguyệt hợp lý hợp tình nói.

“Ví dụ như?” Tiểu Khinh Trần nhướn mày.

“Hẹn hò.”

“Một ngày hai mươi bốn giờ, hơn mười bốn mấy giờ cùng người xoát phó bản trong trò chơi, hẹn hò, hẹn hò cái gì nữa?” Tiểu Khinh Trần xem độ thân mật giữa hai người, không còn muốn nói thêm cái gì nữa.

Buổi sáng chín giờ thượng tuyến, buổi tối mười một giờ hạ tuyến đi ngủ, ngón tay tính tính, là đúng hơn mười bốn mấy giờ.

Nhưng hần cảm thấy không đủ!

“Nếu không, người hôm nay qua đêm trong trò chơi đi, đừng hạ tuyến.” Tiểu tâm tư trong lòng Giang Phong Nguyệt trực tiếp nhảy ra ngoài, nụ cười tủm tỉm trên mặt kiêu gì cũng thấy đáng khinh.

Tiểu Khinh Trần mí mắt nhảy nhảy, sau đó lấy hình ảnh trên bản đồ chia sẻ với Giang Phong Nguyệt: “Hai mươi người, giết chết bọn họ, ta trụ một đêm trong trò chơi.”

Việc này có lần một sẽ có lần hai.

“Xem như là điều kiện giao dịch sao?” Giang Phong Nguyệt u buồn nhìn y.

“Đây không phải điều kiện giao dịch, mà là trừng phạt ta hồi trước đưa người chưa làm xong.” Tiểu Khinh Trần tự tiểu phi tiểu nói, tiện thể vươn tay nâng cằm Giang Phong Nguyệt lên: “Ngày đó ở Kinh Hồng Lâu, nhớ chưa?”

Kéo giá trị... cừu hận?

“Được rồi, mỹ nhân.” Giang Phong Nguyệt một tay nắm lấy tay Tiểu Khinh Trần, “Ta hần nên tiếp tục luyện tập kỹ thuật, bằng không sau này đánh nhau với Hoàng Thái Tử, ta sẽ trở thành bại tướng dưới tay gã.”

“Quân đại ca, người muốn đi luận võ sao? Ta có thể giúp người, cha ta dạy ta rất nhiều công phu, võ công ta rất lợi hại!” Diệp Thanh Y rất nhanh dịch chuyển đến bên cạnh Giang Phong Nguyệt, đôi mắt to sáng sáng như tuyết nhìn hần chăm chú.

“... Mỹ nhân, chúng ta đi tìm mục tiêu thứ nhất, Mộ Dung Bất Lưu Hạ.” Giang Phong Nguyệt quyết đoán lôi kéo Tiểu Khinh Trần đứng dậy rời đi.

55. Chương 55

Tiểu Khinh Trần tuyệt đối không biết khi cùng với người yêu thì cụ thể nên làm cái gì, cho nên y liền đưa Giang Phong Nguyệt một chuỗi danh sách, cho hần đi kéo cừu hận. Muốn nói đây có phải là trả thù kéo dài từ khi gặp nhau bị “đùa giỡn” ở Kinh Hồng Lâu hay không, hần chỉ có thể an ủi mình: y xem ra đã quên rồi.

Người yêu với nhau cũng chỉ làm mấy việc bình thường như: ăn, uống, chơi, ca hát.

Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt mười ngày gần đây toàn ăn với uống, về phần chơi đùa... Nếu tính giết người, mà giải trí thì... nếu tính việc theo sau Diệp Thanh Y thu thập cục diện rối rắm của nó.

Diệp Thanh Y là một thần súng, nó không theo chủ nhân chiến đấu mà thăng cấp, chỉ theo chiến đấu mà tăng tỉ lệ trúng mục tiêu.

Như lời nó nói lúc trước ở phủ thành chủ, võ công nó cực kỳ lợi hại, thông thường một chiêu chế địch, nhưng mà... đánh trên hai trăm chiêu, sát chiêu của nó mới có cơ hội xuất hiện.

Giang Phong Nguyệt tính toán qua, phải liên tục xuất ra chiêu thứ 200 thì Diệp Thanh Y mới có thể trúng mục tiêu một lần, xác suất là 0.5%.

Giang Phong Nguyệt may mắn, Diệp Thanh Y buộc định vào tài khoản Tiểu Khinh Trần, nếu buộc vào hần, phỏng chừng hần phải đập nồi bán sắt đường tổ tông này. Lúc đi xoát phó bản, Diệp Thanh Y kéo giá trị cừu hận còn hung ác hơn cả hần và Tiểu Khinh Trần, bởi nó tiến phó bản sẽ chạy tán loạn khắp nơi, mỗi góc quái đều dẫn tới.

Tiểu Khinh Trần mới đầu áp dụng chính sách không nhìn nó, kết quả Diệp Thanh Y bị giết, muốn hồi sinh nó phải dùng đan phục sinh sủng vật chuyên môn. Nếu không hồi sinh nó mà trực tiếp nhét vào cột sủng vật, sủng vật sẽ có nguyên rửa.

Tiểu Khinh Trần quả thực muốn lật bàn hét lớn một tiếng: Nhân viên thiết kế trò chơi người muội bị nào tàn đi!

Rơi vào đường cùng, Tiểu Khinh Trần đành phải đen mặt thu thập cục diện rồi rầm cho tên làm liên lụy kia, lúc này, Giang Phong Nguyệt tuyệt đối không dám bước tới nhận xui xẻo, Diệp Thanh Y biết rõ mình gặp rắc rối đoạt giải làm người mất hứng, khúm núm theo sau Tiểu Khinh Trần, bưng trà dâng nước, vô cùng chân chó.

Giang Phong Nguyệt mặc cảm.

Vừa ra phó bản, Giang Phong Nguyệt bị người cản đường.

“Quân Lâm Thiên Hạ!!!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu cầm kiếm, nổi giận đùng đùng vọt tới trước mặt Giang Phong Nguyệt, ngăn cản đường đi của hắn.

Đi theo Nguyệt Hạ Tiểu Lâu còn có Âm Thư, Mộ Dung Bất Lưu Hạ và Sở Đại Ca.

Kiểm trong tay Nguyệt Hạ Tiểu Lâu là Hồng Loan kiếm, đương nhiên, không phải là Hồng Loan kiếm thứ hai, Giang Phong Nguyệt từ đầu đến cuối cũng chưa ném kiếm đi, hắn chỉ lấy thanh kiếm bán cho anh trai hắn lấy tiền mà thôi = =

“Sao thế?” Giang Phong Nguyệt thờ ơ hỏi.

“Sao thế? Người còn không biết xấu hổ hỏi ta sao thế?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu giống như ăn phải bom, một chút thì bùng nổ.

“Tiểu Lâu Lâu, bình tĩnh bình tĩnh một chút, đừng tức giận, có hại cho thân thể.” Sở Đại Ca nói, đôi mắt xẹt qua người Giang Phong Nguyệt, lại cao thấp đánh giá Tiểu Khinh Trần, nụ cười kia nhìn kiểu gì cũng thấy rất hèn mọn.

“Người con mẹ nó có ý gì, chúng ta nể mặt lão đại không so đo người chuyện người giết chết lão đại, bây giờ người giết Mộ Dung là có ý gì?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu không thèm nghe Sở Đại Ca, lửa giận của gã ngược lại bị lời nói Sở Đại Ca làm cháy mạnh thêm, “Người đừng quên, người hiện tại cũng là người Hoàng Triều, không phải Dự Chiến Thiên Hạ!”

Nửa câu sau hiển nhiên nhằm vào Tiểu Khinh Trần, ý tứ hàm xúc này không cần nói cũng hiểu.

“Vậy thì thế nào?” Giang Phong Nguyệt hất cằm, khoe miệng nhếch lên được xem là cười khiêu khích.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nghiêng răng nghiêng lợi, gã không chỉ một lần muốn đá Giang Phong Nguyệt ra bang phái, nhưng bất đắc dĩ, Giang Phong Nguyệt là em trai lão đại Hoàng Triều, toàn bang nhân Hoàng Triều đều biết Cửu Triều Phong Hoa là một đệ khổng, ai động đến em trai anh, anh sẽ lấy mạng người đó.

Vấn đề hiện tại là, em trai Cửu Triều Phong Hoa là Quân Lâm Thiên Hạ, là phần tử bạo lực lấy “Giết người làm vui” Quân Lâm Thiên Hạ!!!

Giang Phong Nguyệt rất không phúc hậu nói một câu, 95% người Hoàng Triều đều có trên danh sách của hắn, cho nên Nguyệt Hạ Tiểu Lâu oán giận cũng vô dụng, bởi đây không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng.

Điều duy nhất có thể an ủi người Hoàng Triều chính là, Quân Lâm Thiên Hạ không chỉ lấy bang chúng bọn họ làm đối tượng công kích, cao thủ bên Dự Chiến Thiên Hạ cũng chết trên tay hắn, hơn nữa còn có xu thế tăng thêm.

“Quân Lâm Thiên Hạ, người gây khó dễ cho ta phải không?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mặt âm trầm, từ trong răng nanh hàm hè ra vài chữ.

Giang Phong Nguyệt nhú mày, khẽ cười nói: “Thì sao, muốn đánh nhau một trận? Ta liền phụng bồi, các người bốn, chúng ta hai, thế nào?”

Nghe vậy Nguyệt Hạ Tiểu Lâu mặt càng âm trầm, Tiểu Khinh Trần căn bản là một phần tử gian lận, đừng nói không thêm Quân Lâm Thiên Hạ, dù bốn người bọn họ đánh với Tiểu Khinh Trần thì cũng khó làm đối thủ với y.

Hắn cố ý, tuyệt đối cố ý!

“Nếu không đánh, chúng ta còn có việc, phiền người nhường đường” Giang Phong Nguyệt bốn cọt nói, rồi quay sang Tiểu Khinh Trần: “Mỹ nhân, ta lại thắng một cặp, có thể đi phó bên Thiên Địa Minh cấp 57 rồi.”

“Còn đánh a?” Tiểu Khinh Trần chưa kịp đáp lại, Diệp Thanh Y mặt mày khổ sở bu tới, “Quân đại ca, ta mệt mỏi quá, hôm nay đừng đánh nữa được không, đi nghỉ ngơi a!” Nói xong, cậu nhóc còn cố ý gõ gõ hai chân, vẻ mặt chờ mong nhìn Giang Phong Nguyệt.

Thiếu niên mặt shota ở xã hội hiện đại không chỉ được nữ hài tử thích mà còn là đối tượng của đông đảo trạch nam, chuẩn xác mà nói, là loại hình nhóm “công” thích nhất.

Có người vô cảm với mặt shota, tỷ như Giang Phong Nguyệt, Tiểu Khinh Trần, Âm Thư; cũng có người vô sức chống đỡ, tỷ như Sở Đại Ca và Nguyệt Hạ Tiểu Lâu; Mộ Dung Bất Lưu Hạ là thuộc về loại khác, là cái loại bình thường nhất... Gặp lần đầu sẽ bởi vì vẻ ngoài mà kinh diễm, nhưng dần dần sẽ khôi phục.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu... mặt đỏ đáng ngờ, đáng vẽ gương nanh múa vuốt lúc này bây giờ tiêu thất không chút tung tích.

“Mỹ nhân...” Nhất cử nhất động của Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đều thu vào trong mắt Giang Phong Nguyệt, con mắt Nguyệt Hạ Tiểu Lâu vừa động hắn đã biết gã suy nghĩ gì, chuyện tình thú vị như vậy, hắn tất nhiên sẽ chia sẻ với Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần không có hứng thú gì với phản ứng của Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, y không vui chính là, Âm Thư tới đây, ánh mắt tên đó cứ dán vào người Giang Phong Nguyệt, có lẽ không rõ ràng nhưng y nhạy bén nhận ra được.

Đương nhiên, Âm Thư cũng nhận ra Tiểu Khinh Trần đang nhìn chăm chăm vào cậu ta, cậu ta không chút lùi bước nào nhìn thẳng vào y.

Lời Giang Phong Nguyệt đánh gãy tầm mắt đánh giá giữa Tiểu Khinh Trần và Âm Thư, Tiểu Khinh Trần tà mị mỉm cười, nói với Giang Phong Nguyệt: “Chúng ta về nhà trước, ngày mai đi phó bản.”

Ánh mắt câu dẫn kia nháy mắt làm toàn thân Giang Phong Nguyệt mềm đi, lảo lảo theo sau Tiểu Khinh Trần, dùng hai chữ đơn giản để hình dung, chính là trung khuyến.

Diệp Thanh Y nghe Tiểu Khinh Trần nói về nhà trong lòng cũng nhạc khai liễu hoa, hôm nay không cần đánh quái tiếp, quá tốt!

Lướt qua người Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, Diệp Thanh Y mơ hồ cho gã một nụ cười tươi rói, sau đó... huyết lượng Nguyệt Hạ Tiểu Lâu rụng mất một nửa.

Thời điểm Giang Phong Nguyệt bước qua Âm Thư, Âm Thư đã mở miệng: “Người khi nào có thời gian, ta muốn mời người làm sư phụ ta lần nữa.”

“Cái gì?” Giang Phong Nguyệt dừng bước lại, khó hiểu hỏi.

Âm Thư trầm mặc không lên tiếng, lấy vài tờ giấy từ trong ba lô đưa cho Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt do dự một chút nhận lấy, hắn tiếp xúc với Âm Thư mới ba lần, lần thứ hai là Âm Thư cứu hắn thoát khỏi bị đuổi giết, sau đó hắn báo ơn, dạy Âm Thư khống chế lực đạo như thế nào, vẽ pháp họa đường cong như thế nào.

Sau đó, Âm Thư có thành tựu hôm nay.

“Oa, Tiểu Âm Thư, ta nói người mấy ngày nay lén lút mân mê cái gì, nguyên lai là hắc hắc hắc hắc...” Sở Đại Ca nhìn bức vẽ trong tay Giang Phong Nguyệt, phát ra thanh âm cực kỳ không của đồng.

Âm Thư không phải vẽ Tiểu X Thư, không có chút quan hệ nào với Tiểu X Thư, nhưng có chút quan hệ với Giang Phong Nguyệt —— Q bản Giang Phong Nguyệt.

Trí nhớ Tiểu Khinh Trần vô cùng tốt, y liếc mắt một cái liền nhìn ra trên bản vẽ kia là người nhỏ dạng Q bản, là dạng hình tượng nhân vật Giang Phong Nguyệt thường hay vẽ y, người nhỏ đang nhảy né tránh đòn, nhưng bức vẽ này còn thiếu một nửa.

Nói cách khác, Âm Thư dựa theo trí nhớ lúc trước mà vẽ lại Giang Phong Nguyệt, không hề động chạm tới Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần biểu tình vi diệu nhìn về phía Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt ngược lại phi thường trấn định, hắn trả lại trang giấy cho Âm Thư, sau đó nói: “Người rất lợi hại, trong thời gian ngắn ngủi có thể làm được như vậy, ta rất bội phục. Cho nên, ta không còn gì để dạy người.”

Những lời này chợt nghe như nói cho có lệ, nhưng Giang Phong Nguyệt phát thệ, hắn nói đều là sự thật.

Hai bức Q đồ của Âm Thư vô luận là phác họa hay phối màu đều không thể bắt bẻ, lời này bản thân hắn cảm thấy áy náy không thôi, lúc hắn vẽ còn không có nghiêm túc như Âm Thư, phối màu cũng không đều đặn như vậy. So với tác phẩm của Âm Thư, hắn ngược lại kém một đoạn.

“Tiểu Quân Quân, Tiểu Âm Thư nhà ta từ nhỏ đã thích vẽ, nhưng không có thời gian, bây giờ thật vất vả mới có thời gian rảnh, nó lại rất ngượng ngùng, không chịu để thầy giáo đến dạy. Dù sao người không vội lắm, giúp một chút được không?” Miệng mồm Sở Đại Ca hơn hẵn Âm Thư miệng vụng về, Âm Thư bởi vì Giang Phong Nguyệt cự tuyệt không biết đáp lại như thế nào, nhưng Sở Đại Ca không giống. Cháu trai gã khó lắm mới thích một người, sao có thể để hắn chạy dễ dàng như vậy?

“Cái này là vẽ cái gì, sao lại là lạ vậy?” Đầu Diệp Thanh Y chen vào phát biểu bình luận, a, quên nói, cậu nhóc trước khi gặp Giang Phong Nguyệt và Tiểu Khinh Trần là một “người cổ đại” chính hạng, chưa thấy Q đồ phong cách hiện đại bao giờ.

“Đầu lớn như vậy, thân thể nhỏ như vậy, tay cùng chân chỉ là một vòng tròn tròn, thật xấu.” Diệp Thanh Y tiếp tục phát biểu bình luận, vẽ mặt chán ghét.

Giang Phong Nguyệt & Tiểu Khinh Trần: “...”

“Nha, đây là đứa nhỏ nhà ai, thật phần điêu ngọc mài [1] ... Quân Lâm Thiên Hạ, là tình...” Sở Đại Ca điện hạ e sợ thiên hạ bất loạn, tính cách của gã rất dễ đắc tội với người khác.

Chủ thành thì thế nào, Tiểu Khinh Trần muốn giết người, nhất định sẽ làm thật ngay!

Cho nên, Sở Đại Ca lại lần nữa đi địa phủ ăn canh.

Vài người bị một chiêu bất thành linh của Tiểu Khinh Trần làm hoảng sợ, Sở Đại Ca mới nói vài câu y đã giết chết người, đây là cái thể đạo gì đây a?

Giang Phong Nguyệt khoảng ba giây mới kịp phản ứng, triệu hồi tọa kỵ, kéo Tiểu Khinh Trần lên ngựa, thúc ngựa đi... Xuyên qua linh hồn Sở Đại Ca, thuận tiện giẫm lên thi thể gã.

Diệp Thanh Y phản ứng chậm nửa nhịp: “Quân đại ca, chờ ta một chút a —— “

Chú thích:

[1] Phần điêu ngọc mài: gương mặt đẹp tựa như điêu khắc, da mịn như viên ngọc được mài giữa

56. Chương 56

Âm Thư và Nguyệt Hạ Tiểu Lâu đuổi theo Giang Phong Nguyệt cùng Tiểu Khinh Trần ra khỏi thành, đến vùng ngoại ô.

Hiện giờ Giang Phong Nguyệt đã quen thuộc với tuyến đường đi, hơn nữa còn nắm chắc thời gian bộ khoái xuất hiện cùng lộ tuyến đuổi theo, nhóm bộ khoái ngay cả bóng dáng bọn họ cũng chưa nhìn thấy được.

Bất quá, giết người trốn đi, mất vài ngày không được vào thành.

“Từ từ.” Tiểu Khinh Trần đột nhiên nói với Giang Phong Nguyệt.

Giang Phong Nguyệt dừng lại nhìn y, Tiểu Khinh Trần xoay người, tầm mắt dừng ở Âm Thư, khóe miệng gợi lên độ cung tà mị mà châm chọc.

Y nói: “Âm Thư, chưa ai nói với ngươi, không được tơ tưởng đến đồ của người khác sao?”

Nghe vậy Âm Thư hơi hơi nhú mày, lạnh lùng đáp: “Hắn không phải đồ vật.” Ánh mắt như có như không đảo qua mặt Giang Phong Nguyệt

“Ta đây đổi cách nói khác, người của người khác, không được ngấp nghé tới.” Tiểu Khinh Trần gần từng tiếng rõ ràng nói với cậu ta.

“Tiểu Khinh Trần ngươi có biết xấu hổ hay không, cái gì mà người của người, trên người hắn có khắc tên của ngươi sao?” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu bất mãn thay Âm Thư, những lời này hoàn toàn không đi qua đại não mà nhảy ra luôn từ miệng.

Tiểu Khinh Trần hơi hơi híp mắt, không nóng không lạnh hỏi lại: “Ý ngươi là, chỉ cần ta khắc tên ta lên người hắn, hắn chính là của ta, phải không?”

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu bị một câu đánh trả lại, yên lặng suy nghĩ: chẳng lẽ là y thật muốn khắc trên người Quân Lâm Thiên Hạ ba chữ Tiểu Khinh Trần? Nếu Quân Lâm Thiên Hạ bị thương, đầu sỏ gây tội sẽ là gã, lão đại sẽ đem gã băm chắt!

“Mỹ nhân, không cần khắc tên ngươi lên người ta, toàn bộ thân thể ta đều là của ngươi.” Giang Phong Nguyệt chạy tới bên cạnh Tiểu Khinh Trần, “thẹn thùng” ném y cái mị nhãn.

Nguyệt Hạ Tiểu Lâu thiếu chút nữa phun hết cơm đem qua, nếu không phải Diệp Thanh Y thở hổn hển chạy tới thu hút lực chú ý của gã.

Trán Tiểu Khinh Trần nổi lên mấy sợi gân xanh, thiếu chút nữa không khống chế được tiến Giang Phong Nguyệt xuống địa phủ ăn canh.

Âm Thư đứng đối diện trong mắt hiện lên vài tia ghen tị khó thấy, lạnh lùng nói: “Đây là trò chơi.”

Là trò chơi, cho nên dù có kết giao, cũng chỉ trong trò chơi mà thôi.

Ánh mắt Tiểu Khinh Trần nháy mắt trở nên nguy hiểm, xuất ra thất huyền cầm. Đẩu nước miếng với người khác không phù hợp với phong cách của y, nhìn không vừa mắt, giết!

“Chậm đã chậm đã, Tiểu Khinh Trần, ngươi không thể ỷ cấp cao mà khi dễ Tiểu Âm Thư nhà chúng ta được.” Sở Đại Ca xuất hiện từ phía sau Âm Thư, ngăn trở Âm Thư đang muốn nghênh địch, cắt ngang xuất thủ của Tiểu Khinh Trần.

“Ta vui lòng.” Tiểu Khinh Trần hai tay đặt trên huyền cầm, gầy.

Mộ Dung Bất Lưu Hạ cuối cùng chạy tới lúc này sử dụng kỹ năng phòng ngự, âm công Tiểu Khinh Trần đã đạt tới cấp bậc cao nhất, Mộ Dung Bất Lưu Hạ tất nhiên không phải đối thủ, bởi vậy, sau khi Sở Đại Ca oán giận một tiếng cũng bắt đầu công kích, Âm Thư đã lấp dây cung, nhắm Tiểu Khinh Trần.

Chỉ có Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, manh vật Diệp Thanh Y hoàn toàn thu hút sự chú ý của gã, khuôn mặt tuấn tú nhuộm đầy hồng vân. Cho đến khi gã bị Diệp Thanh Y công kích mới hoảng hoảng thu hồi thần trí.

Trong lúc nhất thời, đường từ cửa thành đến ngoại ô đều bị ngăn chặn, người muốn vào thành hay muốn ra thành đều bị ngăn ở lộ khẩu. Có vài người muốn tiến lên, kết quả đều thành vong hồn, cuối cùng trở thành cảnh tượng một đám người vây xem.

Bang chúng Hoàng Triều cùng Dự Chiến Thiên Hạ đi ngang qua từ vây xem cũng biến thành đánh nhau, ứng với câu nói —— cừu nhân gặp mặt, hết sức đồ mắt!

Giang Phong Nguyệt bên cạnh Tiểu Khinh Trần, Âm Thư ra tay có vài phần kiêng kị.

Giang Phong Nguyệt không phải hoa hoa công tử, tâm địa không gian xảo lắm, nhưng rất miễn cảm việc nam nhân yêu đương, Âm Thư người này không biểu đạt nhiều, ngôn hành cử chỉ đơn giản, muốn thấy

manh mối gì cũng khó. Nhưng phản ứng của cậu ta và lời nói của Tiểu Khinh Trần làm hắn hiểu được tình huống bây giờ là tình huống nào.

Hắn cao hứng nhất không phải có một người coi trọng hắn, mà là Tiểu Khinh Trần ghen tị!

Mỹ nhân ăn dấm, trong lòng hắn không cần nói có bao nhiêu vui vẻ a.

“Người phát gốc cái gì?” Tiểu Khinh Trần kéo Giang Phong Nguyệt suýt nữa bị ám khí gây thương tích sang một bên, thấp giọng mắng một tiếng.

Giang Phong Nguyệt định mở miệng, chợt nghe vài tiếng “boong boong tranh”, hắn vội rút chân, nếu không chân hắn sẽ bị ngân châm đâm thành tổ ong.

“Lão đại!!!” Nguyệt Hạ Tiểu Lâu và Mộ Dung Bất Lưu Hạ nhất thời kinh ngạc.

“Ai nha, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, Tiểu Phong em không sao chứ? Có bị thương gì hay không? Nhanh để ca ca nhìn xem...” Từ lúc biết đệ đệ là ai, Giang ca lên trò chơi chỉ có một mục đích.

Cho nên, Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, Mộ Dung Bất Lưu Hạ vân vân, anh đều không quan tâm.

Giang ca mới giờ trò trên người Giang Phong Nguyệt hai giây, Giang tiểu đệ đã bị người nào đó kéo lại.

Tiểu Khinh Trần kéo Giang Phong Nguyệt ra phía sau mình, nói với Giang ca: “Có chuyện từ từ nói, đừng có động tay động chân.”

Ngoại trừ cư xử với em trai mình và các tiểu đệ quen thuộc, đại biểu Nguyệt Hạ Tiểu Lâu, Giang ca phi thường uy vũ ngang ngược.

“Ta động tay động chân đấy, làm gì nhau?” Giang ca khiêu khích hất cằm lên, nếu không phải vóc dáng anh xấp xỉ với Tiểu Khinh Trần, anh đã sớm dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn y. Có điều bây giờ cũng không kém lắm.

Giang ca có thái độ không tốt với Tiểu Khinh Trần, có thể vì nguyên nhân gì? Tất nhiên em trai âu yếm của anh bị người cậu dẫn đi rồi, càng làm cho anh khó chịu chính là, em trai bảo bối của anh vì chuyện cùng một chỗ với Tiểu Khinh Trần mà ra tay giết anh một lần!

Giang ca ghen tị, em trai của anh không yêu anh. Giang ca trong lòng khóc lóc không thôi, nhưng vẻ mặt tỏ ra trấn định vô cùng.

Vì thế, Giang ca cùng Tiểu Khinh Trần không hề nghi ngờ đối đầu nhau.

Giang Phong Nguyệt đứng sau lưng Tiểu Khinh Trần, nhìn ca ca nhà mình, lại nhìn mái tóc Tiểu Khinh Trần, sau đó hé miệng nở nụ cười.

Tiểu Khinh Trần cảm tức quay đầu trừng mắt nhìn một cái, hành động kia làm Giang Phong Nguyệt hài lòng cực kỳ, cho nên Giang Phong Nguyệt không thêm để ý nhiều người xung quanh, còn có anh trai của hắn, ôm lấy Tiểu Khinh Trần, sau đó... hôn xuống thật mạnh.

Mấy ngày nay, Tiểu Khinh Trần cùng Giang Phong Nguyệt hôn môi không chỉ một hai lần, nhưng chỉ trong giới hạn hôn môi mà thôi. Trong quá trình hôn môi, y dần dần phát hiện ra, Quân Lâm Thiên Hạ là lính mới, mỗi khi hôn, y đều cảm thấy hắn rất khẩn trương.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm lúc trước hai người hôn môi đều tại nơi không có người, loại hôn nhau trước công chúng như thế này là lần đầu tiên!

Tiểu Khinh Trần vừa thẹn vừa giận, trừng mắt Giang ca thiếu chút văng ra, anh thật ưu tang ngồi xổm xuống đất vẽ vòng tròn, thỉnh thoảng còn liếc sang em trai một cái, biểu tình kia làm Nguyệt Hạ Tiểu Lâu nội thương.

Mà hành động kiềm lòng không nổi này của Giang Phong Nguyệt làm chấn động biết bao ngoại gia Hoàng Triều và Dự Chiến Thiên Hạ, trên diễn đàn cộng đồng Giang Hồ, một bài viết mới được ấn dấu đỏ.

—— Hôn nhau kích tình mãnh liệt bắn ra bốn phía!

...

... ..

“Thiếu gia...” Lâm Siêu đứng phía sau Hoàng Thái Tử, ánh mắt có chút né tránh.

Hoàng Thái Tử gất gao nhìn chăm chăm một đồng ảnh chụp trên bài viết, hình ảnh cơ hồ có mọi góc độ, có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình của hai người, hơn nữa... Tiểu Khinh Trần đỏ mặt rất rõ rệt.

Quân Lâm Thiên Hạ...

Ba phút đồng hồ sau, Hoàng Thái Tử rời khỏi diễn đàn, xoay người lạnh lùng nhìn Lâm Siêu.

Lâm Siêu cảm giác cả người lạnh từ chân đến đầu, lông tơ trên người đều dựng thẳng cả lên, dù cho đây là trò chơi, căn bản không có khả năng có nhiều cảm giác như vậy.

“Tư liệu đâu?” Hoàng Thái Tử rốt cục mở miệng.

Lâm Siêu lại run lên, khẽ cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của gã.

“Thiếu gia, tư liệu Quân Lâm Thiên Hạ...” Lâm Siêu có chút do dự.

“Nói!”

“... Thiếu gia, tư liệu Quân Lâm Thiên Hạ được bảo vệ nghiêm khắc, ta điều tra không được.” Lâm Siêu áy náy nói, đầu cúi càng thấp.

“Điều tra không được, có ý gì?” Hoàng Thái Tử nhướn mày.

“Thiếu gia, tư liệu Quân Lâm Thiên Hạ được bên du hý thiết trí bảo hộ, có khả năng hẳn có quan hệ với cao tầng du hý.” Lâm Siêu cũng không xác định lắm, không biết là người phía dưới chính thức điều tra không đủ gắng hay sao, nhưng tư liệu về Quân Lâm Thiên Hạ, hẳn không tra ra được một chút gì.

“Điều tra IP thì sao?” Hoàng Thái Tử hỏi.

Lâm Siêu gật gật đầu, “Đã tra qua, nhưng đều có nhân viên chuyên nghiệp động tay động chân.”

Hoàng Thái Tử trầm mặc, tay trái hữu ý vô ý gầy gầy ngón út mang nhẫn bên tay phải.

“Tra thêm một lần nữa, nếu không được thì đi câu thông với Giang thị một chút.” Hai phút sau, Hoàng Thái Tử phân phó Lâm Siêu.

Lâm Siêu lên tiếng trả lời, nhưng do dự một chút, hỏi: “Thiếu gia, chúng ta không lui tới nhiều với Giang thị, vì một người không liên quan mà tới Giang thị, có phải hay không...” làm lớn chuyện lên. Bốn chữ sau Lâm Siêu không nói ra.

Hoàng Thái Tử hừ lạnh một tiếng, “Người không cần phải xen vào, lấy danh nghĩa của ta, nếu không được, đưa điện thoại cho ta, ta tự mình tới. Mặt khác...” Gã xoay người, “Ba ngày sau Tiểu Tĩnh đi ghi âm, theo dõi Quân Lâm Thiên Hạ, nhận được chỉ thị của ta, đưa hẳn tới chỗ ta.”

“Vâng, thiếu gia.”

...

“Hắt xì!” Giang Phong Nguyệt mặt đỏ màu sắc, hắt hơi một cái.

Tiểu Khinh Trần thản nhiên nhìn hẳn, khuôn mặt hẳn liền trở thành mặt lấy lòng.

“Mỹ nhân, tha thứ ta đi, lần sau ta không dám.” Giang Phong Nguyệt thấy y tươi cười, lập tức bạo gan lên, bổ nhào về phía y.

Tiểu Khinh Trần thu hồi tươi cười, “Ngày mốt ta phải tới N thị, ở N thị một hai ngày.”

Vừa nghe lời này, Giang Phong Nguyệt mặt xụ xuống, “Mỹ nhân, người để ta lại một mình sao?”

Tiểu Khinh Trần không nói gì, cười lạnh hỏi: “Người là đứa nhỏ không dứt sữa sao?” Thượng tuyến chậm một phút đồng hồ sẽ bị hẳn lải nhải, thật sự làm cho y có cảm giác là bảo mẫu.

“Ta không phải luyện tiếu người sao!” Giang Phong Nguyệt sờ sờ cái mũi, đầy hứng thú hỏi: “Mỹ nhân, người làm việc gì?”

“Người hỏi để làm gì?”

“Muốn biết thêm về người.” Giang Phong Nguyệt thực thành thực nói.

Tiểu Khinh Trần không khỏi nghĩ lời Âm Thư nói, đây chính là trò chơi, trò chơi mà thôi.

“Sau đó? Người sẽ để ta hiểu thêm về người không?” Tiểu Khinh Trần cười khê, “Người sao, làm cái gì, tại sao mỗi ngày đều có thời gian thượng tuyến?” Không chỉ mỗi ngày đều thượng tuyến, hơn nữa một ngày ngâm mình 24 giờ trong trò chơi, cho dù điên cuồng chơi cũng không nên điên cuồng như thế đi? Huống chi, y nhận thức hần lâu rồi, không thấy hần si mê nhiều thứ cho lắm.

“Ta là họa sĩ chuyên nghiệp, bán tranh kiếm tiền. Một bức tranh bán được không ít, có thể nuôi sống bản thân, nuôi thêm một người cũng không thành vấn đề.” Giang Phong Nguyệt nghiêm túc bắt đầu giới thiệu bản thân, chính yếu chính là nửa câu sau, rất có ý tứ ám chỉ hàm xúc.

Tiểu Khinh Trần khoe miệng co rút, “Hiện tại? Kiếm tiền đủ xài cả đời rồi?”

“Còn chưa đủ, ” Giang Phong Nguyệt lắc đầu, “Mấy tháng trước tay ta bị thương...”

“Cái gì bị thương?” Tiểu Khinh Trần kịp thời hỏi.

“Mỹ nhân đừng lo lắng, hiện tại sắp khôi phục rồi.” Giang Phong Nguyệt đối với khẩn trương của Tiểu Khinh Trần âm áp trong lòng, “Ta tối hôm qua thử, đã có thể cử động được, chờ ta hồi phục hoàn toàn sẽ vẽ cho người một bức.”

“... Ta không tự kỷ như vậy, không cần vẽ cho ta.” Tiểu Khinh Trần hắc tuyến cự tuyệt, tầm mắt liếc về phía tay hần.

“Mỹ nhân, có phải muốn đến nhìn ta hay không, ta có thể đưa người địa chỉ nha ~” Giang Phong Nguyệt giống như bà ngoại lang, lấy kẹo ra dụ dỗ.

Tiểu Khinh Trần nguyền hần một cái, Giang Phong Nguyệt cũng không trông mong việc y có thể nhanh chóng đồng ý lắm, nhưng lúc này, Tiểu Khinh Trần cho hần một cái ngoài ý muốn ——

“Được, đưa địa chỉ cho ta.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-bao-quan>